GRUPUL EDITORIAL CORINT

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

Emily Brontë

LEDA

LEDA CLASIC

Emily Brontë

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

Fiecarei zile, cartea ei ...

Emily Brontë
La răscruce de vânturi

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Bucuroiu
Coperta: Mirella Acsente, Cristina Bucuroiu
Ilustraţia copertei reproduce un detaliu din Fermă într-un ţinut mlăştinos de Peter Kindred
Emily Brontë
WUTHERING HEIGHTS
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii Leda, parte componentă a Grupului Editorial Corint
ISBN 978-973-102-329-8

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

- TABEL CRONOLOGIC

VOLUMUL I

- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V
- CAPITOLUL VI
- CAPITOLUL VII
- CAPITOLUL VIII
- CAPITOLUL IX
- CAPITOLUL X
- CAPITOLUL XI
- CAPITOLUL XII
- CAPITOLUL XIII
- CAPITOLUL XIV

VOLUMUL al II-lea

- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V
- CAPITOLUL VI
- CAPITOLUL VII
- CAPITOLUL VIII

- CAPITOLUL IX
- CAPITOLUL X
- CAPITOLUL XI
- CAPITOLUL XII
- CAPITOLUL XIII
- CAPITOLUL XIV
- CAPITOLUL XV
- CAPITOLUL XVI
- CAPITOLUL XVII
- CAPITOLUL XVIII
- CAPITOLUL XIX
- CAPITOLUL XX

TABEL CRONOLOGIC

1818 (30 iulie) La Thornton, lângă Bradford, Yorkshire, se naşte Emily Jane Brontë, al cincilea copil al lui Patrick şi al Mariei Brontë; are trei surori mai mari, Maria (?1813), Elizabeth (1815) şi Charlotte (1816), şi un frate, Patrick Branwell (1817).

1820 (17 ianuarie) Se naşte Anne. (20 aprilie) Familia se mută în Haworth, lângă Keighley, Yorkshire, unde Patrick Brontë este preot paroh.

1821 (septembrie) Doamna Brontë moare. Sora ei mai mare, Elizabeth Branwell, se mută cu familia pentru a avea grijă de copii.

1824 (25 noiembrie) Emily este trimisă la Şcoala din Cowan Bridge, Lancashire, unde învaţă şi Charlotte, de care este foarte legată.

1825 (6 mai) Moare Maria. (1 iunie) Charlotte şi Emily se întorc la Haworth. (15 iunie) Moare Elizabeth.

1825-1830 Copiii Brontë rămân împreună la Haworth.

1826 (iunie) Domnul Brontë îi dăruieşte lui Branwell o cutie cu 12 sol- dăţei de lemn, sursă de inspiraţie pentru jocurile pline de fantezie ale copiilor, iar mai târziu, pentru lumile imaginare pe care le vor crea. Charlotte şi Branwell încep să scrie despre un regat numit Angria, iar Emily şi Anne despre Gondal. Toate scrierile lui Emily înainte de *La răscruce de vânturi*, atât în proză, cât şi în versuri, par a fi legate de această lume. Proza a fost distrusă, dar unele poezii rămase vorbesc despre Gondal.

1831-1832 Charlotte învaţă la Şcoala din Roe Head, lângă Huddersfield.

1834 (24 noiembrie) Prima dintre cele patru note autobiografice din jurnalul lui Emily, scrisă împreună cu Anne; o altă notă comună datează din 1837; în 1841 şi 1845 fiecare a scris o notă separată.

1835 (29 iulie-octombrie) Emily la Şcoala domnişoarei Wooler din Roe Head, unde predă Charlotte.

1836 (12 iulie) Prima poezie datată a lui Emily.

1838(?) Emily predă la Şcoala din Law Hill, lângă Halifax, timp de aproape şase luni.

1838-1842 Scrie mai mult de jumătate din poeziile care au rămas de la ea.

1842 (12 februarie) Emily merge împreună cu Charlotte la Pensionul Heger din Bruxelles, unde studiază muzica şi limbile străine; îşi scrie eseurile în limba franceză şi îi impresionează pe profesori cu stilul ei clar şi expresiv. (29 octombrie) Moare mătuşa copiilor, Elizabeth Branwell. (8 noiembrie) Emily şi Charlotte se întorc la Haworth.

1843 Emily este singură la Haworth cu tatăl ei, o perioadă de mare creativitate şi libertate.

1844 Începe să-şi aranjeze poeziile în două caiete, împărţindu-le în creaţii gondaliene şi non-gondaliene.

1845 (octombrie) Charlotte găseşte poeziile lui Emily şi o convinge să colaboreze la un volum de poezii. (decembrie) Emily începe *La răscruce de vânturi*.

1846 (mai) Sunt publicate *Poezii de Currer, Ellis şi Acton Bell* (Charlotte, Emily şi Anne Brontë), pentru tipărirea cărora plătesc surorile Brontë. (iulie) Emily termină *La răscruce de vânturi*. (14 septembrie) Ultima poezie completă datată.

1847 (iulie) Editorul T.C. Newby acceptă *La răscruce de vânturi* şi *Agnes Grey* de Anne Brontë (ca al treilea volum la *La răscruce*…), dar amână publicarea lor până când succesul lui *Jane Eyre* a lui Charlotte Brontë (apărută în octombrie) stârneşte interesul pentru „cei trei Bell”. (decembrie) Sunt publicate *La răscruce de vânturi* şi *Agnes Grey*.

1848 Confuzie în lumea literară privind identitatea şi numărul exact al Bell-ilor. Emily devine tot mai retrasă.(24 septembrie) Moare Branwell. (19 decembrie) Emily Brontë moare de tuberculoză.

1850 *La răscruce de vânturi* este retipărită, împreună cu o selecţie de poezii ale lui Emily şi o notă biografică de Charlotte Brontë.

1893 Este înfiinţată Brontë Society

VOLUMUL I

CAPITOLUL I

1801 — Tocmai am revenit dintr-o vizită făcută proprietarului meu — un vecin singuratic asupra căruia îmi voi îndrepta atenţia în cele ce urmează. Într-adevăr, acesta este un ţinut minunat. De-aş fi cutreierat întreaga Anglie, nu cred că aş mai fi găsit un asemenea loc neatins de murmurul agitaţiei zilnice. Un adevărat rai al mizantropilor – în care mă potrivesc de minune cu domnul Heathcliff, cu care împart dezolarea acestui loc. Un bărbat dintr-o bucată! Mă apropii călare, iar el nu dă semne c-ar băga de seamă cum îmi tresare inima de simpatie atunci când îi întâlnesc privirea, ascunsă cu suspiciune la adăpostul sprâncenelor, sau atunci când îşi îndeasă hotărât degetele în jiletcă la auzul numelui meu.

— Domnul Heathcliff ? întreb.

Încuviinţează.

— Sunt Lockwood, noul dumneavoastră chiriaş; am îndrăznit să vin la dumneavoastră imediat după sosirea mea aici, pentru a-mi exprima speranţa că nu v-am deranjat cu insistenţa cu care v-am solicitat închirierea conacului Thrushcross Grange. Am auzit, deunăzi, că vă gândeaţi…

— Thrushcross Grange îmi aparţine, domnule, m-a întrerupt el cu o grimasă, şi n-aş îngădui nimănui să mă deranjeze, dacă mi-aş permite asta. Intră!

Remarca finală fusese şuierată printre dinţii încleştaţi, părând mai degrabă un „Du-te dracului!” Nici măcar poarta peste care se apleacă nu pare să arate mai multă bunăvoinţă, şi cred că tocmai acest lucru m-a făcut să-i accept invitaţia: mă fascina acest om care părea mult mai retras decât mine.

Când văzu pieptul calului meu împingând cu putere bariera, bărbatul catadicsi să întindă mâna pentru a desface lanţul, apoi o luă înainte pe potecă, vădit iritat, şi strigă de cum intră în curte:

— Joseph, ia calul domnului Lockwood. Şi adu nişte vin.

„Prin urmare, acesta este tot personalul„, mi-am spus eu, auzind ordinul dublu. ”Nu-i de mirare că iarba creşte printre dalele de piatră, iar gardul viu este tuns numai de vite.”

Joseph se dovedi a fi un bărbat în vârstă, ba chiar bătrân, foarte bătrân, deşi încă puternic şi vânjos.

— Doamne-ajută! spuse ca pentru sine, pe un ton morocănos, în vreme ce-mi luă calul.

Mă privea cu o acreală atât de evidentă încât eu, binevoitor, gândii că omul avea probabil nevoie de ajutorul divin pentru a-şi digera prânzul, iar exclamaţia lui pioasă nu avea nimic în comun cu sosirea

mea neaşteptată.

Wuthering Heights, La Răscruce de Vânturi, acesta este numele căminului domnului Heathcliff, unde termenul „răscruce” descrie impetuozitatea vântului pe timp de furtună în acest loc. Într-adevăr, aici aerul este tare şi pătrunzător, şi îţi dai seama de puterea vântului ce bate dinspre miazănoapte doar când observi plecarea umilă la pământ a unor brazi pitici ce împrejmuiesc casa şi disperarea cu care crengile golaşe ale unor tufe mărunte îşi întind braţele ţepoase, ca şi cum ar cerşi căldura soarelui. Din fericire, arhitectul s-a gândit s-o clădească temeinic: ferestrele înguste sunt adânc înfipte în ziduri, iar colţurile sunt apărate de blocuri mari de piatră ieşite mult în afară.

Înainte de a păşi peste prag, mă opresc să admir sculpturile groteşti ce împodobesc din plin faţada, cu precădere în jurul intrării, deasupra căreia, într-un amalgam sălbatic de grifoni şi amoraşi neruşinaţi, întrezăresc anul „1500” şi numele „Hareton Earnshaw”. Mi-ar plăcea să fac nişte comentarii şi să aflu câte ceva despre istoria locului, dar deduc, din aerul neprimitor al gazdei, că nu-şi doreşte decât să intru cât mai repede, sau să plec cât mai curând, şi nu vreau să-i sporesc nerăbdarea înainte de a-i inspecta sanctuarul.

Urcăm o treaptă şi, fără să trecem printr-un hol de intrare sau o altă încăpere, ne trezim în camera de zi, denumită prin părţile locului „casa” . În mod normal, aceasta ar cuprinde bucătăria şi salonul, dar în cazul de faţă se pare că bucătăria a fost nevoită să se retragă într-o altă zonă, de vreme ce prind în depărtare zăngănit de cuţite şi clinchete de ustensile culinare, iar deasupra vetrei imense nu văd nici o urmă de prăjire, coacere sau fierbere, şi nici cratiţe lucitoare de aramă sau strecurători de cositor pe pereţi. Undeva într-un colţ, însă, strălucesc, reflectând căldura şi lumina din încăpere, rânduri-rânduri, şiruri nesfârşite, de vase cositorite, urcioare şi halbe de argint, toate ticsite într-un dulap de stejar masiv ce atinge tavanul. Cât despre cel din urmă, se vede că nu a fost nicicând vopsit, de vreme ce scheletul îi poate fi cercetat cu ochiul liber, cu excepţia unei scânduri pe care se află turte de ovăz şi hălci de carne de vită, oaie şi porc, ce o ascund pe alocuri. Deasupra căminului stau atârnate mai multe puşti vechi şi o pereche de pistoale, iar ca decor, trei cutii de tablă ţipător pictate, etalate pe poliţă. Podeaua este din piatră albă, lustruită, scaunele rudimentare cu spătar înalt sunt vopsite în verde, iar în umbră se pot întrezări alte câteva negre, masive. În arcada de jos a dulapului se odihneşte un prepelicar, o căţea uriaşă cu blana maroniu-roşcată, înconjurată de o droaie de pui gălăgioşi, iar prin colţuri stau cuibăriţi şi alţi câini.

Nici încăperea şi nici mobilierul nu ar părea deosebite, dacă ar fi vorba de fermierul obişnuit de prin părţile nordice, cu aerul lui încăpăţânat şi picioarele musculoase, puse în evidenţă de pantalonii

bufanţi până la genunchi şi de jambiere. Pe o rază de cinci-şase mile pe aceste dealuri poţi oricând vedea un astfel de individ, aşezat confortabil în fotoliu, cu o halbă de bere înspumată pe măsuţa rotundă din faţă, dacă te duci la momentul potrivit, după prânz. Cu toate acestea, domnul Heathcliff oferă un contrast izbitor cu stilul locuinţei şi al modului său de viaţă. Înfăţişarea lui este aceea a unui ţigan tuciuriu, dar după haine şi maniere pare un gentleman — un gentleman din părţile locului, fireşte; puţin cam şleampăt, dar fără a frapa prin această neglijenţă, căci trupul său este bine făcut şi drept — cu un aer destul de morocănos; domnul Heathcliff ar putea fi cu uşurinţă suspectat că suferă de o trufie lipsită de bunele maniere. Şi totuşi, ceva îmi spune că nu e nici pe departe aşa — ştiu din instinct că aerul său rezervat provine din sila de a-şi afişa sentimentele sau de a exprima politeţuri comune. Iubeşte şi urăşte sub aceeaşi mască şi consideră un soi de impertinenţă să fie iubit şi urât — dar nu, înaintez prea repede în gânduri, îi atribui propriile-mi însuşiri cu mult prea mare generozitate. Este posibil ca domnul Heathcliff să aibă cu totul alte motive de a-şi retrage mâna rapid din strânsoarea aşa-zişilor cunoscuţi decât cele care mă determină pe mine să o fac. Lăsaţi-mă să cred că am o fire cu totul deosebită; buna mea mamă obişnuia să spună că nu voi fi nicicând în stare să-mi întemeiez un cămin confortabil — şi nu mai curând decât vara trecută m-am dovedit a fi nedemn de unul.

De o lună întreagă mă bucuram, la malul mării, de o vreme minunată, când, pe neaşteptate, am întâlnit acolo cea mai fermecătoare creatură văzută vreodată, o adevărată zeiţă, atâta vreme cât nu mă băga în seamă. Nu am dat glas sentimentelor; însă, dacă ochii ar putea vorbi, chiar şi cel mai mare idiot şi-ar fi dat seama că eram îndrăgostit până peste urechi. Într-un târziu, m-a înţeles şi mi-a răspuns cu cea mai dulce privire — iar eu ce am făcut? Mărturisesc ruşinat — m-am retras cu răceală în mine, asemeni unui melc, şi cu fiece privire a sa m-am arătat tot mai rece şi m-am depărtat din ce în ce mai mult, încât sărmana fiinţă nevinovată a ajuns să se întrebe dacă e în toate minţile, până când, ruşinată de presupusa ei greşeală, şi-a convins mama să părăsească acel loc.

Iată cum, din această întorsătură a evenimentelor, mi-am câştigat reputaţia de bărbat lipsit de suflet — atât de nemeritată, după umila-mi părere.

Am luat loc la un capăt al căminului, în timp ce proprietarul se îndrepta spre cel opus, şi am umplut tăcerea cu încercarea de a mângâia căţeaua care-şi părăsise puii şi se furişase asemenea unui lup în spatele meu, cu buzele răsfrânte şi cu dinţii pregătiţi să muşte. Mângâierea mea provocă un mârâit prelung, gutural.

— Ar fi mai bine să laşi căţeaua în pace, mârâi şi domnul Heathcliff,

la unison, şi cu un şut scurt împiedică demonstraţiile mai fioroase. Nu e obişnuită să fie mângâiată, nu e ţinută ca animal de casă.

Făcu câţiva paşi mari către o uşă laterală şi strigă din nou:

— Joseph!

Joseph se auzi mormăind undeva în pivniţă, dar nu dădu nici un semn că s-ar fi pregătit să urce, aşa că stăpânul său coborî la el şi mă lăsă faţă în faţă cu căţeaua fioroasă şi cu doi ciobăneşti flocoşi şi posomorâţi, ce-mi pândeau cu toţii cele mai mici mişcări.

Nedorind nicicum să fac cunoştinţă cu colţii lor, am rămas nemişcat, dar, închipuindu-mi că nişte câini n-ar pricepe insultele tacite, mi-am permis, din nefericire, să le fac cu ochiul şi să mă strâmb la toţi trei. Pesemne fizionomia mea a iritat-o pe ,,doamnă" atât de mult, încât s-a înfuriat brusc şi mi-a sărit pe genunchi. Am azvârlit-o înapoi şi m-am grăbit să trag masa între noi. Gestul meu a fost de ajuns să trezească toată haita, şi o jumătate de duzină de diavoli patrupezi, de diverse mărimi şi vârste, au sărit din cotloane ascunse drept în mijlocul camerei. Imediat am simţit cum călcâiele şi poalele hainei mele devin obiectul atacului lor, aşa că mi-am respins adversarii mai puternici pe cât de bine m-am priceput, cu vătraiul, şi m-am simţit nevoit să strig după ajutor de la cei din casă.

Domnul Heathcliff şi omul său urcară treptele pivniţei cu un aer indiferent, de-a dreptul enervant. Nu cred că au grăbit nici cu o secundă pasul, deşi casa devenise între timp o furtună de lătrături şi atacuri.

Din fericire, apăru în grabă cineva din bucătărie: o femeie robustă, cu fusta sumeasă, braţele goale şi obrajii încinşi de focul dogoritor se năpusti în mijlocul nostru învârtind o tigaie. Îşi folosi arma şi glasul în aşa fel încât nebunia se calmă imediat, iar ea rămase gâfâind asemenea unui ocean după un vânt puternic, moment în care apăru în scenă şi stăpânul.

— Ce dracu' se petrece aici? întrebă şi mă străfulgeră cu o privire pe care cu greu o mai puteam îndura după tot acest tratament neospitalier.

— Chiar aşa, ce dracu'! am mormăit. Nici o turmă de porci în care au intrat dracii[1] nu ar fi mânată de spirite mai demonice decât animalele astea ale dumneavoastră, domnule. Puteaţi la fel de bine să lăsaţi aici un străin în mijlocul unor tigri!

— Nu se leagă de oamenii care nu se ating de nimic, remarcă el şi puse sticla în faţa mea, după ce aşeză masa la locul ei. Aşa şi trebuie să fie, vigilenţi. Bei un pahar de vin?

— Nu, mulţumesc.

— Nu te-au muşcat, nu?

— Dacă m-ar fi muşcat, le-aş fi arătat eu lor.

Chipul lui Heathcliff se relaxă într-un rânjet.

— Haide, haide, zise, eşti cam agitat, domnule Lockwood. Poftim, bea nişte vin. Oaspeţii sunt o raritate în casa asta, aşa că nici eu, nici câinii mei nu prea ne pricepem la primiri festive. În sănătatea dumitale, domnule !

M-am înclinat şi am răspuns toastului. Mi-a trecut prin cap cât de stupid ar fi să stau îmbufnat din cauza proastei purtări a unei haite de javre; şi, în afară de asta, n-am voit a-i mai da motiv amicului meu să se amuze pe socoteala mea, din moment ce asta părea înclinat să facă.

La rândul său, acesta — gândindu-se probabil că nu e prudent să ofenseze un bun chiriaş — se mai destinse puţin, renunţă la frazele laconice şi propuse un subiect ce spera să mă intereseze, o discuţie despre avantajele şi dezavantajele locului meu prezent de retragere.

Din discuţiile purtate, mi-a lăsat impresia unui om inteligent şi, înainte de a pleca, m-am simţit încurajat să-i propun o altă vizită pentru ziua următoare.

Era evident, însă, că nu-şi dorea o nouă invadare a spaţiului său intim. Cu toate acestea, mă voi mai duce. Este uimitor cât de sociabil mă simt, în comparaţie cu el.

1 *Luca*, 8 :33. (Toate notele de subsol aparţin editorului versiunii engleze.)

CAPITOLUL II

După-amiaza de ieri se aŞternu ceţoasă Şi rece. Aproape că mă decisesem să mi-o petrec lângă focul din biroul meu şi să nu mai înot prin bălării şi noroaie către Wuthering Heights.

M-am retras de la masă (N.B. Aici iau prânzul între orele douăsprezece şi unu, căci menajera, o matroană impozantă pe care am primit-o odată cu casa, nu a putut sau nu a voit a-mi înţelege cererea de a lua masa la ora cinci) şi am urcat scările cu gândul la această intenţie de a lenevi, dar, când am intrat în cameră, am văzut-o pe una dintre servitoare îngenuncheată în faţa căminului, înconjurată de perii şi vătraie, în vreme ce încerca să potolească flăcările azvârlind deasupra lor tone de cenuşă ce ridicau un nor de praf infernal. Acest spectacol avu darul de a mă alunga pe dată. Mi-am luat pălăria şi, după un drum de patru mile, am ajuns la poarta grădinii lui Heathcliff exact la timp pentru a scăpa de primii fulgi de nea ai viscolului.

Pe acest vârf de deal sumbru pământul negricios a îngheţat deja, iar aerul rece mă face să tremur tot. Nu izbutesc să desfac lanţul porţii, aşa că sar peste ea şi alerg de-a lungul potecii pietruite, mărginită de tufişuri răzleţe de coacăzi, apoi bat în zadar la uşă spre a fi primit, până ce îmi amorţesc degetele şi câinii încep să urle.

„Oameni blestemaţi”, îmi spun eu, „meritaţi să trăiţi pe vecie departe de specia voastră, pentru cât de bădărani şi neprimitori sunteţi. Eu, măcar, nu mi-aş ţine uşa încuiată în miezul zilei. Fie ce-o fi, trebuie să intru !”

Şi, hotărât, am apucat ivărul şi l-am scuturat furios. La una dintre ferestrele rotunde ale hambarului se ivi Joseph cel cu faţa acră.

— Ce-ţi căta? strigă el. Stăpânu-i du’ jo’, la ţarc. Mergeţ’ ş-ocoliţ’ hambaru’, de vreţ’ să-i vorbiţ’.

— Nu e nimeni înăuntru să descuie uşa? am strigat drept răspuns.

— Nu-i nime’, numa’ doamna, şi n-o să deschiz’ nici de i-oţ’ făcea fric’ ş-oţ’ urla toa’ noaptea.

— Dar de ce, Joseph ? Nu-i poţi spune dumneata cine sunt?

— Io nu ! N-am s-am d-a face cu asta, a mai mormăit şi apoi s-a făcut nevăzut.

Între timp, zăpada începuse să cadă deasă. Am pus mâna pe ivăr ca să mai încerc o dată să-l zgâlţâi, dar în aceeaşi clipă îşi făcu apariţia în curtea din spate un tânăr fără haină, cu o furcă pe umăr. Strigă la mine să-l urmez şi, după ce am trecut printr-o spălătorie şi un spaţiu pietruit unde se aflau o magazie de cărbuni, o pompă de apă şi un porumbar, am ajuns, într-un sfârşit, în odaia spaţioasă, călduroasă şi plină de viaţă în care fusesem primit deunăzi.

Încăperea strălucea minunat, scăldată în lumina unui imens foc de cărbuni, turbă şi lemne; iar lângă masă, aranjată pentru o cină bogată, am observat-o cu plăcere pe „doamna”, o persoană a cărei existenţă nu o bănuisem anterior.

M-am înclinat şi-am aşteptat, sperând că mă va invita să mă aşez. Femeia însă şi-a lipit spatele de spătarul scaunului ei şi m-a privit lung, nemişcată şi mută.

— Urâtă vreme! am deschis eu discuţia. Mă tem, stimată doamnă Heathcliff, că podeaua va trebui să suporte consecinţele leneviei servitorilor. Cu greu m-am făcut auzit!

Nu şi-a descleştat buzele. Am fixat-o cu privirea şi ea a făcut la fel. Continua să-şi ţină ochii îndreptaţi spre mine, cu un aer rece, nemanierat, din ce în ce mai stânjenitor şi dezagreabil.

— Stai jos, a zis tânărul iritat. O să vină îndat’.

L-am ascultat, mi-am dres vocea şi am strigat-o pe răutăcioasa Juno, care a catadicsit, la această a doua întrevedere, să-şi mişte uşor vârful cozii, ca semn că m-a recunoscut.

— Ce animal frumos! am reluat. Intenţionaţi să daţi căţeii, doamnă?

— Nu-s ai mei, a răspuns amabila gazdă, mult mai respingător decât ar fi putut-o face însuşi Heathcliff.

— Aha, preferatele dumneavoastră sunt acestea, am continuat şi mi-am întors privirea spre un colţ întunecat, unde se vedea o pernă ce părea plină de pisici.

— Ciudate preferinţe! a observat ea, în bătaie de joc.

Din nefericire, era vorba de o grămadă de iepuri morţi — mi-am mai dres o dată vocea, m-am tras mai aproape de foc şi am repetat comentariul referitor la furia vremii.

— Nu trebuia să ieşi din casă, mi-o reteză ea şi se ridică pentru a lua de pe poliţa şemineului două dintre cutiile de metal pictate.

Înainte, stătuse în umbră; acum, însă, îi puteam vedea desluşit trupul şi chipul. Era înaltă şi cred că abia trecuse de vârsta copilăriei: un trup încântător şi o faţă minunată, cum nu mai avusesem vreodată plăcerea să privesc — trăsături mici şi luminoase, bucle pale sau mai degrabă aurii căzând uşor pe gâtul delicat; iar ochii — de-ar fi avut o expresie mai plăcută, ar fi fost de-a dreptul irezistibili. Din fericire pentru sufletu-mi sensibil, singurul sentiment pe care îl reflectau oscila între bătaie de joc şi un soi de disperare nefirească.

Cutiile erau cam prea sus pentru ea; am făcut o mişcare pentru a i le lua eu, dar mi-a aruncat o privire precum cea a unui avar pe care cineva ar fi vrut să-l ajute să-şi numere aurul.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, s-a răstit ea. Le pot lua şi singură.

— Mă iertaţi, m-am grăbit să-i răspund.

— Ai fost invitat la ceai? mă interogă şi-şi legă un şorţ peste rochia

neagră.

Ţinea deasupra ceainicului o lingură plină de ierburi.

— M-aş bucura să beau o ceaşcă, i-am răspuns.

— Ai fost invitat? a repetat.

— Nu, am răspuns cu un început de zâmbet. Dumneavoastră sunteţi persoana potrivită pentru a face asta.

A aruncat la loc ceaiul şi lingura şi şi-a reluat locul bosumflată, cu fruntea încruntată şi cu buza inferioară răsfrântă, asemeni unui copil gata să plângă.

Între timp, tânărul îşi pusese o haină jerpelită şi, stând în faţa focului, îmi arunca priviri dispreţuitoare, cu coada ochiului, de parcă am fi avut de împărţit chestiuni de viaţă şi de moarte. Am început să mă întreb dacă era cu adevărat servitor sau nu; atât hainele, cât şi vorbele îi erau grosolane, lipsite de aerul de superioritate al domnului şi doamnei Heathcliff; buclele dese, castanii, erau aspre şi neîngrijite, iar perciunii îi acopereau obrajii, asemenea blănii de urs; palmele le avea înnegrite, precum cele ale unui argat de rând. Cu toate acestea, păstra o atitudine liberă, independentă, şi nu arăta supunerea unui servitor la poruncile stăpânei casei.

În lipsa unor dovezi concrete ale poziţiei lui în acea casă, am decis potrivit să mă prefac că nu îi observ comportamentul ciudat, şi, cinci minute mai târziu, sosirea lui Heathcliff m-a eliberat, într-o oarecare măsură, de starea de tensiune în care mă aflam.

— După cum vedeţi, domnule, am sosit conform promisiunii făcute, am exclamat eu cu o mină aparent veselă, dar mă tem că vremea mă va face să vă ţin companie vreo jumătate de oră, de-mi veţi acorda adăpost în acest răstimp.

— O jumătate de oră? a zis şi şi-a scuturat fulgii de nea de pe haine. Mă mir că ţi-ai găsit să hoinăreşti tocmai pe un viscol ca ăsta. Ştii că te-ai putea pierde prin mlaştini? Până şi cei care cunosc ţinutul rătăcesc drumul în astfel de seri şi, îţi spun eu, nici vorbă să se schimbe vremea în curând.

— Oare nu mi-aţi putea da drept călăuză pe unul dintre oamenii dumneavoastră, şi ar rămâne peste noapte la Grange —vă puteţi lipsi de unul dintre ei?

— Nu, nu pot.

— Chiar aşa? Ei bine, atunci va trebui să mă încred în propriile-mi puteri.

— Hm!

— Ai de gând să faci ceaiu' ăla odată? vorbi cel cu straie ponosite şi-şi mută privirea feroce de la mine spre tânără.

— Bea şi *el*? îl întrebă femeia pe Heathcliff.

— Fă mai repede ceaiul! veni răspunsul, atât de dur încât am tresărit.

Tonul pe care fuseseră spuse aceste cuvinte dădea la iveală un caracter cu adevărat urât. Nu mă mai simţeam înclinat să-l socotesc pe Heathcliff un bărbat dintr-o bucată.

Atunci când pregătirile necesare se încheiară, mă invită cu un:

— Haide, domnule, trage-ţi scaunul mai aproape.

Cu toţii, inclusiv tânărul cel necioplit, ne-am adunat în jurul mesei şi ne-am băut ceaiul într-o linişte mormântală.

M-am gândit că din moment ce eu stârnisem colbul, era de datoria mea să-l curăţ. Nu puteam să cred că aceşti oameni erau zi de zi atât de morocănoşi şi taciturni, indiferent de toanele lor, sau că îndârjirea de pe chipurile lor ar fi fost, de fapt, expresia lor obişnuită.

— Ce straniu, am început eu, între două ceşti de ceai, ce straniu este felul în care obiceiurile ne modifică gusturile şi ideile; puţini oameni ar crede că fericirea este posibilă ducând o viaţă de exil departe de lume, ca dumneavoastră, domnule Heathcliff. Şi totuşi, permiteţi-mi să vă spun că, înconjurat de familie şi alături de amabila dumneavoastră doamnă, ce vă conduce casa şi inima…

— Amabila mea doamnă! mă întrerupse el, cu un rânjet aproape diabolic pe chip. Şi unde este ea — amabila mea doamnă?

— Mă refer la soţia dumneavoastră, doamna Heathcliff.

— Ah, da! Vrei să spui că spiritul ei s-a întruchipat într-un înger păzitor, ce are grijă de bunăstarea moşiei chiar şi acum, când trupul i-a plecat din această lume. Asta e?

Mi-am dat seama de gafa grosolană comisă, şi am încercat s-o dreg. Ar fi trebuit să observ diferenţa mare de vârstă între cei doi, care făcea puţin probabilă relaţia soţ-soţie. El avea în jur de 40 de ani, perioadă de vigoare mintală, când bărbaţii nu se ameţesc cu iluzia de a fi luaţi în căsătorie din dragoste de către fetişcane — acest vis ne este rezervat anilor de declin şi solitudine —, în vreme ce ea nu părea să fi împlinit nici şaptesprezece ani.

Exact în acel moment mi-am dat seama. „Clovnul de lângă cotul meu, care bea ceai dintr-un castron şi mănâncă pâinea cu mâinile murdare, ăsta trebuie să-i fie soţ: Heathcliff junior, desigur. Iată urmarea faptului de a fi îngropată de vie: s-a aruncat în braţele acestui bădăran, fără să ştie că există şi oameni mai buni. Ce trist! Trebuie să am grijă cum s-o fac să regrete alegerea făcută.”

Deşi cea din urmă reflecţie poate părea vanitoasă, nu era aşa. Vecinul meu îmi crease repulsie; cât despre mine, ştiam, din experienţă, că sunt destul de atrăgător.

— Doamna Heathcliff este nora mea, spuse Heathcliff, adeverindu-mi bănuielile.

În timp ce vorbea întoarse către ea o privire încărcată de ură — ură şi nu altceva, doar dacă muşchii feţei lui nu-i oglindeau sufletul, precum cei ai altor oameni.

— Ah, desigur, înţeleg, dumneavoastră sunteţi fericitul posesor al minunatei zeiţe, am remarcat şi m-am întors către vecinul de masă.

Remarca a avut un rezultat şi mai prost: tânărul căpătă o culoare stacojie şi-şi încleştă pumnul, pregătindu-se să se repeadă la mine. Şi totuşi, izbuti să se liniştească şi să alunge norul de furtună cu o înjurătură cruntă, murmurată la adresa mea, pe care am avut grijă să nu o bag în seamă.

— Nefericite presupuneri faci, domnule! a observat gazda mea. Nici unul dintre noi nu are privilegiul de a fi stăpânul zânei bune de care vorbiţi; bărbatul ei e mort. Am spus că-mi este noră, deci probabil că a fost măritată cu fiul meu.

— Iar tânărul acesta…

— Cu siguranţă nu este fiul meu!

Heathcliff a zâmbit din nou, ca şi cum ar fi fost o glumă mult prea îndrăzneaţă să-i fie atribuită paternitatea acelui urs.

— Numele meu e Hareton Earnshaw, mormăi celălalt, şi te sfătuiesc să-l respecţi.

— Nu v-am arătat deloc o lipsă de respect, am replicat, râzând în sinea mea de felul pompos în care se prezentase.

M-a fixat îndelung, dar eu mi-am întors privirea, de teamă că aş putea fi tentat să-i trag o palmă sau să izbucnesc în râs. Începeam să mă simt în plus în mijlocul acestui cerc de familie. Curând, însă, atmosfera mohorâtă mă copleşi şi distruse confortul şi destinderea din jur; astfel că m-am decis să dau dovadă de atenţie a treia oară când aveam să mă aventurez sub acoperişul acelei case.

Cum masa luase deja sfârşit şi nimeni nu scotea nici un cuvânt demn de o conversaţie amabilă, m-am apropiat de fereastră, cu gândul de a cerceta vremea de afară.

Înaintea ochilor mi s-a înfăţişat o privelişte jalnică: noaptea întunecată se lăsase prea devreme, iar cerul se contopea cu dealurile într-un vârtej de vânt şi de zăpadă deasă.

— Nu văd cum aş putea acum ajunge acasă fără o călăuză! am exclamat fără să vreau. Cred că drumurile sunt deja îngropate în zăpadă, şi, chiar dacă ar fi uscate, nu aş vedea la un pas în faţă.

— Hareton, du-te şi mână turma aia de oi în tinda hambarului. O să le acopere omătul dacă le lăsăm în ţarc toată noaptea; şi pune-o scândură dinainte, zise Heathcliff.

— Ce-ar trebui să fac? am continuat, cu o iritare crescândă.

Întrebarea rămase fără răspuns şi, răsucindu-mi privirea în jur, l-am văzut pe Joseph intrând cu o găleată de porridge pentru câini, în vreme ce doamna Heathcliff stătea aplecată deasupra focului şi-şi pierdea timpul aprinzând nişte chibrituri care căzuseră de pe poliţa şemineului atunci când pusese la loc cutia de ceai.

Joseph, după ce-şi lăsă povara, aruncă o privire critică prin cameră

şi, cu o voce spartă, izbucni:

— Mă-ntreb cum de-ndrăzneşt' să stai aşa, liniştită-n picioare, ba' mai rău acu', când totu-i dus. Da', fi'ncă eşti un nimic, d-aia, şi nu-i rost să-mi răcesc gura, n-o să găseşt' calea ceaia bună ş-ai te duci drept la dracu', ca mumă-ta dinaintea ta.

Pentru o clipă, am crezut că acest discurs elocvent îmi fusese adresat mie şi, deja iritat, am făcut un pas spre ticălosul bătrân, cu gând să-l dau afară în şuturi.

Dar răspunsul doamnei Heathcliff mă opri.

— Boşorog ipocrit şi bârfitor ce eşti! strigă ea. Oare nu ţi-e teamă că-ţi pierzi sufletul ori de câte ori pomeneşti numele diavolului? Ai grijă: nu mă mai provoca, ori îl voi ruga să-mi facă o favoare şi să-ţi ia sufletul. Încetează, Joseph, uită-te bine aici! mai spuse femeia şi scoase de pe un raft o carte mare, întunecată. Am să-ţi arăt cât de mult am avansat în Arta Neagră — în curând o să fiu în stare să scap de toţi cei ce mă supără. Vaca aia roşcată n-a murit din întâmplare, iar reumatismul pe care-l ai cu greu poate fi socotit ceva trimis din ceruri.

— Ah, ce ticăloas', ce ticăloas', oftă bătrânul, fie ca bunu' Dumnezeu să ne-apere de rău.

— Nu, netrebnicule! Eşti un proscris, afară cu tine, până n-o păţeşti de-a binelea! O să vă modelez pe toţi din ceară şi lut, şi cel dintâi care va trece de hotărârile mele — n-o să spun ce-o să păţească — dar o să vezi tu! Ieşi, şi vezi că sunt cu ochii pe tine!

În frumoşii ochi ai tinerei vrăjitoare scăpăra o răutate prefăcută, dar Joseph, străbătut de fiori adevăraţi de groază, dădu buzna afară, rugându-se şi strigând neîncetat „ticăloas'".

M-am gândit că purtarea ei venea dintr-un ciudat simţ al umorului, aşa că de cum am rămas singuri, am încercat să-i stârnesc interesul pentru situaţia mea.

— Doamnă Heathcliff, am grăit pe un ton serios, îmi cer scuze că vă deranjez — sper, totuşi, că un chip ca al dumneavoastră nu poate avea decât o inimă la fel de bună. Daţi-mi, rogu-vă, câteva puncte de reper pe care să le urmez până acasă — am tot atât de puţină idee cum să ajung acolo ca şi dumneavoastră la Londra, de pildă!

— Mergi pe drumul pe care ai venit, răspunse ea şi se instală confortabil într-un scaun, lângă o lumânare şi cu cartea deschisă dinainte. Este un sfat scurt, dar este cel mai înţelept pe care ţi-l pot da.

— Şi atunci, când veţi auzi că m-au găsit mort în vreo mlaştină sau groapă plină de zăpadă, n-o să vă mustre conştiinţa că e pe jumătate vina dumneavoastră?

— Cum aşa? Eu nu am cum să te însoţesc. Pe mine nu mă lasă nici măcar până la zidul din capătul grădinii.

— *Dumneavoastră!* Nici nu aş îndrăzni să vă rog pe *dumneavoastră* să treceţi pragul pentru mine într-o astfel de noapte, am izbucnit. Nu

doresc decât să îmi *spuneţi* pe unde s-o iau, nu să-mi *arătaţi* drumul, sau poate să-l convingeţi pe domnul Heathcliff să-mi dea o călăuză.

— Pe cine? Nu-i decât el, cu Earnshaw, Zillah, Joseph şi cu mine. Pe cine ai prefera?

— Nu mai sunt şi alţi oameni la fermă?

— Nu, ăştia sunt toţi.

— Atunci, înseamnă că voi fi nevoit să rămân aici.

— Asta va trebui s-o discuţi cu gazda dumitale. Eu nu am nimic de-a face cu asta.

— Sper să-ţi fie învăţătură de minte şi să nu mai porneşti în excursii necugetate pe dealurile astea, se făcu auzită vocea aspră a lui Heathcliff din uşa bucătăriei. Cât despre rămânerea dumitale aici, nu am camere de oaspeţi, aşa că va trebui să împarţi un pat cu Hareton sau cu Joseph.

— Aş putea să dorm pe un scaun în camera asta, am replicat.

— Nu, nu! Un străin este totuşi un străin, fie el bogat sau sărac, şi nu-mi convine să-l las aici de capul lui, fără să-l supraveghez! spuse ticălosul lipsit de maniere.

Insulta aceasta puse capăt răbdării mele. Am scos o exclamaţie de indignare şi m-am năpustit pe lângă el în curte, ajungând, din grabă, să mă izbesc de Earnshaw. Era atât de întuneric, încât nu vedeam pe unde să ies din curte, dar, în vreme ce căutam pe bâjbâite, am auzit o altă mostră de purtare politicoasă între ei.

Mai întâi, tânărul păru să se arate prietenos.

— Merg eu cu el până la parc, se oferi.

— Mergi cu el la dracu'! a exclamat stăpânul, sau ce i-o fi fost. Şi cine-o să aibă grijă de cai, hm?

— Viaţa unui om are mai multe însemnătate decât nişte cai neîngrijiţi o seară; trebuie să meargă cineva, a murmurat doamna Heathcliff, mult mai amabilă decât m-aş fi aşteptat.

— Nu porunceşti tu aici! a răbufnit Hareton. Dacă pui aşa mare preţ pe el, mai bine taci!

— Prea bine, sper atunci să te bântuie fantoma lui; şi sper ca domnul Heathcliff să nu mai aibă chiriaşi în veci, până se va alege praful de conac! răspunse ea tăios.

— Auziţ', auziţ' cum le blastemă! mormăi Joseph, cel spre care mă îndreptam.

Şedea nu departe de mine şi mulgea vacile la lumina unui felinar, pe care i l-am luat fără prea multe comentarii; i-am strigat că aveam să i-l aduc înapoi a doua zi şi am grăbit pasul spre cea mai apropiată poartă.

— Stăpâne, stăpâne, îmi fură felinaru'! strigă moşul şi o porni pe urmele mele. Hei, Gnasher! Hei, câine! Hei, Wolf! Prinde-l, prinde-l!

N-am apucat să deschid poarta, că cei doi monştri flocoşi mi-au sărit

la gât, m-au doborât şi au stins flacăra, în timp ce hohotele de râs ale lui Heathcliff şi Hareton au pus capac furiei şi umilinţelor mele.

Din fericire pentru mine, fiarele păreau să vrea mai degrabă să-şi întindă labele, să caşte şi să-şi scuture cozile, decât să mă devoreze de viu; şi totuşi, nu mă lăsau să mă ridic de jos, deci m-am văzut silit să stau întins până ce ticăloşii lor stăpâni au binevoit a mă elibera, după care, cu capul descoperit şi tremurând de furie, am poruncit criminalilor să mă lase să plec — un minut mai mult de mă ţineau, o făceau pe pielea lor — şi am bălmăjit nişte ameninţări de răzbunare incoerente care, prin nota lor infinită de sarcasm sălbatic, aminteau de regele Lear.

Din cauza vehemenţei cu care m-am agitat a început să-mi curgă sânge din nas, dar Heathcliff continua să râdă, iar eu să bodogăn. Nu ştiu cum s-ar fi terminat totul dacă nu ar fi fost în apropiere o persoană mult mai raţională decât mine şi mult mai binevoitoare decât tovarăşii mei. Aceasta era Zillah, menajera solidă, care, într-un târziu, a ieşit din casă pentru a afla care era cauza gâlcevii. Credea probabil că vreunul dintre ei se arătase violent faţă de mine şi, cum nu îndrăznea să-şi atace stăpânul, îşi îndreptă artileria vocală asupra ticălosului mai tânăr.

— Ia te uită, domnule Earnshaw, ţipă femeia, mă întreb ce-o să mai urmeze! O să omorâm oamenii în pragul uşii? Văd eu că nu mai e de mine-n casa asta — uită-te la bietul băiat, aproape că se îneacă. Şşt, şşt, nu tre' să plecaţi niciunde — intraţi şi-o să vă îngrijesc eu. Hai, gata, nu vă mai agitaţi acum degeaba.

Şi, spunând asta, îmi aruncă pe gât o cană de apă rece ca gheaţa şi mă trase în bucătărie. Domnul Heathcliff ne urmă, iar atacul subit de veselie fu repede înlocuit de obişnuita-i morocăneală.

Îmi era din ce în ce mai rău, mă simţeam slăbit şi ameţit; şi astfel, am fost nevoit să-i accept găzduirea. Heathcliff îi spuse lui Zillah să-mi dea un pahar de brandy, după care trecu în camera din spate. Zillah rămase să îşi exprime simpatia faţă de situaţia mea nefericită şi să îi îndeplinească porunca, iar apoi, de cum mi-am mai recăpătat puterile, mă duse la culcare.

CAPITOLUL III

În timp ce mă conducea pe scări, femeia mă sfătui să-mi acopăr lumânarea şi să nu fac zgomot, căci stăpânul său avea nişte idei cam ciudate referitoare la camera în care avea să mă instaleze şi nu lăsa prea bucuros pe nimeni să doarmă acolo.

Am întrebat de ce.

Mi-a răspuns că nu ştia; nu locuia în casa asta decât de vreo doi ani şi-n răstimpul ăsta văzuse atâtea ciudăţenii, că n-avea de gând să înceapă acum să fie curioasă.

Mut de uimire, nu mi-am permis să devin, la rândul meu, curios, aşa că am închis uşa şi am căutat din priviri patul. Întregul mobilier al camerei era alcătuit dintr-un scaun, o comodă şi un dulap mare de stejar, în care erau tăiate în partea de sus nişte pătrate ce aduceau cu ferestrele caleştilor.

M-am apropiat să arunc o privire şi astfel am descoperit un soi de pat ciudat de modă veche, un model menit a elimina necesitatea ca fiecare membru al familiei să aibă o cameră separată. De fapt, patul forma un soi de dulap, iar pervazul unei ferestre, inclus şi el în această alcătuire, servea drept masă.

Am depărtat tăbliile, m-am strecurat înăuntru cu lumânare cu tot, le-am închis la loc şi m-am simţit la adăpost de ochii lui Heathcliff sau ai oricui altcuiva.

Mi-am aşezat lumânarea pe pervazul acoperit de inscripţii zgâriate în vopseaua lui şi pe care se afla într-un colţ un teanc de cărţi mucegăite. Scrisul desluşit de mine nu conţinea decât un singur nume, repetat cu tot soiul de litere, mari şi mici deopotrivă, *Catherine Earnshaw*, într-un loc, apoi *Catherine Heathcliff* şi pe urmă *Catherine Linton.*

Sleit de oboseală, mi-am proptit fruntea de geam şi am continuat să şoptesc: Catherine Earnshaw… Heathcliff … Linton…, până când mi s-au închis ochii; dar nu au trecut astfel nici cinci minute şi întunericul prinse a străluci cu litere albe ce păreau nişte năluci, iar aerul fu cuprins de atâtea Catherine, încât m-am ridicat să alung numele ce mă obseda şi am văzut, exact la timp, că fitilul lumânării se aplecase pe unul dintre volumele cele vechi şi-am simţit degrabă un iz de piele de viţel pârlită.

Am rupt capătul fitilului şi, cu mişcări încete, provocate de răceala şi răul simţite, m-am ridicat în capul oaselor şi am deschis pe genunchi volumul cu pricina. Era *Vechiul Testament*, într-o stare execrabilă şi învăluit într-un miros de mucegai: prima pagină purta inscripţia „Catherine Earnshaw, cartea ei ”, şi era datată cu un sfert de

veac în urmă.

Am închis-o şi am mai luat una şi încă una, şi am sfârşit prin a le vedea pe toate. Biblioteca lui Catherine era selectă şi se vedea, după gradul de uzură, că fusese mult folosită, deşi nu întotdeauna pentru adevărata sa menire; nici un capitol nu rămăsese fără comentarii făcute cu peniţa în fiecare spaţiu liber lăsat de tiparniţă.

Unele notiţe erau enunţuri disparate, altele luau forma unui jurnal mâzgălit de o mână neformată, de copil. În capul unei pagini libere — pe care a considerat-o probabil o adevărată comoară când a găsit-o — am descoperit amuzat o excelentă caricatură a amicului meu Joseph, schiţat într-o manieră simplistă, dar incredibil de asemănătoare.

Am simţit cum se naşte în mine interesul pentru necunoscuta Catherine, drept care am început, cu nerăbdare, să-i descifrez hieroglifele şterse de vreme.

„O duminică îngrozitoare!" Astfel începea paragraful respectiv. „Cât aş vrea să se întoarcă tata! Hindley îi ţine locul într-un mod detestabil — purtarea lui faţă de Heathcliff este îngrozitoare — H. şi cu mine avem de gând să ne răzvrătim, şi în seara asta am făcut deja primul pas.

Fiindcă a plouat toată ziua, nu am putut merge la biserică, aşa că Joseph a trebuit să ţină slujba în pod; Hindley şi nevastă-sa au stat jos, în casă, lângă un foc confortabil, şi au făcut orice, doar *Biblia* n-o citeau, ştiu sigur; iar lui Heathcliff, mie şi nefericitului argat ni s-a poruncit să ne luăm cărţile de rugăciuni şi să urcăm în pod, unde am fost obligaţi să ne aşezăm pe un sac de porumb, tremurând şi suspinând, şi sperând că îl va ajunge frigul şi pe Joseph, ca să scurteze predica. Deşarte gânduri! Slujba a durat exact trei ore, iar frate-meu, când ne-a văzut coborând, a avut neobrăzarea să exclame:

— Cum, aţi şi terminat?

Înainte, aveam voie să ne jucăm în fiecare duminică seara, cu condiţia să nu facem zgomot, acum e de ajuns un chicotit şi suntem puşi la colţ!

— Uitaţi că aici aveţi stăpân, zice tiranul. Am să-l nimicesc pe primul care mă scoate din sărite. Vreau linişte şi seriozitate desăvârşită. Ei, băiete, tu ai fost ăla? Frances, dragă, trage-l de păr când treci pe lângă el, l-am auzit cum pocnea din degete.

Frances l-a tras de păr plină de elan, după care s-a aşezat pe genunchii soţului şi au rămas aşa, ca nişte copii, ore-n şir, sărutându-se şi vorbind — vorbe goale, de care-ar trebui să le fie ruşine.

Noi ne-am ascuns cât am putut de bine în arcada bufetului. Tocmai ne legasem şorţuleţele unul de celălalt ca să facem o cortină din ele, când a intrat Joseph, care avusese treabă pe la grajduri. A smuls şorţurile, mi-a ars câteva palme şi a croncănit:

— Stăpânu' tocma' fu-ngropat, sabatu' nu se ter'nă-ncă şi slujba-ncă

vă stă-n urechi şi voo v-arde de joac'? Ruşine! Staţ' jos, copii răi! Îs atâte' cărţi bune de citit, staţ' jos şi gândiţ' la sufletele voast'!

Şi cum a terminat de zis astea, ne-a obligat să stăm în genunchi ca să primim, de la focul din celălalt capăt al camerei, o rază slabă de lumină, să putem citi cartea pe care o voia el. Nu i-am mai putut suporta purtarea, aşa că am apucat coperta volumului jerpelit, am azvârlit-o în culcuşul căţelului şi i-am zis că urăsc cărţile lui cele bune. Heathcliff a trimis-o pe-a lui cu piciorul în acelaşi loc. După care a urmat tărăboiul!

— Stăpâne Hindley! a strigat capelanul nostru. Stăpâne, vin-aci. Don'şoara Cathy a zvârlit sfârşitu' lu' „Coifu' mântuirii" şi Heathcliff a dat cu picioru-n partea-ntâia din „Calea mare înspre pierzanie". Io zic că-i bine dac' îi lăsaţ' s-o ia egzact p-acolo. Ufff! Bătrânu-ar fi treb'it să-i bată, da' s-o dus !

Hindley a părăsit repede paradisul din faţa focului, ne-a apucat, pe unul de guler, pe celălalt de braţ, şi ne-a împins în bucătăria din spate, unde Joseph a jurat solemn că „Încornoratu" o să aibă grijă de noi. Astfel liniştiţi, ne-am căutat câte un ungher în care să stăm până la sosirea lui.

Am luat cartea asta şi o călimară de pe un raft, am crăpat uşa atât cât să am ceva lumină, şi scriu de vreo douăzeci de minute; tovarăşul meu, însă, a devenit nerăbdător şi-mi propune să ne băgăm sub mantaua lăptăresei şi, astfel ascunşi, s-o luăm la sănătoasa prin mlaştini. O idee grozavă — şi apoi, dacă ar veni înapoi moşul ăla ursuz, ar crede că i s-a îndeplinit profeţia, căci nu poate fi mai umed sau mai frig în ploaie decât acum, aici."

* * *

Catherine şi-a îndeplinit probabil planul, de vreme ce următoarea propoziţie se referea la un alt subiect. Plângea furioasă.

„Nu mi-am închipuit niciodată că Hindley m-ar putea face să vărs atâtea lacrimi!" scria ea. „Mă doare capul aşa de tare, că nu-l pot ţine pe pernă, şi tot nu pot să uit. Sărmanul Heathcliff! Hindley zice că-i un vagabond şi nu-l mai lasă să stea sau să mănânce cu noi, şi mai spune că nu am voie să mă joc cu el şi ameninţă că-l dă afară din casă dacă trecem peste cuvântul lui. A dat vina pe tata (cum de-şi permite?) că s-a purtat prea frumos cu H. şi a jurat că o să-l pună el la punct!"

* * *

Începuse să-mi cadă capul peste paginile abia luminate, ochii-mi fugeau de la rândurile scrise de mână la cele tipărite. Am observat un titlu roşu, cu ornamente … „De Şaptezeci de Ori câte Şapte[2] şi cel Dintâi după cele de Şaptezeci de Ori câte Şapte. O Predică evlavioasă

ţinută de Reverendul Jabes Branderham, în capela din Gimmerden Sough.” Pe jumătate treaz, îmi băteam capul, căutând să aflu ce putea spune Jabes Branderham, când am alunecat înapoi în pat şi am adormit.

Din nefericire, ceaiul prost şi enervarea (căci ce altceva putea fi?) m-au făcut să petrec o noapte îngrozitoare. Nu-mi amintesc o alta care să-i fi semănat în suferinţă.

Am început a visa de cum n-am mai ştiut de mine. Părea că se făcuse deja ziuă, iar eu plecasem spre casă, cu Joseph drept călăuză. Ne croiam cu greu drum prin zăpada troienită, în vreme ce partenerul meu de drum mă copleşea cu reproşuri nesfârşite, că nu-mi luasem cu mine toiagul de pelerin: după ce îmi spuse că nu puteam intra în casă fără aşa ceva, Joseph flutură plin de sine o măciucă despre care am dedus că reprezenta tocmai toiagul respectiv.

Preţ de o clipă mi s-a părut absurd să am nevoie de o astfel de armă doar ca să pot pătrunde în propria-mi casă. După care, îmi veni o altă idee. Nu într-acolo mă îndreptam; făceam această călătorie pentru a-l asculta pe faimosul Jabes Branderham cum predică din *Biblie* „de şaptezeci de ori câte şapte” şi nu mai ştiam bine cine, eu sau Joseph, sau poate predicatorul, îl comisesem „pe cel dintâi după cele de şaptezeci de ori câte şapte” şi urma să fim expuşi în public şi apoi excomunicaţi.

Am ajuns la capelă — chiar trecusem pe acolo, de câteva ori, în preumblările mele: se află într-o vâlcea dintre două dealuri, undeva mai sus, în apropierea unei mlaştini pline de turbă, pregătită să îmbălsămeze cele câteva trupuri care zac acolo. Acoperişul a rămas intact până în zilele noastre, dar cum un preot nu primeşte decât douăzeci de lire pe an şi o casă cu două camere care ameninţă să ajungă în curând cu una singură, nici o faţă bisericească nu vrea să-şi asume îndatoririle de pastor, din moment ce credincioşii mai degrabă l-ar lăsa să moară de foame decât să-i dea un penny din buzunarul propriu. Cu toate astea, în visul meu, Jabes avea o grămadă de enoriaşi ce-l ascultau cu atenţie, iar predica sa era — Dumnezeule, ce predică — împărţită în *patru sute nouăzeci* de părţi: fiecare cât una obişnuită ţinută din amvon — şi fiecare vorbea despre un păcat! Unde le-a căutat, nu ştiu; avea un stil aparte de a interpreta cuvintele *Bibliei* şi părea necesar ca fiecare credincios să păcătuiască în alt fel de fiecare dată.

Erau păcate dintre cele mai ciudate — încălcări ale firii pe care nu mi le închipuisem până atunci.

Cât de plictisit mă simţeam! Cum mă mai foiam şi căscam şi moţăiam şi apoi mă trezeam! Cum mă ciupeam şi mă înţepam, îmi frecam ochii, mă ridicam, apoi mă aşezam şi-l înghionteam pe Joseph să-mi spună dacă o să se termine *vreodată* predica.

Eram, prin urmare, condamnat să ascult tot — în cele din urmă, preotul ajunse la „cel dintâi după cele de şaptezeci de ori câte şapte”. În acel moment, am simţit fiorul divin pogorând asupră-mi, m-am ridicat şi l-am denunţat pe Jabes Branderham că ar fi comis acel păcat pentru care nici un creştin nu poate primi iertare.

— Domnule, am exclamat, stau aici, între aceşti patru pereţi, unde am îndurat şi iertat cele patru sute nouăzeci de capete de acuzare din predica dumneavoastră. De şaptezeci de ori câte şapte mi-am luat pălăria, pe punctul de a pleca — de şaptezeci de ori câte şapte m-aţi silit, în mod ridicol, să-mi reiau locul. A patra suta nouăzeci şi una oară îmi este de ajuns! Martiri, tovarăşi de suferinţă, pe el! Daţi-l jos şi faceţi-l bucăţi, nimiciţi-l, ca cel ce-l ştie să nu-l mai cunoască.

— *Tu eşti omul acesta*![3] a strigat Jabes, după un moment de solemnă tăcere, şi se plecă înainte. De şaptezeci de ori câte şapte ţi-ai întors privirea de la mine — de şaptezeci de ori câte şapte am vorbit cu sufletul meu şi-am zis: Vai, aceasta-i numai slăbiciune omenească, şi aceasta poate fi iertată. Dar iată cel dintâi după cele de şaptezeci de ori câte şapte. Fraţilor, aduceţi la îndeplinire împotriva lui judecata scrisă. Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii![4]

Cu aceste din urmă cuvinte, întreaga adunare şi-a înălţat toiegele de pelerini, m-a cuprins ca într-o chingă, iar eu, neavând nici o armă cu care să mă apăr, m-am văzut nevoit să mă lupt cu Joseph, cel mai apropiat şi mai feroce atacator, ca să-i iau toiagul. Mai multe toiege s-au încrucişat şi câteva lovituri aţintite spre mine au pogorât asupra altor capete. Întreaga capelă ajunsese să răsune de bătăi. Mâna fiecăruia era ridicată împotriva vecinului său[5]; în vreme ce Branderham, nevrând să rămână mai prejos, începu zelos să reverse torente de bocănituri în amvon, care au avut un asemenea efect încât, spre negrăita-mi uşurare, m-au trezit.

Şi ce anume sugerase tumultul infernal, ce anume jucase rolul lui Jabes? Nimic altceva decât o ramură de brad stârnită de vijelie, care atingea zăbrelele şi-şi ciocnea de geam conurile uscate.

Am ascultat o clipă neîncrezător, am descoperit sursa de zgomot, m-am răsucit şi am adormit la loc, apoi am visat din nou — un vis şi mai neplăcut, dacă mai era posibil.

De data asta stăteam întins în dulapul acela de stejar, şi auzeam limpede vântul puternic şi zăpada troienită, creanga de brad cu sunetu-i enervant, pe care acum mi l-am explicat corect; şi totuşi, mă irita atât de mult, încât m-am decis s-o reduc la tăcere, pe cât puteam; astfel că m-am ridicat şi am încercat să deschid fereastra. Cârligul era înţepenit în urechea lui, fapt observat de mine pe când eram treaz şi, între timp, uitat.

— Şi totuşi, trebuie s-o opresc, am murmurat şi, după ce am spart geamul cu pumnul, am întins afară mâna pentru a apuca ramura care

mă deranja; dar degetele mi s-au încleştat de cele ale unei mâini mici, reci ca gheaţa.

Intensitatea coşmarului mă pătrunse pe deplin; am încercat să-mi retrag braţul, dar mâna rămânea încleştată de a mea, în timp ce un glas foarte trist suspina:

— Lasă-mă să intru! Lasă-mă să intru!

— Cine eşti? am întrebat, chinuindu-mă totodată să mă eliberez.

— Catherine Linton, a răspuns cu o voce tremurată. (De ce m-oi fi gândit la *Linton*? Doar citisem *Earnshaw* de douăzeci de ori mai mult decât Linton.) Am ajuns, în sfârşit, acasă, m-am pierdut prin mlaştini.

În vreme ce vorbea, am izbutit să desluşesc chipul unui copil uitându-se la mine prin geam. Groaza mă făcu să acţionez cu cruzime; şi, văzând că n-are rost să încerc să o desprind de mine, i-am prins încheietura mâinii în geamul spart şi am apăsat-o, înainte şi înapoi, până când sângele curs a îmbibat aşternuturile. Dar ea continua să se tânguie: „Lasă-mă să intru!", şi-şi păstra aceeaşi strânsoare puternică, înnebunindu-mă de frică.

— Cum să fac asta? i-am răspuns într-un târziu. Dă-mi întâi *mie* drumul, dacă vrei să te las să intri!

Degetele mă eliberară din strânsoare; mi-am tras mâna înăuntru şi am adunat degrabă o stivă de cărţi în dreptul spărturii, apoi mi-am astupat urechile să nu mai aud jalnicele ei rugăminţi.

Am izbutit să rămân aşa cam un sfert de ceas, dar de cum am ascultat din nou, am auzit iarăşi ţipătul îndurerat.

— Pleacă! am strigat. Nu am să te las niciodată să intri, nici dacă o să te rogi de mine douăzeci de ani!

— De douăzeci de ani, se tângui glasul, de douăzeci de ani rătăcesc!

Şi-n aceeaşi clipă am auzit de afară zgomotul slab al unei zgârieturi şi teancul de cărţi se mişcă, de parcă-l împinsese cineva în faţă. Am încercat să sar din pat, dar nu m-am putut mişca, aşa că am urlat disperat.

Aflat într-o stare de confuzie, am descoperit că ţipătul nu fusese imaginar. Paşi grăbiţi s-au apropiat de camera mea; cineva deschise uşa dintr-o mişcare hotărâtă şi o lumină licări prin pătratele tăiate în tăbliile patului. Şedeam încă tremurând şi-mi ştergeam sudoarea de pe frunte, dar oaspetele nepoftit păru să ezite şi mormăi câteva vorbe pentru sine însuşi.

În cele din urmă, cu o voce pe jumătate şoptită, părând a nu aştepta nici un răspuns, întrebă:

— E cineva aici ?

Am crezut potrivit să-mi fac cunoscută prezenţa, căci deja ştiam deprinderile lui Heathcliff şi m-am temut că ar fi putut căuta mai departe dacă aş fi tăcut.

Prin urmare, m-am întors şi am deschis tăbliile patului — şi nu voi

uita prea curând efectul produs.

Heathcliff stătea lângă uşă, în cămaşă şi pantaloni, cu o lumânare în mână ce îi picura peste degete şi cu faţa albă precum peretele din spatele său. Primul scârţâit al dulapului de stejar îl făcu să se cutremure ca la un şoc electric: scăpă din mână lumânarea la câţiva metri şi deveni atât de agitat, încât cu greu reuşi s-o ridice de jos.

— Doar eu, domnule, oaspetele dumneavoastră, am spus, dornic să-l scutesc de umilinţa de a-şi da şi mai mult în vileag spaima. Am avut neşansa de a ţipa în somn din cauza unui coşmar groaznic. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Bată-te Dumnezeu să te bată, domnule Lockwood! Mai bine-ai fi stat la… începu gazda mea şi-şi aşeză lumânarea pe scaun, căci nu izbutea s-o ţină drept. Şi, mă rog, cine te-a invitat în camera asta? continuă el, cu unghiile încleştate în palme şi strângând din dinţi pentru a-şi opri tresăririle fălcilor. Cine anume? Mă gândesc c-ar fi bine să-l dau afară din casă chiar acum!

— Slujnica dumneavoastră, Zillah, am răspuns eu după ce am coborât pe podea şi m-am îmbrăcat. Puţin îmi pasă dac-o faceţi, domnule Heathcliff, o merită cu prisosinţă. Bănuiesc că n-a vrut decât o altă dovadă că locul ăsta-i bântuit, şi asta pe socoteala mea. Ei bine, da, este, e plin de fantome şi spirite. Aveţi toate motivele să-l încuiaţi pe veci, vă asigur. Nimeni nu v-ar mulţumi pentru găzduire într-un asemenea bârlog.

— Ce vrei să spui? a întrebat Heathcliff, şi, mai ales, ce faci? Culcă-te la loc, până trece noaptea, dacă tot *eşti* aici, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai repeta zgomotul ăla îngrozitor. Nimic nu justifică asemenea urlete, doar dacă ţi-ar tăia cineva beregata.

— Dacă demonul ăla ar fi intrat pe geam, probabil că m-ar fi sugrumat cu adevărat! i-am răspuns eu. Nu am de gând să mai îndur persecuţiile strămoşilor dumneavoastră neprietenoşi — nu cumva reverendul Jabes Branderham v-a fost rudă, din partea mamei? Cât despre obrăznicătura aia de Catherine Linton sau Earnshaw, sau cum o fi chemat-o, probabil c-a avut un suflet hain şi mult încercat. Tocmai mi-a spus că de douăzeci de ani umblă pe pământ: o pedeapsă dreaptă pentru păcatele ei, sunt convins!

De cum mi-au scăpat aceste vorbe din gură, mi-am amintit de asocierea numelui lui Heathcliff cu cel al lui Catherine în carte, fapt ce-mi ieşise cu totul din minte până ce m-am deşteptat complet. M-am înroşit la faţă când mi-am dat seama de nesăbuinţa vorbelor rostite, dar, fără a lăsa nimic altceva să se vadă, m-am grăbit să adaug:

— Adevărul este, domnule, că mi-am petrecut prima parte a nopţii…

Aici m-am oprit din nou, căci fusesem pe cale să spun „studiind nişte cărţi vechi”, ceea ce ar fi dezvăluit faptul că îmi era familiar

conţinutul lor tipărit şi scris de mână deopotrivă; drept pentru care am continuat:

— … silabisind numele înscrise pe pervaz. O îndeletnicire monotonă, menită a mă face să adorm, asemenea număratului sau…

— *Ce* vrei să spui când îmi vorbeşti astfel? tună Heathcliff, cu o vehemenţă sălbatică. Cum, cum îndrăzneşti *dumneata*, sub propriul meu acoperiş — Doamne, e nebun de vorbeşte aşa!

Şi se lovi peste frunte, cu furie.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să fac, să mă simt ofensat de limbajul folosit, sau să îmi urmez explicaţiile; bărbatul însă părea atât de afectat, încât m-am îndurat de el şi am continuat să-mi povestesc visul. Am afirmat că nu auzisem niciodată numele de „Catherine Linton”, dar că îl citisem îndeajuns de des ca să-mi lase o impresie care, iată, s-a materializat atunci când nu mi-am mai putut ţine imaginaţia sub control.

Încet-încet, pe măsură ce vorbeam, Heathcliff îşi găsi adăpost în umbra patului, pe care se şi aşeză, într-un final, aproape ascuns. Ghiceam, după respiraţia lui neregulată şi întretăiată, că încerca să-şi învingă un acces de emoţie puternică.

Nedorind să-i arăt că percepusem acest conflict, am continuat zgomotos să-mi aranjez ţinuta, am aruncat o privire asupra ceasului şi am pornit un monolog despre durata nopţii:

— Încă nu este nici trei dimineaţa! Aş fi putut jura că s-a făcut deja şase — timpul pare că stă în loc aici — probabil că ne-am retras la culcare la orele opt!

— Iarna, întotdeauna la ora nouă, iar scularea e la patru, îmi răspunse gazda, înăbuşindu-şi un oftat şi ştergându-şi o lacrimă, după cum am dedus din mişcarea făcută de umbra braţului său.

— Domnule Lockwood, a adăugat el, poţi merge la mine în cameră; dacă o să cobori aşa de devreme, vei deranja toată casa, iar mie mi-ai trimis somnul tocmai la dracu’ cu ţipetele astea copilăreşti.

— Şi mie la fel, am replicat. O să mă plimb în grădină până la ziuă şi pe urmă voi pleca; nu vă temeţi, căci n-am să repet o astfel de vizită nedorită. M-am lecuit, nu mai caut vreo plăcere în mijlocul oamenilor, fie la ţară sau la oraş. Un om raţional ar trebui să găsească suficientă companie în sine însuşi.

— Încântătoare companie! murmură Heathcliff. Ia lumânarea şi mergi unde vrei. Te voi urma curând. Nu intra în curte, câinii sunt dezlegaţi, şi nici în casă — Juno e de gardă acolo — ei bine, n-ai decât să umbli pe scări şi pe coridoare — haide, ieşi de-aici! Vin şi eu imediat.

M-am supus, adică am ieşit din încăpere, şi am rămas pe loc, neştiind unde duceau coridoarele acelea înguste; şi, fără să vreau, am devenit martorul unei dovezi de superstiţie a stăpânului casei, ce-i

dezminţea în mod ciudat aparentul bun-simţ.

Se apropie de pat, deschise fereastra şi izbucni într-un hohot de plâns nestăpânit, încărcat de patos.

— Intră! Intră! suspina bărbatul. Haide, Cathy, vino. Te rog, *numai o dată*. Iubita sufletului meu, ascultă-mă *de data asta* — Catherine, măcar o dată, acum!

Năluca părea să aibă capriciile unei năluci obişnuite, căci n-a dat nici un semn, dar zăpada şi vântul care vâjâiau sălbatic au intrat pe fereastră şi, ajungând până la mine, mi-au stins lumânarea.

Era atâta disperare în jalea ce însoţea delirul lui, încât compasiunea m-a făcut să-i trec cu vederea nebunia. M-am retras, oarecum enervat că auzisem toate acestea şi iritat că îi povestisem coşmarul acela ridicol, care provocase agonia de acum, deşi *motivul* mi se părea cu totul de neînţeles.

Am coborât cu grijă la parter şi am nimerit în bucătăria din spate, unde un rest de foc m-a ajutat să-mi reaprind lumânarea.

Nimic nu mişca, în afară de un motan fumuriu, tărcat, care s-a furişat din cenuşă şi m-a salutat cu un mieunat certăreţ. În jurul vetrei erau două bănci arcuite, care aproape că se uneau în cerc; m-am întins pe una dintre ele, iar cotoiul s-a cocoţat pe cealaltă. Am moţăit amândoi atâta timp cât locul de retragere nu ne-a fost invadat, după care coborî Joseph, târşindu-şi picioarele pe o scară de lemn care se pierdea în înălţimea acoperişului, printr-o trapă: bănuiam că era drumul spre mansarda lui.

Omul aruncă o privire crâncenă spre flăcăruia pe care îndrăznisem să o aţâţ în vatră, alungă pisica de pe bancă şi, de cum se instală în locul rămas liber, începu să-şi umple pipa cu tutun. În mod evident, prezenţa mea în sanctuarul său era o neruşinare mult prea mare pentru a merita să fie comentată. În tăcere, duse pipa la gură, îşi încrucişă braţele şi începu să pufăie.

L-am lăsat să se bucure în linişte de mica lui plăcere; după un ultim fum, urmat de un oftat din rărunchi, Joseph se ridică şi plecă la fel de solemn pe cât sosise.

Apoi în cameră pătrunse un pas mult mai sprinten, şi, exact când eram pe punctul de a zice „Bună dimineaţa!”, am închis gura la loc fără a-mi mai rosti salutul, căci Hareton Earnshaw îşi spunea *sotto voce* rugăciunile, ce constau într-o serie de înjurături adresate fiecărui obiect de care se lovea în timp ce cotrobăia într-un ungher după o lopată, ca să cureţe zăpada. Privi peste spătarul băncii şi-şi umflă nările; cred că îi trecea prin cap să schimbe politeţuri cu mine la fel de mult ca şi cu tovarăşul meu, motanul.

Am ghicit din pregătirile făcute că îmi era permis să plec, aşa că am părăsit banca tare şi am făcut o mişcare spre a-l urma. M-a observat şi mi-a arătat cu mânerul lopeţii spre o uşă, sugerând cu un sunet

dezarticulat că pe acolo ar trebui să ies, de-aş dori cumva să-mi schimb locul.

Uşa dădea în casă, unde femeile erau deja treze: Zillah, înarmată cu nişte foale uriaşe, aţâţa flăcările în cămin, iar doamna Heathcliff, îngenuncheată în faţa focului, citea o carte la lumina acestuia.

Îşi ţinea mâna pavăză între dogoarea focului şi ochi şi părea pe deplin absorbită de ocupaţia sa: se întrerupea doar ca să mustre servitoarea că o acoperă cu scântei, sau să alunge vreun câine care îşi vâra botul în faţa ei.

L-am descoperit cu surprindere şi pe Heathcliff. Stătea lângă foc, cu spatele la mine şi tocmai punea punct unui şir de ocări adresate sărmanei Zillah, care, din când în când, îşi întrerupea lucrul şi trăgea de colţul şorţului, lăsând să-i scape gemete de indignare.

— Iar tu, tu, eşti o… izbucni el, tocmai când intram, şi se întoarse către nora sa, cu un epitet la fel de inofensiv precum „raţă” sau „oaie”, dar reprezentat de obicei prin puncte de suspensie. Iar ai început cu şmecheriile tale! Toţi ceilalţi din casa asta îşi câştigă pâinea — numai tu trăieşti din mila mea! Pune gunoiul ăla deoparte şi găseşte-ţi ceva de făcut. O să-mi plăteşti pentru blestemul de a te avea veşnic în faţa ochilor, mă auzi, ticăloaso?

— Prea bine, o să pun gunoiul ăsta deoparte, fiindcă ştii să mă sileşti, dacă îndrăznesc să-ţi ies din vorbă, răspunse tânăra, care-şi închise cartea şi o aruncă pe un scaun. Dar n-am să fac nimic, chiar dacă ţi-ai înghiţi limba înjurând, decât ce poftesc eu!

Heathcliff îşi ridică mâna, iar partenera sa de discuţie ţâşni la o distanţă ce-i oferea protecţie, evident obişnuită cu greutatea palmei lui.

Cum nu aveam de gând să fiu părtaş la o sfadă între căţel şi pisică, am intrat brusc în cameră, de parcă abia aşteptam să stau lângă foc şi nu aş fi bănuit nimic despre disputa astfel întreruptă. Au avut cu toţii destulă decenţă pentru a suspenda ostilităţile; Heathcliff îşi vârî pumnii, din obişnuinţă, în buzunare, iar doamna Heathcliff îşi răsfrânse buza şi se aşeză pe un scaun aflat la distanţă. Se ţinu de cuvânt şi rămase nemişcată tot restul timpului petrecut de mine acolo.

Care, de altfel, a fost scurt. Am refuzat să iau micul dejun împreună cu ei şi, de cum au licărit zorii, am profitat şi am ieşit în aerul ce era de acum limpede, liniştit şi rece ca gheaţa.

Înainte să ajung la gardul din spate al grădinii, am auzit glasul gazdei mele, care-mi striga să mă opresc şi se oferea să mă însoţească până treceam de mlaştini. Un ajutor binevenit, căci întreg dealul ajunsese un ocean alb tălăzuit, în care suişurile şi coborâşurile nu mai corespundeau cu forma reală a pământului — nenumărate adâncituri erau umplute, până la buză, de zăpadă, în vreme ce mormanele de pietre rămase de la carieră dispăruseră pe deplin din tabloul care mi

se întipărise în memorie deunăzi.

De o parte a drumului observasem un şir de pietre, aşezate cam din şase în şase metri; erau înalte şi stropite cu var, special făcute să ajute în întuneric sau pe o ninsoare asemeni acesteia, în care puteai confunda mlaştina cu terenul solid. Cu toate astea, nu mai rămăsese mare lucru din ele, în afară de câte un punct negricios ici-colo; iar tovarăşul meu de drum se văzu deseori nevoit să-mi spună să o iau la dreapta sau la stânga, atunci când eu eram convins că urmez corect cotiturile drumului.

Fără să schimbăm prea multe vorbe, ne-am oprit la intrarea în parcul Thrushcross, unde îmi spuse că nu mai aveam cum greşi drumul. Ne-am limitat salutul la o plecăciune rapidă, şi eu am început din nou să înaintez prin nămeţi, încrezător doar în propriile-mi forţe, căci în căsuţa portarului nu locuieşte nimeni.

De la poartă până la conac să tot fie vreo două mile, pe care cred însă că am reuşit să le transform în patru, după cum m-am tot pierdut printre copaci şi m-am înfundat până la gât în zăpadă, o încercare pe care o pot aprecia la adevărata ei valoare numai cei care au trecut prin ea. În fine, nu contează pe unde am apucat-o, fapt e că orologiul bătea de ora douăsprezece atunci când am intrat în casă, ceea ce însemna că-mi luase exact un ceas pentru fiecare milă din drumul de la Wuthering Heights.

Menajera casei şi ajutoarele sale s-au repezit să mă întâmpine, strigând că-şi luaseră gândul de la mine; toţi crezuseră că mă prăpădisem cu o noapte în urmă şi acum se întrebau cum oare să-mi găsească rămăşiţele pământeşti.

I-am rugat să facă linişte, dacă tot m-au văzut, şi, amorţit până la oase, m-am târât sus, unde, după ce mi-am pus nişte haine uscate, m-am plimbat vreo jumătate de oră prin odaie până ce m-am încălzit cât de cât, iar apoi, moale ca un pisoi, m-am retras în camera de studiu, aproape prea obosit ca să mă bucur de focul vesel şi de cafeaua fierbinte pregătite de servitoare.

2 *Matei*, 18: 22.
3 *Samuel*, 12:7.
4 *Psalmul 149*, 9.
5 Cf. *Geneza*, 16: 12, *Isaia*, 19:2, *Zaharia*, 8:10.

CAPITOLUL IV

Cum se mai schimbă omul după cum bate vântul! Tocmai eu, care mă hotărâsem să mă ţin departe de orice relaţie socială şi mulţumeam aştrilor că izbutisem, în cele din urmă, să găsesc un astfel de loc potrivit — eu, o epavă care se luptase cu deprimarea şi singurătatea până-n zori, chiar eu m-am văzut nevoit să cedez şi, sub pretextul de a afla amănunte referitoare la locul în care mă aflam, am invitat-o pe doamna Dean, atunci când îmi aduse cina, să ia loc şi să-mi ţină companie, sperând de fapt că se va dovedi o vorbăreaţă ce va izbuti una din două: fie să mă trezească din amorţeală, fie să mă adoarmă cu sporovăiala ei.

— Dumneata locuieşti de-o bucată bună de timp aici, nu? am început eu. De cât ai spus, de şaisprezece ani?

— De optsprezece, domnule. Am venit când s-a măritat doamna, să am grijă de dumneaei, şi după ce dânsa a murit, stăpânul m-a păstrat ca menajeră.

— Înţeleg.

S-a instalat o pauză. M-am temut că nu-i plăcea să vorbească decât despre ale ei, chestiuni care nu mă interesau de fapt. Dar iată că, după un timp de gândire, cu pumnii pe genunchi şi cu o umbră de îngândurare pe chipul ei rumen, exclamă:

— Ah, ce s-au mai schimbat timpurile de atunci!

— Într-adevăr, am remarcat, îmi închipui c-ai fost martora multor schimbări, nu?

— Aşa e, şi-a multor necazuri, a urmat femeia.

„Aşa, acum am să aduc vorba despre familia proprietarului meu”, m-am gândit eu. „Un subiect numai bun de început — tare-aş vrea să ştiu istoria tinerei văduve, dacă e de pe-aici sau o fi, după câte cred eu, vreo străină pe care ursuzii locului nu vor s-o recunoască drept rudă.”

Stârnit de aceste gânduri, am întrebat-o pe doamna Dean de ce Heathcliff închiria Thrushcross Grange şi prefera să locuiască într-un loc şi în nişte condiţii mult mai proaste.

— Nu este oare îndeajuns de înstărit să-şi ţină proprietatea bine rânduită? m-am interesat.

— Înstărit, domnule? a răspuns ea. Are bani, nimeni nu ştie exact câţi, şi-şi sporeşte averea în fiecare an. Ba da, fireşte că-i destul de bogat să locuiască într-o casă mai frumoasă ca asta, dar e foarte zgârcit; şi chiar dacă avea de gând să se mute la Thrushcross Grange, când a auzit de un chiriaş bun de plată n-a vrut să piardă ocazia de a mai câştiga câteva sutare. E ciudat cât de lacomi sunt oamenii singuri

pe lume!

— Mi se pare că a avut un fiu, nu?

— Da, a avut unul, dar a murit.

— Iar văduva este doamna aceea tânără, doamna Heathcliff?

— Da.

— De unde este ea de loc?

— Ei, domnule, este fiica răposatului meu stăpân; Catherine Linton era numele ei de fată. Eu am crescut-o, sărăcuţa de ea. Aş fi vrut ca domnul Heathcliff să se mute aici, măcar aşa am putea fi împreună din nou…

— Cum, Catherine Linton? am exclamat eu uimit. O clipă de cugetare m-a convins că nu era vorba despre apariţia aceea fantomatică. Prin urmare, am continuat eu, numele predecesorului meu era Linton.

— Aşa este.

— Şi atunci, cine este acel Earnshaw, Hareton Earnshaw, care locuieşte împreună cu domnul Heathcliff? Sunt cumva rude?

— Nu, este nepotul decedatei doamne Linton.

— Adică, vărul tinerei doamne?

— Exact, iar soţul ei îi era tot văr — unul, din partea mamei, iar celălalt, din partea tatălui — Heathcliff s-a căsătorit cu sora domnului Linton.

— Am văzut o inscripţie deasupra uşii de la intrare la Wuthering Heights, scrie „Earnshaw”. Sunt cumva o familie veche?

— Foarte veche, domnule, iar Hareton este ultimul dintre ei, aşa cum este domnişoara Cathy pentru noi, pentru neamul Linton. Aţi fost la Wuthering Heights? Mă iertaţi că vă întreb, dar aş vrea să ştiu ce mai face ea?

— Doamna Heathcliff? Este foarte bine şi foarte frumoasă, dar nu prea fericită, bănuiesc.

— Ah, Doamne, nu mă mir! Şi ce părere v-a făcut stăpânul?

— Un om cu o înfăţişare cam aspră, doamnă Dean. Nu aşa îi este şi firea?

— Aspră ca dinţii unui ferăstrău şi dură ca piatra de bazalt. Cu cât aveţi mai puţin de-a face cu el, cu atât mai bine!

— Pesemne c-a avut parte şi de bune dar şi de rele, de-a ajuns aşa un ursuz. Ştii ceva despre viaţa lui?

— Este asemenea unui cuc, domnule, îi cunosc povestea, dar nu ştiu unde s-a născut, cine i-au fost părinţii şi cum a izbutit să facă rost de bani la început. Cât despre Hareton, l-a alungat ca pe-un pui de vrabie. Sărmanul băiat, e singurul din întreg comitatul care nu-şi dă seama că a fost tras pe sfoară!

— Ei bine, doamnă Dean, ai face un act de caritate dacă mi-ai mai spune câte ceva despre vecinii mei — nu cred că m-aş putea odihni

dacă m-aş culca acum, aşa că, rogu-te, mai stai un ceas şi povesteşte-mi.

— Cu dragă inimă, domnule! Aşteptaţi numai să-mi aduc ceva de cusut şi pe urmă pot sta cât veţi voi. Dar sunteţi răcit, v-am văzut cum tremuraţi, şi-ar trebui să mâncaţi nişte porridge fierbinte ca să vă încălziţi.

Femeia cea vrednică ieşi degrabă, iar eu m-am ghemuit lângă foc: simţeam că îmi frige capul, iar restul trupului îmi era rece ca gheaţa; aveam însă o stare de surescitare prostească, ce-mi scutura nervii şi creierul. Nu mă simţeam rău, dar mi-era teamă, ca şi acum, de altfel, de urmările zilelor de ieri şi de azi. Femeia reveni la scurt timp, aducând un castron aburind, pe care-l puse lângă cămin, şi un coş de lucru, apoi se aşeză confortabil la locul ei, mulţumită să descopere în mine un om atât de prietenos.

Înainte să locuiesc aici, a început ea, fără să mai aştepte vreo altă invitaţie la poveste, stăteam mai tot timpul la Wuthering Heights, fiindcă mama fusese doica domnului Hindley Earnshaw, adică tatăl lui Hareton, iar eu obişnuiam să mă joc cu copiii, mai făceam câteva drumuri, mai ajutam la fân şi, de fapt, stăteam la fermă gata să duc la bun sfârşit orice mi s-ar fi cerut.

Într-o dimineaţă frumoasă de vară — parcă văd, începusem secerişul —, domnul Earnshaw, bătrânul, a apărut în salon pregătit de drum; i-a spus lui Joseph ce avea de făcut în ziua respectivă, după care s-a întors către Hindley, Cathy şi mine (căci îmi mâncam porridge-ul împreună cu ei) şi i s-a adresat fiului său:

— Ei, frumosul meu, azi mă duc la Liverpool… Ce să-ţi aduc de acolo? Poţi alege orice, numai să nu fie mare, căci voi merge pe jos până acolo şi-napoi, cale de şaizeci de mile dus şi şaizeci întors, şi o să treacă ceva timp.

Hindley spuse că-şi dorea o vioară, după care veni rândul domnişoarei Cathy; pe vremea aia nici măcar nu împlinise şase ani, dar putea să călărească orice cal din grajd, aşa că-şi alese un bici.

Stăpânul nu mă uită nici pe mine, căci avea un suflet mare, deşi mă trata uneori mai sever. Îmi promise că-mi va aduce un buzunar plin de mere şi pere, apoi îşi sărută copiii de rămas-bun şi plecă.

Tuturor ni se părea că trece greu timpul fără el — trei zile de absenţă — iar Cathy întreba mereu când avea să se întoarcă tata acasă. În cea de-a treia seară, doamna Earnshaw îl aştepta să apară la cină, aşa că puse şi strânse masa din oră-n oră. Cu toate astea, nici urmă de el; într-un târziu, au obosit şi copiii să tot dea fuga la poartă. Nu după mult timp s-a lăsat şi întunericul, iar femeia i-a dus pe cei mici la culcare, deşi o rugau întristaţi să-i mai lase să-l aştepte. Cu puţin înainte de ora unsprezece, clanţa se mişcă încet şi intră stăpânul. Râzând şi gemând totodată, se prăbuşi într-un scaun şi le spuse tuturor

să stea deoparte, căci mai avea puţin şi-şi dădea sufletul — nu avea de gând să mai facă aşa o călătorie nici pentru trei regate.

— La capătul căreia să mai fiu şi speriat de moarte, zise şi-şi desfăcu haina pe care o ţinuse până atunci strânsă în braţe. Ia uite, nevastă, nimic nu m-a obosit vreodată ca asta, dar trebuie să-l primeşti ca pe un dar de la Dumnezeu, deşi, după cât de negru este, ai zice că vine direct de la diavol.

Ne-am îngrămădit cu toţii şi, peste capul domnişoarei Cathy, am zărit un copil negricios, murdar şi zdrenţăros; era îndeajuns de mare să poată merge şi vorbi, iar la faţă părea mai mare decât Catherine; numai că atunci când l-a lăsat singur, copilul s-a uitat de jur-împrejur şi a bălmăjit încontinuu nişte vorbe pe care nimeni nu le-a înţeles. Mie mi-era frică, iar doamna Earnshaw fu cât pe ce să-l zboare afară pe uşă; până la urmă s-a înfuriat şi l-a luat pe stăpân la întrebări, cum de i-a trecut prin cap să aducă în casă un plod de ţigan, când aveau deja propriii lor copii de hrănit şi îngrijit? Ce avea de gând să facă cu el, oare îşi pierduse minţile?

Stăpânul tot încerca să îi explice, însă era pe jumătate doborât de oboseală, aşa că din vorbele lui, strecurate printre ţipetele doamnei, am izbutit să aflu că-l culesese de pe străzile din Liverpool, unde murea de foame, şi că n-avea nici un adăpost şi părea mut, drept care l-a luat cu sine şi a încercat să afle al cui era. Cum nimeni nu a putut să-i răspundă, şi cum atât timpul, cât şi banii îi erau limitaţi, a găsit de cuviinţă c-ar fi mai bine să-l ia acasă imediat, decât să cheltuiască acolo o avere, hotărât fiind să nu-l mai lase în stradă.

În concluzie, stăpâna mai bombăni puţin, apoi se linişti, iar domnul Earnshaw îmi spuse să-l spăl, să-i dau nişte haine curate şi să-l duc la culcare alături de ceilalţi copii.

În tot acest timp, Hindley şi Cathy s-au mulţumit să privească şi să asculte până ce s-a reinstaurat liniştea, apoi au început amândoi să scotocească prin buzunarele tatălui lor după cadourile promise. Cel dintâi, deşi era băiat mare, de paisprezece ani, de cum scoase din haină rămăşiţele a ceea ce fusese odinioară o vioară, se şi puse pe smiorcăit; iar Cathy, care află că stăpânul pierduse biciul pe când avea grijă de băiatul străin, deveni ţâfnoasă, se strâmbă la bietul amărât şi-l scuipă, faptă ce-i aduse o palmă zdravănă din partea tatălui, decis s-o înveţe să se poarte frumos.

Copiii au refuzat cu desăvârşire să-l primească la ei în pat sau în cameră, iar eu, cum n-aveam mai multă minte decât ei, l-am pus în capul scărilor, cu speranţa că va pleca în zori. Din întâmplare, sau poate atras de vocea domnului Earnshaw, băiatul s-a furişat până la uşa acestuia, care l-a găsit acolo când a ieşit din odaie. Domnul a vrut să afle cum de ajunsese acolo, aşa că m-am văzut silită să recunosc ce făcusem; drept răsplată pentru laşitatea şi lipsa mea de omenie, am

fost dată afară din casă.

Aşa a intrat Heathcliff în familie. M-am reîntors, după vreo câteva zile, căci nu consideram izgonirea mea drept permanentă, şi am aflat că-i dăduseră numele unui fiu care le murise de mic, „Heathcliff", şi ăsta i-a rămas şi nume de botez, şi de familie.

Domnişoara Cathy şi cu el ajunseseră, între timp, foarte buni prieteni, dar Hindley îl ura, şi eu la fel, ţin să mărturisesc. Aşa că-l chinuiam cu neruşinare, nefiind îndeajuns de mare să-mi dau seama de nedreptatea făcută, mai ales că stăpâna nu îi lua niciodată apărarea, nici când vedea că nu era el de vină.

Părea un băiat ursuz şi răbdător, probabil obişnuit cu răutăţile: rezista în faţa loviturilor lui Hindley fără să clipească sau să verse vreo lacrimă, iar ciupiturile mele nu-l făceau decât să deschidă larg ochii şi să tragă aer în piept, de parcă s-ar fi lovit singur, din greşeală, şi nu ar fi fost vina nimănui.

Bătrânul Earnshaw deveni de-a dreptul furios într-o bună zi, când îl văzu pe fiul său chinuindu-l pe sărmanul orfan, cum îi spunea el. Între timp, stăpânul se ataşase foarte tare de Heathcliff, credea tot ce-i spunea acesta (de fapt, băiatul nu vorbea decât foarte puţin şi spunea de obicei adevărul) şi-l alinta mai mult decât pe Cathy, care era mult prea neastâmpărată şi capricioasă pentru a-i fi preferată.

Iată cum, încă de la bun început, Heathcliff a sădit sfadă în casă; iar când s-a stins doamna Earnshaw, la mai puţin de doi ani, tânărul stăpân vedea în tatăl său un duşman, nu un prieten, iar în Heathcliff un uzurpator dornic de afecţiunea părinţilor săi şi de privilegiile sale, şi, tot gândindu-se la aceste nedreptăţi, deveni din ce în ce mai posac.

I-am ţinut isonul o perioadă de timp, dar iată că s-au îmbolnăvit cu toţii de pojar şi a fost nevoie să am grijă de ei, să iau asupră-mi toate grijile unei femei în putere, şi atunci mi-am schimbat părerile. Heathcliff era în pericol de moarte şi avea nevoie tot timpul de îngrijirea mea. Bănuiesc că a simţit câtă grijă am avut de el, dar nu era atât de isteţ încât să-şi dea seama că eram obligată s-o fac. Şi totuşi, a fost cel mai liniştit bolnav de care am avut grijă vreodată. Diferenţa dintre el şi ceilalţi doi m-a făcut să fiu mai puţin părtinitoare: Cathy şi fratele ei mă sâcâiau teribil, în vreme ce *el* era blând ca un mieluşel, deşi rezistenţa, şi nu blândeţea firii sale l-a ajutat să nu-mi creeze probleme.

A trecut cu bine peste boală, iar doctorul a afirmat că, în mare măsură, asta mi s-a datorat mie şi m-a lăudat pentru devotament. M-am simţit mândră de spusele sale şi mai apropiată de fiinţa care mă ajutase să obţin aceste laude; iată cum şi-a pierdut Hindley şi ultimul aliat. Cu toate astea, nu m-am ataşat de Heathcliff, şi adeseori mă întrebam oare ce admira stăpânul la băiatul ăla morocănos, care niciodată, din câte-mi amintesc eu, nu i-a răsplătit bunătatea cu vreun

semn de recunoştinţă. Nu era defel neobrăzat cu binefăcătorul său, ci numai insensibil, deşi ştia prea bine cât de mult îl avea stăpânul la suflet şi că nu era nevoie decât să deschidă gura şi întreaga casă avea să-i îndeplinească dorinţele.

Mi-amintesc de pildă cum, la un moment dat, domnul Earnshaw a cumpărat o pereche de mânji de la târgul parohial şi le-a dat băieţilor câte unul. Heathcliff l-a ales pe cel mai frumos, dar foarte curând calul prinse a şchiopăta şi, de cum văzu asta, băiatul îi spuse lui Hindley:

— Trebuie să facem schimb de cai, nu-mi mai place al meu. Dacă nu vrei, am să-i spun tatălui tău că m-ai bătut de trei ori săptămâna asta şi-am să-i arăt braţul, care-i vânăt până la umăr.

Hindley a scos limba la el şi l-a plesnit peste urechi.

— Mai bine-ai face-o chiar acum, continuă Heathcliff şi fugi spre tindă (scena se desfăşurase până atunci în grajd). Până la urmă va trebui s-o faci, şi-unde mai pui că dacă-i mai zic şi de loviturile astea, o să ţi le dea înapoi, cu dobândă.

— Marş de-aici, potaie! a urlat Hindley şi l-a ameninţat cu o greutate de fier folosită la cântăritul cartofilor şi al fânului.

— Haide, arunc-o, l-a sfidat Heathcliff fără să se clintească, şi-o să spun cum te-ai lăudat c-o să mă dai afară din casă când o să moară stăpânul, să vedem dacă n-o să te dea el afară pe tine, chiar acum.

Hindley a azvârlit greutatea şi l-a lovit în piept; băiatul a căzut secerat, dar s-a ridicat imediat, clătinându-se, fără suflare şi palid tot, şi dacă nu l-aş fi oprit, s-ar fi dus direct la stăpân şi s-ar fi răzbunat doar arătând în ce hal era şi denunţându-l pe vinovat.

— Bine, ţiganule, hai, ia-mi mânzul! s-a răstit tânărul Earnshaw. Sper să-ţi rupă gâtul; ia-l şi să fii blestemat, cerşetorule şi intrusule ce eşti — dă-te bine pe lângă tata şi pe urmă arată-i cine eşti cu adevărat, fiu al lui Satan. Hai, n-ai decât să-l iei, sper să-ţi ardă o copită să-ţi zboare creierii din cap!

Heathcliff se îndreptase spre cal ca să-l dezlege şi să-l mute în boxa lui. De cum ajunse în spatele mânzului, Hindley îl trânti sub picioarele acestuia, după care fugi cât putu de repede, fără să se oprească să vadă dacă i se îndepliniseră dorinţele.

Mută de uimire, l-am văzut pe Heathcliff cum s-a ridicat, cu o stăpânire perfectă, a continuat ceea ce începuse, a schimbat şeile, apoi, înainte de a intra în casă, s-a aşezat pe o grămadă de fân, să-şi revină de pe urma loviturii violente.

L-am convins cu mare uşurinţă să mă lase să arunc vina pe cal pentru vânătăile căpătate; nu prea-i păsa ce urma să povestesc, din moment ce obţinuse ce voise. Oricum, se plângea atât de rar de întâmplări ca aceasta, încât eram convinsă că nu era răzbunător — dar mă înşelam cu desăvârşire, după cum veţi afla.

CAPITOLUL V

Odată cu trecerea timpului, domnul Earnshaw începu să dea semne de slăbiciune. Toată viaţa lui fusese un om activ şi sănătos, dar iată că puterile l-au părăsit dintr-odată; de cum ajunse să stea retras lângă cămin deveni din ce în ce mai nervos. Orice nimic îl agasa şi, cum simţea că-şi pierde autoritatea, avea adevărate crize de isterie.

Iar asta se observa mai ales atunci când cineva încerca să se impună sau să-l domine pe preferatul lui; ajunsese atât de posesiv, încât nu suporta nici un cuvânt rău adresat băiatului, de vreme ce îi intrase în cap că toată lumea îl ura pe Heathcliff şi-i voia răul, numai fiindcă el îl iubea.

Era, evident, un dezavantaj pentru tânăr, căci cei mai cumsecade dintre noi nu voiam să-l necăjim pe stăpân, aşa că îi făceam acestuia pe plac şi-i acceptam părtinirea; iar îngăduinţa noastră era o hrană bogată pentru mândria copilului şi pentru temperamentul lui aprins. Şi totuşi, era necesară; de vreo două-trei ori Hindley şi-a arătat dispreţul faţă de Heathcliff chiar în faţa tatălui său, ceea ce i-a provocat bătrânului un acces de furie. Şi-a apucat bastonul să-l lovească şi a început să tremure de mânie că n-o putea face.

În cele din urmă, pastorul nostru (pe vremea aceea aveam un pastor care îşi câştiga existenţa învăţându-i carte pe copiii Linton şi Earnshaw şi cultivându-şi singur peticul de ogor) ne-a sfătuit că poate ar fi bine ca băiatul să fie trimis la colegiu, iar domnul Earnshaw a fost de acord, deşi cu inima îndoită, căci a spus:

— Hindley a fost mereu un neisprăvit şi n-o să iasă nimic din el, oriunde ar merge.

Speram din tot sufletul că acum o să avem linişte în casă. Mă durea gândul că stăpânul meu nu-şi găsea pacea tocmai din cauza faptei bune pe care o făcuse. Îmi închipuiam că neplăcerile vârstei şi bolilor se trăgeau, de fapt, din neînţelegerile din sânul familiei, după cum spunea şi el — dar, de fapt, dragă domnule, i se apropia sfârşitul.

Ne-am fi înţeles destul de bine unii cu alţii dacă n-ar fi fost două persoane: domnişoara Cathy şi Joseph, servitorul — cred că l-aţi văzut pe-acolo. De când îl ştiu a fost şi este şi azi cel mai agasant şi încrezut fariseu care-a scormonit vreodată o *Biblie* pentru a aduna pentru sine lucrurile bune, iar blestemele le-a împărţit vecinilor. Datorită darului său de a predica şi de a ţine cuvântări pioase, a izbutit să-i producă domnului Earnshaw o impresie deosebită, iar influenţa asupra acestuia i-a crescut pe măsură ce stăpânul s-a simţit din ce în ce mai slăbit.

Îi vorbea neîncetat de grijile sufletului şi de educaţia severă a copiilor. L-a încurajat să-l vadă pe Hindley ca pe un desfrânat, şi seară

de seară i-a înşiruit poveşti împotriva lui Heathcliff şi a lui Catherine, având grijă să-l măgulească pe domnul Earnshaw în preferinţa lui pentru Heathcliff, aruncând cea mai mare parte din vină asupra ei.

Cât despre ea, se purta aşa cum nu văzusem nici un copil până atunci, şi îţi punea răbdarea la încercare de peste cincizeci de ori pe zi: din clipa în care cobora şi până mergea la culcare, nici un minut nu puteam sta liniştiţi, de teamă să nu facă vreo boroboaţă. Era întotdeauna veselă, şi niciodată nu-i tăcea gura — cânta, râdea şi-i bătea la cap pe toţi cei care n-o ascultau. Era sălbatică şi neascultătoare, dar avea cei mai frumoşi ochi, cel mai dulce zâmbet şi cel mai sprinten pas din toată parohia; de fapt, nu cred să fi fost capabilă să dorească răul cuiva, căci dacă te făcea să plângi de-a binelea, stătea lângă tine şi încerca să te liniştească.

Ţinea foarte mult la Heathcliff. Cea mai cruntă pedeapsă pe care i-o puteam da era să o ţinem departe de el; şi totuşi, ea era certată de cele mai multe ori în locul lui.

Îi plăcea, în joacă, să se dea drept mica stăpână, să împartă palme şi să poruncească celor din jur; mi-a făcut şi mie asta, dar i-am spus pe dată că nu-i suport nici ordinele şi nici palmele.

Domnul Earnshaw, pe de altă parte, nu accepta glumele copiilor săi, era mereu serios şi strict cu ei, iar Catherine nu pricepea de ce tatăl ei avea aşa de mulţi nervi şi aşa de puţină răbdare de când era bolnav.

Reproşurile lui iritate trezeau în ea o plăcere nebună de a-l provoca; nu arăta nicicând mai fericită ca atunci când o certam toţi deodată, şi ne sfida cu privirea-i îndrăzneaţă şi neruşinată şi cu replici deja pregătite; îşi bătea joc de blestemele lui Joseph, pe mine mă zgândărea, şi făcea ceea ce ura tatăl ei cel mai mult — îi demonstra cum pretinsa ei insolenţă avea mai mult efect asupra lui Heathcliff decât bunătatea lui, cum băiatul îndeplinea orice dorinţă a *ei*, iar pe ale *lui* numai când îi conveneau.

La sfârşitul unei zile în care se purtase cum nu se putea mai rău, venea uneori seara la el şi încerca să-l împace.

— Nu, Cathy, nu te mai pot iubi, îi spunea bătrânul. Eşti mai rea decât fratele tău. Du-te, copilă, şi roagă-te lui Dumnezeu să te ierte. Mă tem că mama ta şi cu mine trebuie să ne căim că te-am adus pe lume.

La început, aceste vorbe au avut darul de-a o face să plângă, dar pe urmă au întărit-o, astfel că ajunse să-mi râdă-n nas dacă îi spuneam să-şi ceară iertare pentru greşelile făcute. În cele din urmă, sosi şi clipa când necazurile pământeşti ale domnului Earnshaw se sfârşiră. S-a stins în linişte, într-o seară de octombrie, pe când stătea în scaunul său lângă foc.

Un vânt puternic sufla în jurul casei şi vuia în horn; răsuna sălbatic, a furtună, deşi nu venise încă frigul. Eram cu toţii împreună: eu, puţin

mai departe de cămin, îmi vedeam de împletit, iar Joseph îşi citea *Biblia* lângă masă (pe vremea aia servitorii stăteau de obicei în casă după ce-şi terminau treburile). Domnişoarei Cathy îi fusese cam rău, aşa că era mai liniştită; stătea rezemată de genunchiul tatălui său, iar Heathcliff era întins pe jos, cu capul în poala ei.

Îmi amintesc cum stăpânul, înainte de a adormi, i-a mângâiat părul frumos — rareori avea plăcerea s-o vadă cuminte — şi i-a spus:

— Cathy, de ce nu poţi să fii mereu o fată aşa de ascultătoare?

La care aceasta şi-a întors chipul spre el, a râs şi i-a răspuns:

— Tu de ce nu poţi să fii mereu un om aşa de bun, tată?

Dar, văzându-l încruntat din nou, i-a sărutat degrabă mâna şi i-a promis că-l va adormi cu un cântec. A început să-i cânte foarte încet, până când bărbatul i-a dat drumul mâinii, şi capul i-a căzut în piept. Atunci i-am spus să tacă din gură şi să nu se foiască, pentru a nu-l trezi. O jumătate de oră am fost muţi ca peştii şi am mai fi rămas mult timp aşa, dar Joseph, după ce şi-a terminat capitolul, s-a ridicat şi ne-a anunţat că trebuie să-l trezească pe stăpân, să-l trimită la rugăciune şi la culcare. A făcut un pas înainte şi l-a strigat, apoi i-a atins umărul, dar stăpânul nu s-a clintit; aşa că a apucat lumânarea şi l-a privit cu luare-aminte.

Mi-am dat seama că ceva nu e în ordine când l-am văzut cum a pus lumânarea jos, i-a apucat pe copii de braţ şi le-a şoptit să se grăbească sus, la culcare, şi să nu facă găligie, să-şi spună rugăciunile singuri în seara aceea, că el avea ceva de făcut.

— Dar vreau mai întâi să-i spun „Noapte bună !” tatei, a rostit Catherine şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui, înainte ca noi s-o putem opri.

Sărmana copilă, a aflat singură adevărul, căci imediat a strigat:

— Oh, a murit, Heathcliff! A murit!

Şi s-au pus amândoi pe-un plâns care-ţi sfâşia sufletul.

Am început să mă tângui şi eu alături de ei, zgomotos şi amar, iar Joseph ne-a întrebat ce-aveam de plângem aşa pentru un sfânt care ajunsese în Ceruri.

Mi-a spus apoi să-mi pun pelerina şi să mă duc degrabă în Gimmerton, să-i aduc pe doctor şi pe preot. Nu-mi dădeam seama cu ce ne-ar mai fi putut ajuta vreunul dintre ei. Cu toate astea, prin vânt şi ploaie, am plecat şi m-am şi întors cu doctorul, iar preotul mi-a promis că avea să vină a doua zi dimineaţă.

L-am lăsat apoi pe Joseph să-i spună doctorului ce se întâmplase şi am grăbit pasul spre camera celor mici; copiii stăteau cu uşa întredeschisă şi mi-am dat seama că nu se culcaseră până atunci, deşi trecuse cu mult de miezul nopţii. Cu toate astea, se mai liniştiseră şi nu aveau nevoie de mine ca să-i consolez, căci se îmbărbătau unul pe altul cu cuvinte mult mai bune decât aş fi fost eu în stare să găsesc

atunci. Nici un preot din lume n-ar fi putut descrie raiul atât de minunat cum o făceau ei, cu vorbele lor nevinovate, pe care eu le ascultam suspinând şi dorindu-mi să ne aflăm acolo, cu toţii, în siguranţă.

CAPITOLUL VI

Domnul Hindley a sosit acasă cu ocazia înmormântării şi — fapt care pe noi ne-a lăsat muţi de uimire, iar pe vecini i-a făcut să bârfească în stânga şi-n dreapta — şi-a adus cu sine şi o soţie.

Din ce familie se trăgea şi unde se născuse, nu ne-a spus niciodată; pesemne că nu avea nici bani şi nici vreun nume care să merite a fi pomenit, altminteri nu s-ar fi sfiit să-l informeze dinainte pe tatăl său de această unire.

Tânăra soţie nu era genul de om pentru care să se deranjeze lumea prea mult. De cum a pus piciorul în casă, fiecare lucru văzut părea s-o încânte, la fel, tot ceea ce se întâmpla în jurul ei, mai puţin pregătirile de înmormântare şi prezenţa celor îndureraţi.

Mi-am spus, văzând-o cum se poartă în timpul înmormântării, că era cam prostuţă; la un moment dat, exact când trebuia să îmbrac copiii, mi-a cerut să merg cu ea în cameră, unde a intrat în fugă, s-a aşezat pe pat cu mâinile încleştate şi-a început să tremure, repetând întruna:

— Au plecat, au plecat?

După care a început să descrie, cutremurată de accese de isterie, ce efect are asupra ei culoarea neagră, iar într-un târziu s-a pus pe plâns; când am întrebat-o de ce, mi-a zis că nu ştia, dar că-i era aşa de frică de moarte!

Nu mi-o puteam închipui moartă, tot aşa cum nu mă puteam gândi că eu aş muri! Era o femeie subţirică, dar tânără, cu un ten proaspăt şi cu ochii strălucitori ca nişte diamante. Fireşte, observasem că urcatul scărilor îi grăbea respiraţia, că tresărea la cel mai mic zgomot şi că uneori tuşea supărător, dar nu ştiam nimic despre aceste simptome şi deci nu avea de ce să-mi fie milă de ea. Pe-aici, pe la noi, domnule Lockwood, nu ne prea ataşăm de străini, dacă n-o fac ei mai întâi.

În cei trei ani de absenţă, tânărul Earnshaw se schimbase simţitor. Devenise uscăţiv şi-şi pierduse culoarea din obraji, vorbea şi se îmbrăca altfel; chiar din prima zi ne spuse, mie şi lui Joseph, că va trebui să rămânem de acum înainte în bucătăria din spate, şi să-i lăsăm lui casa la dispoziţie. Chiar avea de gând să pună tapet şi covoare într-o cămăruţă goală şi s-o transforme în salon, dar soţiei lui îi plăceau atât de mult podeaua cea albă, căminul imens cu focul lui strălucitor, dulapul cu vase de cositor şi cel cu farfurii de faianţă, şi culcuşul câinelui, şi spaţiul unde i se părea ei că ar fi avut destul loc de mişcare, în încăperea unde lumea se strângea de obicei să petreacă timpul împreună, astfel că el se gândi că nu era nevoie de salon pentru ca ea să se simtă bine şi renunţă curând la planurile sale.

Tânăra doamnă se arătă încântată să-şi găsească o soră printre noile ei cunoştinţe, aşa că, la început, stătea mult de vorbă cu Catherine, o săruta, se plimba tot timpul cu ea şi o copleşea cu cadouri. Această afecţiune îi trecu însă curând şi, pe măsură ce ea devenea mai irascibilă, Hindley ajungea mai tiranic. Erau de ajuns câteva cuvinte prin care ea să-şi exprime o neplăcere cauzată de Heathcliff, şi toată ura acumulată de Hindley împotriva băiatului ieşea la suprafaţă. Astfel, ajunse să-l îndepărteze şi să-l ţină laolaltă cu servitorii, să nu-l mai lase să-şi facă lecţiile cu pastorul, şi chiar să insiste ca băiatul să lucreze la fermă, cot la cot cu ceilalţi argaţi.

La început, flăcăul a suportat destul de bine această situaţie degradantă, căci Cathy îl învăţa tot ceea ce deprindea şi ea, după care se juca sau muncea împreună cu el pe câmp. Îşi promiseseră unul altuia să crească precum nişte sălbatici, de vreme ce tânărului stăpân nu-i păsa câtuşi de puţin nici cum se purtau şi nici ce făceau ei, aşa că singura lor grijă era să se ferească din calea lui. Hindley nu se îngrijea nici măcar ca cei doi să ajungă duminica la slujbă; noroc cu Joseph şi cu pastorul, care-i atrăgeau atenţia asupra nepăsării lui atunci când cei doi nu veneau la biserică, fapt care-i amintea să ceară ca Heathcliff să fie biciuit, iar Catherine să nu primească masa de prânz sau cina.

Una dintre distracţiile lor preferate era să fugă dis-de-dimineaţă pe dealuri şi să rămână acolo toată ziua, căci între timp ajunseseră să nu le pese nici măcar de pedeapsa care urma. Pastorul n-avea decât să-i dea lui Catherine de memorat oricâte capitole voia, iar Joseph n-avea decât să-l bată pe Heathcliff până-l durea braţul; cei doi uitau totul de cum erau împreună, sau cel puţin din clipa în care născoceau cine ştie ce plan de răzbunare. De câte ori nu mi-am înăbuşit suspinele văzând cum devin tot mai nechibzuiţi, dar n-am îndrăznit să scot un cuvânt, de teamă să nu pierd şi bruma de influenţă pe care-o mai aveam asupra celor două fiinţe lipsite de prieteni.

Într-o seară de duminică, s-a întâmplat să fie pedepsiţi fiindcă făcuseră găligie sau o altă greşeală măruntă, şi fuseseră daţi afară din salon; când m-am dus să-i chem la cină, ia-i de unde nu-s.

Am răscolit toată casa, am căutat prin grajduri şi curte, dar nimic, dispăruseră cu desăvârşire. Într-un târziu, Hindley ne-a poruncit furios să tragem zăvorul la toate uşile şi ne-a pus să jurăm că nu le vom da drumul în casă în noaptea aceea.

Lumea se dusese deja la culcare, dar eu, prea neliniştită ca să pot adormi, mi-am deschis fereastra şi, deşi ploua, am scos capul afară, să ascult, hotărâtă să le dau drumul fugarilor înăuntru, în ciuda interdicţiei, dacă aveau să se întoarcă.

Nu după mult timp, am auzit zgomot de paşi dinspre drum şi am desluşit, în dreptul porţii, lumina unui felinar.

Mi-am azvârlit un şal pe cap şi am fugit afară, ca să nu bată în

poartă şi să-l trezească pe domnul Earnshaw. Nu era decât Heathcliff, şi m-am speriat când l-am văzut singur.

— Unde-i domnişoara Catherine? am strigat repede. N-a păţit nimic, nu?

— E la Thrushcross Grange, a răspuns el, şi-aş fi putut să stau şi eu acolo, dac-ar fi avut bunul-simţ să mă invite şi pe mine.

— O s-o încasezi până la urmă! i-am spus eu. N-o să te potoleşti până n-o să fii alungat de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-aţi căutat la Thrushcross Grange?

— Lasă-mă să mă dezbrac de hainele astea ude şi-ţi spun tot ce vrei, Nelly, mi-a răspuns el.

L-am rugat să aibă grijă să nu-l trezească pe stăpân, dar băiatul a continuat să vorbească, în vreme ce se dezbrăca, iar eu aşteptam să sting lumânarea.

— Am fugit din spălătorie cu Cathy ca să ne putem plimba în voie şi, văzând luminile de la Thrushcross Grange, ne-am gândit să mergem să vedem dacă nu cumva şi copiii familiei Linton îşi petrec duminicile tremurând prin cotloane, în vreme ce mama şi tatăl lor mănâncă, beau, cântă, dansează şi se încălzesc la foc. Tu ce crezi, aşa fac? Sau poate că citesc predici sau le ascultă rostite de un servitor care-i pune să înveţe pe de rost un şir de nume din Scriptură, dacă nu ştiu să răspundă corect la întrebări?

— Probabil că nu, i-am răspuns. Ei sunt copii buni, fără îndoială, şi n-au de ce să fie trataţi aşa cum sunteţi voi pentru prostiile pe care le faceţi!

— Hai, Nelly, nu fi prefăcută! mi-a spus. Prostii! Am alergat tocmai din vârful dealurilor până în parc, fără să ne oprim, şi-am câştigat eu cursa cu Cathy, fiindcă ea a alergat desculţă. O să trebuiască să-i cauţi mâine pantofii prin noroi. Ne-am furişat printr-un gard rupt, am apucat-o pe potecă şi ne-am oprit într-un strat de flori de sub o fereastră a salonului. Lumina se revărsa dinăuntru, nu închiseseră obloanele, iar draperiile erau doar pe jumătate trase. Cum stăteam noi aşa, cocoţaţi pe piatra de la temelie şi atârnaţi de pervaz, am tras cu ochiul înăuntru şi am văzut — ah, ce frumuseţe! — un loc minunat, cu un covor mare, stacojiu, cu scaune şi mese acoperite tot cu stacojiu, cu un tavan alb şi curat, încadrat într-o bordură aurie, iar în mijlocul lui cu o ploaie de picături de sticlă ce atârnau de lanţuri argintii şi licăreau domol. Bătrânii, doamna şi domnul Linton, nu erau acolo. Camera le aparţinea pe de-a-ntregul lui Edgar şi surorii lui; ia zi, n-ar fi trebuit să fie încântaţi? În locul lor, noi ne-am fi crezut în rai. Şi, ia să vedem dacă ghiceşti ce făceau cei doi copii cuminţi? Isabella — cred că are unsprezece ani, e cu un an mai mică decât Cathy — se tăvălea pe jos şi urla, în capătul cel mai îndepărtat al camerei, de-ai fi zis că îi vâră vrăjitoarele ace înroşite în piele. Edgar stătea lângă

şemineu şi plângea tăcut, iar în mijlocul mesei era un căţeluş care-şi scutura lăbuţa şi scheuna de durere; am înţeles din acuzaţiile pe care şi le aduceau că fuseseră cât pe-aci să-l rupă în două. Idioţii! Uite cu ce se distrau! Se certau care dintre ei să ţină-n braţe un smoc de păr cald, după care s-au pornit amândoi pe plâns; acum, după ce se terminase bătaia, nu mai voia nici unul să-l ia în braţe. Ne-a umflat râsul — dac-ai şti cât îi dispreţuiam! Oare îţi închipui că aş vrea vreodată să am un lucru pe care ştiu că şi-l doreşte Catherine? Sau crezi că ne-am distra dacă am urla, am plânge sau ne-am tăvăli pe jos, prin toată camera? Nu mi-aş schimba pentru nimic în lume viaţa cu cea a lui Edgar Linton de la Thrushcross Grange — nici de-aş putea să-l atârn pe Joseph de acoperiş sau de-aş spoi faţada cu sângele lui Hindley!

— Şşt, l-am întrerupt. Tot nu mi-ai spus, Heathcliff, cum se face că a rămas Catherine în urma ta ?

— Ţi-am spus doar, am bufnit în râs, îmi răspunse el. Cei din casă ne-au auzit şi s-au năpustit la uşă, ca la un semn; a urmat o tăcere şi apoi ţipete: „Ah, mama! Ah, papa! Ah, mama, vino aici! Ah, papa, ah!" Aproape că urlau, cam aşa ceva. Iar noi scoteam nişte zgomote cumplite, doar ca să-i speriem şi mai tare; şi la sfârşit, de cum am auzit că se descuie uşa, ne-am dat drumul de pe pervaz, căci sosise vremea s-o luăm din loc. O strângeam de mână pe Cathy şi o imploram să meargă mai repede, când, dintr-odată, a căzut. „Fugi, Heathcliff, fugi!" mi-a şoptit ea. „Au dat drumul la buldog şi m-a prins de picior!"

Diavolul ăla o înşfăcase de gleznă, Nelly; i-am auzit mârâitul oribil. Dar ea n-a ţipat — deloc! S-ar fi ruşinat s-o facă şi dacă ar fi fost azvârlită pe coarnele unei vaci nebune. Dar eu am făcut-o. Am blestemat într-atât de-aş fi putut alunga orice diavol din lumea creştină, am înşfăcat o piatră, i-am îndesat-o câinelui între fălci şi am încercat cu toată puterea să i-o vâr pe gâtlej. Într-un târziu, un ticălos de servitor a venit cu un felinar, urlând: „Ţine-l bine, Skulker, ţine-l bine!"

Dar şi-a schimbat imediat tonul când a văzut ce prinsese Skulker. Potaia era sugrumată, limba imensă, vânătă, îi atârna de-un cot în afara gurii, iar buzele îi erau pline de bale sângerii. Omul a luat-o în braţe pe Cathy; îi era rău, nu de frică, sunt sigur de asta, ci de durere. A dus-o înăuntru, iar eu am urmat-o, bombănind vorbe de ocară şi răzbunare.

„Care-i vânatul, Robert?" a strigat Linton din cadrul uşii.

„Skulker a prins o fetiţă, domnule", a răspuns bărbatul, „şi mai e aici şi-un flăcău", a adăugat făcând un semn spre mine, „care aduce cu un vagabond. Se prea poate ca hoţii să fi vrut ca ei să intre pe geam, să le deschidă uşile, ca să vină toată banda după ce ne culcam cu toţii,

să ne omoare pe fiecare, pe îndelete. Tacă-ţi fleanca, hoţ împuţit ce eşti ! O să ajungi la spânzurătoare pentru asta. Domnule Linton, nu puneţi deoparte puşca!”

„Nu, nu, Robert”, răspunse bătrânul. „Ticăloşii au ştiut că ieri a fost ziua de încasare a arenzilor, şi-au gândit c-or să mă păcălească. Pofteşte-i, am să le fac o primire pe cinste. John, leagă lanţul. Jenny, dă-i lui Skulker nişte apă. Ce îndrăzneală, auzi, să-l atace pe un magistrat în propria lui casă şi-n ziua de sabat! Neobrăzarea lor întrece orice limite! Oh, dragă Mary, ia uită-te aici! Nu te teme, nu-i decât un băiat, dar are o căutătură atât de urâtă, că am face un bine ţării dacă l-am spânzura pe dată, înainte să-şi dea frâu liber şi faptele să-i oglindească trăsăturile chipului.”

Spunând acestea, mă trase sub candelabru, în vreme ce doamna Linton îşi puse ochelarii pe nas şi-şi ridică mâinile de oroare. Cei doi laşi de copii se apropiaseră, la rândul lor, iar Isabella sâsâi: „Ce lucru îngrozitor! Papa, azvârle-l în beci. Ai zice că-i băiatul ghicitorului ăla, care mi-a furat fazanul. Nu-i aşa, Edgar?”

Cât m-au examinat ei, a avut timp şi Cathy să se apropie de mine, le-a auzit ultimele vorbe şi a izbucnit în hohote de râs. După lungi căutături intrigate, Edgar Linton o recunoscu. Ne ştiau de la biserică, deşi ne-am mai întâlnit şi prin alte locuri.

„Asta-i domnişoara Earnshaw!” i-a şoptit el mamei. „Şi ia uite cum a muşcat-o Skulker, cum îi sângerează piciorul!”

„Domnişoara Earnshaw? Nici vorbă!” a strigat doamna. „Domnişoara Earnshaw să bată drumurile cu un ţigan, auzi la el! Şi totuşi, dragul meu, copila suferă cu adevărat, şi s-ar putea să rămână şchioapă pentru tot restul vieţii!”

„De câtă nepăsare se face vinovat fratele ei!” a exclamat domnul Linton şi şi-a mutat privirea de la mine la Catherine. „Am înţeles de la Shielders (acesta era numele pastorului, domnule Lockwood) că este lăsată să crească asemeni unei păgâne. Dar cine este acesta? De unde şi-a găsit aşa un tovarăş? Oho! Mai mult ca sigur că el este acea ciudată achiziţie făcută de răposatul meu vecin în timpul călătoriei la Liverpool, un refugiat de pe vreun vas indian sau american ori spaniol.”

,,Un băiat de proastă condiţie, în orice caz„, a remarcat bătrâna, ,,şi nepotrivit pentru o casă de oameni cumsecade. Linton, ai văzut ce limbaj are? Sunt îngrozită la gândul că l-au auzit copiii.”

Am început din nou să înjur — nu te supăra, Nelly — şi atunci i-au poruncit lui Robert să mă dea afară, am refuzat să plec fără Cathy, aşa că m-au târât până în grădină, mi-au vârât un felinar în mână, m-au asigurat că îl vor informa pe domnul Earnshaw despre purtarea mea, mi-au poruncit să o întind imediat de acolo, şi apoi au încuiat uşa.

Draperia rămăsese însă ridicată la unul dintre colţurile ferestrei, aşa

că mi-am reluat munca de spion; gândeam că de-ar vrea Cathy să se întoarcă, aş fi fost în stare să le sparg geamurile în milioane de bucăţi ca să-i dea drumul.

Cathy stătea pe canapea şi nu scotea un cuvânt. Doamna Linton îi scoase mantaua cenuşie pe care o împrumutaserăm de la lăptăreasă special pentru excursie, clătinând din cap şi mustrând-o, bănuiesc: era, însă, o domnişoară de neam ales, şi cu ea se purtau altfel decât cu mine. La scurt timp, servitoarea aduse un lighean cu apă caldă şi o spălă pe picioare; domnul Linton îi pregăti un păhărel de vin fiert cu mirodenii, Isabella îi puse în poală o farfurie cu prăjituri, iar Edgar rămase să privească totul de la distanţă. După asta i-au uscat şi i-au pieptănat părul ei cel frumos, i-au oferit nişte papuci imenşi şi au condus-o lângă foc, şi am lăsat-o acolo, fericită, să-şi împartă mâncarea cu căţeluşul şi cu Skulker, pe care Cathy îl tot ciupea de nas pe când mânca; şi să aducă un strop de veselie în ochii albaştri şi lipsiţi de viaţă ai celor din familia Linton, o palidă reflectare a chipului ei încântător; i-am văzut că rămăseseră muţi de admiraţie — le este atât de superioară, superioară oricui de pe pământ, nu-i aşa, Nelly?

— Or să iasă mai multe decât îţi închipui tu din tărăşenia asta, băiete, i-am răspuns, apoi l-am învelit şi am stins lumânarea. Nu te mai potoleşti, Heathcliff, şi domnul Hindley o să treacă la represalii serioase, o să vezi tu!

Vorbele mi s-au adeverit mai mult decât aş fi dorit. Nefericita aventură îl înfurie pe Earnshaw peste poate. Ca să dreagă lucrurile, în ziua următoare ne-am pomenit cu domnul Linton, care i-a ţinut tânărului stăpân o predică în toată regula despre cum ar trebui să aibă grijă de familie, încât acesta începu să fie mai atent la tot ce se întâmpla în jurul lui.

Pedeapsa lui Heathcliff nu a mai fost bătaia, dar i s-a spus că va fi alungat din casă dacă îi va mai adresa vreun cuvânt domnişoarei Catherine; iar doamna Earnshaw îşi luă sarcina de a se ocupa de cumnata ei şi de-a o ţine la distanţă de Heathcliff — nu cu forţa, lucru imposibil, de altfel, ci prin vicleşuguri.

CAPITOLUL VII

Cathy rămase la Thrushcross Grange cinci săptămâni, adică până la Crăciun, timp îndeajuns să i se vindece glezna şi să i se îmbunătăţească purtarea. În toată această vreme, fusese deseori vizitată de stăpână, care începuse deja să-şi pună în aplicare planul de a o reeduca, încercând să-i trezească respectul faţă de sine, cu haine alese şi cu complimente acceptate imediat de Catherine. Astfel că, în locul unei mici sălbatice, cu pletele în vânt, care ţopăia prin casă şi se repezea să ne strângă în braţe până ne lăsa pe toţi fără suflare, îşi făcu apariţia, călare pe un ponei negru, o persoană mândră, cu bucle castanii ce se iveau pe sub borurile unei pălării de blană de castor împodobită cu pene, şi purtând un veşmânt lung pe care se vedea obligată să îl ridice cu ambele mâini atunci când mergea.

Hindley o ridică de pe cal şi exclamă încântat:

— Pe cinstea mea, Cathy, dacă nu eşti o frumuseţe! Mai să nu te recunosc — acum arăţi exact ca o lady — Isabella Linton nici nu se poate compara cu ea, nu-i aşa, Frances?

— Natura n-a înzestrat-o la fel şi pe Isabella, îi răspunse soţia, dar acum trebuie să aibă grijă şi să nu se mai sălbăticească din nou. Ellen, ajut-o pe domnişoara Catherine, te rog. Tu stai liniştită, dragă, o să-ţi strici buclele, lasă-mă pe mine să-ţi dezleg pălăria.

I-am scos veşmântul şi dinaintea ochilor îmi apăru o rochie de mătase cadrilată, o pereche de pantalonaşi albi şi pantofi de lac; îi scăpărară ochii de bucurie când văzu câinii sosiţi să o întâmpine, dar nu îndrăzni să-i atingă de teamă să nu-i murdărească minunatele ei haine.

Mă sărută uşor — eram plină de făină, căci tocmai pregăteam prăjiturile de Crăciun, şi nu putea să mă îmbrăţişeze —, după care îl căută din priviri pe Heathcliff. Domnul şi doamna Linton aşteptau cu înfrigurare această revedere, cu speranţa că vor observa dacă au sau nu şanse de reuşită în încercarea de a-i despărţi pe cei doi prieteni.

Pe Heathcliff l-am găsit cu greu; dacă înainte de plecarea lui Catherine fusese neglijent şi murdar, acum ajunsese de zece ori mai rău.

Nimeni în afară de mine nu-i spusese că-i jegos şi nu-i ceruse să se spele măcar o dată pe săptămână — se ştie că nici un copil de vârsta lui nu se dă în vânt după apă şi săpun. Să nu mai pomenim de hainele lui, cu care timp de trei luni umblase prin noroaie şi colb, de claia de păr ciufulită, de faţa şi palmele negre. Ar fi preferat să stea ascuns în spatele băncii, căci nu se aşteptase la intrarea unei domnişoare strălucitoare şi graţioase, ci a unei tovarăşe de joacă la fel de

necioplită ca şi el.

— Heathcliff nu este aici? a întrebat ea şi şi-a scos mănuşile, dând la iveală nişte degete delicate şi albe, căci nu făcuse nimic în cele cinci săptămâni.

— Heathcliff, poţi să te apropii, strigă domnul Hindley, încântat de stânjeneala băiatului şi fericit să vadă ce tânăr de nimic avea să apară dinaintea ei. Poţi veni să-i urezi bun venit domnişoarei Catherine, ca toţi slujitorii.

Cathy îl zări în ascunziş şi alergă să-l îmbrăţişeze, revărsă rapid un potop de şapte sau opt sărutări pe obrajii băiatului, după care se opri, se trase înapoi, izbucni în râs şi exclamă:

— Vai, ce negru şi supărat arăţi! Şi ce caraghios şi încruntat! Dar asta-i doar fiindcă m-am obişnuit cu Edgar şi cu Isabella Linton. Ei bine, Heathcliff, m-ai şi uitat?

Avea motive întemeiate să întrebe aşa ceva, de vreme ce el continua să rămână nemişcat, iar ruşinea şi mândria îi întunecau şi mai mult chipul.

— Dă mâna cu ea, Heathcliff, spuse domnul Earnshaw cu un aer îngăduitor, o dată îţi este permis.

— Ba n-am s-o fac! s-a răstit băiatul, care-şi recăpătase în cele din urmă glasul. N-am să stau aici să râdă de mine, nu suport aşa ceva!

Şi dădu să iasă afară, dar domnişoara Cathy îl apucă de mână.

— N-am vrut să râd de tine, zise ea, dar nu m-am putut stăpâni. Heathcliff, hai, măcar dă mâna cu mine! De ce eşti aşa de supărat? Arăţi doar puţin mai ciudat, asta-i tot — dacă o să te speli pe faţă şi-o să te piepteni, o să fie în regulă. Dar eşti aşa de murdar!

Rostind acestea, privi cu îngrijorare la degetele lui mânjite pe care le ţinea în palmă şi la rochia ei, pe care atingerea cu el nu o înfrumuseţase.

— Nu trebuia să mă atingi! îi răspunse el când îi surprinse privirea, şi îşi smuci imediat mâna. Am să fiu cât de murdar poftesc, şi-mi place să fiu murdar, şi aşa o să fiu mereu.

Acestea fiind spuse, părăsi încăperea cu fruntea sus, spre amuzamentul stăpânilor şi nedumerirea lui Catherine, care nu pricepea cum de era posibil ca replicile sale să fi dat naştere unei asemenea izbucniri de proastă dispoziţie.

După ce am slujit drept cameristă pentru nou-venită, mi-am vârât prăjiturile în cuptor, am înviorat atmosfera din casă şi bucătărie cu focuri vesele, potrivite Crăciunului, după care m-am pregătit să mă aşez şi să cânt nişte colinde, de una singură, fără să ţin cont de părerea lui Joseph, care socotea că melodiile vesele pe care le alegeam nici nu treceau drept cântece.

El se retrăsese să se roage singur în camera sa, în vreme ce domnul şi doamna Earnshaw o amuzau pe domnişoara cu nenumăratele daruri

mărunte pregătite pentru copiii familiei Linton, drept răsplată pentru bunătatea de care dăduseră dovadă.

Îi invitaseră să petreacă ziua următoare la Wuthering Heights, iar invitaţia fusese acceptată cu o condiţie: doamna Linton a implorat ca odoarele sale să fie ţinute departe de băiatul acela „neascultător care înjură”.

Şi astfel, am rămas singură. Adulmecam mirosul puternic al mirodeniilor din cuptor, admiram vesela lucitoare, ceasul bine lustruit, împodobit cu merişor, halbele de argint aliniate pe tavă, aşteptând să fie umplute cu berea aromată, şi, mai presus de orice, curăţenia impecabilă a responsabilităţii mele speciale — podeaua bine frecată şi măturată.

M-am felicitat singură pentru fiecare obiect în parte, după care mi-am amintit că bătrânul Earnshaw obişnuia să intre în bucătărie când totul era aranjat, să-mi spună „fătucă veselă” şi să-mi vâre un şiling în mână drept cadou de Crăciun, după care amintirile mă duseră mai departe la dragostea pe care i-o purtase lui Heathcliff şi la groaza lui că după moartea sa lumea l-ar fi neglijat, iar de aici, firesc, la situaţia actuală a sărmanului băiat, astfel că de la cântat am ajuns la plâns. Curând însă mi-am dat seama că mai bine aş fi încercat să repar o parte din răul făcut, decât să vărs lacrimi pentru asta — drept care m-am ridicat şi am ieşit în curte să-l caut.

Nu era departe; l-am găsit ţesălând părul lucios al poneiului nou-sosit în grajd şi dând de mâncare celorlalte animale, ca de obicei.

— Grăbeşte-te, Heathcliff, i-am spus, e aşa de plăcut în bucătărie, iar Joseph e sus în camera lui; hai, mai repede, şi lasă-mă să te gătesc înainte să coboare domnişoara Cathy, şi pe urmă o să puteţi sta împreună lângă foc, numai voi doi, şi să vorbiţi până vi s-o face somn.

Şi-a continuat netulburat lucrul, fără să întoarcă privirea spre mine.

— Haide, vii? am mai spus eu. V-am pregătit fiecăruia câte o prăjiturică şi sunt aproape gata, şi-o să ai nevoie de jumătate de oră să te dichiseşti.

Am aşteptat cinci minute, după care, neprimind nici un răspuns, am plecat. Catherine a luat cina cu fratele şi cumnata ei; iar eu am mâncat împreună cu Joseph, o masă garnisită cu reproşuri, de o parte, şi cu impertinenţe, de alta. Prăjitura şi brânza lui Heathcliff au rămas pe masă, pentru zâne. El a continuat să muncească până pe la ora nouă, după care a urcat mut şi neînduplecat în odaia lui.

Cathy s-a culcat târziu în noaptea aceea, căci a avut de planificat o mulţime de lucruri pentru vizita noilor săi amici; a intrat în bucătărie, la un moment dat, să vorbească cu vechiul ei prieten, dar cum el urcase deja, nu a stat decât o clipă să întrebe ce se petrecea cu el, după care a plecat şi ea.

A doua zi Heathcliff s-a trezit devreme şi, fiind zi de sărbătoare, şi-a

luat cu sine proasta dispoziţie şi a pornit-o să cutreiere dealurile, şi n-a apărut decât după ce toată familia plecase deja la biserică. S-a tot foit pe lângă mine o vreme, apoi şi-a luat inima-n dinţi şi a izbucnit:

— Nelly, fă-mă să arăt cum trebuie, am de gând să mă port cum se cuvine.

— Era şi timpul, Heathcliff, i-am zis, de data asta chiar ai mâhnit-o pe Catherine, a ajuns să-i pară rău că s-a întors acasă, zău aşa. Se pare că o invidiezi pentru că i se dă mai multă atenţie decât ţie.

Ideea de *invidie* faţă de Catherine era de neînţeles pentru el, dar pricepu imediat că o mâhnise pe fată.

— A spus ea că e supărată? m-a întrebat, cu un aer serios.

— A izbucnit în plâns atunci când i-am spus în dimineaţa asta că iar ai plecat.

— Ei bine, şi *eu* am plâns azi-noapte, replică el, şi am avut mai multe motive decât ea să plâng.

— Chiar aşa, ai avut motivul de a te duce la culcare cu inima plină de mândrie şi cu stomacul gol, i-am răspuns eu. Oamenii mândri îşi inventează tot soiul de griji jalnice; dar dacă-ţi este ruşine de purtarea ta, va trebui să-i ceri iertare când vine, ţine minte. Trebuie să te duci la ea, s-o săruţi şi să-i spui — ştii tu mai bine ce — numai fă-o cu tragere de inimă, nu de parcă ai avea în faţă o străină, din cauza toaletelor elegante pe care le poartă. Iar acum, haide, deşi am de pregătit prânzul, o să-mi rup ceva timp şi-o să te ferchezuiesc astfel încât Edgar Linton să arate ca o păpuşă pe lângă tine, şi de fapt aşa şi arată: tu eşti mai tânăr, şi fac prinsoare că eşti mai înalt şi de două ori mai lat în piept ca el — l-ai putea pune la pământ într-o clipită, nu crezi?

Chipul lui Heathcliff se lumină pentru o clipă, după care se întunecă din nou şi oftă.

— Da, Nelly, dar nu contează, aş putea să-l dobor de douăzeci de ori, asta tot nu l-ar face pe el mai urât, ori pe mine mai frumos. Ce n-aş da să am părul lui blond şi pielea lui albă, să fiu la fel de bine îmbrăcat şi cu purtări alese ca el, să am norocul să ajung la fel de bogat cum o să fie el într-o bună zi.

— Şi să te-ascunzi după fusta mamei la fiece pas, am adăugat eu, să tremuri de frică dacă-ţi arată un băiat pumnul şi să stai toată ziua-n casă, să nu te topească doi-trei stropi de ploaie. Vai, Heathcliff, eşti mult prea lipsit de curaj. Haide, vino cu mine la oglindă, să-ţi arăt ce ar trebui să-ţi doreşti. Vezi tu cutele astea două dintre ochi, şi sprâncenele astea groase care, în loc să se arcuiască în sus, coboară drept în mijloc, şi drăcuşorii ăştia doi adânciţi în orbite care nu-şi deschid niciodată ferestrele cu dragă inimă, ci mocnesc înăuntru, de parc-ar fi nişte spioni ai diavolilor? Mai bine ţi-ai dori să înveţi să-ţi descreţeşti cutele astea, să-ţi ridici pleoapele cu încredere şi să-ţi

schimbi drăcuşorii cu nişte îngeri nevinovaţi, care nu bănuiesc şi nu se îndoiesc de nimic, să vezi prieteni în cei despre care nu ştii de-ţi sunt sau nu duşmani. Nu-ţi lua aerul unei potăi ursuze care crede că i se cuvin şuturile primite, dar îi urăşte pe toţi la fel ca şi pe cel ce l-a lovit, pentru suferinţa lui.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să-mi doresc să am ochii albaştri ai lui Edgar Linton şi fruntea lui fără riduri. Uite, na, mi-o doresc, dar asta n-o să mă ajute să le şi am.

— Un suflet bun o să ţi se oglindească mereu pe chip, băiatul meu, am continuat, chiar de-ai fi un negru de rând. Firea rea e-n stare să schimbe-n hidos până şi cel mai frumos chip. Ia să vedem, acum, c-am terminat de spălat, pieptănat şi stat îmbufnaţi, ia zi, nu crezi că eşti cam frumuşel? Eu zic că da. Parc-ai fi un prinţ deghizat. Cine ştie, poate că tatăl tău a fost chiar împăratul Chinei, şi mama ta o regină din India, atât de bogaţi încât şi-ar fi permis să cumpere cu venitul lor pe-o săptămână şi moşia Wuthering Heights, şi conacul Thrushcross Grange la un loc. Iar pe tine te-au răpit nişte marinari nemernici care te-au adus în Anglia. De-aş fi în locul tău, mi-aş inventa nişte lucruri însemnate despre naşterea mea, iar gândurile despre ce-am fost mi-ar da curaj şi demnitate să rezist în faţa atacurilor unui biet fermier.

Şi uite aşa, am continuat să sporovăiesc până ce Heathcliff şi-a descreţit fruntea şi a început să arate chiar bine; dintr-odată, însă, discuţia ne-a fost întreruptă de zgomotul unei trăsuri ce venise dinspre drum şi se oprise în curte. El alergă la geam, iar eu am dat buzna la uşă, exact la timp să-i văd pe cei doi Lintoni coborând din trăsura familiei, înfăşuraţi în mantale şi blănuri, şi întreaga familie Earnshaw descălecând: deseori mergeau călare la biserică pe timp de iarnă. Catherine îi apucă de mâini pe cei doi, îi aduse înăuntru şi-i aşeză dinaintea căminului, iar feţele lor palide prinseră rapid a se îmbujora.

Mi-am rugat tovarăşul de conversaţie să-şi arate degrabă buna dispoziţie, iar el se supuse imediat; ceasul rău a făcut însă ca, în timp ce el deschidea uşa bucătăriei, Hindley s-o împingă de cealaltă parte. Au dat nas în nas, iar stăpânul, iritat să-l vadă atât de curat şi voios, sau, poate, nerăbdător să-şi ţină promisiunea în faţa doamnei Linton, îl împinse cu o smucitură înapoi şi-i porunci furios lui Joseph să-l ţină „departe de salon — trimite-l în pod până se termină masa. Cum îl pierzi o clipă din ochi, cum îl vezi că-şi vâră degetele-n tarte şi fură fructe!”

— Nicidecum, domnule, nu m-am putut eu abţine să răspund, nu se va atinge de nimic, şi cred c-ar trebui să se bucure şi el de toate bunătăţile, ca toţi ceilalţi.

— O să se bucure de mâna mea, dacă-i mai prind picioarele pe-aici până diseară, strigă Hindley. Dispari, vagabondule! Ce te fuduleşti atâta? Stai să pun eu mâna pe pletele alea, de n-o să ţi le lungesc!

— Sunt chiar foarte lungi, remarcă micul Linton, care-şi vârâse capul în deschizătura uşii, mă întreb cum de nu l-o durea capul. Zici că are o coamă de mânz peste ochi.

Remarca sa nu se voise jignitoare, însă firea violentă a lui Heathcliff nu era pregătită să îndure ceea ce părea o impertinenţă venită din partea cuiva pe care-l ura, chiar şi la vremea aceea, ca pe un rival. Înşfăcă primul lucru care-i veni la îndemână, un castron cu sos fierbinte de mere, şi-l azvârli direct în faţa şi pe gâtul vorbitorului — care izbucni pe dată în urlete ce avură darul de a le aduce imediat înăuntru pe Isabella şi Catherine.

Domnul Earnshaw îl înşfăcă pe vinovat şi-l duse direct în camera lui, unde, fără îndoială, îi administră o pedeapsă îndeajuns de dură cât să-şi răcorească accesul de furie, căci reapăru la scurt timp roşu la faţă şi fără suflare. Am apucat o cârpă de vase şi, fără chef, l-am şters la nas şi gură pe Edgar, şi i-am spus că asta merita fiindcă s-a băgat unde nu-i era treaba. Sora lui începu între timp să bâzâie că vrea să plece acasă, iar Cathy stătea tulburată şi cu obrajii în flăcări.

— N-ar fi trebuit să vorbeşti cu el, strigă ea la tânărul Linton. Era în toane proaste şi tu ne-ai stricat toată vizita, iar el o să fie biciuit — nu suport asta! N-o să mai pot mânca la cină. De ce ai vorbit cu el, Edgar?

— N-am făcut-o, suspină el şi, smucindu-se din braţele mele, se curăţă singur de ultimele urme de mere, cu o batistă de chembrică pe care şi-a scos-o din buzunar. I-am promis mamei că n-o să-i spun un cuvânt şi n-am făcut-o.

— Bine, bine, hai, nu mai plânge, zise Catherine cu dispreţ. N-ai murit, nu face mai mult tărăboi decât e cazul — vine fratele meu — taci din gură. Termină, Isabella! *Ţie* cine ţi-a făcut ceva?

— Gata, gata, copii, treceţi la locurile voastre! strigă Hindley de cum dădu buzna înăuntru. Bestia asta m-a cam încălzit. Data viitoare, domnişorule Edgar, ar fi bine să-ţi faci singur dreptate cu pumnii — o să-ţi stârnească pofta de mâncare.

Micul grup şi-a recăpătat calmul la vederea ospăţului pregătit. Veniseră înfometaţi de pe drum şi au fost rapid consolaţi, de vreme ce nu li se întâmplase nimic cu adevărat grav.

Domnul Earnshaw tăia porţii îmbelşugate, iar stăpâna le înveselea cu vorba. Am rămas în spatele scaunului ei să o servesc şi am văzut cu o strângere de inimă cum Catherine, cu ochi uscaţi şi un aer indiferent, tăia o aripă de gâscă în farfuria ei.

„Ce copil lipsit de sentimente", mi-am spus, ,,cât de uşor trece peste necazurile vechiului ei prieten. Nu mi-aş fi închipuit-o atât de egoistă!"

Îşi duse furculiţa la gură, apoi o puse la loc, se înroşi în obraji, iar lacrimile porniră să-i scalde chipul. Furculiţa îi alunecă pe podea, şi se

lăsă imediat jos ca să-şi ascundă emoţiile sub faţa de masă. Nu am mai judecat-o, mi-am dat seama că întreaga zi fusese un adevărat chin pentru ea şi că încercase în zadar să rămână singură, sau să-i facă o vizită lui Heathcliff, bine ferecat de stăpân în pod, după cum aveam să descopăr când am încercat să-i duc pe furiş ceva de mâncare.

Seara am dansat. Cathy a implorat ca Heathcliff să fie eliberat, căci, vezi Doamne, Isabella Linton nu avea partener de dans; dar rugăminţile i-au fost zadarnice, întrucât m-au ales pe mine în loc.

Am reuşit să alungăm posomoreala prin mişcare şi plăcerea ne-a sporit odată cu sosirea grupului de colindători din Gimmerton cu ai lor cincisprezece instrumentişti, cântăreţi la trompetă, trombon, clarinet, fagot, corn de vânătoare, vioară bas, plus cântăreţii. Grupul colindă întotdeauna de Crăciun pe la toate casele respectabile şi primeşte mici atenţii, iar noi ne bucurăm pe deplin să-i ascultăm, în fiecare an.

După ce şi-au terminat colindele tradiţionale, i-am rugat să ne cânte şi nişte melodii mai vesele. Doamnei Earnshaw îi plăcea muzica, aşa că oamenii ne-au încântat vreme-ndelungată.

Şi lui Catherine îi plăcea, dar spunea că se aude cel mai bine din vârful scărilor, aşa că se afundă încet în întuneric, urmată de mine. Cei de jos închiseseră între timp uşa, fără să-şi dea seama de absenţa noastră, atât de mulţi oameni erau acolo. Catherine nu s-a oprit în capul scărilor, ci a fugit drept spre podul unde era încuiat Heathcliff şi l-a strigat. O vreme, băiatul s-a încăpăţânat să nu-i răspundă, dar ea nu s-a dat bătută şi l-a convins să discute printre scânduri.

I-am lăsat pe bieţii copii să vorbească netulburaţi, până când am presupus eu că urma să înceteze muzica şi cântăreţii ar fi vrut să mănânce ceva, şi atunci am urcat s-o previn.

În loc să o găsesc afară, i-am auzit glasul înăuntru. Maimuţica se strecurase printr-o ferestruică şi cu mare greutate am izbutit s-o mai scot afară.

Odată cu ea, însă, a ieşit şi Heathcliff, iar Catherine m-a implorat să-l iau în bucătărie, din moment ce Joseph plecase la un vecin să scape de „psalmodierile noastre satanice", cum îi plăcea să le numească.

Le-am răspuns că n-aveam deloc de gând să îi încurajez în şmecheriile lor, dar, cum prizonierul postise de la cina din seara trecută, o să închid de data asta ochii şi-o să-l las să-l păcălească pe domnul Hindley.

Heathcliff coborî; l-am aşezat pe un scaun lângă foc şi i-am adus o cantitate îndestulătoare de bunătăţi; cu toate astea, băiatul se simţea rău şi nu reuşi să mănânce mare lucru, iar încercările mele de a-l înveseli fură respinse. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi prinse bărbia în palme, după care rămase pierdut în gânduri. L-am întrebat la ce anume se gândea şi mi-a răspuns cu un aer serios:

— Încerc să mă hotărăsc cum să i-o plătesc lui Hindley. Nu contează cât de mult am să aştept, măcar de-aş reuşi s-o fac. Sper să nu moară înainte să mă răzbun.

— Ruşine să-ţi fie, Heathcliff, i-am spus. Numai Dumnezeu îi pedepseşte pe cei răi; noi, oamenii, ar trebui să învăţăm să iertăm.

— Ba nu, Dumnezeu n-o să aibă plăcerea asta, îmi întoarse el vorba. Nu-mi doresc decât să ştiu cum anume s-o fac. Lasă-mă singur, şi-o să plănuiesc eu totul de la cap la coadă: nu mai simt nici un fel de durere dacă mă gândesc la asta.

Dar, domnule Lockwood, am uitat că aceste poveşti nu vă pot amuza. Cum am fost oare în stare să bat câmpii în aşa hal, când dumneavoastră sunteţi atât de răcit şi nu vreţi decât să vă duceţi la culcare! Era mai bine dacă v-aş fi spus povestea lui Heathcliff, adică tot ce-ar trebui să ştiţi, în două-trei cuvinte.

Şi întrerupându-şi astfel povestea, menajera se ridică şi-şi puse deoparte lucrul; mie, însă, îmi era imposibil să mă mişc de lângă foc şi nu mi-era deloc somn.

— Stai liniştită, doamnă Dean, am rugat-o, mai zăboveşte măcar o jumătate de ceas. Ai făcut prea bine că mi-ai spus povestea pe-ndelete; aşa-mi şi place, trebuie negreşit s-o termini în acelaşi fel. Mă interesează, mai mult sau mai puţin, fiecare personaj descris.

— Dar e aproape unsprezece, domnule.

— Nu contează, oricum nu-s obişnuit să mă culc la ora asta. Unu sau două sunt ore destul de normale pentru cineva care stă până la zece în pat.

— N-ar trebui să leneviţi până la zece, deja e dusă mare parte din dimineaţă până atunci. Cine n-a făcut jumătate din treabă până la ora zece e foarte posibil să rămână cu cealaltă jumătate nefăcută.

— Şi totuşi, doamnă Dean, haide, rogu-te, reia-ţi povestirea, căci mâine am de gând să lungesc noaptea cam până pe la miezul zilei. Cred că am o răceală zdravănă, dacă nu chiar ceva mai rău.

— Sper că nu, domnule. Ei bine, îngăduiţi-mi să trec peste următorii trei ani. În tot acest timp, domnul Earnshaw...

— Nu, nu, nu îngădui deloc asta. Ştii cum e când vezi o pisică ce-şi linge pisoiul pe covorul din faţa ta, şi, din lipsă de ocupaţie, urmăreşti totul atât de atent, încât dacă ar uita să-i cureţe o ureche, treaba asta te-ar scoate din minţi?

— O stare de mare lenevie, aş spune.

— Dimpotrivă, o activitate obositoare. Ca cea pe care o depun eu acum, aşa că te rog să continui cu detalii. Am impresia că oamenii de prin părţile astea, prin comparaţie cu cei de la oraş, sunt la fel ca un păianjen închis într-o celulă faţă de unul aflat într-o colibă, şi totuşi atracţia nu se datorează numai situaţiei spectatorului. Oamenii de aici trăiesc cu adevărat mult mai sincer — mult mai interiorizaţi, şi mai

puţin la suprafaţă, mai puţin interesaţi de micile frivolităţi exterioare. Aproape că mi-ar plăcea să trăiesc aici, şi-s unul dintre cei care nu cred în ataşamente de durată. Uite, e ca şi cum ai compara un om flămând căruia i se oferă un singur fel de mâncare asupra căruia să-şi poată concentra pofta, cu oferirea unei cine gătite de mari bucătari francezi: omul s-ar putea probabil delecta cu toate felurile, dar nici unul dintre ele nu-i va rămâne în amintire ca un gust aparte.

— Vai, domnule Lockwood, dar suntem oameni ca oricare, dacă apuci să ne cunoşti mai bine, spuse doamna Dean, uşor nedumerită de mica mea prelegere.

— Să-mi fie cu iertare, dar dumneata, dragă doamnă Dean, i-am răspuns, nu-mi dovedeşti decât contrariul acestei afirmaţii. În afară de câteva mici regionalisme fără importanţă, nu întrezăresc nici urmă din comportamentul pe care-l consideram caracteristic clasei dumitale. Sunt convins că ai o minte mult mai înţeleaptă decât a multor servitori. Ai fost nevoită să ţi-o pui la treabă ca să scapi de capcana de a-ţi irosi viaţa cu lucruri mărunte.

Doamna Dean izbucni în râs.

— În mod sigur, mă consider un om drept şi cu raţiune, spuse ea, şi pentru că trăiesc aici şi văd zilnic aceleaşi feţe şi fac zilnic aceleaşi lucruri, de la un an la altul, mi-am impus o disciplină severă care m-a făcut să fiu mai înţeleaptă; şi-apoi, am citit mai mult decât v-aţi putea imagina, domnule Lockwood. Orice carte aţi deschide dumneavoastră din biblioteca asta, eu am citit-o şi am tras învăţăminte din ea, mai puţin cele în greacă sau latină, ori franceză, dar şi pe acelea le deosebesc una de alta; e cam tot ce s-ar putea cere de la o fată de ţăran sărac. În fine, mai bine mi-aş continua povestea, dacă tot vreau să o spun în amănunt, şi-n loc să sar peste trei ani, o să mă mulţumesc să trec la vara următoare — vara anului 1778, adică acum aproape douăzeci şi trei de ani.

CAPITOLUL VIII

Într-o dimineaţă frumoasă de iunie s-a născut cel dintâi prunc de care am avut grijă şi totodată cel din urmă descendent al familiei Earnshaw.

La vremea aceea eram ocupaţi la câmp cu strânsul fânului, când fata care ne aducea micul dejun apăru cu o oră mai devreme; alerga şi-mi striga numele.

— Doamne, ce copil grozav! spuse ea gâfâind. Cel mai frumos băiat din câţi s-au văzut vreodată. Da' doctoru' zice că doamna n-o s-o mai ducă mult, că suferă de câteva luni de oftică. L-am auzit când i-a spus asta domnului Hindley, iar acu nu mai e nimic care s-o ţină-n viaţă, şi-o să moară până-n iarnă. Tre' să vii repede acasă. Tre' s-ai grijă de el, Nelly — să-i dai să bea lapte cu zahăr şi să fii cu ochii pe el, zi şi noapte — ce n-aş da să fiu în locul tău, când n-o mai fi doamna, o să fie numai al tău.

— Se simte chiar atât de rău? am întrebat şi mi-am aruncat cât colo furca şi m-am apucat să-mi leg boneta.

— Cred că da, da' se ţine tare, mi-a răspuns fata, şi vorbeşte de parc-ai zice c-o să ajungă să-l vadă om mare. Nu mai poate de fericire, e aşa de frumos! Dacă aş fi în locul ei, pun prinsoare că n-aş muri. M-aş face bine numai cât m-aş uita la el, şi ca să-i fac în ciudă lui Kenneth. Am fost foarte furioasă pe el. Doamna Archer tocmai îl adusese pe îngeraş în casă, şi stăpânului începuse să i se lumineze toată faţa, când piaza-rea de doctor face un pas în faţă şi zice: „Earnshaw, e o binecuvântare că soţia dumitale a fost cruţată atât cât să-ţi nască aşa un fiu. Când l-a adus pe lume eram convins că n-o s-o mai putem ţine mult în viaţă, şi trebuie să-ţi spun că nu cred c-o să iasă din iarnă. Nu-ţi face gânduri şi nu te nelinişti în zadar, căci nu mai e nimic de făcut. Şi pe-urmă, ar fi trebuit să ai grijă de la început şi să n-alegi o nevastă aşa de plăpândă."

— Şi stăpânul ce-a zis? am întrebat.

— Nu ştiu, parc-a tras o înjurătură, nu l-am băgat în seamă, c-am vrut să văd copilul, a mai spus fata şi s-a pornit din nou să-l descrie, şi mai plină de încântare.

La fel de dornică de a-l vedea, m-am grăbit spre casă să-l admir, la rândul meu, deşi îmi părea rău de Hindley: în sufletul lui nu încăpeau decât doi idoli, el însuşi şi soţia lui; îi iubea pe amândoi, dar pe ea o adora, şi nu-mi închipuiam cum avea să suporte pierderea.

Curând am ajuns la Heights, iar el stătea în dreptul uşii de la intrare; l-am întrebat, când am trecut pe lângă el, cum era copilul.

— Mai are puţin şi începe să alerge, Nell! mi-a zis el şi-a afişat un

zâmbet fericit.

— Şi doamna? am îndrăznit să întreb. Doctorul zice că...

— Dracu' să-l ia pe doctor, m-a întrerupt el, roşu în obraji. Frances e cât se poate de bine, şi-o să fie şi mai bine săptămâna viitoare pe vremea asta. Te duci sus? Îi zici c-am să urc şi eu la ea, dacă-mi promite că n-o să vorbească? Am plecat de-acolo fiindcă nu-i mai tăcea gura, şi trebuie... spune-i tu că a zis domnul Kenneth că trebuie să stea liniştită.

I-am transmis mesajul doamnei Earnshaw, care părea să fie în al nouălea cer, căci mi-a răspuns bucuroasă:

— Ellen, nici n-am apucat să scot mai mult de două vorbe, şi-a ieşit afară de două ori, plângând. Prea bine, transmite-i că n-o să mai vorbesc, dar asta n-o să mă împiedice să râd de el.

Biata de ea! Veselia nu a părăsit-o decât cu o săptămână înainte de moarte, în vreme ce soţul ei susţinea cu încăpăţânare, cu furie chiar, că sănătatea ei se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Când Kenneth i-a spus că medicamentele erau complet inutile în acel stadiu al bolii, şi că n-ar trebui să mai cheltuiască bani pe îngrijirea ei, Hindley i-a răspuns:

— Ştiu că nu trebuie, doar se simte foarte bine, nu mai e nevoie să vii s-o vezi. N-a avut niciodată tuberculoză. Doar ceva febră, dar gata, s-a dus, acum are pulsul la fel de regulat ca şi al meu, şi obrajii la fel de reci.

Aceeaşi poveste i-o spunea şi nevestei, iar ea părea să-l creadă. Într-o noapte, însă, se rezemă de umărul lui, voind să-i spună că a doua zi avea să fie în stare să se ridice din pat, şi-a cuprins-o un acces de tuse — unul foarte uşor; el a ridicat-o în braţe, ea şi-a încrucişat mâinile în jurul gâtului lui, s-a schimbat la faţă, şi s-a dus.

Aşa cum prezisese fata de la câmp, micul Hareton a încăput numai pe mâinile mele. Domnul Earnshaw era mulţumit câtă vreme îl vedea sănătos şi nu-l auzea plângând. Cât despre dânsul, ajunsese disperat; tristeţea sa nu însemna lamentări; nu plângea şi nici nu se ruga, ci blestema şi sfida, îi ura pe oameni şi pe Dumnezeu deopotrivă, şi ajunsese să ducă o viaţă nesocotită, de desfrâu.

Servitorii nu au mai putut îndura mult timp această purtare tiranică şi răuvoitoare: curând n-am mai rămas decât eu cu Joseph. Nu m-a lăsat sufletul să plec, şi-n afară de asta îi eram soră de lapte şi-i scuzam comportamentul mult mai uşor decât ar fi făcut-o un străin.

Joseph a rămas să-i terorizeze pe arendaşi şi lucrători, şi mai ales fiindcă asta-i era vocaţia, să fie acolo unde-ar fi avut ce condamna.

Proastele deprinderi şi proasta tovărăşie a stăpânului ajunseseră un minunat exemplu pentru Catherine şi Heathcliff. Felul în care-l trata pe cel din urmă ar fi transformat şi-un sfânt într-un diavol. E adevărat că şi băiatul se purta în perioada aia de-ai fi zis că-i posedat. Nimic nu-l încânta mai mult decât degradarea irecuperabilă a lui Hindley, şi

devenea din zi în zi şi mai încruntat şi violent.

N-aş putea să vă descriu nici pe jumătate ce infern ajunsese casa aceea. Pastorul a renunţat să mai calce pe-acolo, şi nici o familie civilizată nu ne mai vizita, cu excepţia lui Edgar Linton, care venea s-o vadă pe domnişoara Cathy. La cincisprezece ani, ajunsese regina comitatului; n-avea asemănare, dar devenise mândră şi încăpăţânată. Recunosc că nu-mi mai plăcea de când crescuse; deseori o zgândăream numai ca să-i mai tai din aroganţă, şi totuşi niciodată nu m-a urât pentru asta. Era statornică în sentimente faţă de vechii ei prieteni; până şi Heathcliff îşi păstrase un loc neschimbat în inima ei, în vreme ce tânărul Linton, cu tot aerul superior, cu greu îi putea stârni simţăminte la fel de puternice.

Acesta mi-a fost cel din urmă stăpân; iată-i portretul acolo, deasupra focului. Pe vremuri, al lui era atârnat de-o parte a căminului şi cel al soţiei lui de alta, dar al ei a fost luat, altminteri aţi fi văzut şi cum fusese ea odinioară.

Doamna Dean a ridicat lumânarea şi am izbutit să disting un chip cu trăsături fine, ce aducea uimitor de bine cu tânăra doamnă de la Heights, dar părea mult mai gânditor şi mai prietenos. Era un portret deosebit. Părul lung şi blond se cârlionţa uşor la tâmple; avea nişte ochi mari şi serioşi şi trăsături mult mai delicate. Nu m-am mirat aflând că tânăra Catherine Earnshaw îl dăduse uitării pe primul ei prieten pentru un asemenea personaj. M-am minunat însă cum de el, având o minte întru totul asemănătoare acestui chip, s-a putut îndrăgosti de Catherine Earnshaw.

— Foarte frumos portret, am remarcat eu. Seamănă?

— Da, îmi răspunse, dar arăta şi mai bine când era mai vesel; acesta-i chipul lui obişnuit, căci în general era lipsit de vioiciune.

Catherine păstrase legătura cu familia Linton de când locuise la ei cele cinci săptămâni; în faţa lor nu simţea nici un imbold să-şi arate partea mai urâtă a caracterului ei, şi-i era chiar ruşine să fie necioplită când ei erau atât de politicoşi, astfel că ajunse fără să vrea, ajutată numai de amabilitate, pe placul domnului şi doamnei Linton, câştigă admiraţia Isabellei şi inima fratelui ei; o achiziţie ce a măgulit-o de la bun început, căci era o tânără plină de ambiţii, şi a determinat-o, în consecinţă, să adopte un comportament duplicitar, fără intenţia explicită de a înşela pe cineva anume.

Acolo unde Heathcliff era cunoscut drept „un tânăr sălbatic şi vulgar" sau „mai rău decât un animal", Catherine avea grijă să nu se poarte ca el; acasă, însă, n-avea nici un chef de politeţuri de care toţi îşi băteau joc, şi nici să-şi reţină pornirile nepotrivite dacă asta nu-i aducea laude sau recunoaştere.

Domnul Edgar avea rareori curajul să ne viziteze la Wuthering Heights. Era îngrozit de reputaţia lui Earnshaw şi avea oroare să-l

întâlnească, deşi de fiecare dată era primit în modul cel mai civilizat cu putinţă: până şi stăpânul evita să-l jignească, căci ştia prea bine de ce venise, şi dacă nu putea să fie politicos, avea grijă să stea deoparte. Cred mai degrabă că lui Catherine nu-i plăcea să-l vadă acolo; nu era diplomată, nu ştia să joace rolul cochetei, şi nu suporta să-i vadă pe cei doi prieteni ai săi întâlnindu-se: dacă Heathcliff şi-ar fi exprimat dispreţul faţă de Linton în prezenţa lui, ea n-ar fi fost de acord nici pe jumătate cât ar fi fost în lipsa lui; şi invers, când Linton îşi exprima dezgustul şi antipatia faţă de Heathcliff, nu îndrăznea să-i trateze sentimentele cu indiferenţă, de parcă dispreţul pentru prietenul ei nu ar fi avut prea mare importanţă pentru ea.

De nenumărate ori am râs de aerul ei încurcat şi de frământările nemărturisite pe care se străduia în zadar să le ferească de batjocura mea. Ştiu că sună răutăcios, dar avea atâta mândrie în ea, că-mi era imposibil să-mi fie milă, până nu se umilea îndeajuns.

Într-un târziu, însă, ajunse să aibă încredere în mine şi să mi se destăinuie. Oricum, nu mai era nimeni altcineva în jur pe care să-l poată transforma în sfetnic.

Într-o după-amiază, domnul Hindley era plecat de acasă, iar Heathcliff, impulsionat de absenţa lui, se decise să-şi ia o mică vacanţă. Pare-mi-se că tocmai împlinise şaisprezece ani, şi deşi nu avea trăsături urâte, şi nici nu era prost, continua să aibă un aer de repulsie interioară şi exterioară pe care azi chipul său nu îl mai are.

În primul rând, la acea vreme pierise complet orice urmă din educaţia primită în copilărie: munca grea, din zori şi până seara târziu, făcuse să-i dispară orice interes de a afla lucruri noi, ca şi dragostea pentru cărţi şi învăţătură pe care le arătase cândva. Nu mai avea de mult aerul de superioritate din copilărie. Vreme îndelungată, Heathcliff s-a străduit să ţină pasul cu studiile lui Catherine, dar a renunţat, regretând în tăcere, şi nimeni şi nimic nu l-a mai convins să se înalţe, de vreme ce zilnic era nevoit să se afunde sub nivelul lui. Drept urmare, trăsăturile lui fizice au început să-i reflecte deteriorarea mintală: mergea cu umerii lăsaţi şi avea o înfăţişare grosolană; mai rezervat din fire, ajunsese să arate ca un idiot, tot timpul mohorât, şi părea să-i facă plăcere mai degrabă să stârnească aversiunea cunoscuţilor lui, şi nu aprecierea lor.

Încă mai stătea cu Catherine, atunci când nu avea nimic de lucru, însă acum nu-şi mai exprima sentimentele în cuvinte şi se retrăgea suspicios şi enervat din faţa dezmierdărilor ei copilăreşti, de parcă ar fi ştiut că n-avea nici un rost să-şi irosească gesturile de afecţiune pe el. Cum spuneam, într-o astfel de zi Heathcliff intră în casă şi-şi anunţă intenţia de a nu face nimic. Eu tocmai o ajutam pe domnişoara Cathy să se aranjeze, căci nu-şi imaginase că Heathcliff va avea chef să lenevească şi, crezând că are toată casa la dispoziţie, reuşise într-un fel

sau altul să-i dea de ştire domnului Edgar de absenţa fratelui ei, astfel că tocmai se pregătea să îl primească.

— Ce faci, Cathy, în după-masa asta? Ai treabă? a întrebat-o Heathcliff. Pleci pe undeva?

— Nu plec nicăieri, plouă afară, a răspuns ea.

— Şi-atunci, de ce ţi-ai pus rochia aia? a mai spus el. Sper că nu vine nimeni pe-aici.

— Nu, din câte ştiu eu, se bâlbâi domnişoara, dar tu ar trebui să fii deja la câmp, nu, Heathcliff? E trecut de prânz de-o oră, credeam că ai şi plecat.

— Hindley nu ne scuteşte prea des de prezenţa lui blestemată, a remarcat băiatul. Azi n-am să mai lucrez deloc, o să stau doar cu tine.

— Vai, dar o să te pârască Joseph, a încercat ea, mai bine pleci.

— Joseph încarcă var hăt departe, la Vârful Penistone; o să stea până la noapte şi habar n-o să aibă.

Şi spunând acestea, se aşeză în faţa focului. Catherine rămase o clipă gânditoare, cu sprâncenele încruntate — era necesar să-i pregătească terenul vizitatorului, într-un fel sau altul.

— Isabella şi Edgar Linton ziceau că trec pe aici în după-amiaza asta, spuse ea, punând capăt unui minut de tăcere. Nu cred eu să mai vină, căci plouă, dar dac-or veni o să fii certat că nu eşti bun de nimic.

— Porunceşte-i lui Ellen să le spună că eşti ocupată, Cathy, insistă el. Nu mă da afară pentru prietenii ăia caraghioşi ai tăi. Câteodată mai că-mi vine să mă plâng că ei... dar n-o să...

— Că ei ce? strigă Catherine şi-l privi tulburată. Ah, Nelly, adăugă ea bosumflată şi-şi smuci capul din mâinile mele, mi-ai întins aproape toate buclele. Gata, lasă-mă pe mine. Îţi vine să te plângi de ce anume, Heathcliff?

— De nimic — uită-te numai la calendarul ăla de pe perete, zise şi arătă spre o hârtie înrămată ce atârna lângă fereastră, apoi continuă: Crucile arată câte seri ai petrecut cu Lintonii, iar punctele, câte ai petrecut cu mine. Vezi, am notat fiecare zi.

— Ce să spun, mare prostie; de parcă eu stau să număr! răspunse Catherine pe un ton acru. Şi ce vrea să spună asta?

— Să-ţi arăt că mi-am dat seama, zise el.

— Adică, ar trebui să stau numai cu tine? întrebă ea, din ce în ce mai iritată. Cu ce să mă aleg? Despre ce să vorbim? Dacă m-aş lua după ce faci sau spui ca să mă amuzi, aş zice ori că eşti mut, ori doar un copil.

— Niciodată nu mi-ai spus că vorbesc prea puţin sau că nu-ţi place tovărăşia mea, Cathy, exclamă Heathcliff foarte tulburat.

— Nu poate fi vorba de vreo tovărăşie atunci când oamenii nu ştiu nimic şi nu spun nimic, a bombănit ea.

Tovarăşul ei de discuţie s-a ridicat, dar nu a avut timp să-şi mai

exprime sentimentele, căci imediat se auzi un zgomot de copite în faţa casei şi apoi, după un ciocănit timid la uşă, tânărul Linton intră, cu chipul luminat de fericirea de a fi chemat pe neaşteptate.

Fără îndoială că domnişoara Catherine a putut face diferenţa între prietenii ei în timp ce unul tocmai intra iar celălalt ieşea. Diferenţa ar fi aceeaşi dintre un ţinut minier, deluros, mohorât, şi o vale fertilă, minunată; iar vocea şi salutul lui Edgar Linton erau asemeni înfăţişării sale. Vorbea într-un mod deosebit, cu o voce joasă şi blândă, şi pronunţa cuvintele ca dumneavoastră, mai puţin răguşit ca noi, şi mai cald.

— Nu am sosit prea curând, nu? întrebă el şi-mi aruncă o privire scurtă.

Începusem deja să şterg argintăria şi să aranjez nişte sertare în capătul celălalt al bufetului.

— Nu, răspunse Cathy. Ce faci acolo, Nelly?

— Treabă, domnişoară, i-am răspuns.

(Domnul Hindley îmi încredinţase sarcina de a fi întotdeauna de faţă la orice vizită a lui Linton.)

Veni în spatele meu şi-mi şopti furioasă:

— Pleacă şi ia-ţi cârpele de praf cu tine! Când sunt musafiri în casă servitorii nu încep să frece şi să cureţe camera în care stau ei!

— Acuma-i momentul potrivit, că-i stăpânul plecat, am zis cu glas tare, ştii că nu suportă să umblu aici cu el de faţă — sunt sigură că domnul Edgar o să mă scuze.

— Nici eu nu suport să umbli când sunt *eu* de faţă, exclamă tânăra pe un ton poruncitor, fără să-i dea oaspetelui posibilitatea să vorbească, deoarece încă nu izbutise să-şi recapete cumpătul după mica ceartă cu Heathcliff.

— Îmi pare rău să aud asta, domnişoară Catherine, i-am răspuns şi mi-am continuat treaba.

Crezând că Edgar nu o poate vedea, îmi smulse cârpa din mână şi mă ciupi, lung şi cu ură, de braţ.

După cum v-am spus, nu o mai iubeam, şi din când în când tare-mi plăcea să-i calc în picioare mândria; cum locul unde mă ciupise mă durea cumplit, am sărit în sus şi am strigat:

— Vai, domnişoară, ce urât! N-ai nici un drept să mă ciupeşti, să ştii, şi n-am de gând să suport aşa ceva.

— Nici măcar nu te-am atins, creatură mincinoasă ce eşti! ţipă ea şi-şi pregăti degetele, gata să repete gestul, cu urechile roşii de furie.

Niciodată n-a putut să-şi ascundă sentimentele, întotdeauna se înroşea până-n vârful urechilor.

— Şi asta ce e, atunci? i-am răspuns eu şi i-am arătat semnul vineţiu de pe braţ, care-i contrazicea spusele.

A bătut din picior, nesigură pentru un moment, după care,

îmboldită de răutatea din ea, îmi trase una peste faţă, care-mi aduse imediat lacrimi în ochi.

— Catherine, iubito! Catherine! interveni Linton, şocat de dubla greşeală — falsitate şi violenţă — comisă de idolul său.

— Ieşi din cameră, Ellen! repetă ea, tremurând.

Micul Hareton, care se ţinea tot timpul după fusta mea, stătea acum pe podea, lângă mine; de cum mi-a văzut lacrimile, a început şi el să plângă şi, întretăiate de suspine, s-au auzit cuvintele „mătuşa Cathy cea rea", iar aceasta şi-a îndreptat furia asupra lui. Catherine îl prinse de umeri şi-l scutură până ce sărmanul copil s-a albit de frică precum ceara, moment în care, fără să se gândească prea mult, Edgar a apucat-o de mâini. Într-o fracţiune de secundă, Catherine şi-a eliberat o mână, iar tânărul uimit a primit o palmă peste ureche, într-un fel ce nu putea fi luat drept glumă.

S-a tras uluit înapoi, eu l-am luat pe Hareton în braţe şi am plecat cu el în bucătărie, dar am lăsat uşa deschisă, curioasă fiind să văd cum aveau să pună capăt neînţelegerii.

Vizitatorul insultat s-a apropiat de locul în care-şi lăsase pălăria, palid şi cu buzele tremurând.

„Foarte bine!" mi-am spus. „Ia aminte şi pleacă! E un lucru bun că poţi să-i vezi o parte din firea ei adevărată."

— Unde pleci? întrebă Catherine şi se îndreptă spre uşă.

El se trase deoparte şi încercă s-o ocolească.

— Nu ai voie să pleci! exclamă ea cu putere.

— Am, şi o voi face! răspunse el cu un glas stins.

— Nu, insistă ea, şi puse mâna pe clanţă, nu încă, Edgar Linton — stai jos, n-o să mă laşi în starea asta. Voi fi toată noaptea nefericită, şi refuz să fiu nefericită din cauza ta!

— Cum aş mai putea să rămân după ce m-ai lovit? întrebă Linton.

Catherine rămase mută.

— M-ai făcut să-mi fie frică şi ruşine de tine, continuă el, n-o să mai vin aici niciodată!

Ochii fetei începură să lucească şi pleoapele ei să clipească mai des.

— Şi-ai minţit cu bună ştiinţă! a mai adăugat el.

— Ba nu, a ţipat ea, regăsindu-şi glasul. N-am făcut nimic într-adins — ei bine, pleacă, dacă asta vrei, pleacă! Şi-am să plâng, am să plâng pân-o să mi se facă rău!

Se prăbuşi în genunchi lângă un scaun şi începu să suspine cu putere.

Edgar îşi menţinu hotărârea până ajunse în curte; acolo se opri. Am decis să-l încurajez.

— Domnişoara e de necontrolat, domnule! am strigat eu. E mai rău ca un copil răzgâiat — ai face mai bine să te duci acasă, altminteri o să se îmbolnăvească doar ca să ne supere.

Sărmanul privi cu coada ochiului prin fereastră — avea chef să plece tot atât cât are o mâţă ce trebuie să renunţe la un şoarece sau o pasăre pe jumătate mâncată.

„Ah”, am gândit, „nimic n-o să-l mai salveze — e blestemat, asta-i soarta spre care zboară.”

Şi-aşa a şi fost: s-a întors brusc, a dat buzna în casă şi a trântit uşa după el; iar când m-am dus la ei, puţin mai târziu, să le spun că Earnshaw venise acasă beat mort, gata să distrugă totul (starea lui obişnuită la beţie), am văzut cum cearta nu avusese decât darul de a aduce o nouă stare de intimitate — spulberase timiditatea tinerească şi-i făcuse să uite de acea prietenie prefăcută şi să-şi mărturisească dragostea.

Vestea sosirii domnului Hindley îl trimise pe Linton direct pe cal şi pe Catherine în camera ei. Cât despre mine, eu m-am dus să-l ascund pe micul Hareton şi să scot gloanţele din puşca de vânătoare a stăpânului, cu care îi plăcea să se joace în nebunia lui, spre ghinionul celor care l-ar fi provocat sau care i-ar fi atras prea mult atenţia; îmi venise ideea să le scot gândindu-mă că aşa ar fi făcut mult mai puţin rău, chiar dacă ar fi apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL IX

A intrat răcnind blesteme înfricoŞătoare şi m-a prins exact când îi ascundeam fiul în dulapul de bucătărie. Hareton era terorizat de aceste întâlniri marcate fie de o dragoste animalică, fie de furia unui nebun: în primul caz putea să fie sugrumat în strânsoarea braţelor şi a sărutărilor, în cel de-al doilea, să fie azvârlit în foc sau zdrobit de pereţi — sărmanul copil ajunsese să stea nemişcat acolo unde-l puneam.

— Aha, l-am găsit în cele din urmă! ţipă Hindley şi mă apucă de ceafă, ca pe un câine. Pe Dumnezeu şi sfinţii Lui, v-aţi jurat cu toţii să-mi omorâţi copilul! Ştiu acum, de-asta nu-mi iese niciodată în cale. Dar cu ajutorul Satanei, am să te fac să înghiţi cuţitul de tăiat carne, Nelly! Nu mai râde, că tocmai l-am îndesat pe Kenneth, cu capu-n jos, în mlaştina Calului Negru; aşa că ce contează dacă-s doi sau unu' — tare am chef să mai omor câţiva dintre voi, şi n-o să am odihnă până n-oi face asta.

— Dar nu-mi place cuţitul de carne, domnule Hindley, i-am răspuns, am tăiat heringi roşii cu el — mai bine mă-mpuşti, dacă vrei.

— Mai bine te duci dracului, mi-a zis, şi-aşa o să şi faci. Nici o lege din Anglia nu poate opri un om care nu vrea decât să aibă o casă decentă, iar a mea a ajuns îngrozitoare! Deschide gura!

Avea cuţitul în mână şi-mi împingea vârful între dinţi, dar nu-mi era prea frică de aiurelile lui. Am scuipat şi i-am zis că are un gust oribil — nu l-aş fi suportat sub nici un chip.

— Ah, a zis el şi mi-a dat drumul, văd că ticălosul ăla mic nu este Hareton — iartă-mă, Nell! — de-ar fi el, ar merita să fie jupuit de viu că n-a venit să mă întâmpine şi c-a ţipat de parc-aş fi un drac. Pui de spiriduş, ia vino-aici! Te-nvăţ eu să-l mai minţi pe bunul şi sărmanul tău tată! Ce zici, nu crezi c-ar arăta mai bine cu urechile tăiate? Un câine arată mai fioros când are urechile tăiate, şi mie-mi place asta — ia adu-mi foarfecele — pentru un aer fioros trebuie tăiate. Şi-n afară de-asta, la câini cic-ar fi şi-o fudulie, o mândrie diavolească — cică să ne cinstim urechile — suntem şi-aşa măgari fără ele. Gata, copile, taci, tu eşti, dragul meu! Şterge-ţi ochii — ce bucurie, hai, sărută-mă! Ce? Nu vrei? Sărută-mă, Hareton. Lua-te-ar dracu', sărută-mă! Pe Dumnezeul meu dac-oi creşte aşa un monstru! Pe viaţa mea, am să-i rup gâtul!

Bietul Hareton urla în braţele tatălui său şi dădea din mâini şi din picioare; şi porni s-o facă şi mai abitir de cum se simţi dus în sus, pe scări, şi ridicat peste balustradă. Am strigat la el c-o să sperie copilul şi m-am repezit să-l salvez.

De cum am ajuns acolo, l-am văzut pe Hindley aplecat peste balustradă ca să asculte ceva, un zgomot ce venea de jos, şi aproape că uitase ce avea în braţe.

— Cine este? a întrebat când a auzit paşi apropiindu-se de scară.

M-am aplecat şi eu să-i fac semn lui Heathcliff, căruia îi recunoscusem paşii, să nu mai înainteze; şi în clipa în care l-am scăpat din ochi pe Hareton, acesta s-a smucit, a izbutit să se desprindă din strânsoarea care-l ţinea şi a căzut.

N-am avut timp nici măcar să ne îngrozim, căci aproape imediat am văzut că micuţul era bine. Exact la momentul critic, Heathcliff a ajuns dedesubtul scărilor şi, dintr-un impuls firesc, a prins copilul şi l-a pus pe picioare, după care a căutat cu privirea în sus, spre autorul acestui accident.

Un amărât care şi-ar vinde un bilet de loterie pentru cinci şilingi şi-ar afla a doua zi că a pierdut cinci sute de lire n-ar fi avut o faţă mai deprimată decât a avut Heathcliff când a întâlnit privirea domnului Earnshaw. Exprima, mai presus de orice cuvinte, disperarea de-a fi chiar el cel care şi-a zădărnicit propria răzbunare. De-ar fi fost întuneric, cred c-ar fi încercat să-şi îndrepte greşeala şi, ca din întâmplare, să-i zdrobească ţeasta lui Hareton de trepte. Din fericire, am fost cu toţii prezenţi la această salvare, iar eu am ajuns imediat jos şi am început să strâng copilul la piept.

Hindley a coborât cu mişcări mai legate, mai treaz şi ruşinat.

— Este numai vina ta, Ellen, a zis el, ar fi trebuit să-l ţii departe de mine. A păţit ceva, e rănit?

— Rănit! am ţipat furioasă. Dacă n-a murit, o să rămână idiot. Ah, mă mir că maică-sa nu se ridică din mormânt să vadă cum te porţi cu el. Eşti mai rău decât păgânii, să faci asta cu sânge din sângele dumitale!

Încercă să atingă copilul care, de cum ajunsese din nou la mine în braţe, plângea cu suspine de groază. Cum punea taică-său un singur deget pe el, micuţul ţipa mai tare ca înainte şi se smucea, de-ai fi zis că intra în convulsii.

— Dumneata n-o să mai ai de-a face cu el ! am continuat eu. Te urăşte, toţi te urăsc — ăsta-i adevărul. Ce familie fericită ai, şi-n ce stare eşti!

— Şi-o s-ajung şi mai bine, Nelly! râse nechibzuitul bărbat, recăpătându-şi duritatea. Şi-acum, cară-te şi ia-l cu tine! Gura, Heathcliff, afară şi cu tine, să nu te-aud şi să nu te văd... Promit că-n noaptea asta n-o să te omor, doar dacă n-oi da foc la casă, dar asta depinde doar de ce chef am…

Şi spunând acestea, luă o sticlă de brandy din dulap şi-şi turnă într-un pahar.

— Nici să nu-ndrăzneşti! l-am oprit. Domnule Hindley, ia aminte. Ai

milă de bietul copil, dacă de dumneata nu-ţi pasă.

— Oricine e-n stare să aibă mai multă grijă de el decât mine, mi-a răspuns.

— Ai milă de sufletul dumitale! am mai adăugat, încercând să-i smulg paharul din mână.

— Asta nu! Dimpotrivă, o să am marea plăcere să-l trimit pe drumul pierzaniei, ca să-l pedepsesc pe creatorul lui, a exclamat blasfematorul. Să bem pentru veşnica lui condamnare!

A dat peste cap băutura şi, nerăbdător, ne-a gonit din cameră cu un potop de blesteme cumplite, mult prea urâte spre a fi repetate sau amintite.

— Mare păcat că nu reuşeşte să se omoare cu băutura lui cu tot, a observat Heathcliff şi a mormăit un şir de înjurături, drept ecou, de cum s-a închis uşa. Îşi dă toată silinţa, dar are-un trup puternic care-şi râde de el. Domnul Kenneth zice că pune prinsoare pe iapa lui c-o să trăiască mai mult decât oricine de-aici din Gimmerton şi o s-ajungă în mormânt când o fi un boşorog plin de păcate, asta doar dacă n-o da vreun noroc chior peste el, să-l omoare.

Am intrat în bucătărie şi m-am aşezat, cu gând să-l adorm pe puiul cel mic. Heathcliff, mi-am imaginat eu, a apucat-o spre hambar. După cum avea să reiasă mai târziu, el n-a ajuns decât până-n cealaltă parte a odăii, apoi s-a întins pe-o bancă de lângă perete, departe de foc, şi-a rămas acolo tăcut.

Îl legănam pe Hareton pe genunchi şi murmuram un cântec de leagăn care începea astfel:

„Era adânc în noapte, copiii toţi plângeau,
iar mamele din ţăr'nă vocea le-o auzeau."

La un moment dat, domnişoara Cathy, care, din camera ei, trăsese cu urechea la tot scandalul, a băgat capul pe uşă şi a şoptit:

— Eşti singură, Nelly?

— Da, domnişoară, i-am răspuns.

A intrat şi s-a apropiat de vatră. Bănuiam că avea ceva de spus, aşa că mi-am ridicat privirea. Pe chipul ei se citeau tulburare şi neliniște. Ţinea buzele întredeschise, de parcă ar fi avut de gând să vorbească; a tras aer în piept, dar în loc de vorbe nu i-a ieşit decât un oftat.

Mi-am reluat cântecul, fără să fi uitat purtarea de care dăduse dovadă nu cu mult timp în urmă.

— Unde-i Heathcliff? m-a întrerupt ea.

— Cu treabă, prin grajd, am răspuns.

El nu m-a contrazis, probabil aţipise între timp.

A urmat o altă pauză lungă, în care mi s-a părut că am întrezărit o lacrimă sau două alunecându-i de pe obraji pe pardoseală.

„Oare să-i fie ruşine pentru purtarea ei?" m-am mirat în sinea mea.

Asta chiar ar fi fost o noutate, dar n-aveam de gând s-o ajut cu întrebările — am lăsat-o să-mi spună ea ce voia, şi când voia. Dar în afară de propriile ei probleme, orice alt subiect avea prea puţină importanţă.

— Of, Doamne! a strigat ea într-un târziu. Cât sunt de nefericită!

— Ce păcat, am observat eu, că eşti greu de mulţumit — ai atâţia prieteni şi atât de puţine griji şi tot nu poţi fi mulţumită.

— Nelly, eşti în stare să păstrezi un secret? a continuat ea şi a îngenuncheat alături.

Şi-a ridicat spre mine ochii ei frumoşi şi mi-a aruncat o privire menită să alunge supărarea, chiar şi pe cea justificată.

— Merită să fie păstrat? am întrebat eu, mai puţin bosumflată.

— Da, şi mă îngrijorează, aşa că trebuie să-l spun cuiva. Vreau să ştiu ce-ar trebui să fac. Edgar Linton m-a cerut astăzi în căsătorie, iar eu i-am dat deja un răspuns. Uite, înainte să-ţi spun dac-am acceptat sau nu, zi-mi tu ce-ar fi trebuit să-i răspund.

— Domnişoară Catherine, cum aş putea eu să ştiu asta? am spus. Dar dacă ar fi să judecăm după spectacolul pe care l-ai dat în după-amiaza asta, cu el de faţă, îndrăznesc să spun că s-ar fi cuvenit să-l refuzi: din moment ce ţi-a cerut mâna imediat după scandal, ori este îngrozitor de prost, ori un biet nebun.

— Dac-ai de gând să-mi vorbeşti aşa, nu-ţi mai spun nimic, s-a supărat ea degrabă şi s-a ridicat. Am acceptat, Nelly! Zi repede, am greşit?

— Ai acceptat? Şi-atunci, ce rost mai are să discutăm? Ţi-ai dat cuvântul şi nu-l mai poţi lua înapoi.

— Nu contează, zi-mi doar dac-aşa ar fi trebuit să fac, a exclamat ea pe un ton iritat, după care a pocnit din palme şi s-a încruntat.

— Înainte de a da un răspuns, sunt mai multe lucruri demne de luat în consideraţie, am grăit sentenţios. Mai întâi, îl iubeşti pe domnul Edgar?

— Cine n-ar face-o?! Fireşte, mi-a răspuns ea.

Am supus-o imediat unei serii de întrebări — destul de înţelepte pentru o fată de douăzeci şi doi de ani.

— De ce îl iubeşti, domnişoară Cathy?

— Ce prostie! Îl iubesc, şi-atât! E de-ajuns.

— Nicidecum, trebuie să ştii de ce.

— Păi, fiindcă-i frumos şi-mi place să stau cu el.

— Rău, am comentat eu.

— Şi pentru că-i tânăr şi vesel.

— Şi mai rău.

— Şi pentru că mă iubeşte.

— Nu mă impresionează.

— Şi-o să fie bogat, iar eu am s-ajung cea mai grozavă femeie din

tot ţinutul şi-o să fiu mândră de-aşa un bărbat.

— Cel mai rău! Şi-acum, spune-mi, rogu-te, cât de mult îl iubeşti.

— Pe cât de mult îl iubeşte toată lumea. Tare prostuţă mai eşti, Nelly.

— Nicidecum, răspunde-mi, te rog.

— Iubesc pământul pe care calcă şi aerul de deasupra capului său, iubesc fiecare lucru pe care-l atinge şi fiecare cuvânt pe care-l spune, îi iubesc privirea şi purtarea, îl iubesc cu totul. Uite c-am spus-o.

— Bine, bine, dar de ce?

— Ei, acum chiar că mă iei peste picior, ori dai dovadă de rea-voinţă, zise tânăra furioasă şi-şi întoarse chipul spre foc.

— Nu asta mi-e intenţia, domnişoară Catherine, i-am răspuns eu. Îl iubeşti pe domnul Edgar fiindcă-i chipeş, şi tânăr, şi plin de viaţă, şi bogat, şi pentru că te iubeşte. Ultimele vorbe, însă, par aruncate-n vânt — probabil că l-ai iubi şi fără astea, dar dacă numai asta ţi-ar plăcea la el, ar fi musai să aibă şi primele patru calităţi.

— Nu, fireşte că nu, mi-ar fi probabil milă de el, sau chiar l-aş urî dac-ar fi urât şi necioplit.

— Şi totuşi, mai sunt şi alţi bărbaţi tineri şi bogaţi în lumea asta, unii chiar mai arătoşi şi mai înstăriţi decât el. Ce te opreşte să nu-i iubeşti şi pe ei?

— Dac-or fi, nu mi-au ieşit în cale, nimeni nu-i ca Edgar.

— Dar e posibil să apară, iar el să nu mai fie frumos şi tânăr sau bogat.

— Da, dar este acum, şi nu mă interesează decât prezentul — tare-aş vrea să vorbeşti mai cu cap.

— Ei bine, gata, m-am lămurit, dacă te interesează numai prezentul, atunci căsătoreşte-te cu domnul Linton.

— N-am nevoie de permisiunea *ta* pentru asta — fireşte c-o să-l iau de bărbat, dar nu mi-ai spus încă dacă-i bine sau nu.

— Ai deplină dreptate, dac-ar fi să credem că oamenii se căsătoresc numai pentru prezent. Dar, spune-mi, mai bine, de ce eşti nefericită. Fratele tău n-o să mai poată de bucurie...Bănuiesc că nici bătrânii stăpâni Linton nu au nimic împotrivă; vei reuşi să scapi dintr-un cămin lipsit de căldură şi de confort, şi-o să ajungi într-unul bogat şi respectabil; îl iubeşti pe Edgar, Edgar te iubeşte. Totul pare clar şi simplu, unde-i obstacolul?

— *Aici* şi *aici*! izbucni Catherine şi-şi atinse cu o mână fruntea şi cu cealaltă pieptul. Nu ştiu unde-o sta sufletul, dar în adâncul lui, şi în inima mea sunt convinsă că greşesc.

— Cu adevărat ciudat, nu-nţeleg nimic.

— Ăsta-i secretul meu şi-o să-ţi explic, dacă n-o să râzi de mine; nu pot să mă exprim foarte clar, dar o să-ţi faci o idee despre ceea ce simt.

Între timp se aşezase din nou lângă mine, cu un aer mai trist şi grav, iar mâinile încleştate îi tremurau.

— Nelly, tu ai vreodată vise mai ciudate? a spus ea brusc, după câteva minute de gândire.

— Din când în când, am răspuns.

— Şi eu la fel. Am avut în viaţă vise pe care mi le-am amintit mereu şi care mi-au schimbat ideile; au pătruns în mine ca vinul în apă şi mi-au prefăcut culoarea minţii. Ăsta-i unul dintre ele — o să ţi-l povestesc — dar ai grijă să nu cumva să zâmbeşti.

— Mai bine nu, domnişoară Catherine, am obiectat eu. Suntem noi destul de amărâţi şi fără să mai stârnim spirite sau viziuni care să ne uimească. Haide, mai bine fii veselă, aşa cum eşti mereu. Priveşte-l pe micul Hareton — *el* nu visează nimic urât. Ia uite cât de frumos zâmbeşte în somn.

— Da, şi cât de frumos blestemă taică-său de unu' singur! Ţi-l mai aminteşti, Nelly, şi el a fost cândva tot aşa, un prichindel dolofan, la fel de mic şi de nevinovat. Nelly, o să te oblig să mă asculţi — povestea nu e lungă şi-n seara asta n-am putere să fiu veselă.

— Nu vreau s-aud, nu vreau s-aud, am spus eu repede.

Pe vremea aceea, ca şi acum, de altfel, eram superstiţioasă în privinţa viselor, iar Catherine avea un aer straniu, care mă făcea să prevăd cu groază o profeţie a unei îngrozitoare catastrofe.

Deşi se enervase, nu a mai continuat. Iar când a început din nou, părea că vorbeşte de altceva.

— Dac-aş fi în rai, Nelly, aş fi tare nefericită.

— Fiindcă nu meriţi să fii acolo, am răspuns. Toţi păcătoşii s-ar simţi la fel în rai.

— Nu de-asta. Chiar am visat odată că eram acolo.

— Ţi-am zis, domnişoară Catherine, că nu vreau să-ţi ascult visele! Mă duc să mă culc, am întrerupt-o din nou.

A izbucnit în râs şi m-a ţintuit pe loc de cum a văzut că dau să mă ridic.

— Asta nu-i nimic, a zis ea. N-am vrut decât să-ţi spun că nu mă simţeam ca acasă în rai, aşa că-mi dădeam sufletul plângând că vreau înapoi pe pământ, iar îngerii s-au supărat aşa de tare că m-au azvârlit în mijlocul tufelor de la Wuthering Heights, unde m-am şi trezit suspinând de fericire. Asta ar fi de ajuns să-mi explice secretul, ca şi următorul lucru. Vreau să-l iau de bărbat pe Edgar Linton tot atât de mult cum vreau să ajung în rai; şi dacă diavolul ăla de om nu l-ar fi făcut pe Heathcliff să decadă atât de mult, n-aş fi stat pe gânduri nici o clipită. M-aş înjosi dacă m-aş căsători acum cu Heathcliff, aşa că el nu va şti nicicând cât de mult îl iubesc; şi simt asta nu fiindcă-i chipeş, Nelly, ci fiindcă seamănă cu mine mai mult decât eu însămi. Nu ştiu din ce-s făcute sufletele, dar al meu şi-al lui sunt la fel, în vreme ce

Linton e la fel de diferit de mine ca razele lunii de fulger, ca gheaţa de foc.

Nici nu-şi terminase cuvântarea, că mi-am dat seama de prezenţa lui Heathcliff. Am sesizat o mişcare slabă, aşa că am întors capul şi l-am văzut cum se ridică de pe bancă şi se strecoară afară, fără nici un zgomot. Ascultase totul până în punctul în care Catherine spusese că s-ar fi înjosit de l-ar fi luat de bărbat, după care n-a mai rezistat.

Cum stătea aşa, pe jos, interlocutoarea mea nu a putut vedea, din pricina spătarului băncii, nici prezenţa, nici plecarea lui; dar eu am oprit-o şi am rugat-o să vorbească în şoaptă.

— De ce? a întrebat ea şi a privit îngrijorată în jur.

— Joseph e aici, am răspuns, şi norocul a făcut să-i aud chiar atunci roţile căruţei afară. Şi Heathcliff o să vină împreună cu el. Nu-s sigură dacă nu cumva a fost chiar el la uşă ceva mai devreme.

— Ah, dar n-ar fi avut cum să mă audă tocmai de la uşă, zise ea. Dă-mi-l mie pe Hareton, cât pregăteşti tu cina, şi când e gata, cheamă-mă să mănânc cu voi. Am de gând să-mi păcălesc conştiinţa murdară şi să mă conving că Heathcliff nu are habar de lucrurile astea, aşa e, nu? Nu-i aşa că nu ştie cum e să fii îndrăgostit?

— Nu văd de ce n-ar trebui să ştie, la fel de bine ca şi dumneata, i-am răspuns eu. Şi dacă *dumneata* eşti aleasa lui, Heathcliff va fi cea mai nefericită fiinţă de pe pământ. De cum vei deveni doamna Linton, o să-şi piardă tot: prietena şi iubita laolaltă. Te-ai gândit oare cum o să suporţi despărţirea şi cum se va descurca el părăsit în lume? Căci, domnişoară Catherine...

— El, părăsit... noi, despărţiţi! a exclamat ea cu un aer de indignare. Şi, mă rog, cine-o să ne despartă? Vor avea soarta lui Milon[6] de-o vor face! Nu vor îndrăzni câtă vreme trăiesc eu, Ellen, nimeni n-o să îndrăznească. Mai degrabă aş lăsa toţi Lintonii din lumea asta să dispară de pe faţa pământului, decât să renunţ complet la Heathcliff. Ah, nu asta vreau, nu asta am de gând! N-aş deveni doamna Linton dacă aş avea un asemenea preţ de plătit. El va fi pentru mine acelaşi care-a fost o viaţă întreagă. Edgar o să fie nevoit să renunţe la antipatia lui şi să-ncerce măcar să-l suporte. Aşa o să facă, atunci când va afla ceea ce simt cu adevărat pentru el. Nelly, acum îmi dau seama, tu crezi că sunt o ticăloasă egoistă, dar oare nu-ţi dai seama că dacă m-aş mărita cu Heathcliff am ajunge amândoi nişte cerşetori? Pe când dacă-l iau pe Linton, am să-l pot ajuta pe Heathcliff să se ridice, am să-l smulg de sub puterea fratelui meu.

— Cu banii soţului dumitale, domnişoară Catherine? am întrebat. Poate că-l consideri mai supus decât se va dovedi de fapt, şi, deşi nu sunt eu în măsură să te judec, cred că ăsta-i cel mai prost argument în favoarea măritişului cu tânărul Linton.

— Ba nu, a izbucnit ea, este cel mai bun! Restul au fost simple

toane, spuse şi de dragul lui Edgar, ca să-l mulţumesc. Ăsta-i pentru cel care îmi înţelege sentimentele faţă de Edgar şi de mine însămi. Nu mă pot exprima mai bine, dar sunt convinsă că tu, ca de altfel toată lumea, eşti conştientă de existenţa unui alt eu în afara ta. Altminteri, ce rost ar avea crearea mea, dacă ea toată ar fi cuprinsă aici? Cele mai mari nefericiri pe care le-am avut pe lumea asta au fost ale lui Heathcliff, le-am văzut şi simţit de la bun început; singura mea raţiune de a trăi este el. De-ar fi să dispară tot şi să rămână *el*, aş continua să trăiesc; iar dacă ar rămâne restul şi el ar pieri, atunci tot universul mi-ar deveni străin. N-aş mai face parte din el. Iubirea mea pentru Linton e asemeni frunzişului din pădure. Timpul o va schimba, ştiu asta prea bine, precum iarna preschimbă copacii. Dar dragostea pentru Heathcliff aduce cu veşnicele stânci de sub pământ — dătătoare de prea puţină încântare, dar necesare. Nelly, eu *sunt* Heathcliff — el este întotdeauna în gândurile mele — nu ca o plăcere (căci nici eu nu sunt o plăcere pentru mine), ci ca mine însămi — propria mea fiinţă — aşa că nu-mi vorbi de despărţire, este imposibilă, şi...

S-a oprit şi şi-a ascuns chipul în poala mea, însă mi-am smuls rochia cu putere. Mă săturasem de prostiile ei !

— Dacă-mi permiţi să descâlcesc încâlciturile dumitale, domnişoară, am zis, m-ai convins că nu ai nici cea mai mică idee despre datoriile pe care ţi le asumi odată cu căsătoria, sau poate că eşti una dintre acele fete rele lipsite de principii. Te rog să nu mă mai plictiseşti cu alte secrete. Mă tem că nu-ţi pot promite să le ţin.

— Pe ăsta îl vei păstra? m-a întrebat ea nerăbdătoare.

— Nu, nu promit, am repetat.

Era pe punctul de a insista, când conversaţia ne-a fost întreruptă de intrarea lui Joseph. Catherine şi-a tras scaunul în colţ, şi a stat acolo cu Hareton în braţe, timp în care eu am pregătit cina.

De cum a fost gata, am început să mă cert cu Joseph care dintre noi doi trebuia să-i ducă domnului Hindley cina; şi nu ne-am potolit până când nu s-a răcit de tot. După care am ajuns la concluzia că aveam să-l lăsăm să vină să ceară de mâncare, dacă voia, căci ne temeam să intrăm la el după ce stătuse singur o bună bucată de vreme.

— Şi cum de n-o veni' nimicu' ăla dinspre câmp pân' acu? Pe und' o umbla? Tare linişte-i aşea, zise bătrânul şi-l căută cu privirea pe Heathcliff.

— Îl chem eu, m-am oferit, trebuie să fie în hambar.

M-am dus şi l-am strigat, dar n-am primit nici un răspuns. La întoarcere i-am şoptit lui Catherine că eram convinsă că auzise mare parte din ce povestise ea mai devreme, şi că l-am văzut cum s-a strecurat din bucătărie de cum a auzit-o plângându-se de purtarea fratelui ei faţă de Heathcliff.

A sărit speriată în picioare, l-a trântit pe Hareton pe bancă şi a fugit

să-şi caute prietenul, fără să se mai gândească de ce era aşa de tulburată sau cum anume l-ar fi putut afecta pe Heathcliff vorbele ei.

A lipsit atât de mult, încât Joseph s-a gândit să n-o mai aşteptăm. Ba chiar a spus cu viclenie că s-ar putea să fie ascunşi împreună, special ca să nu-i audă nesfârşitele binecuvântări, căci, după spusele lui, erau suficient de răi pentru „orş'care purtare proast'". Şi special pentru cei doi, în seara respectivă a adăugat rugăciunilor de un sfert de ceas de dinaintea fripturii una mai deosebită, şi ar mai fi plasat una şi la sfârşitul mulţumirilor aduse Domnului, dacă tânăra stăpână n-ar fi dat buzna înăuntru şi nu i-ar fi poruncit să iasă-n drum, să-l caute pe Heathcliff, să-l găsească, indiferent pe unde-o rătăci, şi să-l aducă imediat înapoi!

— Vreau să vorbesc cu el şi trebuie s-o fac înainte de-a merge la culcare! a insistat. Poarta e deschisă, înseamnă că-i într-un loc de unde nu ne poate auzi, fiindc-am strigat din dreptul ţarcurilor, cât de tare am putut, şi nu mi-a răspuns.

La început Joseph s-a cam codit, dar domnişoara era mult prea hotărâtă pentru a fi contrazisă, aşa că, în cele din urmă, şi-a pus pălăria pe cap şi a plecat bombănind.

Între timp, Catherine măsura podeaua încăperii în lung şi-n lat şi exclama:

— Mă-ntreb unde stă, unde-*ar putea* să fie! Ce-am spus, Nelly? Am uitat. S-o fi supărat de glumele mele de prost gust din după-amiaza asta? Doamne, oare ce-am spus de l-am mâhnit? Ah, cât îmi doresc să vină! Vreau să vină!

— Cât tărăboi pentru nimica toată! am strigat, deşi eram şi eu neliniştită. Să te sperie aşa un lucru mărunt! Nu-i mare motiv de spaimă dacă Heathcliff colindă dealurile la lumina lunii sau stă, prea supărat să ne vorbească, în porumbar. Fac prinsoare că pe-acolo bântuie. Ia stai să vezi de nu ţi-l momesc eu afară.

Am plecat să-mi reînnoiesc căutările, dar fără rezultat, asemeni lui Joseph.

— Băietu' ăst iaste din ce-n ce mai rău, a observat el de cum a intrat din nou în casă. Poarta-i larg deschis' şi-i un ponei lipsă cu carea a stricat două strate din porumbi şi s-o duse drep' în mlaştin'. Pe toţ' sfinţi', stăpânu' va să fie ca diavolu' mân' dimineaţă. Are prea mult' răbdar' pent' ăi făr'de valoar'. Da' nu-i aşea mereu, o să vedeţ'. N-o să-l înfurieam de-acu'.

— L-ai găsit pe Heathcliff, dobitocule? l-a întrerupt Catherine. L-ai căutat, aşa cum ţi-am poruncit?

— Mai bine-aş facea să cat calu', i-a răspuns el. Da' cum să cat om şi cal negri ca fumu', şi Heathcliff nu vine dac-îl strig, chiar de nu-i tare d-urechi!

Era cu adevărat mult prea întunecat pentru o seară de vară. Norii

păreau să anunţe furtună, aşa că am zis c-ar fi mai bine să stăm cu toţii şi să-l aşteptăm — ploaia avea să-l aducă negreşit acasă, fără alte necazuri.

Cu toate astea, pe Catherine n-o puteam linişti. Se ducea întruna de la uşă la poartă, într-o stare de agitaţie care n-o lăsa să-şi tragă sufletul şi, în cele din urmă, se opri de tot lângă un zid din apropierea drumului, unde-a rămas, în ciuda dojenilor mele, a bubuitului tunetelor şi a picăturilor mari de ploaie ce cădeau cu zgomot în jurul ei, şi a pornit să-l strige, apoi să asculte, apoi să plângă. De s-ar fi luat la întrecere, l-ar fi bătut pe Hareton sau pe oricare alt copil la plâns.

Pe la miezul nopţii, pe când eram încă treji cu toţii, furtuna a lovit conacul cu toată furia. Vântul violent sau trăsnetul, sau amândouă deopotrivă au despicat un copac din colţul clădirii; o creangă imensă s-a prăvălit peste acoperiş şi a dărâmat o parte din coş, trimiţând pietre şi funingine în vatra din bucătărie.

În prima clipă, am zis că ne-a lovit fulgerul; Joseph s-a prăbuşit în genunchi şi L-a implorat pe Domnul să-şi amintească de patriarhii Noe şi Lot, şi, ca-n vremurile de demult, să-i scape pe cei neprihăniţi[7] şi să-i sacrifice pe cei nedemni de El. Şi mie mi se părea că ceea ce se petrecea era un soi de judecată divină a noastră, a tuturor. În mintea mea, Iona era domnul Earnshaw, aşa că am zgâlţâit curând clanţa bârlogului său ca să mă conving că mai trăia. A răspuns îndeajuns de sonor şi într-un mod care l-a făcut pe Joseph să susţină şi mai puternic deosebirea ce trebuia făcută între sfinţi, ca el, şi păcătoşi, ca stăpânul său. Cu toate acestea, vuietul s-a oprit de tot după vreo douăzeci de minute, şi ne-a lăsat nevătămaţi, mai puţin pe Cathy, care ajunsese cu părul şi hainele ude leoarcă, de vreme ce refuzase să se adăpostească şi stătuse în ploaie fără bonetă şi şal.

Într-un târziu, intră şi ea şi se aşeză pe bancă, aşa udă cum era, îşi întoarse capul şi şi-l cuprinse în mâini.

— Ei bine, domnişoară, am început eu şi i-am atins umărul. Doar n-ai de gând să te-mbolnăveşti şi să mori, nu? Ştii cât e ceasul? Douăsprezece jumătate. Haide, haide în pat, n-are rost să-l mai aştepţi pe prostovanul ăla de băiat — o fi ajuns deja la Gimmerton şi-o sta acolo acum. Şi-o zice-n sinea lui că n-avem de ce să ne trezim special pentru el la aşa o oră, sau poate-o crede că domnul Hindley e treaz şi e mai bine să nu-i deschidă stăpânul uşa.

— No, no, no-i la Gimmerton, vorbi Joseph. Nici nu mă mir', da' tre' să fie-n fundu' vrunui hău. Furtuna asta n-o fos' dejab' şi de v-aţ' vedea, aţ' şti c-aţ' fi urmat. Slavă Domnului pent' tot. Toat' lucrurilea lucreaz' de-a-mpreunea sprea binele iubitorilor de Dumnezeu şi te scoatea din necazur'. Ştii ce zicea Scripturile…

Şi porni să citeze câteva texte, cu referiri la capitolele şi versetele unde puteau fi găsite.

Cât despre mine, după ce mă tot rugasem în zadar de fetişcana cea încăpăţânată să se ridice şi să-şi scoată de pe ea hainele ude, m-am dus la culcare cu micul Hareton, care dormea adânc, de parcă aşa făceau toţi cei din jurul lui.

L-am mai auzit pe Joseph citind un timp după asta, apoi i-am desluşit paşii înceţi pe scară şi în cele din urmă m-a doborât somnul.

Dimineaţă am coborât ceva mai târziu decât de obicei şi am văzut, prin razele de soare ce se strecurau printre şipcile obloanelor, că domnişoara Catherine stătea în acelaşi loc unde-o lăsasem, lângă foc. Uşa de la intrare era şi ea crăpată, iar lumina pătrundea prin fereastra ei deschisă. Hindley apăruse şi el, şi stătea în faţa vetrei, cu o figură ameţită şi adormită.

— Ce te doare, Cathy? o întreba când am intrat. Arăţi ca un căţel înecat — ce-ai, copilule, de ce eşti aşa de palidă şi udă?

— M-am udat de la ploaie, spuse ea temătoare, şi acum mi-e frig, asta-i tot.

— Vai, e tare neascultătoare! am strigat eu, de cum am văzut că stăpânul se trezise din beţie. A ieşit afară în ploaia de aseară şi a stat aşa toată noaptea, căci n-am putut nici s-o clintesc de-acolo.

Domnul Earnshaw ne privi cu ochi măriţi de uimire.

— Toată noaptea, îngână el. Dar ce-a ţinut-o trează, că doar n-a fost frica de tunet, nu? Ăsta deja se terminase cu mult timp înainte.

Nici una dintre noi nu voia să menţioneze absenţa lui Heathcliff, câtă vreme putea fi ascunsă, aşa că i-am zis că nu ştiam ce-i venise de nu se culcase, iar ea nu a comentat nicicum.

Era o dimineaţă răcoroasă, cu un aer proaspăt. Am deschis ferestrele şi camera se umplu de miresmele dulci ale grădinii, dar Catherine strigă enervată:

— Ellen, închide geamul. Am îngheţat.

Îi clănţăneau dinţii în gură, şi se trase mai aproape de focul pe cale să se stingă.

— E bolnavă, spuse Hindley, apucând-o de încheietura mâinii, cred că de-asta n-a vrut să doarmă. La naiba! Nu mai vreau să am de-a face cu boli. Ce-ţi veni de-ai stat în ploaie?

— Alerga după băiet, ca d-obicei, croncăni Joseph de cum prinse ocazia să-şi bage limba veninoasă în discuţia noastră care lâncezea. De-aş fi-n locu'mneavoastr', stăpân', le-aşi trânti totu'n faţă, de-oricar' fel de oameni au fi ei. De cum nu ieraţ' aicea, s-a şi furişat Linton. Da' don'şoara Nelly-i fată bun', a stat şi i-a privit din bucătărie, şi cum ierau ei la o uş', ia ierea la ailanta. Şi p-orm' stăpâna-ncepe curtarea. Aşea se cade, s-alerg prin câmpuri dup' or' dooşpe din noapt' dup' dracu' ăl' de ţigan, Heathcliff?! Ei zicea că-s orb, da' nu mi-s. L-am văz't pe tânăru' Linton şi când veni şi plecă, şi te-am văzut pe *tinea* (zise adresându-mi-se), ieşti bun' de nimica, vrăjitoar', dai buzna-n

cas' de cum auz' calu' lu' stăpânu' pe drum.

— Gura, spionule ce eşti, ţipă Catherine. Termină cu obrăzniciile în faţa mea. Edgar Linton a venit ieri, din întâmplare, dragă Hindley, şi *eu* am fost cea care i-a spus să plece, căci ştiam că nu ţi-ar fi plăcut să-l întâlneşti în starea în care erai.

— Minţi, Cathy, asta-i clar ca „Bună ziua!", răspunse fratele ei, şi eşti de-o naivitate îngrozitoare. Dar acum, lasă-l încolo pe Linton. Zi-mi, ai fost aseară cu Heathcliff? Spune adevărul. Nu-ţi fie frică că-i faci vreun rău prin asta. Deşi-l urăsc la fel ca întotdeauna, mi-a făcut un mare bine, nu cu mult timp în urmă, şi asta o să-mi mai înmoaie niţel dorinţa de a-i suci gâtul. Ca să nu se întâmple asta, am de gând să-l trimit departe, cu treburi, chiar în dimineaţa asta, şi după ce-o pleca, vă invit să luaţi aminte, căci mai am multe surprize pregătite pentru voi!

— Nici măcar nu l-am văzut pe Heathcliff aseară, răspunse Catherine şi începu să suspine amărâtă, şi dacă-l alungi, voi pleca cu el. Dar e posibil să nu mai ai niciodată şansa asta, poate c-a plecat deja.

Aici izbucni într-un hohot necontrolat de durere şi ultimele cuvinte se pierdură în plânsete.

Hindley revărsă asupra ei un torent de insulte şi o trimise pe dată în camera ei, promiţându-i că altfel o să-i dea el cu adevărat un motiv de plâns. Am forţat-o să-l asculte şi n-am să uit niciodată ce scenă a urmat de cum am ajuns în cameră. M-a îngrozit; chiar am crezut că-şi pierduse minţile, aşa că l-am implorat pe Joseph să alerge după doctor.

S-a dovedit a fi începutul delirului; de cum o văzu, domnul Kenneth constată că este grav bolnavă: avea friguri.

I-a luat sânge şi mi-a spus s-o hrănesc numai cu zer şi fiertură de ovăz, şi să am grijă să nu se arunce pe scări sau pe fereastră, după care a plecat, căci avea destule de făcut într-o parohie unde două-trei mile reprezentau o distanţă normală între case.

Deşi n-aş putea spune c-am fost o îngrijitoare bună, iar Joseph şi stăpânul nu au fost mai breji, şi deşi pacienta noastră era obositoare şi încăpăţânată ca orice alt pacient, a ieşit cu bine şi din încercarea asta.

Bătrâna doamnă Linton ne-a vizitat de câteva ori, să se asigure că totul merge cum trebuie, ne-a certat şi ne-a trasat sarcini; şi de cum a intrat Catherine în convalescenţă a insistat s-o ducem la Thrushcross Grange, fapt pentru care i-am fost cu toţii recunoscători. Sărmana femeie avea să-şi regrete bunătatea, căci atât ea, cât şi soţul ei s-au molipsit de friguri şi s-au prăpădit la câteva zile unul după altul.

Tânăra noastră stăpână s-a întors acasă mai obraznică, mai capricioasă şi mai arogantă decât înainte. De Heathcliff nu se mai auzise nimic din noaptea furtunii şi, într-o bună zi, când Catherine m-

a provocat mai mult decât era cazul, am făcut greşeala s-o acuz de dispariţia băiatului (ceea ce, de altfel, era şi adevărat). Începând din acel moment, vreme de luni bune, mi-a vorbit doar ca unei simple slujnice. Şi Joseph fusese pedepsit: tare-ar mai fi vrut să-i ţină în continuare predici ca unei fetişcane, dar ea se considera femeie şi stăpână a casei, şi socotea că recenta boală îi dăduse dreptul să fie tratată cu respect. Şi-apoi, doctorul ne sfătuise să n-o supărăm, s-o lăsăm să facă ce voia; astfel că ajunsese o adevărată crimă în ochii ei să ai curajul s-o contrazici.

Se ţinea la distanţă de domnul Earnshaw şi de prietenii lui, în vreme ce acesta, sfătuit de Kenneth şi îngrozit de ameninţarea permanentă a crizelor ce-i puteau însoţi furia, ajunsese să-i permită orice şi-ar fi dorit, şi-n general evita să o stârnească. Era, de fapt, *prea* indulgent cu capriciile ei — nu din afecţiune, ci din mândrie — şi chiar voia s-o vadă că aduce onoare familiei prin căsătoria cu Linton. Şi atâta vreme cât Catherine îl lăsa pe el în pace, pe noi putea să ne trateze ca pe nişte sclavi; lui nu-i păsa!

Cât despre Edgar Linton, asemeni multor bărbaţi înaintea lui şi după el, era îndrăgostit. Iar în ziua când a condus-o pe Catherine către capela din Gimmerton, la trei ani de la moartea tatălui său, s-a considerat cel mai fericit om din lume.

Deşi nu-mi doream asta, m-a convins să plec de la Wuthering Heights şi să o însoţesc aici. Micul Hareton nu avea decât cinci ani la vremea respectivă, iar eu tocmai începusem să-l învăţ literele. Ne-am despărţit cu tristeţe, însă lacrimile lui Catherine au fost mai convingătoare decât ale noastre. Am refuzat să plec cu ea, şi de cum şi-a dat seama că nu eram deloc mişcată de rugăminţile ei, s-a dus direct la soţul şi la fratele ei şi s-a plâns. Cel dintâi mi-a oferit un salariu mai mare, iar cel din urmă mi-a poruncit să m-apuc de împachetat — nu mai avea nevoie de femeie în casă, acum că nu mai exista nici o stăpână; cât despre Hareton, pastorul avea să se ocupe de el. Şi aşa, n-am avut încotro şi a trebuit să fac precum mi se poruncise. I-am spus atunci stăpânului că se descotorosise de toţi oamenii cinstiţi numai ca să ajungă mai repede la dezastru, şi l-am sărutat pe Hareton, care de atunci a fost ca un străin pentru mine. E ciudat să spun asta, dar cred că a uitat-o cu desăvârşire pe Ellen Dean, cea care l-a iubit mai presus de orice, şi el pe ea la fel.

Ajunsă în acest punct al povestirii, femeia îşi aruncă întâmplător privirea către ceasul de pe poliţa căminului, şi observă uimită că arăta unu şi jumătate. N-a mai vrut să stea nici măcar o secundă. Ca să fiu sincer, eram şi eu dispus să amân continuarea poveştii. Şi după ce a plecat la culcare, am mai stat vreo două ore să meditez, după care mi-am făcut curaj să mă duc şi eu în pat, în ciuda durerilor de cap şi a oaselor amorţite.

6 Faimos atlet grec de la sfârşitul secolului al VI-lea î.Hr., înzestrat cu o forţă ieşită din comun. Se spune că spre sfârşitul vieţii a încercat să rupă în două un copac, dar trunchiul acestuia i-a cuprins mâinile şi l-a ţintuit de el, iar nefericitul a fost în cele din urmă devorat de lupi. Byron se referă la această poveste în *Ode to Napoleon Buonaparte* (strofa vi).

7 *Petru*, 2:5 şi 7

CAPITOLUL X

Încântătoare zile din viaţa unui pustnic! Patru săptămâni de chin, zvârcoleli şi boală. Oh, şi vânturile neguroase, zările întunecate şi înverşunate, cu drumurile imposibile şi cu doctori ce se mişcă agale! Şi această lipsă de chipuri omeneşti în jur şi, mai presus de orice, îngrozitoarea ameninţare a lui Kenneth că nu voi mai ieşi din casă până-n primăvară.

Domnul Heathcliff m-a onorat cu o vizită. În urmă cu vreo şapte zile mi-a trimis o pereche de potârnichi — ultimele din sezonul de vânătoare.

Parşivul! Are o oarece parte de vină în îmbolnăvirea mea, şi chiar aveam de gând să-i trântesc asta-n faţă. Dar cum aş putea oare supăra un om care-a dat dovadă de bunăvoinţă stând lângă patul meu preţ de-o oră şi vorbindu-mi despre altceva în afară de pilule şi curent, băşici şi lipitori?

Am parte de-o perioadă de trândăvie. Mă simt prea slăbit să citesc, dar parcă tot mi-ar plăcea să mă bucur de ceva. Ce-ar fi s-o chem pe doamna Dean să-şi termine povestirea? Îmi aduc prea bine-aminte de cele petrecute, de când s-a oprit din depănat. Da, chiar aşa, eroul principal fugise şi nu se mai auzise nimic de el vreo trei ani, iar eroina se măritase. Ia s-o chem, va fi încântată să vadă că pot să stau vesel la taclale.

Doamna Dean sosi.

— Mai aveţi douăzeci de minute, dragă domnule, până se face vremea să vă luaţi medicamentul, a spus ea de cum m-a văzut.

— Dă-l încolo, nu-l mai vreau! i-am răspuns. Mi-aş dori...

— Doctorul zice că trebuie să renunţaţi la prafuri.

— Din tot sufletul! Dar nu mă întrerupe, doamnă Dean. Vino şi şezi aici. Şi ţine-ţi degetele departe de flacoanele alea amare. Mai bine ţi-ai scoate andrelele din buzunar şi ţi-ai continua povestea domnului Heathcliff, de-acolo de unde ai lăsat-o şi până-n ziua de azi. Şi-a terminat studiile pe continent şi a revenit acasă ca un adevărat domn? A intrat cu bursă la colegiu, a fugit în America, şi-a câştigat respectul sugând sângele ţării sale adoptive, sau poate că a făcut avere mult mai repede în Anglia, ca tâlhar la drumul mare?

— E prea posibil să fi făcut câte un pic din toate astea, domnule Lockwood, dar n-aş putea băga mâna-n foc pentru nimic. După cum v-am mai spus şi înainte, nu ştiu în ce fel a făcut avere, după cum nu ştiu nici cum s-a ridicat din ignoranţa şi sălbăticia în care se cufundase înainte de plecare; dar cu permisiunea dumneavoastră voi continua să povestesc în felul meu, dacă socotiţi că nu vă voi obosi şi că asta o să

vă distreze. Vă simţiţi ceva mai bine în dimineaţa asta?

— Mult mai bine.

— Asta-i o veste bună.

Şi astfel am ajuns împreună cu domnişoara Catherine la Thrushcross Grange, unde, spre încântarea mea, s-a comportat infinit mai bine decât aş fi îndrăznit vreodată să sper. Părea să-l placă din tot sufletul pe domnul Linton, şi chiar şi pe sora dânsului, pe care o trata cu multă afecţiune. În mod sigur, însă, amândoi erau atenţi şi încercau să o facă să se simtă cât mai bine. Ştiţi dumneavoastră cum e: nu se-apleacă ciulinul spre caprifoi, ci caprifoiul îl îmbrăţişează. Nu existau concesii: unul stătea drept, iar ceilalţi se supuneau, şi prin urmare cine-ar mai putea fi rău şi năzuros dacă nu primeşte în schimb indiferenţă sau opunere?

Am observat în timp că domnul Linton avea în permanenţă teama de a nu o supăra. Îşi ascundea această teamă, dar dacă mă auzea că-i răspund mai răstit sau dacă observa alţi servitori că se înfuriau la nişte ordine mai insistente ale ei, imediat chipul i se întuneca şi se încrunta într-un mod în care n-o făcea niciodată când era vorba de el însuşi. În nenumărate rânduri mi-a vorbit cu asprime despre nesupunerea de care dădeam dovadă, afirmând că o lovitură de pumnal nu i-ar produce o durere mai mare decât cea pe care o îndura la vederea mâhnirii soţiei sale.

Şi iată cum am învăţat să nu mai pun totul la inimă, de teama de a nu supăra un stăpân mult prea bun. Vreme de jumătate de an, praful de puşcă fu la fel de inofensiv precum nisipul, căci nu era nici un foc prin apropiere să-l aprindă. Din când în când, Catherine mai avea perioade de tristeţe şi tăcere, pe care soţul i le respecta, printr-o linişte înţelegătoare, punându-le pe seama unei modificări de comportament provocată de boala de care suferise, căci înainte nu avusese niciodată depresii. Revenirea zilelor însorite readucea şi-n viaţa lui buna dispoziţie. Aş putea spune fără să greşesc că aveau parte de o fericire profundă şi pe cale să devină tot mai mare.

Dar fericirea lor a luat sfârşit. La urma urmei, pe termen lung, fiecare *trebuie* să trăiască pentru sine; cei blânzi şi generoşi manifestă un egoism mai just decât cei tiranici — şi totul luă sfârşit pentru ei atunci când împrejurările i-au făcut pe amândoi să simtă că interesele unuia nu erau de importanţă vitală pentru celălalt.

Într-o seară plăcută de toamnă tocmai veneam din grădină cu un coş plin de mere abia culese. Se înserase, iar luna privea peste zidul înalt al curţii, aruncând umbre nedesluşite prin nenumăratele cotloane ale clădirii. Mi-am aşezat povara pe treptele din faţa uşii de la bucătărie şi am mai zăbovit o clipă să respir aerul curat şi dulce. Priveam luna şi stăteam cu spatele spre uşă când am auzit o voce spunând:

— Nelly, tu eşti?

Era un glas adânc şi cu un accent străin, şi totuşi ceva din modul în care îmi pronunţase numele suna foarte familiar. Temătoare, m-am întors să văd cine vorbea, căci uşile erau închise, şi nu zărisem pe nimeni să se fi apropiat de trepte între timp.

Cineva se mişca lângă casă; m-am apropiat şi am desluşit un bărbat înalt, îmbrăcat în haine închise la culoare, cu faţa şi părul întunecate. Omul se sprijinea de uşă, cu mâna pe clanţă, de parcă ar fi vrut să intre.

„Cine-ar putea fi?" mă gândeam. "Domnul Earnshaw? Ah, nu. Vocea asta nu seamănă deloc cu a lui!"

— Stau aici de-o oră, a reluat, în vreme ce eu continuam să privesc înspre el, şi-n tot timpul ăsta nu s-a mişcat nimic, de parcă-s morţi cu toţii. N-am îndrăznit să intru. Nu mă recunoşti? Priveşte-mă, nu-s un străin.

O rază i-a alunecat pe chip; obrajii erau palizi şi pe jumătate acoperiţi de favoriţi, sprâncenele încruntate, iar ochii inconfundabili înfundaţi în orbite. Îmi aminteam privirea aceea.

— Cum? am strigat, neştiind dacă să-l consider sau nu un oaspete venit din lumea asta, şi mi-am ridicat mâinile a uimire. Cum? Te-ai întors? Eşti tu cu adevărat? Chiar aşa?

— Da, eu sunt, Heathcliff, mi-a răspuns el şi şi-a înălţat privirea spre ferestre, care reflectau nenumărate imagini ale lunii, fără a lăsa însă să se întrezărească vreo lumină dinăuntru. Sunt acasă? Unde e ea? Nelly, n-ai de ce să fii aşa de tulburată. Spune-mi, este aici? Vorbeşte! Vreau să schimb o vorbă cu ea — cu stăpâna ta. Du-te şi spune-i că cineva din Gimmerton doreşte s-o vadă.

— Cum o să primească aşa o veste? am exclamat. Ce-o să facă? Surpriza asta mă amuţeşte şi pe mine — pe ea o s-o facă să-şi piardă capul! Eşti oare Heathcliff? Dar schimbat! N-are nici o noimă. Ai fost soldat?

— Mergi şi du-mi mesajul, mă întrerupse nerăbdător. Simt că o să ard în flăcările iadului până o văd.

Ridică ivărul şi-mi făcu loc să intru. Ajunsă însă în faţa salonului unde se aflau domnul şi doamna Linton, nu mi-am putut face curaj să deschid uşa. Într-un târziu, m-am hotărât să-i întreb dacă nu doreau să aprind lumânările, şi am pătruns în odaie.

Şedeau amândoi în dreptul unei ferestre cu grilaj, de unde cuprindeai cu privirea livada şi parcul verde sălbatic, valea Gimmerton, deasupra căreia şerpuia până-n vârf o dungă neîntreruptă de ceaţă (căci aşa cum bine-aţi văzut şi dumneavoastră, apa care iese din mlaştini se uneşte cu un pârâu ce susură în marginea poienii). Wuthering Heights se înălţa deasupra ceţii argintate, dar vechea noastră casă era invizibilă — mai degrabă coboară de cealaltă parte.

Totul era cufundat într-o linişte stranie şi copleşitoare: camera, cei ce se aflau acolo şi peisajul pe care-l priveau. M-am sfiit să-mi duc sarcina la bun sfârşit; de fapt, după ce am întrebat de lumânări, chiar aveam de gând să ies şi să nu mai spun nimic. Şi totuşi, ruşinea m-a făcut să mă întorc şi să murmur:

— Cineva din Gimmerton vrea să-ţi vorbească, doamnă.

— Ce doreşte? a întrebat domnul Linton.

— Nu l-am întrebat, am răspuns.

— Ei bine, trage draperiile, Nelly, şi adu ceaiul, decise ea. Mă întorc imediat.

De cum părăsi încăperea, domnul Edgar întrebă nerăbdător despre cine era vorba.

— Cineva la care nici nu se gândea stăpâna, i-am răspuns. Heathcliff, vi-l amintiţi dumneavoastră, domnule, cel care locuia la domnul Earnshaw.

— Cum? Ţiganul, sluga aia? strigă el. De ce nu i-ai spus lui Catherine?

— Şşt, stăpâne, aveţi grijă să nu-l mai numiţi astfel, l-am sfătuit. Doamna ar fi peste măsură de mâhnită. Când el a fugit, stăpâna aproape că a fost distrusă; bănuiesc că revenirea lui o va bucura nespus.

Domnul Linton se duse-n cealaltă parte a camerei, lângă o fereastră ce dădea în curte. O deschise şi se aplecă în afară. Bănuiesc că cei doi se găseau chiar sub fereastră, de vreme ce el exclamă imediat:

— Nu mai sta acolo, dragostea mea. Pofteşte persoana înăuntru, dacă vrei.

Nu trecu mult şi am auzit ivărul, iar Catherine îşi făcu apariţia în capul scării, cu răsuflarea întretăiată şi gâfâind, mult prea tulburată ca să-şi mai poată arăta mulţumirea. De-ai fi judecat după expresia chipului său, ai fi zis mai degrabă că cine ştie ce grozăvie avusese loc.

— Oh, Edgar, Edgar! spuse ea într-un suflet, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Edgar, iubitule, s-a întors Heathcliff — chiar aşa!

Şi-şi spori strânsoarea braţelor, pân-aproape că-l strânse de gât.

— Prea bine, prea bine, zise soţul supărat, dar nu mă sugruma pe mine pentru asta! Nu mi s-a părut niciodată c-ar fi vreo comoară de om. N-ai de ce să-ţi pierzi minţile.

— Ştiu prea bine că tu nu l-ai plăcut, spuse ea şi-şi mai înfrână încântarea, dar de dragul meu va trebui să fiţi prieteni de-acum încolo. Să-i spun să urce?

— Unde? se miră el. În salon?

— Unde altundeva? zise ea.

Cu un aer nedumerit, el îi sugeră bucătăria ca fiind un loc mult mai potrivit pentru Heathcliff.

Doamna Linton îi aruncă o privire caraghioasă, pe jumătate iritată,

pe jumătate amuzată de mofturile lui.

— Nici vorbă, adăugă ea, n-am să pot sta în bucătărie. Ellen, pune două mese aici: una pentru stăpân şi domnişoara Isabella, masa de nobili, şi încă una pentru mine şi Heathcliff, pentru că suntem dintr-o tagmă inferioară. Aşa te simţi mai bine, dragul meu? Sau să cer să aprindă focul în altă parte? Dac-aşa pofteşti, dă poruncă. Eu fug jos să vorbesc cu oaspetele. Mă tem că-i prea multă bucurie să fie adevărat.

Şi tocmai când era pe punctul de a-şi lua din nou zborul, Edgar o opri.

— *Tu*, zise el către mine, pofteşte-l sus, iar tu, dragă Catherine, încearcă să-ţi arăţi bucuria fără să devii absurdă! Oamenii de-aici nu au de ce să vadă cum primeşti un servitor fugar de parcă ţi-ar fi fost frate.

Am coborât şi l-am găsit pe Heathcliff care aştepta în faţa uşii, anticipând evident invitaţia de a fi poftit. M-a urmat fără cuvinte şi l-am condus în camera stăpânului şi a doamnei, ai cărei obraji îmbujoraţi lăsau să se întrevadă urmele discuţiei aprinse avute. Dar în clipa în care prietenul ei din copilărie apăru în cadrul uşii, obrajii i se învăpăiară din alte motive: ţâşni spre el, îl apucă de mâini şi-l conduse spre Linton, ale cărui degete ce se împotriveau zadarnic le îndesă în palma lui Heathcliff.

Ajuns acum în plină lumină a focului şi a lumânărilor, am văzut cu uimire cât de mult se schimbase Heathcliff. Devenise un bărbat înalt, atletic, bine făcut, pe lângă care stăpânul aducea cu un băieţandru subţirel. Mersul drept sugera ideea de armată. Prin expresie şi hotărâre, chipul său arăta mai matur decât cel al domnului Linton; părea inteligent şi nu păstra nimic din degradarea umană de dinainte. Sub sprâncenele arcuite şi în ochii-i plini de văpăi întunecate licărea încă o ferocitate sălbatică, dar bine ţinută în frâu; purtarea-i dovedea o demnitate lipsită de duritate, dar şi o severitate lipsită de graţie.

Surprinderea stăpânului meu o întrecea pe a mea; pentru un minut rămase nehotărât, neştiind cum să i se adreseze „slugii", după cum îl numise ceva mai devreme. Heathliff dăduse drumul mâinii firave şi rămase în faţa lui, privindu-l calm până când acesta se hotăra să vorbească.

— Luaţi loc, domnule, vorbi stăpânul, într-un târziu. În amintirea vremurilor de demult, doamna Linton m-a rugat să vă ofer o primire cordială, şi fireşte că mă simt fericit să-i pot face o bucurie.

— Şi eu de asemenea, răspunse Heathcliff, mai ales dacă joc şi eu un rol în această bucurie. Cu voia dumneavoastră, nu voi zăbovi mai mult de o oră-două.

Îşi trase un scaun în faţa lui Catherine, care-n tot acest timp îşi ţinuse privirea aţintită asupra lui, ca şi cum s-ar fi temut că altfel ar fi putut să dispară. El, dimpotrivă, nu se uita spre ochii ei prea des; o

privire scurtă din când în când îi era de ajuns, ca să vadă în ei încredere şi o sinceră încântare.

Erau mult prea absorbiţi de bucuria revederii să mai simtă vreo jenă. Dar nu şi domnul Edgar; enervarea îl făcea din ce în ce mai palid, şi ajunsese deja în punctul culminant atunci când Catherine se ridică, îl apucă iar de mâini pe Heathcliff şi râse ciudat.

— Mâine o să cred că totul nu a fost decât un vis, strigă ea. N-am să pot crede că te-am văzut şi te-am atins şi c-am mai vorbit o dată cu tine — şi totuşi, dragă Heathcliff, la cât de crud ai fost, n-ai fi meritat aşa o primire. Ai plecat şi-ai dispărut cu desăvârşire vreme de trei ani, şi nici măcar nu te-ai gândit la mine!

— Ba da, puţin mai mult decât te-ai gândit tu la mine, a murmurat el. Am auzit, de curând, că te-ai căsătorit, Cathy. Aşa că stând acolo, în grădină, am pus la cale un plan, să-ţi mai văd o dată chipul — cu surprinderea şi plăcerea revederii —, după care aveam de gând să-mi rezolv problemele cu Hindley şi s-o sfârşesc singur cu viaţa, luând-o înaintea legii. Primirea de care-am avut parte m-a făcut să las deoparte asemenea gânduri pentru moment, dar ai grijă să nu te porţi altfel când ne vom mai vedea! Nu, n-o să mă mai faci să plec — chiar ţi-a părut rău de mine, nu? Ei bine, am avut motivele mele! De când ţi-am auzit glasul ultima dată m-am luptat din greu cu amărăciunile vieţii şi, iar-tă-mă, dar am făcut-o doar de dragul tău.

— Catherine, dacă nu vrei să se răcească de tot ceaiul, vino, te rog, la masă, îl întrerupse Linton, încercând din răsputeri să-şi păstreze tonul vocii neschimbat şi purtarea politicoasă. Domnul Heathcliff mai are drum lung de străbătut până-n locul în care se va adăposti la noapte, iar mie-mi este sete.

Reveni pe scaun, apoi li se alătură şi domnişoara Isabella, sosită la chemarea clopoţelului, după care, după ce le-am potrivit scaunele în dreptul mesei, am părăsit încăperea.

Masa de-abia dacă a durat zece minute — Catherine nici măcar nu-şi umpluse ceaşca, căci nu putea nici să mănânce şi nici să bea nimic. Edgar mai mult murdărise farfurioara, fără să reuşească să înghită nimic. Oaspetele nu-şi prelungi şederea în acea seară cu mult peste o oră. L-am întrebat, la plecare, dacă se îndrepta cumva spre Gimmerton.

— Nu, merg la Wuthering Heights, mi-a răspuns. Domnul Earnshaw m-a invitat azi-dimineaţă, când l-am vizitat.

Domnul Earnshaw îl invitase tocmai pe *el*, iar *el* îl vizitase pe domnul Earnshaw! Mult timp după plecarea sa m-am tot gândit mâhnită la asta. Nu cumva ajunsese un mare ipocrit, venit în acest colţ de ţară să facă rău? Am rămas pe gânduri; undeva, în adâncul sufletului, aveam sentimentul c-ar fi fost mai bine să stea acolo unde fusese şi până atunci.

Târziu, pe la miezul nopţii, abia aţipisem, când m-a deşteptat doamna Linton, care se furişase în camera mea, se aşezase pe un scaun lângă pat şi mă trăgea de păr să mă trezească.

— Ellen, nu pot s-adorm, zise ea drept scuză. Şi caut pe cineva căruia să-i pot împărtăşi fericirea pe care-o simt. Edgar stă tot timpul îmbufnat pentru că mie-mi poate plăcea ceva ce pe el nu-l interesează defel. Ba mai mult, refuză să vorbească cu mine, nu-mi ţine decât nişte predici prosteşti, de doi bani; şi, pe deasupra, crede că dau dovadă de cruzime şi egoism dacă am chef de vorbă când lui îi este atât de somn şi rău! Nu ştiu cum se-ntâmplă că de cum se supără niţel i se şi face rău! N-am apucat s-arunc decât vreo două-trei laude la adresa lui Heathcliff, şi el — nu ştiu dacă din cauza durerii de cap sau a invidiei — a şi-nceput să plângă. Aşa că m-am ridicat din pat şi l-am lăsat singur.

— Ce rost are să i-l lauzi pe Heathcliff? am întrebat-o. Nu s-au putut suferi încă de când erau mici, şi pe de altă parte, nici Heathcliff n-ar suporta să i-l lauzi pe celălalt, aşa-i firea omului. Mai bine nu i-ai mai spune nimic despre el domnului Linton, asta dacă nu ai de gând să porneşti o ceartă în toată regula între cei doi.

— Dar oare nu-i acesta un semn de slăbiciune? continuă ea. Uite, eu, de pildă, nu-s deloc invidioasă, nu sufăr când văd strălucirea părului blond al Isabellei, şi nici albeaţa pielii ei, eleganţa-i plină de graţie şi dragostea pe care i-o poartă întreaga familie. Chiar şi tu, Nelly, îi mai iei apărarea în discuţiile noastre, iar eu mă las înduplecată ca o mamă ridicolă şi-ncep s-o flatez, să-i treacă supărarea. Vezi tu, fratele ei se simte fericit dacă ne vede în relaţii prieteneşti, şi asta mă mulţumeşte şi pe mine. Dar ei doi seamănă foarte mult: nu-s decât nişte copii răzgâiaţi care cred că-ntreaga lume a fost special creată pentru ei şi, deşi le fac pe plac amândurora, uneori gândesc că bine le-ar mai prinde câte-o lecţie.

— Te înşeli, doamnă Linton, am zis. Ei sunt cei care-ţi fac pe plac, şi numai eu ştiu ce-ar păţi dacă n-ar face-o! Dumneata îţi permiţi să le mai treci cu vederea câteva toane, câtă vreme ei nu fac altceva decât să-ţi anticipeze toate dorinţele. Dar este posibil să vă certaţi, la un moment dat, pentru un lucru la fel de important pentru ambele părţi, şi-atunci cei pe care-i iei drept slabi s-ar putea dovedi la fel de încăpăţânaţi ca şi dumneata!

— Şi-atunci o să ne luptăm până la moarte, nu, Nelly? mi-a răspuns ea râzând în hohote. Nici vorbă! Ascultă ce-ţi spun: am aşa de multă încredere în dragostea lui Linton, încât chiar de-aş încerca să-l omor, fac prinsoare că tot nu s-ar apăra.

Am sfătuit-o să-i preţuiască mai mult sentimentele.

— Asta şi fac, mi-a răspuns, dar nu e cazul să recurgă la nazuri pentru nişte nimicuri. E-o copilărie; în loc să se jeluiască fiindc-am zis

că Heathcliff merită acum respectul oricui, şi că ar fi o adevărată onoare pentru cel mai de seamă domn al acestui ţinut să-i fie prieten, ar fi trebuit să-mi ţină partea şi să-şi arate încântarea, chiar şi numai ca să-mi facă o plăcere. Oricum, va fi nevoit să se deprindă cu el, şi cine ştie dacă nu o să-l şi placă. Cât despre Heathcliff, care are cu adevărat motive să-l urască, socot că s-a comportat minunat!

— Şi-atunci, ce crezi despre vizita lui la Wuthering Heights? am întrebat-o. S-ar părea că s-a schimbat în toate cele, ca un adevărat creştin, şi că întinde mâna în semn de prietenie tuturor duşmanilor.

— Mi-a explicat, răspunse ea. Şi eu m-am mirat, la fel de mult ca tine. A zis că s-a dus acolo să afle veşti despre mine de la tine, presupunând că mai locuiai acolo; iar Joseph l-a anunţat pe Hindley, care a ieşit afară şi s-a apucat să-l întrebe ce-a mai făcut de când a plecat, cum a dus-o, şi într-un târziu l-a poftit înăuntru. În casă erau câţiva oameni care jucau cărţi şi Heathcliff s-a aşezat şi el la masă; a câştigat nişte bani de la frate-meu, care, de cum l-a văzut cu buzunarele pline, l-a mai invitat şi-n seara următoare, iar el a acceptat. Hindley e prea nesocotit să-şi aleagă cu prudenţă prietenii, nici măcar nu se oboseşte să se gândească la motivele pentru care n-ar trebui să se încreadă în cineva pe care l-a rănit cu adevărat. Cu toate astea, Heathcliff susţine că doreşte să reia relaţiile cu fostul său persecutor numai fiindcă are de gând să se stabilească la doi paşi de conac, şi pentru că se simte legat de casa în care am copilărit cu toţii şi speră astfel să aibă mai multe şanse ca eu să-l vizitez acolo decât dacă ar sta în Gimmerton. Are de gând să ofere o plată generoasă în schimbul permisiunii de a locui la conac, şi fără îndoială că zgârcenia fratelui meu îl va face să-i accepte cererea: aşa a fost el dintotdeauna, lacom, dar ce ia cu o mână, pierde cu cealaltă.

— Este un loc tare potrivit pentru un tânăr care vrea să se stabilească undeva! am constatat eu. Doamnă Linton, nu-ţi este teamă de consecinţe?

— Deloc, în ceea ce-l priveşte pe prietenul meu, mi-a răspuns ea, căci mintea limpede o să-l ţină departe de pericole; pentru Hindley mi-e puţin teamă, dar ştiu că nu poate coborî mai jos de atât în privinţa moralităţii, iar eu o să stau între el şi brutalitatea fizică. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta m-a făcut să mă împac cu Dumnezeu şi cu toată lumea. Ah, Nelly, mă revoltasem împotriva providenţei, şi sufeream amarnic! Dacă Edgar ar şti cât de mult, i-ar fi ruşine să-mi întunece bucuria cu supărări lipsite de noimă. Numai faptul că am ţinut la el m-a făcut să-l suport, căci de mi-aş fi dat frâu liber disperării, ar fi ajuns să jinduiască după alinare la fel de mult ca mine. Oricum, nu mai contează, totul s-a terminat acum, şi n-am de gând să mă răzbun pentru nebunia lui — acum pot să sufăr oricât. De-ar fi să mă plesnească-n faţă cea mai îngrozitoare fiinţă din lume, nu numai

că mi-aş întoarce şi celălalt obraz, dar mi-aş cere imediat iertare că am provocat aşa ceva; uite, drept dovadă, mă duc chiar acum să mă împac cu Edgar. Noapte bună! Sunt un înger!

Şi plecă, pe deplin convinsă şi mulţumită de sine; roadele hotărârilor luate aveau să se vadă chiar de a doua zi: domnul Linton nu numai că a renunţat la îmbufnarea lui (cu toate că moralul îi era încă dominat de exuberanţa şi verva soţiei), dar nu a avut nici o obiecţie când Catherine a rugat-o pe Isabella s-o însoţească la Wuthering Heights în după-amiaza următoare. Iar ea l-a răsplătit revărsându-şi asupra lui afecţiunea şi o mulţime de drăgălăşenii care timp de câteva zile au transformat casa într-un paradis însorit, de a cărui strălucire s-au bucurat din plin atât stăpânul, cât şi servitorii.

Heathcliff — de acum înainte am să-i spun domnul Heathcliff — s-a folosit la început cu precauţie de permisiunea de a veni la Thrushcross Grange: părea să calculeze cât de mult avea să-i suporte prezenţa stăpânul locului. Catherine, pe de altă parte, a găsit că se cuvenea să-şi domolească izbucnirile de bucurie la vederea lui; şi astfel, treptat, bărbatul şi-a câştigat dreptul de a fi primit în casă.

Îşi păstrase în mare parte neîncrederea din copilărie, şi asta îl ajuta să-şi reprime pornirea de a-şi exprima sentimentele. Cât despre tulburarea stăpânului, aceasta traversa o perioadă de acalmie, iar evenimentele ulterioare aveau s-o îndrepte pentru un timp în altă direcţie.

Noua lui sursă de griji izvora din neaşteptata şi irezistibila atracţie pe care Isabella Linton o manifesta faţă de oaspetele tolerat de el. La vremea respectivă, Isabella era o tânără încântătoare de numai optsprezece ani, copilăroasă încă în purtare, dar cu o minte ascuţită, sentimente clare, şi-un temperament aprins, dacă ceva anume o supăra. Fratele ei, care ţinea foarte mult la ea, era îngrozit de neobişnuita ei preferinţă. Lăsând deoparte faptul că o eventuală căsătorie cu un om fără nume ar fi fost degradantă, precum şi posibilitatea ca întreaga lui avere să ajungă, în lipsa unor moştenitori de sex bărbătesc, în mâinile unui astfel de om, domnul Linton avea capacitatea de a înţelege pe deplin firea lui Heathcliff: prin urmare, ştia prea bine că se schimbase la suprafaţă, dar că mintea îi rămăsese aceeaşi, şi nu putea fi schimbată. Şi îi era groază de mintea aceasta, care îl revolta; refuza, plin de presimţiri sumbre, ideea de a i-o încredinţa pe Isabella. Iar sila i-ar fi fost şi mai mare de-ar fi aflat că afecţiunea ei se născuse fără a fi cerută, că se revărsa asupra cuiva care nu răspundea cu aceleaşi sentimente; căci de cum descoperi această dragoste, îl învinui pe Heathcliff de planuri necurate.

De ceva vreme observasem cu toţii că domnişoara Linton era din ce în ce mai neliniştită şi că o rodea ceva. Devenise arţăgoasă şi supărătoare, repezind-o mereu şi necăjind-o pe Catherine, cu riscul de-

a o face să-şi piardă răbdarea şi aşa limitată. O bună bucată de timp am pus această purtare pe seama unei indispoziţii fizice — slăbea şi se topea văzând cu ochii. Dar într-o bună zi a fost din cale-afară de capricioasă: a refuzat micul dejun, s-a plâns că n-o ascultau servitorii, că stăpâna nu-i permitea să aibă nici un cuvânt în casă şi că Edgar o neglija, că răcise fiindcă fuseseră uşile deschise şi, vezi Doamne, în mod special lăsasem să se stingă focul din salon, ca s-o enervăm — şi sute de alte acuzaţii care mai de care mai caraghioase. La toate acestea, doamna Linton a insistat hotărât c-ar fi momentul să se ducă în pat, şi, după ce-a certat-o cum se cuvenea, a ameninţat-o că va chema medicul.

La auzul numelui lui Kenneth, fata a reacţionat imediat şi a anunţat că e perfect sănătoasă, şi numai asprimea lui Catherine o făcea să se simtă nefericită.

— Cum poţi spune că sunt aspră, copil răzgâiat ce eşti? a strigat stăpâna, uimită de lipsa de noimă a vorbelor domnişoarei. De bună seamă că ţi-ai pierdut minţile. Spune-mi, când am fost aspră cu tine?

— Ieri, a suspinat Isabella. Şi acum.

— Ieri! spuse cumnata sa. Când?

— Când ne plimbam pe lângă mlaştini; mi-ai spus să merg pe unde-oi vrea eu, cât timp hoinăreşti tu cu domnul Heathcliff.

— Şi asta numeşti tu asprime? râse Catherine. N-am vrut să spun că erai de prisos în discuţiile noastre; sigur că puteai să rămâi cu noi, m-am gândit doar că nu ar fi fost nimic interesant pentru urechile tale din vorbăria lui Heathcliff.

— Vai, nu, m-ai obligat să stau deoparte tocmai pentru că ştiai c-aş fi vrut să fiu acolo.

— E-n toate minţile? mă întrebă doamna Linton. Isabella, o să-ţi repet cuvânt cu cuvânt toată conversaţia noastră şi o să-mi spui tu dacă ar fi avut ceva interesant pentru tine.

— Nu mă interesa conversaţia, răspunse ea, voiam doar să fiu cu…

— Cu… zise Catherine, remarcând ezitarea fetei de a-şi sfârşi vorbele.

— Cu el, şi n-o să fiu veşnic dată deoparte! continuă ea din ce în ce mai aprinsă. Eşti rea şi egoistă, Catherine, şi nu vrei să mai fie nimeni iubit în afară de tine.

— Eşti o maimuţică obraznică, strigă doamna Linton. Nu pot să cred o asemenea idioţenie! Nu e cu putinţă să râvneşti admiraţia lui Heathcliff — să-l consideri un bărbat plăcut! Sper din tot sufletul că am înţeles greşit ce spui, Isabella!

— Ba nu, deloc, răspunse fata îndrăgostită. Îl iubesc mai mult decât l-ai iubit tu vreodată pe Edgar, şi poate că m-ar iubi şi el, dacă l-ai lăsa tu în pace.

— În cazul ăsta, pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul tău,

declară Catherine cu gravitate — şi părea că vorbeşte sincer. Nelly, ajută-mă s-o conving de nebunia asta. Spune-i tu ce fel de om e Heathcliff: o creatură sălbatică, fără pic de educaţie, lipsită de cultură, un ţinut arid de ierburi uscate şi piatră tare. Mai degrabă m-ar lăsa sufletul să duc canarul acela în parc într-o zi de iarnă, decât să te sfătuiesc să-l primeşti pe Heathcliff în inima ta. Doar fiindcă nu-i cunoşti caracterul, copilă, ţi-a intrat în căpşor visul acesta. Să nu-ţi închipui c-ar ascunde o mare bunăvoinţă şi afecţiune în spatele severităţii sale aparente. Nu este nici pe departe un diamant neşlefuit — o scoică ce ascunde în ea o perlă — ci este un om aspru, nemilos, hain. Niciodată nu-i spun, de pildă: „Lasă-l pe duşmanul ăsta-n pace, e o cruzime să-l răneşti", ci: „Lasă-l în pace fiindcă *mie* nu mi-ar plăcea să ştiu că a păţit ceva rău". Crede-mă, Isabella, te-ar zdrobi ca pe-un ou de vrabie dacă te-ar considera o povară. Ştiu prea bine că n-ar fi niciodată-n stare să iubească un Linton, dar ar fi pe deplin capabil să se însoare cu averea şi cu moştenirea ta. Lăcomia a devenit la el un păcat cumplit. Iată cine este Heathcliff, iar eu îi sunt prietenă într-o asemenea măsură că de-ar fi vrut cu adevărat să te prindă, ar fi trebuit poate să-mi ţin gura şi să te las să cazi în capcană.

Domnişoara Linton îşi privea cumnata cu indignare.

— Ruşine, ruşine! repeta furioasă. Ce mai prietenă, eşti mai rea decât douăzeci de duşmani!

— Ah, prin urmare, nu mă crezi? zise Catherine. Gândeşti că vorbeşte egoismul din mine, nu?

— Desigur, răspunse Isabella, şi mă cutremur!

— Prea bine! strigă cealaltă. Încearcă singură, dacă aşa ai chef. Mi-am făcut datoria şi acum renunţ în faţa impertinenţei tale.

— Iar eu trebuie să sufăr din pricina egoismului ei! suspină ea, pe când doamna Linton părăsea încăperea. Toate, toate-mi sunt potrivnice, mi-a nimicit unica speranţă din lumea asta. Dar a spus numai minciuni, nu-i aşa? Domnul Heathcliff nu-i un duşman, ci are un suflet ales, unul adevărat, altminteri cum de şi-ar fi amintit de ea?

— Alungaţi-l din gândurile dumneavoastră, domnişoară, am sfătuit-o. E-o piază-rea, nu-i o pereche potrivită pentru dumneavoastră. Doamna Linton a vorbit aspru, şi totuşi n-o pot contrazice. Dumneaei îi ştie mai bine sufletul decât mine sau oricine altcineva, şi n-ar fi niciodată în stare să-l descrie mai rău decât este în realitate. Oamenii cinstiţi nu-şi ascund faptele. Cum a trăit el în tot acest timp? Cum a făcut avere? De ce stă la Wuthering Heights, în casa unui om pe care îl detestă? Lumea zice că domnul Earnshaw e din ce în ce mai rău de când a venit el. Nu fac nimic altceva decât să piardă nopţile împreună, iar acum o săptămână am auzit că Hindley se împrumută de bani şi-şi pune gaj pământul şi nu mai face nimic altceva decât să joace şi să bea. Joseph mi-a spus, când l-am întâlnit în Gimmerton. „Nelly", mi-a

zis, „o s-avem anchet' d-omor cât de curând la noi acas'. Unu' din ei aproap' c-are dej'tu rupt când l-a oprit pe celălant să s-omoare ca p-un viţel. Aista-i stapânu', ştii tu, car-i pornit pe lucrur' mar'. Nu-i fost nicicând fric' de judecatî, nici de Paul, Petru, Ioan or' Matei, de nici un' din ei. Şi tare-i place să le-ntoarc' obrazu-n zeflemea. Da' flăcău' Heathcliff, ia amint' că-i păsăret d-ăl rar. Te-o lua peste picior' de cum te pui cu dracu'. N-a zis nimic de noi când ajunse la Grange? Aşea o duce-o ziua-ntreag': zaruri, coneac, obloane trase pân-a dooa zi la prânz. Şi p-ormă toat' banda-ncep' s-înjur' de răsun' camera şi-i face p-oominii cinstiţ' să crape de ruşin'. Da' mişelu' mănânc', se culc' şi zboar' la vecini să bârfeasc' cu soaţa. Şi-i zice lu' madmoazela Catherine cum i-ajunge lui în buz'nar auru' lu' taică-său şi că fratele-i alearg' pe drumu' ăla rău, că larg-îi poarta, lat-îi calea ce duce la pieirî." Şi-acum, domnişoară Linton, Joseph e vulpoi bătrân, dar nu minte, dacă vorbele-i despre purtarea lui Heathcliff sunt adevărate, nici n-aţi avea de ce să vă doriţi un astfel de soţ, nu?

— Te-ai înţeles cu restul, Ellen, mi-a răspuns ea. N-o să plec urechea la asemenea calomnii. Câtă răutate trebuie să fie în tine de vrei să mă convingi că nu există fericire în lume!

Nu ştiu dacă, lăsată în pace, i-ar fi trecut toana asta, căci n-a avut prea mult timp de gândire. Ziua următoare avea loc o întâlnire a magistraţilor din ţinut, la care domnul Linton fu obligat să participe, iar domnul Heathcliff, ştiind că pleacă, îşi făcu apariţia mai devreme ca de-obicei.

Catherine şi Isabella erau în bibliotecă, certate, dar tăcute: cea din urmă speriată de recenta-i indiscreţie şi de dezvăluirea, într-un moment de supărare, a sentimentelor sale ascunse, iar cea dintâi, după o matură chibzuinţă, puternic ofensată de obrăznicia tinerei, decisă să nu fie *ea* cea făcută de râs.

De cum îl zări pe Heathcliff trecând prin dreptul geamului, însă, începu să râdă. Eu tocmai măturam podeaua când i-am surprins zâmbetul răutăcios pe chip. Isabella, absorbită de gânduri sau de cartea pe care o citea, rămase nemişcată până când uşa se deschise, după care era deja prea târziu să mai încerce să scape, deşi tare-şi dorea s-o fi făcut.

— Haide, intră! a strigat stăpâna, fericită, şi a tras un fotoliu lângă foc. Ai în faţă două persoane care au mare nevoie de o a treia ca să spargă gheaţa dintre ele, şi tu eşti cel mai indicat pentru asta. Heathcliff, sunt mândră să-ţi arăt, în sfârşit, pe cineva care te iubeşte mult mai mult decât mine. Mă aştept să te simţi flatat — nu, nu este Nelly, nu te uita la ea! Ci sărmanei mele cumnăţele i se frânge inima la vederea frumuseţii tale fizice şi morale. Stă doar în puterile tale să ajungi, iată, fratele lui Edgar! Nu, nu, Isabella, n-ai de ce să fugi, a continuat ea şi a oprit-o, ca-ntr-o pretinsă joacă, pe biata copilă

zăpăcită, care se ridicase indignată. Ne-am certat ca pisicile din cauza ta, Heathcliff. Şi am fost învinsă pe deplin de protestele ei de devotament şi admiraţie; chiar mai mult de-atât, am fost informată că dac-aş avea bunul-simţ să stau deoparte, rivala mea (cum doreşte ea să se considere) ţi-ar trimite în suflet o săgeată şi acolo ar rămâne pe vecie, iar chipul meu l-ar arunca într-o uitare eternă!

— Catherine, strigă Isabella, încercând să-şi regăsească demnitatea şi să se smulgă din strânsoarea mâinilor cumnatei sale, ţi-aş mulţumi dacă ai spune adevărul şi nu m-ai vorbi de rău nici măcar în glumă! Domnule Heathcliff, fiţi vă rog amabil şi rugaţi-vă prietena să-mi dea drumul — uită că noi doi nu suntem prieteni intimi şi ceea ce o amuză pe ea, pe mine mă doare mai presus de cuvinte.

Oaspetele nu-i răspunse, ci se aşeză, complet indiferent faţă de sentimentele pe care ea le nutrea pentru el, astfel că domnişoara se întoarse şi-o rugă în şoapte aprinse pe cea care o chinuia să-i dea drumul.

— Nicidecum! strigă doamna Linton. N-o să-mi mai spui niciodată că sunt rea şi egoistă. *Trebuie* să stai aici! Heathcliff, cum de nu-ţi exprimi satisfacţia la auzul acestor veşti plăcute? Isabella jură că dragostea pe care mi-o poartă Edgar e nimic în comparaţie cu sentimentele ei faţă de tine. Sunt convinsă că acestea au fost cuvintele ei, nu-i aşa, Ellen? Iar de alaltăieri, de când ne-am întors din plimbare, n-a mai mâncat nimic, de furie şi disperare că am izgonit-o de lângă tine, socotind eu că n-ar găsi nimic interesant acolo.

— Cred c-o vorbeşti de rău, spuse Heathcliff într-un târziu şi-şi întoarse fotoliul spre a le putea privi. Oricum, în momentul acesta nu-şi doreşte decât să dispară de lângă mine.

Şi-şi aţinti privirile asupra obiectului discuţiei, aşa cum te uiţi la un animal ce-ţi provoacă repulsie, la un miriapod din Indii, de pildă, dar pe care curiozitatea te îndeamnă să-l cercetezi în ciuda aversiunii pe care ţi-o stârneşte.

Sărmana fiinţă nu mai putu suporta şi această umilinţă; chipul îi păli, apoi se înroşi, iar lacrimile îi îngreunau treptat genele, astfel că îşi încordă firavele degete în încercarea de a scăpa din strânsoarea lui Catherine. De cum îşi elibera un deget, un altul îi era prins la loc, şi curând îşi dădu seama că nu putea să şi le smulgă pe toate deodată, aşa că începu să-şi folosească unghiile, care lăsară umflături roşietice pe mâinile stăpânei.

— Ia te uită, ce tigroaică! exclamă doamna Linton şi-i dădu drumul, scuturându-şi mâna de durere. Dispari, pentru numele lui Dumnezeu, şi ascunde-ţi faţa de vulpe! Ce prostie să-ţi scoţi ghearele tocmai în faţa *lui*! Îţi închipui ce concluzie o să tragă, nu? Priveşte, Heathcliff, acestea sunt instrumentele cu care te va chinui — va trebui să-ţi păzeşti ochii.

— I le-aş smulge de-ar încerca să-mi facă vreun rău, răspunse el brutal de cum se închise uşa după Isabella. Dar, Cathy, ce-ai avut cu sărmana creatură de-ai chinuit-o în aşa hal? Nu vorbeai serios, nu?

— Te asigur că da, îi răspunse ea. De câteva săptămâni moare de dorul tău, azi-dimineaţă a vorbit numai de tine şi-a aruncat asupra mea un potop de obrăznicii, pentru că am îndrăznit să-i prezint toate defectele tale, ca să-i mai sting din adoraţie. Nu-i da atenţie mai mult de-atât. N-am vrut decât să-i pedepsesc impertinenţa, asta-i tot, o plac prea mult, dragul meu Heathcliff, ca să te las s-o prinzi şi s-o devorezi.

— Iar eu o plac prea puţin ca să încerc aşa ceva, vorbi el, poate doar dac-aş fi vreun vampir. Ai auzi zvonuri stranii dac-aş locui singur cu aşa un chip fad, ca de ceară: iar cel mai nevinovat ar fi că i-aş picta culorile curcubeului pe faţă, şi i-aş schimba ochii din albaştri în negri din două-n două zile, căci seamănă îngrozitor de mult cu ai lui Linton.

— Încântător de mult, vrei să spui, observă Catherine. Sunt ochi de porumbiţă — sau de înger!

— E moştenitoarea fratelui ei, nu? întrebă el, după o scurtă tăcere.

— Mi-ar părea rău să cred asta, îi răspunse interlocutoarea sa. Jumătate de duzină de nepoţi îi vor lua drepturile, cu voia Domnului! Ia-ţi gândul de la asta, prea râvneşti la bunurile vecinului, adu-ţi aminte că bunurile vecinului *ăstuia* sunt numai ale mele.

— Şi de-ar fi ale *mele*, tot ale tale ar fi, mai spuse Heathcliff. Se poate ca Isabella Linton să fie prostuţă, dar nebună nu e; şi, pe scurt, voi termina cu acest subiect, aşa cum m-ai sfătuit.

E-adevărat, de vorbit n-au mai vorbit, iar Catherine probabil că nici nu s-a mai gândit la asta. Celălalt — eram sigură — şi-a amintit deseori în cursul serii întâmplarea. L-am surprins zâmbind ca pentru sine — sau mai degrabă rânjind — şi căzând pe gânduri ori de câte ori doamna Linton ieşea întâmplător din cameră.

M-am hotărât să-i urmăresc îndeaproape mişcările. Ţineam, în adâncul sufletului, cu stăpânul mai degrabă decât cu Catherine; căci el era un om blând, de încredere şi onest, în vreme ce ea — ei bine, nu putea fi descrisă drept *opusul* lui, dar părea să-şi permită o asemenea libertate de opinie, încât nu prea mă încredeam în principiile ei şi nici nu mai aveam compasiune pentru sentimentele sale. Îmi doream să se petreacă ceva care să elibereze, în linişte, atât Wuthering Heights, cât şi Thrushcross Grange de prezenţa domnului Heathcliff, iar noi să fim din nou aşa cum eram înainte de sosirea lui. Pentru mine, cel puţin, vizitele sale ajunseseră un nesfârşit coşmar, şi bănuiesc că şi pentru stăpânul meu. Şederea lui la Heights reprezenta un chin de nedescris. Simţeam că Dumnezeu îşi părăsise oaia rătăcită şi că o fiară a diavolului pândea între ea şi turmă, aşteptând momentul potrivit să sară şi să distrugă.

CAPITOLUL XI

Din când în când, pe când stăteam singură şi cugetam la toate-acestea, mă trezeam îngrozită, îmi puneam boneta şi porneam degrabă să văd cum mai stau lucrurile la Wuthering Heights. Îmi convinsesem conştiinţa că era de datoria mea să-i spun lui Hindley cum vorbeau oamenii despre el; dar apoi îmi reveneau în minte proastele-i obiceiuri şi, fără să sper că l-aş mai putea ajuta, mă resemnam; astfel că n-am mai putut intra în acea casă a tristeţii, de teamă că n-aş fi crezută pe cuvânt.

Într-o bună zi m-am abătut puţin din drumul spre Gimmerton şi am trecut prin dreptul vechii porţi. Asta se petrecea cam în perioada în care tocmai am ajuns cu povestirea — era o după-amiază luminoasă şi îngheţată, pământul era uscat, iar drumul tare.

Curând am ajuns în dreptul pietrei de hotar unde drumul se bifurcă înspre stânga către mlaştini, şi unde poţi citi W. H. pe latura sa dinspre nord, G. către est şi T. G. către sud-vest. Serveşte drept indicator către sat, Grange şi Heights.

Soarele strălucea auriu pe vârful cenuşiu al pietrei şi-mi amintea de vară; nu ştiu cum, dar m-au cuprins dintr-o dată toate senzaţiile copilăriei. Exact aici era locul nostru preferat, al meu şi-al lui Hindley, cu douăzeci de ani în urmă.

Am rămas cu privirile pierdute spre blocul de piatră ros de vreme, apoi m-am aplecat şi-am zărit în partea de jos o gaură, încă plină de cochilii de melci şi de pietricele pe care le ascundeam acolo, alături de alte lucruri mai perisabile. L-am văzut aievea pe tânărul meu tovarăş de joacă aşezat pe iarba uscată, cu capul întunecat plecat în faţă, cum săpa pământul cu o bucată de ardezie ţinută strâns în mânuţele-i mici.

— Bietul Hindley! am exclamat fără să vreau.

Am tresărit — cu ochii minţii l-am văzut pe băieţel ridicându-şi chipul şi privindu-mă drept în ochi! Senzaţia a dispărut într-o clipă, dar a fost urmată de o dorinţă de nestăpânit de a ajunge la Heights. Superstiţia m-a făcut să-mi ascult impulsul — „poate că a murit”, mi-am spus eu — „sau o să moară curând — poate că asta e un semn de moarte!”

Pe măsură ce mă apropiam de casă deveneam din ce în ce mai agitată, iar când am zărit-o am început să tremur toată. Chipul care îmi apăruse lângă piatră părea c-o luase înaintea mea şi acum mă privea prin poartă. Acesta a fost primul meu gând când am văzut un băiat cu bucle de spiriduş şi ochi căprui, cu chipul rumen lipit de zăbrelele porţii. Mi-am dat apoi seama că acela trebuia să fie Hareton, Hareton al *meu*, care nici nu se schimbase aşa de mult de când nu-l

mai văzusem, cu zece luni în urmă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, dragul meu! am strigat şi am uitat pe dată de spaimele mele prosteşti. Hareton, sunt Nelly, dădaca ta.

Băiatul se dădu înapoi, apoi înşfăcă de jos un pietroi.

— Am venit să-l văd pe tatăl tău, Hareton, am adăugat, şi-am bănuit din reacţia lui că nu mă recunoştea drept Nelly, cea pe care ar fi trebuit s-o aibă încă în amintire.

Îşi ridică proiectilul, pregătit să-l arunce; am început să-i şoptesc câteva vorbe liniştitoare, dar nu i-am putut opri mâna. Piatra îmi lovi boneta, şi fu urmată imediat de un şir de blesteme gângăvite, care, fie că erau înţelese ori ba, erau pronunţate cu o elocvenţă îndelung repetată, ce-i deforma trăsăturile copilăreşti într-o expresie de izbitoare răutate.

Fiţi convins că toate acestea au avut mai degrabă darul de a mă întrista decât să mă supere. Eram gata să izbucnesc în plâns, şi am scos o portocală din buzunar şi i-am oferit-o, în semn de împăcare.

A ezitat o clipă, apoi mi-a smuls-o din mână, crezând probabil că aveam de gând să-l momesc şi-apoi să-l las cu buzele umflate.

I-am mai arătat una, pe care am avut grijă să o ţin mai la distanţă.

— Cine te-a învăţat cuvintele astea alese, băiatul meu? l-am întrebat. Pastorul?

— La dracu' cu pastoru', şi cu tine! Dă-mi aia! s-a răstit.

— Spune-mi cine te-a învăţat asta şi-o s-o primeşti, i-am spus. Cine ţi-e învăţător?

— Dracu' de tăticu, îmi răspunse el.

— Şi ce înveţi tu de la tăticu? am continuat şirul întrebărilor.

A sărit să atingă fructul, dar l-am ridicat şi mai sus.

— Ce te învaţă? am insistat eu.

— Nimic, îmi zise, doar să stau departe de el. Tăticu nu mă poate suferi, că-l înjur.

— Aha, şi dracul te învaţă să-l înjuri pe tăticu? am remarcat eu.

— Ba nu, tărăgăni el răspunsul.

— Dar cine?

— Heathcliff.

L-am întrebat dacă-l plăcea pe domnul Heathcliff.

— Mda, îmi răspunse din nou.

Dornică să aflu motivele pentru care-l plăcea, m-am străduit să-i înţeleg cuvintele:

— Nu ştiu — îi plăteşte lu' tăticu pentru tot ce-mi face el mie — îl înjură pe tăticu când mă înjură şi el pe mine — zice să fac ce vreau.

— Şi atunci pastorul nu te mai învaţă să scrii şi să citeşti? am urmat eu.

— Nu, Heathcliff a promis c-o să-i vâre dinţii pe gât dacă-l prinde că

ne trece pragul.

I-am pus portocala în mână şi l-am rugat să-i spună tatălui său că o femeie pe nume Nelly Dean îl aşteaptă lângă poarta grădinii, să-i vorbească.

A plecat imediat şi a intrat apoi în casă, dar în loc de Hindley în prag a apărut Heathcliff, astfel că m-am întors şi-am fugit cât de tare am putut până la piatra de hotar, fără să mă opresc deloc, înfricoşată de parc-aş fi dat ochii cu un spirit rău.

Întâmplarea asta n-are prea mult a face cu aventura domnişoarei Isabella, doar că m-a hotărât să fiu şi mai atentă, şi să fac tot ce pot pentru a opri întinderea acestei proaste influenţe şi la conac, cu riscul de a provoca o furtună de cum m-aş fi împotrivit plăcerilor doamnei Linton.

Data următoare când ne-a vizitat Heathcliff, s-a întâmplat ca tânăra domnişoară să fie în curte, unde hrănea porumbeii. De trei zile nu mai scosese o vorbă cu cumnata sa, dar nici nu se mai plânsese, ceea ce ne făcuse pe toţi să respirăm uşuraţi.

Ştiam prea bine că nu era în obiceiul lui Heathcliff să schimbe politeţuri cu domnişoara Linton. De data aceasta, însă, de cum a văzut-o, a aruncat o privire precaută spre faţada casei. Stăteam chiar lângă fereastra bucătăriei, şi m-am ascuns ca să nu mă vadă. Heathcliff s-a apropiat de ea şi i-a spus ceva: fata a părut încurcată şi dornică să plece, dar el a oprit-o punându-i o mână pe braţ; ea şi-a întors faţa şi mi s-a părut că el a întrebat-o ceva, însă ea nu a vrut să-i răspundă. Heathcliff a mai aruncat o privire scurtă spre casă, după care, crezând că nimeni nu-l vede, neruşinatul a avut obrăznicia de a o săruta.

— Iuda! Trădătorule! am strigat eu. Mai eşti şi făţarnic, ai? Duci lumea de nas cu bună ştiinţă.

— Cine, Nelly? am auzit vocea lui Catherine în spatele meu.

Fusesem mult prea atentă la perechea de afară şi nu-i auzisem paşii.

— Prietenul dumitale de două parale, i-am spus aprinsă toată, ticălosul ăsta parşiv! Ah, şi-a dat seama că ne uităm — vine înăuntru! Mă întreb ce scuză o să găsească pentru că se giugiulea cu domnişoara Linton, deşi dumitale ţi-a spus c-o urăşte.

La rândul ei, şi doamna Linton o văzuse pe Isabella cum se smucise din braţele lui şi fugise în grădină; nici un minut mai târziu, Heathcliff deschise uşa.

Nu mă puteam abţine să nu-mi dau frâu liber indignării, însă Catherine mi-a poruncit să tac şi m-a ameninţat că mă dă imediat afară din bucătărie dacă voi avea obrăznicia să-mi bag coada.

— De te-ar auzi cineva acum, ar crede că *tu* eşti stăpâna casei! strigă ea. Vezi-ţi de treaba ta! Heathcliff, ce-ai în cap, de vrei să stârneşti scandal? Ţi-am spus doar s-o laşi în pace pe Isabella! Te implor s-o

faci, dacă nu cumva te-ai săturat să mai vii aici şi vrei să-l vezi pe Linton că te izgoneşte.

— Doamne fereşte să-ncerce s-o facă! răspunse ticălosul — şi-n clipa aceea l-am urât cumplit. Să-l ţină Dumnezeu umil şi răbdător. În fiecare zi vreau tot mai mult să-l trimit în rai.

— Şşt! zise Catherine şi închise uşa. Nu mă necăji. De ce mi-ai încălcat dorinţa? Ţi-a aţinut ea calea dinadins?

— Ce-ţi mai pasă acum? mormăi el. Dacă ea mă lasă, am tot dreptul s-o sărut, iar tu n-ai nici cel mai mic drept să te împotriveşti — nu sunt soţul *tău*, n-ai de ce să fii *tu* geloasă pe mine.

— Nu-s geloasă pe tine, răspunse stăpâna, sunt geloasă *pentru* tine. Limpezeşte-ţi privirea şi nu te mai încrunta la mine. Dacă-ţi place Isabella, o să te însori cu ea. Dar tu chiar o placi, Heathcliff? Spune adevărul. Poftim, nu vrei să-mi răspunzi. Sunt convinsă că nu!

— Dar oare domnul Linton o să accepte ca sora lui să se mărite cu aşa un om? am întrebat eu.

— Domnul Linton trebuie să accepte, mi-a răspuns hotărâtă stăpâna.

— Pot să-l scutesc de efort, vorbi Heathcliff, şi să mă lipsesc de aprobarea lui. Cât despre tine, Catherine, am de gând să-ţi spun câteva lucruri, dacă tot am ajuns la subiectul acesta. Vreau să fii convinsă că *ştiu* cât de infernal te-ai purtat cu mine, infernal! M-auzi? Şi eşti proastă dacă te gândeşti că nu-mi dau seama — iar dacă-ţi închipui c-o să mă poţi consola cu vorbe dulci, eşti complet idioată — şi de crezi că n-o să mă răzbun, te vei convinge în scurt timp de contrariul! Între timp, îţi sunt recunoscător că mi-ai încredinţat secretul cumnatei tale — îţi jur că-l voi folosi cum ştiu mai bine — şi ai grijă să nu-mi stai în cale!

— Oare prin ce fază nouă a caracterului trece? exclamă uimită doamna Linton. M-am purtat infernal — o să te răzbuni! Cum de-ţi permiţi, brută nerecunoscătoare? Cum adică, m-am purtat infernal cu tine?

— Nu caut răzbunare împotriva ta, replică Heathcliff cu mai puţină vehemenţă. Nu ăsta mi-e planul. Când tiranul îşi asupreşte sclavii, ei nu se-ntorc împotriva lui, ci-i strivesc pe cei mai slabi decât ei. N-ai decât să te distrezi în continuare şi să mă torturezi cât pofteşti, numai lasă-mă să mă distrez şi eu. Şi, pe cât poţi, abţine-te cu insultele! După ce mi-ai dărâmat palatul, nu-mi mai ridica o cocioabă doar ca să-ţi admiri generozitatea şi s-o numeşti casă. Dac-aş crede cu adevărat că vrei să mă însor cu Isabella, mai bine mi-aş reteza beregata.

— Aha, acum pricep, prostia e că *nu* sunt geloasă, nu? strigă Catherine. Ei bine, n-o să ţi-o mai ofer drept soţie — e ca şi cum i-aş oferi Satanei un suflet pierdut. Ca şi Satana, tu te simţi fericit doar când aduci lacrimi de jale — o dovedeşti pe zi ce trece. Edgar şi-a revenit din supărarea stârnită de venirea ta, eu mă liniştesc şi mă

calmez, pe câtă vreme tu, care nu suporţi să vezi cât de bine nenţelegem, vii hotărât să porneşti sfada; ceartă-te cu Edgar dacă vrei, Heathcliff, şi înşeală-i sora — e cea mai bună metodă de răzbunare împotriva mea.

Conversaţia se opri brusc; doamna Linton se aşeză lângă foc, cu obrajii aprinşi, tristă. Mânia care-o cuprinsese nu mai putea fi stăpânită: nu era-n stare nici s-o stingă, nici s-o ţină sub control. El stătea în picioare lângă vatră, cu braţele încrucişate, urzindu-şi planurile diavoleşti; aşa i-am lăsat când am plecat să-l caut pe stăpân, care chiar se întreba de ce stătea Catherine jos aşa de mult.

— Ellen, îmi spuse, ai văzut-o pe stăpână?

— Da, domnule, e-n bucătărie, i-am răspuns. E tare supărată din pricina purtării domnului Heathcliff; şi eu cred că-i momentul să schimbaţi condiţiile de vizitare. Nu e bună prea multă îngăduinţă, şi-acum s-a ajuns aici…

Şi i-am povestit scena din curte şi, pe cât de amănunţit am îndrăznit s-o fac, întreaga ceartă ce-a urmat. Mi-am imaginat că n-avea de ce să-i facă rău doamnei Linton, câtă vreme ea nu-i lua apărarea oaspetelui.

Edgar Linton mă ascultă cu greu până la capăt, iar primele cuvinte rostite mi-au arătat că o socotea vinovată şi pe soţia sa.

— Asta-i de-a dreptul insuportabil! exclamă el. Este-o dezonoare simplul fapt că-l consideră prieten, şi că mi-l impune şi mie! Cheamă doi oameni din curte, Ellen — Catherine n-o să mai aibă mult timp la dispoziţie cu ticălosul acesta josnic, destul i-am făcut pe plac!

Coborî, le spuse servitorilor să-l aştepte în coridor şi intră, urmat de mine, în bucătărie. Cei doi îşi reîncepuseră între timp cearta: cel puţin doamna Linton îl certa cu puteri reînnoite, în vreme ce Heathcliff se retrăsese către fereastră şi stătea cu capul în jos, cumva intimidat de cuvintele-i violente.

El îl observă cel dintâi pe stăpân şi-i făcu semn să tacă, iar ea se opri brusc, imediat ce descoperi motivul semnului lui Heathcliff.

— Cum e posibil, o întrebă Linton, unde este demnitatea ta de mai stai aici, după ce te-a insultat cum a poftit ticălosul ăsta? Probabil că aşa vorbeşte el de fel şi tu eşti obişnuită cu grosolăniile lui, şi-ţi închipui că m-aş putea şi eu obişnui!

— Ai tras cu urechea pe la uşi, Edgar? l-a întrebat stăpâna, pe un ton special calculat pentru a-şi provoca soţul, de nepăsare şi dispreţ faţă de iritarea lui.

Heathcliff îşi ridicase ochii la vorbele stăpânului, dar rânjise zeflemitor la replica doamnei, special ca să-i atragă atenţia domnului Linton asupra lui.

Reuşi, dar Edgar nu avea de gând să-i facă pe plac înfuriindu-se.

— Până acum am fost îngăduitor cu dumneavoastră, domnule, spuse el liniştit, nu fiindcă nu v-aş fi cunoscut caracterul josnic, infam, ci

fiindcă am simţit că sunteţi doar în parte responsabil pentru el. Cum Catherine dorea să rămână prietenă cu dumneavoastră, am consimţit — în mod nesăbuit. Prezenţa dumneavoastră este o otravă morală care i-ar contamina până şi pe cei mai virtuoşi. De aceea, dar şi ca să previn alte consecinţe şi mai dezastruoase, vă interzic să mai intraţi în această casă, iar acum vă cer să plecaţi imediat. Peste trei minute veţi pleca fără să vreţi, într-un mod ruşinos.

Heathcliff măsură cu o privire batjocoritoare pieptul îngust al vorbitorului.

— Cathy, mieluşelul ăsta al tău ameninţă ca un taur! spuse el. E în pericol să-şi spargă ţeasta în pumnul meu. Pe Dumnezeul meu, domnule Linton, tare rău îmi pare că nu meritaţi să vă pun la pământ.

Stăpânul privi spre coridor şi-mi făcu semn să aduc oamenii — n-avea nici cea mai mică intenţie să lupte singur.

M-am supus, dar doamna Linton, care băgase de seamă, mă urmă şi atunci când am încercat să-i chem, m-a tras înapoi, a trântit uşa şi-a încuiat-o.

— Frumos procedezi! a spus ea răspunzând privirii mânioase şi surprinse a soţului. Dacă n-ai curajul să-l ataci, cere-ţi iertare sau lasă-te bătut. Asta ca să nu te mai arăţi mai grozav decât eşti. Nu, mai bine-nghit cheia decât să ţi-o dau. Ce răsplată minunată pentru felul în care m-am purtat cu amândoi! După ce-am suportat răbdătoare firea slabă a unuia şi cea păcătoasă a celuilalt, primesc drept mulţumire două dovezi de ingratitudine, stupidă până la absurd! Edgar, îţi luam partea ţie şi alor tăi, dacă vrei să ştii, dar acum nu-mi mai doresc decât ca Heathcliff să te bată până o să rămâi lat, fiindcă ai îndrăznit să crezi ceva rău despre mine!

Nici biciul n-ar fi produs efectul pe care l-au avut vorbele ei asupra stăpânului. Încercă să scoată cheia din strânsoarea pumnului ei, dar ea, drept măsură de siguranţă, o azvârli în flăcările din cămin; domnul Edgar fu cuprins de un tremur nervos şi chipul îi deveni alb ca varul. Nu izbutea să-şi alunge emoţia — chinul şi umilinţa îl doborâseră pe deplin. Se sprijini de spătarul unui scaun şi-şi acoperi faţa.

— Vai, Doamne! Pe vremuri aşa ţi-ai fi cucerit titlul de cavaler, exclamă doamna Linton. Suntem înfrânţi, înfrânţi! Dacă Heathcliff ar ridica un deget împotriva ta ar fi ca şi cum armata regelui s-ar lupta cu o colonie de şoareci. Hai, revino-ţi, nimeni n-o să-ţi facă nimic. Tu nu eşti mieluşel, nici pe departe, ci doar un iepure fricos.

— Bucură-te din plin de laşul ăsta prin vinele căruia curge lapte, Cathy! spuse prietenul ei. Felicitări pentru alegerea făcută: ăsta-i omul pe care l-ai preferat în locul meu, cel care tremură şi se supune. Nu-mi vine să-l lovesc cu pumnul, ci cu piciorul, ca să simt o satisfacţie şi mai mare. Ce face, plânge, sau are de gând să leşine de frică?

Individul se apropie şi dădu un brânci scaunului pe care stătea

domnul Linton. Mai bine-ar fi păstrat distanţa: stăpânul ţâşni brusc şi-i trase o lovitură în beregată, care-ar fi doborât un om mai puţin puternic.

Heathcliff îşi pierdu răsuflarea pentru o clipă, apoi se înecă, timp în care domnul Linton ieşi pe uşa din spate în curte şi de-acolo se îndreptă către intrarea principală.

— Poftim! S-a zis cu vizitele tale aici, strigă Catherine. Şi-acum pleacă mai repede — o să vină c-o pereche de pistoale şi-o duzină de ajutoare. Dacă ne-a auzit, sigur că n-o să te ierte nicicând. Mi-ai făcut rău, Heathcliff. Dar pleacă degrabă, du-te! Prefer să-l văd pe Edgar la strâmtoare, decât pe tine.

— Tu crezi c-o să plec acum, când lovitura aia încă mă arde-n beregată? Nu, la dracu'! O să-i zdrobesc coastele, ca pe-o alună putredă, înainte de-a trece pragul. De nu-l dobor acum, am să-l omor altă dată, aşa că lasă-mă să-l bat, de ţii la viaţa lui.

— Nu vine, m-am băgat în discuţie c-o minciună. Afară sunt vizitiul cu cei doi grădinari, şi sper că nu aştepţi să fii azvârlit în drum de ei. Toţi au ciomege, şi probabil că stăpânul se uită de undeva de la fereastra salonului să vadă dacă-i îndeplinesc ordinele.

Grădinarii şi birjarul chiar *erau* acolo, dar îi însoţea şi Linton. Intrau deja în curte. Heathcliff se răzgândise între timp, hotărându-se să nu se bată cu nişte servitori, aşa că apucă vătraiul, zdrobi încuietoarea uşii pe dinăuntru şi ieşi exact când ceilalţi dădeau buzna pe cealaltă uşă.

Doamna Linton, aflată într-o stare de puternică tulburare, mă rugă s-o însoţesc în salon. Nu ştia ce rol jucasem în cearta ce avusese loc, şi-mi doream să nu afle nimic.

— Sunt complet buimacă, Nelly! exclamă ea şi se aruncă pe canapea. Mii de ciocane îmi bat în cap! Zi-i Isabellei să se ferească din calea mea — nebunia asta i se datorează numai ei, şi dacă mă mai supără cineva cu ceva, simt c-o să turbez. Dacă-l vezi pe Edgar diseară, spune-i, te rog, că sunt în pericol de-a mă îmbolnăvi foarte tare — măcar de s-ar adeveri! M-a supărat şi m-a jignit profund! Vreau să-l sperii puţin. În afară de asta, ar putea veni oricând c-un şir interminabil de insulte şi plângeri, şi asta n-ar duce decât la alte învinuiri reciproce, şi-atunci Dumnezeu ştie unde-am mai ajunge! Faci asta, buna mea Nelly? Sper că-ţi dai seama că nu am de ce să fiu învinuită de nimic în problema asta, nu? Ce l-o fi apucat de-a început s-asculte pe la uşi? După ce-ai plecat, Heathcliff mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare, dar aş fi izbutit eu să-l fac să nu se mai gândească la Isabella, şi restul oricum nu mai conta. Şi-acum, totu-i terminat, din cauza nebuniei ce-i apucă pe unii s-audă cum sunt vorbiţi de rău. Dacă n-ar fi ascultat ce-am vorbit, Edgar n-ar fi avut de ce să reacţioneze astfel. Zău aşa, când a început să-mi vorbească pe tonul ăla, după ce

eu pân-atunci răguşisem de câte-i spusesem lui Heathcliff pentru *el*, nici nu mi-a mai păsat ce aveau de gând să-şi facă. Mai ales că mi-am dat seama că, indiferent cum avea să se termine totul, oricum avea s-o apuce fiecare pe alt drum pentru cine ştie câtă vreme. Ei bine, lasă, dacă nu-l mai pot păstra pe Heathcliff drept prieten, iar Edgar o să fie mai departe răutăcios şi gelos, o să le frâng inimile frângând-o pe-a mea. Dacă mă scot din minţi, acesta-i cel mai bun mod de a termina cu toate. Dar îl voi păstra pentru clipa când n-o să mai am nici o speranţă — nu-l voi lua pe Linton prin surprindere. Până acum a fost mereu discret şi s-a temut să mă provoace; tu trebuie să-i arăţi care e pericolul de a renunţa la această purtare şi să-i aminteşti de temperamentul meu pătimaş, care, când e stârnit, ajunge în pragul nebuniei. Ştii ceva, tare mi-aş dori să nu mai fii aşa de apatică şi să-ţi dovedeşti mai mult îngrijorarea pentru mine.

Indiferenţa cu care am primit aceste instrucţiuni era, neîndoielnic, exasperantă, de vreme ce ele erau rostite cu o sinceritate totală: credeam totuşi că o persoană care-şi putea planifica urmările acceselor sale de furie ar fi reuşit, printr-un exerciţiu de voinţă, să se controleze destul de bine atunci când acestea erau foarte puternice. Nu aveam de ce să-i sperii soţul, cum spusese ea, şi să-i sporesc mâhnirea doar pentru mulţumirea egoismului ei.

Iată de ce nu i-am spus nimic stăpânului când l-am întâlnit venind spre salon, dar mi-am permis să rămân s-ascult la uşă, să văd de-aveau de gând să înceapă din nou cearta.

El vorbi cel dintâi.

— Catherine, stai unde eşti, zise el, fără nici cea mai mică umbră de supărare în glas, dar cu multă mâhnire. Eu nu voi rămâne. N-am venit să mă cert, nici să mă împac; nu doresc decât să aflu dacă, în urma celor petrecute în seara aceasta, intenţionezi să continui relaţiile de prietenie cu…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! îl întrerupse stăpâna, bătând din picior, să nu mai vorbim de subiectul acesta. Sângele tău cel rece nu se poate înfierbânta, prin venele tale curge apă cu gheaţă, pe când sângele meu fierbe, iar când văd atâta răceală începe să clocotească.

— Răspunde-mi, te rog, la întrebare, de vrei să scapi de mine, urmă răbdător domnul Linton. *Trebuie* să-mi răspunzi, violenţa asta nu mă mai impresionează. Am descoperit că poţi fi la fel de calmă ca oricine altcineva, dacă o vrei. Ce vei face? Vei renunţa la Heathcliff de acum încolo, sau la mine? E imposibil să fii şi prietena *mea* şi a *lui*, în acelaşi timp; şi eu îţi *cer* să-mi spui ce alegi.

— Iar eu îţi spun să fiu lăsată-n pace! se răsti Catherine. Ţi-o cer! Nu vezi c-abia mă mai pot ţine pe picioare? Edgar, pleacă de-aici!

Sună din clopoţel, până ce acesta se sparse cu-n zgomot prelung. Am intrat agale. Astfel de furii necontrolate şi răutăcioase ar fi pus la

grea încercare şi răbdarea unui înger. Ea stătea culcată, izbindu-se cu capul de braţul canapelei şi scrâşnind din dinţi, de-ai fi crezut că o să-i facă bucăţele!

Domnul Linton o privea, brusc cuprins de teamă şi remuşcare. Îmi ceru să-i aduc nişte apă, căci stăpâna nu mai avea putere să vorbească.

M-am întors cu un pahar plin, dar n-a vrut să bea, aşa că am stropit-o pe faţă. În câteva secunde s-a încordat toată, a dat ochii peste cap, iar obrajii i-au devenit livizi, ca de mort.

Linton părea îngrozit.

— Este totul în ordine, i-am şoptit.

Nu voiam să-l văd că cedează, deşi nici nu-mi puteam stăpâni spaimele din adâncul sufletului.

— Are sânge pe buze, mi-a spus el tremurând.

— N-are nimic, i-am răspuns caustic.

Şi i-am povestit cum, înainte de sosirea lui, se hotărâse să-i joace o criză de nebunie.

Am povestit totul cu glas tare — ce imprudenţă! — iar ea mă auzi, căci se ridică brusc, cu părul căzut pe umeri, cu ochii aprinşi, cu muşchii gâtului şi braţelor încordaţi într-un mod nefiresc. M-am gândit că mă aşteaptă cel puţin nişte oase rupte, dar ea doar aruncă în jur o privire scurtă, după care fugi din încăpere.

Stăpânul îmi ceru să mă duc după ea, şi am făcut-o, însă doar până la uşa camerei sale, căci m-a împiedicat să intru, încuindu-se pe dinăuntru.

A doua zi nu a coborât la micul dejun, aşa că m-am dus să întreb dac-ar vrea să-i aduc ceva în cameră.

— Nu, mi-a răspuns categorică.

Aceeaşi întrebare am repetat-o la prânz şi la ceai, şi la fel în dimineaţa următoare, iar răspunsul a fost mereu acelaşi.

Cât despre domnul Linton, acesta şi-a petrecut timpul în bibliotecă şi nu s-a interesat ce făcea soţia sa. Avusese o discuţie de o oră cu Isabella, în care încercase să-i stârnească un sentiment de oroare faţă de avansurile lui Heathcliff, dar nu înţelesese mare lucru din răspunsurile ei evazive şi se văzuse nevoit să încheie discuţia fără a fi satisfăcut. Adăugase, totuşi, solemn, ameninţarea că dacă Isabella ar fi fost atât de nebună să-l încurajeze pe acel pretendent de nimic, el avea să rupă orice legătură ce exista între ei.

CAPITOLUL XII

DomniŞoara Linton continuă să-Şi plimbe amărăciunea prin parc şi grădină, aproape tot timpul cu lacrimi în ochi, în vreme ce fratele său se retrase printre cărţi pe care nici măcar nu le deschidea, cu vagi speranţe — cred eu — că doamna se va căi pentru purtarea ei şi-i va cere de bunăvoie iertare, căutând împăcarea. Ea, pe de altă parte, postea cu încăpăţânare, crezând probabil că Edgar nu putea mânca din cauza absenţei ei, şi numai mândria îl împiedica, cică, să vină să-i cadă la picioare pentru a-i cere îndurare. Şi-n tot acest timp, eu mi-am văzut de treburile casei, convinsă că la Thrushcross Grange nu exista decât un singur suflet raţional, şi acela era în trupul meu.

N-am compătimit-o deloc pe domnişoara, nici nu mi-am mustrat stăpâna, şi nici n-am dat atenţie suspinelor stăpânului, care jinduia să audă măcar numele soţiei sale, dacă vocea nu i-o mai auzea.

M-am hotărât să las pur şi simplu lucrurile să se întâmple în voia lor, şi, deşi totul se desfăşura foarte încet, în cele din urmă m-am bucurat de o rază de speranţă, cum am crezut eu la început.

În cea de-a treia zi, doamna Linton îşi deszăvorî uşa, căci terminase apa din urcior şi din carafă şi dorea să-i fie din nou umplute, şi mai voia şi un castron de fiertură de ovăz, căci credea că e pe moarte. M-am gândit că asta era special pentru urechile lui Edgar, şi, cum nu credeam o iotă, am păstrat totul pentru mine şi i-am dus nişte ceai şi pâine prăjită.

A mâncat şi a băut cu poftă, apoi s-a prăbuşit la loc pe pernă, cu mâinile încleştate, gemând.

— Vai, am să mor, a strigat ea, căci nimănui nu-i pasă de mine. Mai bine n-aş fi mâncat.

După o bună bucată de vreme, iar am auzit-o murmurând:

— Nu, n-o să mor, s-ar bucura prea tare, nu mă iubeşte deloc şi n-o să-i lipsesc câtuşi de puţin.

— Mai pofteşti ceva, doamnă? am întrebat-o şi mi-am păstrat aceeaşi atitudine calmă, în ciuda chipului ei livid şi a purtării ciudate, exagerate.

— Ce face fiinţa aceea nepăsătoare? a dorit ea să ştie, dându-şi la o parte de pe chipul răvăşit buclele încurcate. E în letargie, sau a murit?

— Nici una, nici alta, i-am răspuns, dacă te referi la domnul Linton. Este destul de bine, bănuiesc, deşi cititul îi ocupă mai mult timp decât ar trebui; de vreme ce nu are nici un tovarăş, stă doar printre cărţi.

N-aş fi spus asta, dacă aş fi ştiut cum se simţea cu adevărat, însă eram convinsă că mare parte din starea ei era prefăcătorie.

— Printre cărţi! a strigat, uluită. Iar eu mor cu zile! Sunt pe

marginea mormântului! Doamne! Ştie oare cât de mult m-am schimbat? a continuat ea, uitându-se lung la propria imagine din oglinda de pe peretele opus. Să fie asta oare Catherine Linton? Probabil că-şi închipuie că e o toană de-a mea — că mă joc. Nu poţi să-i spui tu că nu e deloc o glumă? Nelly, de n-o fi prea târziu, de cum voi afla ce simte, o s-aleg din două: fie să mor de foame — dar asta n-ar fi pedeapsă adevărată decât dacă ar avea inimă, fie să mă fac bine şi să plec din ţinutul ăsta. Tu-mi spui tot adevărul despre el? Ia aminte. Este cu adevărat atât de indiferent faţă de viaţa mea?

— Ei, doamnă, stăpânul habar n-are că nu te simţi bine, şi sigur că nu-şi imaginează că te-ai înfometa până la moarte.

— Crezi că nu? Şi nu-i poţi tu spune c-aşa am de gând? mă întrebă ea. Convinge-l — spune-i ce crezi tu, spune-i că eşti încredinţată c-o s-o fac.

— Doamnă Linton, uiţi că tocmai ai mâncat cu poftă în seara asta, iar mâine o să te simţi mai bine, i-am răspuns eu.

— M-aş omorî chiar acum, mă întrerupse ea, de-aş şti că asta l-ar omorî şi pe el. În aceste ultime trei nopţi îngrozitoare n-am apucat să-nchid un ochi, aşa de chinuită am fost. Am văzut tot felul de năluci, Nelly! Dar încep să cred că nu mă placi. Ciudat! Mereu am fost convinsă, deşi toţi din jurul meu s-au detestat şi s-au urât unii pe alţii, că pe mine n-aveau cum să nu mă iubească, şi iată că doar în câteva ore toţi mi-au devenit duşmani. Sunt convinsă că aşa e cu oamenii *de-aici*. Ce groaznic e să întâmpini moartea înconjurat de chipurile lor reci. Isabella, îngrozită şi dezgustată, temându-se să intre în cameră şi s-o vadă pe Catherine plecând dintre noi. Iar Edgar, stând solemn alături, aşteptând ca totul să ia sfârşit, şi mulţumind apoi Domnului că a readus liniştea în casă, după care se va reîntoarce la *cărţile* lui. Pentru numele lui Dumnezeu, ce treabă are el cu *cărţile*, când eu sunt pe moarte?

Nu pricepea deloc ideea pe care i-o vârâsem în cap, aceea de resemnare filosofică a domnului Linton. Continua să se răsucească în pat, iar uimirea-i febrilă ajunse curând nebunie, astfel că sfâşie perna cu dinţii, după care se ridică în capul oaselor, arzând toată, şi-mi ceru să deschid fereastra. Era miezul iernii, vântul bătea cu putere dinspre nord-est, fireşte că m-am opus.

Expresia care i se întipărise pe chip, precum şi schimbările de comportament începuseră să mă sperie cu adevărat; mi-am amintit imediat de vechea ei boală şi de porunca medicului de a n-o mai supăra.

Cu un minut în urmă, se arătase violentă; acum, sprijinită pe-un braţ, nu dădea semne c-ar fi observat refuzul meu de a-i îndeplini porunca şi se distra ca un copil scoţând fulgii afară din pernă prin rupturile făcute şi aranjându-i pe diverse categorii, în funcţie de

specie. Mintea-i era deja departe.

— Ăsta-i de curcan, a murmurat către sine, şi ăsta-i de raţă sălbatică; iar ăsta-i de porumbel. Aha, au băgat fulgi de porumbel în perne, nici nu-i de mirare că nu puteam muri![8] Adu-mi aminte să-l arunc pe podea când mă culc. Şi-uite unul de potârniche, iar ăsta — îl ştiu dintr-o mie — e de nagâţ. Frumoasă pasăre: se rotea pe deasupra noastră, drept în mijlocul mlaştinii. Voia să ajungă la cuib, căci norii erau deja peste dealuri şi-a simţit că vine ploaia. Pana asta a fost culeasă din câmp, nimeni n-a-mpuşcat pasărea — i-am văzut cuibul iarna, era plin de schelete mici. Heathcliff a pus o capcană peste el şi păsările bătrâne n-au îndrăznit să mai intre. După asta i-am cerut să-mi promită că n-o să împuşte niciodată un nagâţ, şi n-a făcut-o.

Mi-a omorât nagâţii, Nelly? E vreuna dintre pene roşie? Lasă-mă să mă uit mai bine.

— Încetează cu copilăriile astea, am întrerupt-o, şi i-am tras perna deoparte şi-am întors-o cu găurile spre saltea, căci între timp ajunsese să-i scoată fulgii cu pumnul. Întinde-te şi-nchide ochii, baţi câmpii. Ia uite ce mizerie ai făcut! Zboară fulgii pe-aici de zici că-s zăpadă.

M-am învârtit prin cameră, şi i-am strâns.

— Te văd, Nelly, şi-a urmat ea visele, o femeie bătrână, cu părul cărunt şi umerii aduşi. Iar patul ăsta-i peştera zânelor de sub stâncile Peniston, iar tu strângi vârfurile de săgeţi fermecate ca să ne răneşti viţeii, şi zici că-s doar smocuri de lână. Asta o s-ajungi peste cincizeci de ani; ştiu că nu eşti aşa acum. Nu bat câmpii, te înşeli, altminteri aş crede că tu chiar *eşti* o scorpie uscată, iar eu chiar *mă aflu* sub stâncile Peniston, şi ştiu că-s trează, că e noapte şi-s două lumânări pe masă care fac dulapul negru să strălucească precum lignitul.

— Care dulap negru? Unde e? am întrebat. Vorbeşti în somn.

— E lângă perete, unde-a fost mereu, răspunse ea. Ştiu că pare ciudat, dar văd un chip reflectat în el.

— N-a fost niciodată şi nici nu există vreun dulap în camera asta, am spus eu, reluându-mi locul, după ce-am ridicat draperiile patului ca s-o văd mai bine.

— *Tu* nu vezi chipul ăla? mă întrebă ea, cu ochii aţintiţi în oglindă.

Indiferent ce i-am spus, n-am izbutit s-o fac să înţeleagă că era doar chipul ei, aşa că m-am ridicat şi-am acoperit oglinda cu un şal.

— E tot acolo, în spatele şalului, a urmat ea neliniştită. S-a clintit. Cine e? Sper să nu iasă din nou afară când pleci tu. Vai, Nelly, camera asta-i bântuită! Mi-e frică să stau singură!

I-am luat mâna într-a mea şi-am implorat-o să-şi vină în fire, căci trupul îi era scuturat de convulsii şi continua să-şi ţină privirea aţintită spre oglindă.

— Nu mai e nimeni aici, am insistat eu. Dumneata erai, doamnă Linton, ştii prea bine.

— Eu însămi, a gâfâit ea, i-auzi ceasul, bate de douăsprezece. Prin urmare, e adevărat — ce îngrozitor!

Îşi încleştă degetele pe cearşaf şi şi-l trase peste ochi. Am încercat să mă apropii de uşă, cu gândul să-l chem pe soţul ei, dar un ţipăt ascuţit m-a întors din drum. Şalul căzuse de pe oglindă.

— Ce este, ce s-a întâmplat? am strigat la rândul meu. Cine este acum laşă? Hai, trezeşte-te! Asta-i oglinda — e oglinda, doamnă Linton, te poţi vedea în ea, şi la fel şi pe mine — uite, sunt alături de dumneata.

Buimacă şi tremurând toată, mă prinse strâns lângă ea; treptat, groaza îi dispăru de pe chip, iar acesta, din palid, era acum roşu de ruşine.

— Of, Doamne, am crezut pentru o clipă că sunt acasă, oftă ea. Credeam că stau în patul meu de la Wuthering Heights. Mă simt cam slăbită şi mi-a luat-o razna mintea, aşa că am ţipat fără să-mi dau seama. Nu spune nimic, stai numai cu mine. Nu vreau să adorm, mă-ngrozesc visele pe care le am.

— Un somn bun ţi-ar face foarte bine, doamnă, am sfătuit-o, şi sper că această suferinţă o să-ţi spulbere dorinţa de a sta nemâncată.

— Oh, de-aş fi acum în patul meu din vechea mea casă! continuă ea cu amărăciune, frângându-şi mâinile. I-auzi cum vuieşte vântul în brazii de lângă zăbrelele ferestrei. Lasă-mă să-l simt — vine drept dinspre mlaştini — lasă-mă să-l mai respir o dată!

Ca s-o liniştesc, am lăsat câteva secunde fereastra crăpată. Un aer tăios pătrunse înăuntru, aşa că am închis-o şi mi-am reluat locul. Se calmase, avea chipul scăldat în lacrimi, epuizarea fizică îi cuprinsese şi spiritul; Catherine cea aprigă nu mai era decât un copil plângăcios!

— De cât timp m-am închis aici? a întrebat, revenindu-şi brusc.

— De luni seară, i-am răspuns, şi-acum e joi noaptea sau, mai bine zis, vineri dimineaţa.

— Cum adică, în aceeaşi săptămână? se miră. Aşa puţin a trecut?

— Destul ca să te hrăneşti doar cu apă şi proastă dispoziţie, am spus eu.

— Mi s-a părut un şir lung de ore, mormăi ea plină de îndoieli, negreşit a trecut mai mult. Mi-amintesc că eram în salon, chiar după cearta dintre ei, şi Edgar a avut cruzimea să mă provoace, iar eu am fugit disperată în camera asta. De cum am încuiat-o m-a învăluit o negură şi-am căzut pe podea — n-am mai putut să-i explic lui Edgar că eram convinsă c-o să fac o criză sau o să înnebunesc de-avea să mă mai chinuie! Nu-mi mai puteam controla nici mintea, nici glasul, iar el probabil că nu-mi bănuia agonia — abia am reuşit să scap de el şi de vocea lui. Când mi-am revenit suficient să văd şi să aud, începea să se lumineze de ziuă; şi-o să-ţi spun, Nelly, ce-am crezut şi la ce m-am tot gândit, de-am zis că mi-am pierdut minţile. Mi s-a părut, aşa cum

stăteam eu jos, cu capul lipit de piciorul acelei mese şi putând desluşi cu greu pătratul cenuşiu al ferestrei, că mă aflu în patul cu tăblii de stejar de acasă, şi-mi simţeam sufletul sfâşiat de o durere de care la trezire nu mi-am mai amintit nimic; am stat şi m-am gândit ce-o putea fi, şi dintr-odată nu am mai ştiut nimic din ultimii şapte ani! De parcă nici n-ar fi existat. Eram din nou copilă, tata tocmai fusese îngropat, şi chinul îmi era provocat de hotărârea lui Hindley de a mă despărţi de Heathcliff — pentru întâia oară fusesem părăsită — şi tocmai mă trezeam dintr-un somn chinuitor după o noapte de plâns. Am ridicat mâna să deschid tăbliile patului şi-am dat de masă. Mi-am trecut mâinile peste covor şi-atunci mi-au revenit brusc toate amintirile — suferinţa mi se transformase în disperare; nu ştiu să-ţi spun de ce mă simţeam aşa de nenorocită, probabil avusesem o criză de nebunie, că alt motiv nu poate fi. Gândeşte-te numai: la doisprezece ani am fost smulsă de la Wuthering Heights şi despărţită de toate amintirile, de tot ce aveam — adică de Heathcliff, căci asta era el pentru mine în acea vreme — şi am fost transformată în doamna Linton, stăpâna de la Thrushcross Grange, şi soţia unui străin — o exilată, renegată de tot ceea ce însemnase viaţa mea până atunci. Asta ca să-ţi faci o idee despre abisul în care m-am târât. N-ai decât să dai din cap cât vrei, Nelly, şi *tu* ai contribuit la asta. Ar fi trebuit să vorbeşti cu Edgar şi să-l convingi să mă lase-n pace. Vai de mine, ard toată! Ce bine-ar fi s-alerg acum pe-afară — să fiu din nou o copilă pe jumătate sălbatică, plină de curaj şi liberă … să râd de insultele aduse, nu să înnebunesc de durere când le-aud! Cum de m-am schimbat aşa de tare? Cum de mi se urcă sângele la cap în valuri la câteva cuvinte mai aspre? Sunt convinsă c-aş fi din nou eu însămi de-aş mai hălădui printre ierburile de pe dealuri … Deschide larg fereastra, las-o aşa! Haide-odată, ce mai stai?

— Pentru că nu vreau să răceşti şi apoi să mori, am răspuns.

— Vrei să spui că nu vrei să-mi dai o şansă de a trăi, zise ea îmbufnată. Oricum, nu sunt încă neajutorată, o s-o deschid singură.

Se strecură din pat şi, înainte de-a o putea opri, traversă camera cu un mers nesigur, deschise larg geamul şi se plecă în afară, fără să-i pese de aerul îngheţat care-i împungea umerii asemenea unui cuţit.

Am început s-o implor să plece de acolo şi în cele din urmă am încercat s-o trag cu forţa. Curând aveam să descopăr însă că puterea ei în delir o întrecea cu mult pe a mea — reacţiile şi aiurelile ei mă convinseseră deja că stăpâna mea chiar delira.

Luna nu-şi arătase chipul în noaptea aceea, totul era învăluit într-o negură întunecată; nu se vedea nici o lumină de la vreo casă, apropiată sau depărtată, toate se stinseseră deja de mult timp; cât despre cele de la Wuthering Heights, ele nu s-au zărit niciodată de-aici … şi totuşi ea susţinea că le vedea clipind.

— Uită-te, ţipă ea cu înverşunare, aia-i camera mea, cu lumânarea înăuntru, şi copacii se leagănă în faţa geamului; uite şi cealaltă lumânare, e-n podul lui Joseph … el se culcă târziu, nu? M-aşteaptă întâi s-ajung acasă, să-ncuie poarta după mine… Ei bine, o să mai aibă de aşteptat. E un drum lung şi-l străbat cu inima grea, şi trebuie să trecem mai întâi pe lângă biserica din Gimmerton în drumul nostru! În multe rânduri am înfruntat împreună spiritele ei şi ne-am întrecut care poate să reziste mai mult printre morminte şi am rugat spiritele să iasă afară, la lumină … dar, spune-mi, Heathcliff, de te-aş provoca aici, acum, ai mai îndrăzni s-o faci? Dacă da, am să te ţin lângă mine. Nu vreau să zac acolo singură, n-au decât să mă îngroape la şase metri sub pământ şi să-mi arunce deasupra şi toată biserica, n-am să-mi aflu liniştea până ce nu vei fi cu mine … niciodată!

Făcu o pauză, apoi reîncepu cu un zâmbet straniu:

— Se gândeşte… zice că mai bine-aş veni eu la el. Atunci, găseşte-o cale, dar nu prin curtea bisericii... Tare încet mai eşti! Fii mulţumit, totuşi, dintotdeauna tu ai fost cel care m-a urmat pe mine.

Mi-am dat seama că n-avea nici un rost să mă opun nebuniei ei, şi căutam să găsesc ceva s-o înfăşor, dar fără să-i dau drumul; n-o puteam lăsa singură lângă fereastra deschisă. Spre uimirea mea, am auzit zgomotul clanţei şi domnul Linton îşi făcu apariţia în încăpere. Tocmai ieşise din bibliotecă şi, trecând pe coridor, ne-a auzit vorbind şi a fost împins de curiozitate, sau poate de teamă, să afle ce se petrecea la ora aceea târzie.

— Domnule, am strigat, şi-am observat uimirea care i se întipărise pe chip la vederea încăperii îngheţate. Sărmana mea stăpână e bolnavă şi are mai multă putere decât mine, nu mă mai pot lupta cu ea, veniţi, rogu-vă, şi convingeţi-o să meargă înapoi în pat. Lăsaţi supărarea deoparte, căci cu greu o mai scoateţi din ale ei.

— Catherine, bolnavă? zise el şi se apropie rapid de noi. Închide fereastra, Ellen! Catherine, de ce …

Tăcu. Înfăţişarea sălbatică a doamnei Linton îl lăsă mut; nu mai putea decât să privească îngrozit când la mine, când la ea.

— A stat aici, frământându-se şi chinuindu-se, am continuat eu, n-a mâncat mai nimic şi n-a cerut nimic: până-n seara asta n-a lăsat pe nimeni să intre în cameră, aşa că n-am ştiut ce să vă spunem despre starea dânsei, căci nici noi nu ştiam cum se simţea; dar nu-i mare lucru.

Simţeam că mă explicasem greşit, căci stăpânul se încruntă pe dată.

— Nu-i mare lucru, Ellen Dean? spuse el consternat. O să dai tu mai bine socoteală fiindcă mi-ai ascuns tărăşenia asta!

Îşi îmbrăţişă nevasta şi-o privi îndurerat.

La început, nu-l recunoscu deloc … în privirea ei înceţoşată el era cu desăvârşire invizibil. Delirul nu se instalase totuşi definitiv; treptat-

treptat, pe măsură ce ochii ei se obişnuiră cu lumina din cameră după întunericul de-afară, descoperi cine-o ţinea în braţe.

— Ah, ai venit, tu eşti cu adevărat, Edgar Linton? vorbi ea, cu o vioiciune stârnită de mânie… Tu eşti unul dintre cei pe care-i găseşte omul când vrea mai puţin, şi niciodată atunci când are nevoie! Bănuiesc că-ţi vei începe acum jeluirile … parcă văd … dar n-or să mă mai ţină mult timp departe de culcuşul meu strâmt de acolo, de locul meu de odihnă unde-o să ajung înainte de sfârşitul primăverii! Uite-l, nu alături de Lintoni, în capelă, ci în aer liber, cu o piatră de mormânt la căpătâi; cât despre tine, faci cum vrei, poţi merge cu ei sau poţi veni alături de mine!

— Catherine, ce-ai făcut? începu stăpânul. Oare nu mai însemn nimic pentru tine? Îl iubeşti pe nemernicul acela de Heath…

— Şşt! îl opri doamna Linton. Gata. Mai spune-i o dată numele şi închei totul chiar acum, m-arunc pe fereastră. O să te-alegi doar cu ce ţii acum în braţe, căci sufletul o să-mi zboare pe dealul acela înainte să mă atingi din nou. Nu te mai doresc, Edgar, mi-a trecut… Întoarce-te la cărţile tale … Mă bucur că te poţi consola astfel, fiindcă tot ce-ai avut în mine a dispărut.

— Mintea îi e rătăcită, domnule, am intervenit, toată seara a spus numai nebunii; dar o să-şi revină, c-o îngrijire potrivită şi multă linişte. De-acum înainte trebuie să fim foarte atenţi să n-o mai supărăm.

— Nu mai vreau nici un sfat de la tine, răspunse domnul Linton. Ştiai prea bine care era starea stăpânei tale, şi m-ai încurajat s-o mâhnesc. Şi nu mi-ai spus nimic despre cum s-a simţit în ultimele trei zile. Ai fost lipsită de suflet! Luni întregi de boală n-ar fi putut aduce aşa o transformare!

Am încercat să mă apăr, zicând că nu merit să fiu pedepsită pentru năbădăile altora!

— Ştiam bine firea doamnei Linton, că-i încăpăţânată şi poruncitoare, am strigat, dar n-am crezut că voiaţi să-i încurajez pornirile aprige. N-am ştiut că ar fi trebuit să închid ochii şi să-l accept pe domnul Heathcliff, doar ca să-i fac ei pe plac. Mi-am făcut datoria de servitoare credincioasă şi v-am informat, şi-am primit o răsplată tot de servitoare credincioasă. Ei bine, data viitoare să-mi fie învăţătură de minte! Data viitoare să vă căutaţi singur informaţii!

— Data viitoare când mai vii la mine cu poveşti, să pleci din serviciul meu, Ellen Dean, îmi răspunse el sec.

— Şi-atunci, domnule Linton, preferaţi să nu mai ştiţi nimic? am spus. Heathcliff are permisiunea dumneavoastră s-o curteze pe domnişoara şi să vină aici de fiecare dată când sunteţi plecat, ca să o stârnească din nou pe stăpână împotriva dumneavoastră?

Deşi confuză, mintea lui Catherine înţelese totuşi discuţia noastră.

— Aha, deci Nelly a fost trădătoarea! exclamă ea aprinsă. Nelly e duşmanul meu cel ascuns, scorpie ce eşti! Vasăzică aşa, cauţi vârfuri de săgeţi fermecate ca să ne loveşti! Dă-mi drumul şi-o s-o fac eu să-i pară rău! O s-o fac să urle-n gura mare că-şi retrage cuvintele.

În ochi îi ardea furia unui nebun; se zbătea disperată să scape din braţele lui Linton. N-aveam de ce să mai zăbovesc acolo, aşa că am plecat, hotărâtă să mă duc singură după doctor.

Traversam grădina pentru a ieşi în drum şi ajunsesem într-un loc în care în zid este înfipt un cârlig pentru căpestre, când am zărit ceva care se mişca, şi nu în bătaia vântului. Deşi mă grăbeam, m-am oprit să văd despre ce era vorba, ca să nu rămân cu ideea c-ar fi vreo fiinţă de pe altă lume.

Am descoperit-o, uluită, mai mult pipăind decât văzând clar, pe Fanny, căţeluşa de vânătoare a domnişoarei Isabella, spânzurată de-o batistă şi aproape dându-şi duhul. Imediat am eliberat-o şi am dus-o în grădină. O văzusem când îşi urmase stăpâna sus la culcare, şi m-am întrebat cum ajunsese acolo şi ce fiinţă ticăloasă a putut face aşa ceva.

Pe când desfăceam nodul batistei, mi s-a părut că aud un zgomot de copite îndepărtându-se; dar aveam atâtea pe cap că nu m-am gândit prea mult la asta, deşi era un zgomot ciudat pentru acel loc şi acea oră, două noaptea.

Din fericire, domnul Kenneth tocmai ieşea din casă, în drum spre un bolnav din sat, când am ajuns la el; auzind însă despre boala lui Catherine Linton s-a hotărât să meargă imediat cu mine.

Era un om sincer şi dur, care şi-a arătat imediat îndoiala privind şansele ei de supravieţuire după această a doua criză, doar dacă nu-i urma sfaturile cu mai multă atenţie ca înainte.

— Nelly Dean, spuse el, nu pot să nu mă gândesc că-i vorba şi de altceva la mijloc. Ce s-a petrecut la Grange? Pe-aici au ajuns nişte zvonuri tare ciudate. O fată sănătoasă şi viguroasă precum Catherine nu cade la pat dintr-o nimica toată; oamenii ca ea nu fac aşa ceva. Trebuie să se întâmple ceva serios ca să ajungă la fierbinţeli şi lucruri de-astea. Cum a-nceput totul?

— O să vă spună stăpânul mai multe, i-am răspuns, dar dumneavoastră cunoaşteţi prea bine firea violentă a celor din neamul Earnshaw, iar doamna Linton îi întrece pe toţi. Vă pot spune doar că totul a pornit cu o ceartă. Era atât de înfuriată încât a făcut un soi de atac. Sau cel puţin, atât îşi mai aminteşte, căci pe urmă a fugit în camera ei şi s-a încuiat acolo. După care a refuzat să mai mănânce şi-acum când delirează, când rămâne într-un soi de visare; îi recunoaşte pe cei din jurul ei, dar mintea îi e plină de tot soiul de gânduri şi năluciri ciudate.

— Domnul Linton se va necăji? mă întrebă doctorul.

— Se va necăji, ziceţi? I s-ar frânge inima dacă s-ar întâmpla ceva

rău, am răspuns. Nu-l speriaţi mai mult decât e nevoie.

— Ei bine, i-am spus că trebuie să aibă grijă, zise tovarăşul meu de drum, va trebui acum să suporte consecinţele pentru că nu mi-a ascultat sfatul. Nu cumva s-a certat de curând cu domnul Heathcliff?

— Heathcliff ne vizitează deseori la Grange, am zis, deşi mai mult fiindcă l-a cunoscut doamna în copilărie, decât că i-ar plăcea stăpânului compania lui. În prezent, nu mai este binevenit, căci şi-a manifestat neobrăzarea de a nutri anumite gânduri mai îndrăzneţe în privinţa domnişoarei Linton. Nu cred că va mai fi primit vreodată.

— Şi domnişoara Linton îl tratează cu răceală? îşi urmă doctorul şirul întrebărilor.

— Nu mi se confesează, am răspuns eu, nedorind să mai continui subiectul.

— Nu, fireşte, la cât e de şireată, remarcă bărbatul clătinând din cap. Nu-şi dezvăluie nimănui planurile! Dar e cu-adevărat prostuţă. Ştiu dintr-o sursă de încredere că noaptea trecută — şi ce noapte frumoasă a fost! — s-a plimbat cu Heathcliff prin păduricea din spatele casei voastre vreo două ore, iar el tot stăruia să nu mai intre în casă şi să se urce cu el pe cal, să plece împreună! Informatorul meu zice că ea nu l-a putut înduplecа decât promiţându-i pe cuvânt că va fi pregătită s-o facă la următoarea lor întâlnire; când anume, n-a mai auzit, dar zi-i domnului Linton să fie cu mare băgare de seamă!

Vestea mă umplu de alte temeri; am iuţit pasul, am luat-o înaintea lui Kenneth, şi-am alergat tot drumul spre casă. Căţeluşa încă mai scâncea în grădină. Am stat un minut să-i deschid poarta, dar în loc s-o ia spre casă, a-nceput să adulmece iarba într-o parte şi-n alta, şi-ar fi fugit în drum dacă n-aş fi luat-o în braţe.

Am urcat în camera Isabellei, unde mi s-au adeverit toate temerile: era goală. De-aş fi ajuns cu câteva ore mai devreme, boala doamnei Linton ar fi putut s-o împiedice să facă acest pas pripit. Dar ce mai era acum de făcut? Exista posibilitatea să fie ajunşi din urmă, dacă ar fi pornit imediat cineva după ei. Eu una n-o puteam face, şi nici nu îndrăzneam să trezesc familia şi să tulbur pe toată lumea; cu atât mai mult să-i povestesc totul stăpânului, care şi-aşa era copleşit de nenorocirea lui şi nu mai avea nevoie de-o altă grijă.

N-aveam altă soluţie decât să tac din gură şi s-aştept ca lucrurile să-şi aleagă singure calea de urmat ; între timp, ajunsese şi Kenneth, aşa că m-am dus să-i anunţ sosirea, căutând să par calmă.

Catherine adormise, dar avea un somn agitat; soţul ei izbutise într-un târziu să-i calmeze criza de nebunie, iar acum stătea aplecat peste perna ei şi-i urmărea îndeaproape fiecare umbră, fiecare schimbare a trăsăturilor ei atât de dureros de expresive.

După ce examină bolnava, doctorul îi dădu speranţe domnului Linton că evoluţia bolii va fi favorabilă, cât timp aveam să păstrăm o

linişte perfectă şi constantă în jurul ei. Mie însă mi-a spus că pericolul cel mare nu era moartea, ci definitiva alienare mintală.

În noaptea aceea n-am închis ochii, nici eu, nici domnul Linton; nu ne-am mai dus la culcare, iar servitorii ceilalţi s-au trezit şi ei cu mult înainte de ora lor obişnuită, şi au început să umble tiptil prin casă şi să vorbească în şoaptă. Toată lumea se sculase, mai puţin domnişoara Isabella; ceilalţi au remarcat imediat cât de adânc dormea; fratele său a întrebat şi el dacă se trezise şi păru dornic s-o vadă şi în acelaşi timp jignit că tânăra arăta atâta nepăsare faţă de starea cumnatei sale.

Tremuram de teamă că avea să mă trimită pe mine s-o chem, dar am scăpat să fiu eu purtătoarea veştii proaste. Una dintre cameriste, o fetişcană fără minte, care fusese dis-de-dimineaţă cu o treabă în Gimmerton, veni sus gâfâind, cu gura căscată, şi dădu buzna în cameră plângând.

— Of, Doamne, Doamne! Ce-o să ne facem? Stăpâne, stăpâne, don'şoara noastră…

— Mai încet cu zgomotul! m-am grăbit eu, enervată de strigătele ei.

— Vorbeşte mai încet, Mary. Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Linton. Ce-i cu domnişoara?

— A plecat, a plecat de tot! Domnu' Heathcliff a fugit cu ea, spuse ea gâfâind.

— Nu se poate! exclamă Linton şi se ridică agitat. Nu-i adevărat, cum de ţi-a venit aşa ceva în cap? Ellen Dean, du-te şi caut-o — e incredibil, nu se poate-aşa ceva.

În timp ce vorbea, o duse pe servitoare către uşă şi o întrebă din nou de ce făcuse o asemenea afirmaţie.

— Păi, m-am întâlnit pe drum c-un flăcău de ne-aduce nouă laptele, se bâlbâi ea, şi m-a-ntrebat de nu-i supărare mare la Grange. Io am crezut că vorbeşte de boala doamnei şi i-am zis că da. Iar el zice „A plecat deja cineva după ei, nu?" Şi io n-am ştiut ce să-i zic. A văzut că nu ştiu nimic şi mi-a povestit că un domn şi-o doamnă s-au oprit să prindă o potcoavă la fierar, nu mult după miezul nopţii, la vreo două mile de Gimmerton, şi fata fierarului s-a dus să tragă cu urechea şi să vadă cine erau: i-a recunoscut imediat pe amândoi. L-a observat pe bărbat — era convinsă că-i Heathcliff, şi-apoi nimeni nu se poate înşela, toată lumea-l ştie — cum îi dă tatălui ei un galben drept plată. Doamna îşi ascundea faţa sub o pelerină, dar când a cerut nişte apă gluga i-a căzut şi-a văzut-o bine. Au plecat mai departe, şi Heathcliff ţinea amândouă frâiele, şi se-ndepărtau de sat, şi mergeau pe cât de repede puteau pe drumurile desfundate. Fata n-a vorbit deloc cu taică-său, dar a povestit tărăşenia în tot satul azi-dimineaţă.

Am fugit să mă uit, de formă, în camera Isabellei şi am adeverit la revenire cuvintele slujnicei. Domnul Linton îşi reluase locul lângă pat; s-a uitat la mine când am intrat şi-a citit pe chipul meu răspunsul,

apoi şi-a plecat ochii, fără nici un cuvânt.

— Ce-o să facem? Să-ncercăm să-i găsim şi s-o aducem înapoi? am întrebat.

— A plecat de bunăvoie, răspunse stăpânul; dacă voia, avea tot dreptul s-o facă. Nu-mi mai vorbi de ea, te rog; de-acum înainte nu-mi este soră decât cu numele, şi asta nu fiindcă o reneg eu, ci fiindcă ea m-a renegat pe mine.

Şi cu asta subiectul a fost închis; nu s-a mai interesat de ea şi nici n-a mai pomenit-o în vreun fel, doar mi-a spus să-i trimit toate lucrurile în noul ei cămin, oriunde-ar fi fost el, când aveam să-l aflu.

8 „Sufletul nu se poate elibera dacă persoana aflată pe moarte a fost aşezată pe un culcuş din fulgi de porumbel… S-au consemnat situaţii în care s-au pus fulgi de porumbel într-un săculeţ care a fost băgat sub persoane muribunde pentru a le ţine în viaţă până la sosirea unei persoane dragi; dar după ce întâlnirea a avut loc, fulgii au fost luaţi şi i s-a îngăduit morţii să sosească”(Richard Blakeborough, Wit, Character, *Folklore and Customs of the North Riding of Yorkshire*, Saltburn-by-the-Sea, ed. a 2-a, 1911, p. ll6).

CAPITOLUL XIII

Fugarii au lipsit două luni. În acele două luni doamna Linton se luptă şi învinse cea mai puternică formă a unei febre cerebrale, cum era cunoscută boala. N-a existat mamă care să-şi fi îngrijit copilul cu mai mare devotament decât a îngrijit-o pe ea Edgar. N-a scăpat-o din ochi zi şi noapte, şi i-a îndurat răbdător toate toanele stârnite de nişte nervi iritabili şi de-o minte tulbure. Deşi Kenneth îi spusese că cea salvată de la moarte avea să-i mulţumească doar creându-i şi mai mari probleme pe viitor, că, de fapt, îşi sacrifica propriile forţe şi sănătatea ca să păstreze în viaţă această epavă umană, recunoştinţa şi fericirea stăpânului fură imense în clipa în care doctorul îi spuse că viaţa soţiei sale era în afară de orice pericol; şi ceas de ceas stătea lângă ea, urmărind însănătoşirea treptată a trupului ei, hrănindu-şi speranţele cu iluzia că şi mintea ei îşi va regăsi echilibrul şi avea să fie curând la fel ca mai înainte.

Stăpâna îşi părăsi camera pentru prima dată la începutul lunii martie. Domnul Linton îi aşezase pe pernă, dis-de-dimineaţă, un mănunchi de şofran auriu, pe care ochii ei, care de mult nu mai străluciseră de plăcere, l-au zărit chiar la trezire şi-au sclipit încântaţi, apoi a adunat grăbită florile.

— Astea-s primele flori care apar la Heights, a exclamat ea. Mi-aduc aminte de vânturile blânde care aduc dezgheţul, de căldura soarelui şi de zăpada aproape topită… Edgar, nu-i aşa că bate vântul dinspre miazăzi şi că zăpada-i dusă?

— Da, draga mea, aproape că nu mai e zăpadă pe-aici, îi răspunse soţul, nu mai văd decât vreo două pete albe pe toată-ntinderea până-n zare. Ceru-i albastru, ciocârliile cântă, iar izvoarele şi pâraiele sunt pline ochi. Catherine, anul trecut pe vremea asta îmi doream să te am aici, sub acest acoperiş — acum îmi doresc să fii acolo sus, pe dealuri: aerul e-atât de dulce, încât cred că te-ar vindeca.

— N-am să mai ajung acolo, decât o singură dată! grăi bolnava. După care tu o să mă părăseşti, iar eu acolo o să rămân veşnic. Primăvara viitoare o să vrei să mă ai din nou sub acest acoperiş, şi-o să priveşti în urmă şi-o să te gândeşti cât de fericit ai fost azi.

Linton o copleşi cu cele mai calde mângâieri şi încercă s-o înveselească cu cele mai blânde cuvinte; dar ea se uita la flori aproape fără să le vadă, şi lacrimile i se strânseră în gene şi-i scăldară chipul, fără să bage de seamă.

Ştiam deja că se simţea mult mai bine, şi ne-am gândit că statul într-un singur loc era vinovat de această stare de spirit şi că am putea încerca să schimbăm decorul.

Stăpânul îmi spuse să aprind focul în salonul părăsit de atâtea săptămâni şi să aşez un fotoliu în dreptul ferestrei, la soare, după care o aduse jos, unde tânăra lenevi vreme-ndelungată, bucurându-se de căldura plăcută şi, aşa cum ne aşteptam, trezită la viaţă de obiectele din jur, pe care, deşi familiare, nu le mai asocia cu îngrozitoarea cameră în care zăcuse. Spre seară păru să o ajungă oboseala, dar nici un argument nu reuşi s-o convingă să se întoarcă în odaia sa, astfel că m-am văzut nevoită să-i aranjez canapeaua drept pat, până i se va pregăti o altă încăpere.

Şi ca să evităm oboseala pricinuită de urcatul şi coborâtul scărilor, am aranjat pentru ea camera asta, în care locuiţi dumneavoastră acum, la acelaşi etaj cu salonul: curând se simţea îndeajuns de puternică să poată merge dintr-o încăpere într-alta, sprijinindu-se de braţul lui Edgar.

Ah, îmi spuneam eu, e posibil să-şi revină, aşa de bine îngrijită cum e! Şi-mi doream asta din două motive, căci de viaţa ei depindea o alta; speram cu toţii ca în scurt timp sufletul domnului Linton să se umple de bucurie, iar pământurile sale să fie apărate de mâini străine, prin naşterea unui moştenitor.

Trebuie să vă spun acum că Isabella îi trimisese fratelui ei, la vreo şase săptămâni de la plecare, un bilet scurt prin care îşi anunţa căsătoria cu Heathcliff. Tonul părea rece şi sec, dar la sfârşit erau adăugate cu creionul o cerere destul de neclară de iertare, alături de rugămintea de a se gândi la ea cu dragoste şi de a o ierta dacă faptele ei îl supăraseră. La momentul respectiv nu putuse să nu o facă, iar acum nu mai stătea în puterile ei să schimbe situaţia.

Nu cred că Linton a răspuns acestei scrisori, căci, la vreo două săptămâni după aceea, am primit chiar eu o lungă epistolă pe care-am socotit-o destul de ciudată ştiind că venea din partea unei mirese care tocmai şi-a încheiat luna de miere. O să v-o citesc, căci o mai păstrez şi azi. Orice urmă lăsată de cei care au plecat dintre noi e preţioasă, dacă atunci când au fost în viaţă i-am iubit.

Dragă Ellen — aşa începe.

Am ajuns aseară la Wuthering Heights şi-am auzit, pentru prima oară, că lui Catherine i-a fost şi încă îi mai este foarte rău. Nu cred c-ar trebui să-i scriu, iar fratele meu e probabil ori prea furios, ori prea mâhnit să-mi răspundă la scrisori. Cu toate astea, trebuie să mă destăinui cuiva, aşa că numai tu mi-ai rămas.

Transmite-i, rogu-te, lui Edgar mesajul c-aş da orice din lumea asta să-l mai văd o dată — că inima mea a revenit la Thrushcross Grange la douăzeci şi patru de ore după ce l-am părăsit şi acolo se găseşte şi acum, plină de simţăminte calde pentru el şi Catherine! *Eu, însă, nu o pot urma* (cuvintele astea sunt subliniate) — să nu mă aştepte, să creadă ce-or vrea, dar să n-o pună pe seama voinţei mele slabe sau a

lipsei de afecţiune pentru ei.

Restul acestei scrisori este numai pentru tine. Vreau să te întreb două lucruri.

Mai întâi, cum ai izbutit să-ţi păstrezi pornirile fireşti naturii umane când ai locuit aici? Nu recunosc nici un sentiment pe care cei din jur să-l poată împărtăşi cu mine.

Cea de-a doua, care mă interesează foarte mult…

Este domnul Heathcliff o fiinţă omenească? Dacă da, este cumva nebun? Şi dacă nu, este cumva un diavol? N-am de gând să-ţi spun motivele pentru care te întreb asta, dar te implor să-mi explici, dacă poţi, cu cine m-am măritat — vreau să spun… atunci când vei veni să mă vezi, căci trebuie s-o faci, Ellen, cât de curând posibil. Nu-mi scrie, doar vino şi adu-mi ceva de la Edgar, orice.

Acum vei afla cum am fost primită în noul meu cămin, căci trebuie să cred că asta va fi Wuthering Heights pentru mine. Zăbovesc asupra aspectelor legate de lipsa confortului doar în trecere, căci nu mă gândesc la asta decât atunci când îmi lipseşte cu desăvârşire — dar chiar şi acum aş râde şi-aş dansa de fericire dacă doar asta mi-ar lipsi şi restul ar fi numai un vis ciudat!

Soarele tocmai apunea în spatele conacului nostru atunci când am apucat-o spre Wuthering Heights; bănuiam că se făcuse deja ora şase, dar tovarăşul meu de drum se opri preţ de-o jumătate de oră şi cercetă parcul, grădinile, tot locul, astfel că deja se înnoptase atunci când am descălecat în curtea pietruită a vechii ferme, iar fostul tău tovarăş, Joseph, îşi făcu apariţia şi ne primi la lumina slabă a unei lumânări. Se purtă cu acea politeţe care contribuia la renumele său. Mai întâi îşi ridică lumânarea în dreptul feţei mele, îşi miji ochii răutăcios, îşi răsfrânse buza de jos şi apoi îmi întoarse spatele.

Pe urmă luă cei doi cai şi-i duse-n grajd, după care reapăru ca să încuie poarta, de parcă am fi locuit într-un vechi castel.

Heathcliff rămase să-i vorbească, iar eu am intrat în bucătărie: o văgăună murdară şi lăsată vraişte, pe care cred că n-ai mai recunoaşte-o, aşa de mult s-a schimbat de când erai tu aici.

Un băiat cu aer necioplit, cu trup vânjos şi veşminte slinoase, ce aducea cu Catherine la ochi şi gură, şedea lângă foc.

„Este nepotul legitim al lui Edgar”, mi-a trecut mie prin minte, „deci întrucâtva şi-al meu; ar trebui să dau mâna cu el sau — da, chiar aşa, de ce nu — să-l sărut. E absolut normal să ne înţelegem bine de la început.”

M-am apropiat, am încercat să-i apuc pumnul dolofan şi-am rostit:

— Bună, dragul meu.

Mi-a răspuns într-un jargon de neînţeles.

— Hareton, nu vrei să fim prieteni? a fost următoarea mea încercare de a face conversaţie.

O înjurătură urmată de ameninţarea că-l va asmuţi pe Throttler asupra mea dacă „nu-mi tace fleanca” au constituit răsplata perseverenţei mele.

— Hei, Throttler, băiete, a şoptit micul ticălos, şi-a trezit corcitura de buldog tolănită într-un colţ. Acu’ n-ai de gând să ieşi odată? mă întrebă cu un aer autoritar.

Ţineam la viaţa mea, şi m-am supus; am ieşit în curte, în aşteptarea celorlalţi. Domnul Heathcliff nu se zărea nicăieri, iar Joseph, pe care l-am căutat la grajduri şi l-am rugat să mă însoţească în casă, s-a holbat la mine şi a bombănit în sinea lui câteva clipe, apoi a strâmbat din nas şi-a zis:

— Măi, măi, măi, a mai auzit-a vreu’ creştin vorbe de-aiste? Cum le zice, cum le zice! Cum o să-nţeleg ce-oţ’ zice?

— Am zis că doresc să mă însoţeşti în casă, am strigat eu, crezând că e surd, dar şi dezgustată de bădărănia lui.

— Io, nu! Găsiţ’ p-altu’-n loc, mi-a răspuns şi şi-a văzut mai departe de treabă, mormăind din când în când şi uitându-se, cu un dispreţ suveran, la rochia şi faţa mea (cea dintâi, mult prea fină, iar cea din urmă precis că arăta pe cât de jalnică spera şi el).

Am dat ocol curţii, am pătruns printr-o portiţă şi-am ajuns în faţa unei alte uşi, la care mi-am permis să ciocănesc, cu speranţa că voi da de vreun servitor mai politicos. Curând, în cadrul uşii apăru un bărbat înalt, uscăţiv, fără cravată şi foarte murdar, ale cărui trăsături se pierdeau într-o claie de laţe ce-i atârnau pe umeri, în vreme ce ochii semănau cu cei ai lui Catherine, doar că nu mai păstrau nici o urmă din frumuseţea lor.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el încruntat. Cine eşti?

— Numele meu a fost până nu de mult Isabella Linton, i-am răspuns. M-aţi mai văzut şi cu alte ocazii, domnule. De curând m-am căsătorit cu domnul Heathcliff, iar el m-a adus aici — cu acordul dumneavoastră, bănuiesc.

— Prin urmare, s-a întors? întrebă sihastrul, cu o privire de lup flămând.

— Da, tocmai am sosit, am spus, dar m-a lăsat la uşa bucătăriei, şi-atunci când am vrut să intru, băiatul dumneavoastră era de pază şi m-a ameninţat că va asmuţi asupra mea buldogul.

— E bine că ticălosul chiar s-a ţinut de cuvânt! mormăi viitoarea mea gazdă, şi scrută întunericul din spatele meu aşteptându-se să-l zărească pe Heathcliff, după care se lansă într-o serie de înjurături şi ameninţări legate de ce-ar fi fost el în stare dacă „diavolul” l-ar fi dus de nas.

Deja mă căiam că bătusem la uşa lui şi eram pe punctul de a pleca înainte ca el să-şi termine ocările, dar înainte să fac un pas, mi-a poruncit să intru şi-a ferecat grijuliu uşa în urma sa.

În începerea uriaşă nu era altă lumină în afara focului zdravăn din cămin, iar podeaua ajunsese de acum cenuşie, vasele strălucitoare de cositor care-mi atrăgeau privirile în copilărie deveniseră, între timp, la fel de şterse, pătate şi pline de praf.

M-am interesat dacă aş putea chema o servitoare care să mă conducă în dormitor. Domnul Earnshaw preferă să rămână tăcut. Măsura începerea în lung şi-n lat, cu mâinile în buzunare, de parcă ar fi uitat că eram acolo, cufundat atât de adânc în gânduri şi cu un aer aşa de ursuz, încât m-am temut să-l deranjez din nou.

Nu vei fi surprinsă să afli, Ellen, cât de deprimată mă simţeam, atât de singură, aşezată lângă foc în camera aceea atât de puţin primitoare, gândindu-mă că la nici patru mile depărtare se găsea casa mea cea frumoasă, cu singurii oameni din lume pe care-i iubeam; la fel de bine putea fi şi Atlanticul între noi, în loc de aceste patru mile, oricum nu eram în stare să le străbat!

M-am tot întrebat către cine să mă îndrept pentru un strop de alinare, şi — te implor să nu-i spui nimic lui Edgar şi nici lui Catherine — mai presus decât orice altă durere a mea era disperarea că nimeni nu putea sau nu voia să-mi fie aliat împotriva lui Heathcliff!

Acceptasem, aproape cu bucurie, să locuim la Wuthering Heights, căci astfel mă asiguram că nu voi fi mereu singură cu el, dar Heathcliff ştiuse prea bine cu ce fel de oameni aveam să trăim, şi nu-i era teamă defel că s-ar fi băgat cumva cineva în treburile lui.

Am stat vreme îndelungată şi-am cugetat; ceasul bătuse deja de opt, apoi de nouă, şi tovarăşul meu încă mai măsura începerea, cu capul plecat în piept, într-o tăcere deplină, întreruptă doar, din când în când, de câte un mormăit sau o înjurătură.

Am ascultat atentă, dornică să disting în casă o voce de femeie, şi sufletul mi s-a umplut în acest răstimp cu regrete profunde şi îngrozitoare presimţiri, cărora le-am dat frâu liber, într-un târziu, în hohote de plâns şi suspine.

Nu-mi dădusem seama cât de tare plângeam până când Earnshaw nu se opri din mers şi se holbă uimit la mine. Profitând de faptul că-mi dădea atenţie, am exclamat:

— Sunt ruptă de oboseală de pe drum, şi vreau să mă culc! Unde-i servitoarea? Spuneţi-mi unde o pot găsi, dacă ea nu vine la mine!

— N-avem aşa ceva, mi-a răspuns, trebuie să te descurci singură.

— Bine, spuneţi-mi măcar unde o să dorm, am suspinat eu.

Deja nu mai păstram nici o urmă de demnitate, epuizarea fizică şi nefericirea mă doborâseră complet.

— O să te conducă Joseph în camera lui Heathcliff, a mai spus el, deschide uşa aia, e înăuntru.

Tocmai mă pregăteam să ies, când m-a oprit brusc şi a adăugat pe un ton foarte ciudat:

— Ai grijă să încui uşa, şi trage zăvorul, să nu uiţi!

— Bine, am zis, dar de ce, domnule Earnshaw?

Nu mă bucuram deloc la gândul că aveam să mă încui într-o cameră alături doar de Heathcliff.

— Uite! a rostit şi şi-a scos din jiletcă un pistol ciudat, cu un cuţit cu două tăişuri şi buton, legat de ţeavă. E-o tentaţie prea mare pentru un om disperat, nu? Nu mă pot abţine să nu urc la el în fiecare noapte şi să nu încerc uşa. O dată de-o găsesc descuiată, s-a zis cu el! O fac de fiecare dată, chiar dacă doar c-un minut înainte îmi trec prin minte milioane de motive care-ar trebui să mă oprească; un diavol mă zgândăreşte să-mi distrug propriul plan şi să-l omor; şi n-ai decât să tempotriveşti cât poţi, că până la urmă nici toţi îngerii din cer nu-l mai salvează!

Am cercetat curioasă arma şi un gând cumplit mi-a trecut prin minte. Ce puternică m-aş simţi să am o astfel de armă! I-am luat-o din mână şi am atins lama. El privi cu uimire expresia care îmi apăru pentru o clipă pe chip. Nu fusese oroare, ci jind. Îşi smuci invidios pistolul, închise cuţitul şi-l ascunse la loc.

— Nu-mi pasă dacă-i spui, zise el, pune-l în gardă şi păzeşte-l şi dumneata. Văd că ţi-ai dat seama cum ne înţelegem şi nu prea te şochează că e în pericol.

— Ce v-a făcut Heathcliff? am întrebat. Cu ce v-a greşit ca să stârnească o asemenea ură? N-ar fi mai bine să-i cereţi să plece din casă?

— Nu, a tunat Earnshaw. E-un om mort de-i trece prin cap să mă părăsească; convinge-l s-o facă, şi-o să ai sângele lui pe mâini! Cum adică, să pierd *totul*, fără să-ncerc să recuperez ceva? S-ajungă Hareton un cerşetor? La dracu'! Am să recuperez *tot*, plus tot aurul *lui*, şi-apoi şi *sângele* lui, iadul mânca-i-ar sufletul! Şi-atunci iadul o să se-ntunece de zece ori mai mult după ce-o ajunge el acolo!

Tu deja mi-ai vorbit despre purtarea fostului tău stăpân, Ellen. În mod clar, e pe punctul de a-şi pierde minţile — sau cel puţin aşa a fost aseară. Mi-era frică să stau lângă el şi preferam chiar grosolănia servitorului, prin comparaţie.

Între timp, reîncepuse să se plimbe cufundat în gânduri, astfel că am ridicat ivărul şi-am fugit în bucătărie. Joseph stătea aplecat peste vatră şi privea într-un ceaun imens ce se legăna deasupra focului, iar lângă el, pe o bancă, se afla o strachină de lemn cu urluială de ovăz. Conţinutul ceaunului începu să fiarbă şi el se întoarse să-şi vâre mâna în strachină; am bănuit că pregătirile erau pentru cină şi, fiindcă mi-era foame, m-am decis că trebuia să fie măcar comestibilă, aşa că am strigat:

— Lasă, fac *eu* porridge-ul! I-am luat vasul din mână şi mi-am scos pălăria şi mantaua de călărie. Domnul Earnshaw, am continuat, m-a

sfătuit să mă descurc singură, şi asta o să şi fac, n-o să-mi dau aere de cucoană cu voi, ca să mor de foame!

— Buunul' Dumnezeu! meliţă el, apoi se aşează şi-şi trecu mâna peste ciorapii dungaţi, de la genunchi spre glezne. De-o fi s-am noi ordin', tocma' când m-obişnui cu doi stăpâni, de-o fi să am ş-o *stăpână* pe cap, îi timpu' să plec. N-aş fi zis niciodat', la cât de mult iubesc locu' ăsta, da' mă tem c-acu-i momentu'.

Văicărelile lui nu mă impresionară câtuşi de puţin; m-am apucat rapid de treabă, oftând cu gândul la timpul când ceea ce făceam acum ar fi fost o distracţie veselă, dar am izgonit degrabă senzaţia aceea. Mă durea să-mi amintesc de timpuri mai luminoase, şi cu cât mi se iveau mai repede aducerile-aminte, cu atât şi lingura de lemn mesteca mai abitir, şi pumnii de urluială cădeau în apă.

Joseph îmi privea cu indignare crescândă felul de a găti.

— Ai, ai, ai! se văicări el. Hareton n-are să s-ating' de terciu' ăsta! Are să fie numa' nişte cocoloaş' mari cât pumnu' mieu. I-ote, iară'! Mai bine dă ciaunu' jos şi-i gata. Zdrang şi-i gata! Mare minun' îi că n-ai spart fundu'!

Era, trebuie să recunosc, un porridge îngrozitor atunci când l-am turnat în cele patru castroane. Un urcior cu lapte proaspăt tocmai fusese adus din lăptărie, iar Hareton îl duse la gură şi-ncepu să bea din el lacom, cu laptele curgându-i pe bărbie.

Am obiectat imediat şi i-am spus c-aş fi preferat să-şi toarne în cană, de vreme ce nu puteam să beau ceva aşa de murdar. Bătrânul se simţi ofensat de aşa un moft şi mă asigură în repetate rânduri că flăcăul era la fel de curat ca şi mine şi se miră cum de puteam fi aşa de încrezută, în vreme ce haimanaua continua să bea şi să-şi lase balele în urcior, cu o privire sfidătoare.

— O să iau cina în altă cameră, am anunţat eu. Nu aveţi o încăpere numită salon?

— *Salon?!* mă îngână el în zeflemea. Salon! Nooo, noi n-avem d-astea! Dă nu vă place dă noi, îi stăpânu', şi dă nu vă place dă stăpânu', ne-aveţ' pă noi.

— Prea bine, atunci voi merge sus, am răspuns. Arată-mi camera.

Mi-am pus castronul pe-o tavă şi m-am dus să-mi iau singură nişte lapte.

Bătrânul se ridică bombănind zgomotos şi o luă înainte pe scară, deschizând din când în când câte-o uşă şi uitându-se înăuntru.

— Iote-aci, o camer', zise-ntr-un târziu şi dădu de perete o uşă dărăpănată. Îi numa' bun' dă mâncat niscaiva fiertur' într-însa. În colţ ăi o grămad' dă ştuleţi şi puneţ' batista peste ia, de credeţ' că v-oţ murdări.

„Camera" era de fapt un depozit ce mirosea puternic a malţ şi grâne, care erau depozitate în mai mulţi saci aşezaţi în stive

împrejurul unui spaţiu gol lăsat în mijloc.

— Ia ascultă, omule, m-am uitat la el furioasă de-a binelea, aici nu se poate dormi. Vreau să-mi văd imediat dormitorul!

— *Dormitoru'!* a repetat el, în derâdere. Aţ' văz't toat' dormitoarele d-aci, ăsta-i al meu! şi arătă spre o a doua încăpere, care se deosebea de prima prin faptul că era mai goală şi avea un pat mare şi scund, fără perdele, acoperit la un capăt cu o plapumă indigo.

— Ce treabă am eu cu-al tău? m-am răstit. Bănuiesc că domnul Heathcliff nu stă în podul casei, nu?

— Ai, la conaşu' *Heathcliff* vreţ'? strigă el, de parcă tocmai făcuse o nouă descoperire. De ce n-aţ' zis aşea de la-nceput! Nu mai îm' băteam capu' de poman', da' iote că n-oţi putea vede', că nime' nu intră într-acolea, o ţine-ncuiat'.

— E o casă tare drăguţă, Joseph, şi chiriaşii de asemenea, nu m-am putut eu abţine: cred că toată nebunia din lume m-a cuprins în ziua în care mi-am legat soarta de a voastră! Şi totuşi, trebuie să mai existe şi alte camere! Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată, găseşte-mi undeva un loc!

Nu-mi răspunse, ci-şi târşi picioarele cu încăpăţânare în jos pe treptele de lemn, apoi se opri în faţa unei încăperi care, după atitudinea lui şi calitatea superioară a mobilierului, părea a fi cea mai bună din casă.

Avea până şi covor, dintre cele de calitate, doar că modelul îi era ascuns de praf; un şemineu decorat cu broderie de hârtie, destrămată; un frumos pat de stejar, cu baldachin şi ample perdele stacojii dintr-un material destul de scump, cu croială modernă. În mod evident, însă, trecuseră prin multe: draperia mătura pe alocuri podeaua, ici şi colo scăpase din inele, iar bara de fier ce o susţinea se îndoise pe o latură asemeni unui arc. Şi scaunele păstrau urmele vremii, multe dintre ele fiind rupte, în vreme ce lambriurile de pe pereţi erau pline de zgârieturi şi crăpături.

Tocmai mă pregăteam să-mi fac curaj să intru, când călăuza mea prostănacă grăi:

— Iote, asta-i a lu' stăpânu'.

Deja mi se răcise cina, îmi pierise pofta de mâncare şi îmi pierdusem răbdarea. Am cerut să-mi dea imediat un loc în care să mă pot odihni.

— Unde dracu'? începu boşorogul plin de evlavie. Doamne iart'! Doamne binecuvinteaz'! Unde dracu' să mergeţ'? Le-aţ' văz't pă toat', doar p-a lu' Hareton, nu. Nu mai ieste alta-n toat' casa!

Eram atât de supărată, c-am azvârlit tava, cu tot cu castron, pe jos, după care m-am aşezat în capul treptelor, mi-am ascuns faţa în mâini şi-am început să plâng.

— Ei, ei, foart' bine, don'şoară Cathy[9], aşea, foart' bine! a exclamat

Joseph. Numai bine să se-npiedice stăpânu' d-oalele sparte, şi-atunci o să vedeţ'. Fată de nimic! Meritaţ' să muriţ de foame' pent'asta, s-aruncaţ' bunătăţile lu' Dumnezeu pe jos, de furie. Da' nu crez să v-arătaţ' mult timp furiile. Credeţ' că Heathcliff se poart' frumos? Nimenea nu vrea să-l vază furios. Nimenea!

Şi plecă, bombănind, în bârlogul lui, luând lumânarea cu el şi lăsându-mă în întuneric.

Perioada de cugetare ce a urmat acelui impuls prostesc m-a silit să recunosc necesitatea de a-mi mai domoli mândria, de a-mi potoli furia şi de a face ceva pentru a-i anula efectele. Un ajutor nebănuit s-a ivit odată cu apariţia lui Throttler, pe care acum l-am recunoscut: era puiul bătrânului nostru Skulker; doar îşi petrecuse întreaga copilărie la noi, la Grange, şi chiar tata i-l dăduse domnului Hindley. Mi-am închipuit că mă recunoaşte, de vreme ce şi-a băgat nasul în mine în chip de salut, după care s-a grăbit să devoreze terciul de pe jos, în vreme ce eu bâjbâiam, treaptă de treaptă, după cioburi şi curăţam cu batista stropii de lapte de pe balustradă.

Eram aproape gata când am auzit în coridor paşii lui Earnshaw; tovarăşul meu şi-a băgat coada între picioare şi s-a lipit de perete, eu m-am furişat în dreptul celei mai apropiate uşi. Încercarea lui Throttler de a-l evita nu s-a dovedit reuşită, după cum aveam să deduc din goana de pe trepte, urmată de un schelălăit prelung, jalnic. Eu, însă, am avut mai mult noroc. A trecut pe lângă mine, a intrat în camera lui şi-a închis uşa.

Imediat după aceea a apărut şi Joseph, să-l ducă pe Hareton la culcare. Mă adăpostisem în camera lui Hareton şi, când mă văzu acolo, bătrânul zise:

— Îi loc pent' amundoo, pent 'mneata şi mândria 'mneatale, zic io, în casă. Că-i goal' şi de l-oţ' avea şi pe dracu' companie, sunteţ' trei!

I-am urmat bucuroasă sfatul; m-am azvârlit într-un fotoliu lângă foc şi am adormit imediat.

Somnul mi-a fost adânc şi dulce, deşi mult prea scurt. Domnul Heathcliff m-a trezit; tocmai sosise şi mă întreba, în felul lui iubitor, ce căutam acolo.

I-am spus de ce am stat trează până târziu — pentru că el avea cheia de la camera noastră în buzunar.

Cuvântul *noastră* fu primit ca o ofensă de moarte. Se jură că nu fusese, nu era şi nu avea să fie niciodată a mea, şi că el o să — dar n-am acum de gând să-ţi descriu limbajul lui, sau purtarea sa obişnuită, de vreme ce dă dovadă de ingeniozitate şi nu oboseşte niciodată în încercările de a-mi stârni oroarea. Uneori mă uluieşte cu o intensitate care-mi întrece frica, dar te asigur că un tigru sau un şarpe veninos nu ar fi în stare să mă îngrozească mai mult ca el. Mi-a spus de boala lui Catherine şi l-a acuzat pe fratele meu că i-ar fi provocat-o, după care

mi-a promis că eu voi fi cea care va suferi în locul lui Edgar, până ce avea să pună mâna pe el.

Îl urăsc cu toată fiinţa — sunt distrusă — am fost nebună! Ai grijă să nu sufli nimănui la conac o vorbă despre toate astea. Te voi aştepta în fiecare zi — nu mă dezamăgi!

Isabella

9 Aici Joseph fie o felicită în mod ironic pe Catherine pentru că a ajutat la crearea acestei situaţii, fie vrea să sugereze că Isabella începe să fie la fel de dificilă ca şi Catherine.

CAPITOLUL XIV

Cum am terminat de citit cu atenţie epistola, m-am dus la stăpân şi l-am informat că sora sa ajunsese cu bine la Wuthering Heights şi că mi-a trimis o scrisoare prin care îşi exprima regretul faţă de starea doamnei Linton, precum şi dorinţa de a-l revedea, alături de rugămintea de a-i trimite, prin mine, cât mai curând posibil, un semn că fusese iertată.

— Iertată? zise Linton. N-am de ce s-o iert, Ellen, poţi merge chiar în după-amiaza asta la Wuthering Heights, dacă vrei, şi-i poţi transmite că nu sunt *furios* pe ea, ci doar *mâhnit* că am pierdut-o: mai ales că nu-mi pot imagina că o să fie vreodată fericită. Cât despre posibilitatea de a o vizita acolo, iese complet din discuţie; vom rămâne pe veci despărţiţi; şi dacă vrea cu adevărat să ne vedem, spune-i să-l convingă mai întâi pe ticălosul cu care s-a măritat să plece din ţinutul ăsta.

— Bine, domnule, dar nu-i scrieţi un bileţel măcar? l-am implorat eu.

— Nu, mi-a răspuns. N-are rost. Legătura mea cu familia lui Heathcliff va fi la fel de redusă precum este a lui cu a mea. Nu va exista!

Răceala domnului Edgar m-a întristat peste măsură; şi tot drumul spre Wuthering Heights n-am făcut decât să-mi storc creierii cum să pun mai mult suflet în vorbele lui atunci când am să i le repet Isabellei şi cum să îndulcesc refuzul lui de a-i scrie surorii sale măcar două-trei rânduri.

Cred că mă aştepta încă de dimineaţă: de cum am intrat pe aleea din grădină, am zărit-o privind printre zăbrelele ferestrei, şi i-am făcut semn, dar s-a tras degrabă înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o vadă cineva.

Am intrat fără să mai bat la uşă. Niciodată nu mi s-a înfăţişat dinaintea ochilor o imagine mai tristă decât aceasta a ceea ce odinioară fusese o casă plină de viaţă. Trebuie să mărturisesc că dacă aş fi fost în locul tinerei stăpâne măcar aş fi măturat în faţa vetrei şi aş fi şters mesele de praf. Dar ea deja adoptase aerul de nepăsare al locului în care se găsea. Chipul ei drăgălaş era acum palid şi indiferent, părul nu-l mai avea buclat — unele şuviţe îi căzeau drepte pe umeri, altele erau răsucite neglijent în jurul capului. Probabil că nu-şi mai schimbase de seara trecută rochia.

Hindley nu era acolo. Domnul Heathcliff şedea la o masă şi răsfoia prin carnetul lui de buzunar; s-a ridicat de cum m-a văzut şi m-a întrebat ce mai fac, destul de prietenos, după care mi-a oferit un

scaun.

Era singurul din întreaga încăpere care arăta decent, ba chiar mi-a trecut prin cap că niciodată nu arătase mai bine. Atât de mult se schimbaseră lucrurile, că un străin l-ar fi considerat pe Heathcliff drept un gentleman de neam nobil, iar pe soţia lui o femeie şleampătă, de rând!

Ea s-a apropiat de mine nerăbdătoare, să mă salute, şi cu o mână întinsă spre scrisoarea mult aşteptată. Am clătinat din cap. Nu m-a înţeles, ci m-a urmat la bufetul către care m-am îndreptat ca să-mi las boneta şi mi-a şoptit să-i dau degrabă ce-i adusesem. Heathcliff îşi dădu seama de manevrele ei, şi spuse:

— Dacă ai ceva pentru Isabella, cum de altfel sunt convins că ai, Nelly, dă-i, te rog. Nu e nevoie să fie în taină, noi nu avem secrete unul faţă de celălalt.

— Oh, dar n-am nimic, am răspuns, socotind că era mai bine să spun degrabă adevărul. Stăpânul m-a rugat să-i transmit surorii sale să nu-i aştepte nici scrisoarea, nici vizita prea curând. Vă trimite toată dragostea lui, doamnă, şi toate urările de fericire, precum şi iertarea pentru mâhnirea pe care i-aţi provocat-o, dar crede că de acum înainte familia dânsului şi cea a dumneavoastră trebuie să întrerupă orice relaţie, de vreme ce nimic bun nu poate să iasă de aici.

Doamnei Heathcliff îi tremurară uşor buzele, şi îşi reluă locul la fereastră. Soţul ei se aşeză lângă mine, în faţa căminului, şi începu să mă întrebe despre Catherine.

I-am povestit despre starea ei atât cât am considerat potrivit, dar el a scos de la mine, printr-un adevărat interogatoriu, cea mai mare parte a faptelor legate de începutul bolii.

Am învinuit-o, aşa cum merita, că-şi făcuse singură rău; şi-am sfârşit prin a spera că el avea să urmeze exemplul domnului Linton şi va evita orice altă viitoare relaţie cu familia acestuia, indiferent ce se va întâmpla.

— Doamna Linton abia îşi revine acum, am zis, nu va mai fi niciodată ca înainte, dar viaţa i-a fost cruţată, şi dacă dumneata ţii cât de puţin la ea, te vei feri să-i mai ieşi vreodată în cale. Sau şi mai bine, ar trebui să te muţi de tot din ţinutul acesta; şi ca să nu regreţi, îţi spun că doamna Catherine Linton de acum este mult diferită de prietena dumitale din copilărie Catherine Earnshaw, tot aşa cum această tânără doamnă se deosebeşte de mine. Înfăţişarea i s-a schimbat mult, iar firea şi mai mult; iar cel care este nevoit să-i fie acum tovarăş îşi va sprijini afecţiunea numai pe amintirea celei ce a fost cândva, pe simpla omenie şi pe simţul datoriei!

— Tot ce se poate, remarcă Heathcliff, încercând să-şi păstreze calmul, e foarte posibil ca stăpânul tău să nu simtă decât simplă omenie şi simţul datoriei. Dar tu-ţi închipui că o s-o las pe Cathy doar

în grija *omeniei* şi *datoriei* lui? Poţi oare compara sentimentele pe care le nutresc eu faţă de Catherine cu ale lui? Înainte de a pleca de aici, va trebui să-mi promiţi că o să-mi aranjezi o întrevedere cu ea — cu sau fără consimţământul tău, tot o voi vedea. Ce-ai de spus?

— Spun, domnule Heathcliff, că nu trebuie — şi n-o vei face cu ajutorul meu. O altă întâlnire între dumneata şi stăpân ar ucide-o cu totul!

— Asta s-ar putea evita cu ajutorul tău, continuă el, şi dacă ar exista pericolul acesta, dacă el ar fi vinovat de înrăutăţirea stării ei, ei bine, cred că aş fi pe deplin justificat să trec la măsuri extreme. Spune-mi, cu toată sinceritatea, crezi că ea ar suferi cu adevărat dacă l-ar pierde? Teama că aşa ar fi este cea care mă opreşte: şi aici poţi vedea diferenţa dintre sentimentele noastre. De-ar fi fost el în locul meu şi eu într-al lui, oricât de tare m-ar fi ros ura pe dinăuntru, niciodată n-aş fi ridicat mâna împotriva lui. N-ai decât să nu mă crezi! Nu l-aş fi ţinut niciodată departe de ea, câtă vreme aceasta era dorinţa ei. Iar din clipa în care nu i-ar mai fi păsat de el, atunci i-aş fi smuls inima din piept şi i-aş fi băut sângele! Dar până atunci — de nu mă crezi, înseamnă că nu mă cunoşti cu adevărat — până atunci aş fi murit cu zile şi tot nu m-aş fi atins de un singur fir de păr de-al lui.

— Şi totuşi, l-am întrerupt eu, nu ai nici un fel de scrupule atunci când pui la cale să-i distrugi şansele de însănătoşire, să-i revii din nou în minte, acum, când aproape că te-a uitat, şi să stârneşti în jurul ei un nou tumult de certuri şi suferinţe.

— Tu chiar crezi că m-a uitat? spuse el. Oh, Nelly, doar ştii că nu. Ştii la fel de bine ca şi mine că pentru fiecare gând îndreptat către Linton are o mie pentru mine! În cea mai nefericită perioadă a vieţii mele, asta am crezut: gândul ăsta m-a obsedat pe drumul întoarcerii acasă, vara trecută, însă numai propriile-i cuvinte m-ar putea face să accept din nou această idee îngrozitoare. Şi-atunci, Linton n-ar mai conta, nici Hindley, şi nici toate visurile pe care le-am avut vreodată. Viitorul meu ar fi alcătuit din două cuvinte: *moarte* şi *iad*, căci viaţa, după ce-aş pierde-o pe Catherine, ar fi doar iad. Şi totuşi, am fost un prost să cred pentru o clipă că ţine mai mult la dragostea lui Edgar Linton decât la a mea. Căci de el ar iubi cu toată tăria ridicolei lui fiinţe, tot n-ar putea nici în optzeci de ani să iubească atât cât pot eu într-o zi. Iar sufletul ei e la fel de adânc ca al meu. Dacă marea ar încăpea în adăpătoarea de cai, atunci întreaga ei dragoste ar putea fi pentru el. Dar, vezi tu, abia dacă îl iubeşte mai mult decât ţine la câinele sau calul ei. Nu are cum să-l iubească întocmai ca pe mine, cum ar putea iubi în el ceea ce el nu are?

— Catherine şi Edgar ţin atât de mult unul la altul, ţipă Isabella, cu o vioiciune renăscută. Nimeni n-are dreptul să vorbească astfel şi n-am de gând să ascult cum îl ponegreşti pe fratele meu!

— Că lui mult îi mai pasă de tine, nu? observă Heathcliff dispreţuitor. Te lasă aşa de uşor de una singură-n lume.

— Nu ştie cât de mult sufăr, răspunse ea. Nu i-am spus asta.

— Prin urmare, i-ai spus ceva — i-ai scris, aşa e?

— Da, i-am scris să-l anunţ că m-am măritat — doar ai văzut biletul.

— Şi nimic altceva de-atunci?

— Nu.

— Tânăra mea doamnă arată tare rău acum, după schimbările la care a fost supusă, am remarcat eu. Se vede limpede că-i lipseşte dragostea cuiva — dar n-o să spun a cui.

— Aş crede că dragostea pentru ea însăşi, rosti Heathcliff. A devenit atât de şleampătă! S-a plictisit — neobişnuit de curând — să-mi mai fie pe plac; n-o să-ţi vină să crezi, dar chiar a doua zi după nuntă a plâns că vrea să meargă acasă. Cu toate acestea, dacă va continua să arate ca acum se va potrivi cu atât mai mult locului ăsta, şi-o să am grijă să nu mă facă de râs umblând prin vecini.

— Ei bine, domnule, am replicat eu, sper că ştii că doamna Heathcliff e obişnuită să aibă cineva grijă de dânsa şi să fie ajutată în casă, că a fost crescută ca unica fiică a părinţilor săi, pe care toată lumea voia s-o servească — ar trebui deci să-i permiţi să aibă o servitoare care s-o ajute la curăţenie, şi s-o tratezi cu blândeţe. Indiferent ce crezi despre domnul Edgar, nu trebuie să te îndoieşti că doamna poate nutri sentimente puternice, altminteri n-ar fi renunţat la eleganţa, confortul şi prietenii din fosta ei casă, pentru a se stabili de bunăvoie într-aşa o sălbăticie, alături de dumneata.

— A renunţat la totul dintr-o amăgire, răspunse el, a văzut în mine un erou romantic şi-a aşteptat răsfăţuri nesfârşite, venite din devotamentul meu cavaleresc. Cu greu aş putea-o considera o fiinţă raţională, atât de mare a fost încăpăţânarea cu care şi-a creat o imagine nemaipomenită despre caracterul meu şi a acţionat bazându-se pe impresiile sale false. Dar cred că, în cele din urmă, ajunge să mă cunoască — nu mai văd zâmbetele şi surâsurile caraghioase care mă enervau la început, şi nici neputinţa de a înţelege cât de serios eram atunci când mi-am exprimat sentimentele reale faţă de pasiunea ei pentru mine, şi faţă de ea însăşi. — A fost nevoie de un extraordinar efort de perspicacitate ca să descopere că nu o iubeam. La un moment dat am crezut că nimic n-avea s-o facă să înţeleagă asta, dar azi-dimineaţă m-a anunţat — o veste cu adevărat uluitoare — că am izbutit cu adevărat s-o fac să mă urască! O muncă demnă de Hercule, pe legea mea! De-i adevărat, am de ce să fiu mulţumit; dar te pot crede oare, Isabella, eşti sigură că mă urăşti? Dacă te-aş părăsi pentru jumătate de zi, n-ai veni din nou la mine suspinând şi linguşindu-mă? Cred c-ar fi preferat să par tandru în faţa ta, căci vanitatea ei suferă foarte mult când adevărul este dat în vileag. Dar nu-mi pasă cine o să

afle că pasiunea n-a fost decât de o singură parte, şi că n-am minţit-o niciodată. Nu mă poate acuza că m-am prefăcut plin de afecţiune. Primul lucru pe care m-a văzut făcându-l, la plecarea de la Thrushcross Grange, a fost să-i spânzur căţelul, şi-atunci când m-a rugat să-i cruţ viaţa, i-am zis că-mi doream să-i pot spânzura pe toţi ai ei, mai puţin o singură persoană, şi probabil o fi crezut că despre ea e vorba. Şi totuşi, brutalitatea nu a dezgustat-o defel — bănuiesc că are o admiraţie înnăscută pentru brutalitate, câtă vreme preţioasa ei persoană e-n afara pericolului! Şi-acum, spune-mi, nu a fost culmea absurdului — o idioţenie crasă — ca aşa o căţea demnă de milă, slugarnică şi rea să viseze c-aş putea vreodată s-o iubesc? Zi-i stăpânului tău, Nelly, că niciodată, în toată viaţa mea, n-am văzut ceva mai abject ca ea. Dezonorează până şi numele de Linton, iar eu, din lipsă de inventivitate, mi-am mai domolit experimentele în privinţa a cât poate ea să îndure şi totuşi să se târască înapoi, într-un mod dezgustător şi ruşinos. Dar spune-i totodată să fie liniştit în sufletul lui de frate că acţionez numai în limitele legii — am evitat până acum să-i dau şi cel mai mic motiv de a cere separarea; şi, mai mult, n-ar avea cui mulţumi că ne-am despărţit — dacă voia să plece putea s-o facă — neplăcerea de a o vedea depăşeşte în intensitate mulţumirea de a o tortura.

— Domnule Heathcliff, am spus eu, astea-s vorbe de nebun, şi mai mult ca sigur că soţia dumitale crede că asta şi eşti, şi aşa te suportă zi de zi; dar dacă-i dai acum permisiunea să plece, fără îndoială că se va folosi de ea. Doar nu sunteţi atât de vrăjită, doamnă, să rămâneţi cu el de bunăvoie?

— Ai grijă, Ellen! răspunse Isabella, cu ochii strălucindu-i de mânie, reflectând limpede faptul că partenerul ei reuşise să se facă detestat. Nu crede nici un cuvânt din ce spune! E-un diavol mincinos, un monstru, nu o fiinţă omenească! Mi-a spus şi înainte că pot să-l părăsesc; şi-am şi încercat, dar nu-ndrăznesc s-o mai fac o dată. Ellen, promite-mi că n-o să repeţi un cuvânt din conversaţia asta mârşavă fratelui meu sau lui Catherine. Indiferent ce-ar susţine, nu vrea decât să-l aducă la disperare pe Edgar — spune că s-a însurat cu mine doar ca să obţină putere asupra lui. Dar n-o s-o capete — mor eu mai întâi! Sper doar să uite cândva de prudenţa asta diabolică de care dă dovadă şi să mă omoare! Căci singura plăcere pe care mi-o mai închipui e să mor, sau să-l văd pe el mort!

— Gata — pentru azi ajunge! spuse Heathcliff. De vei fi vreodată chemată la tribunal, Nelly, să ţii minte ce-a spus. Şi uită-te bine cum arată: începe să semene cu ceea ce-mi doresc. Nu, nu eşti în stare să ai grijă de tine singură, Isabella, iar eu, ca susţinător legal, mă văd nevoit să te ţin în custodie, oricât de neplăcută ar fi această obligaţie. Du-te sus, am ceva de vorbit cu Ellen Dean. Nu pe-acolo, sus am zis!

Ei, fată, ăsta-i drumul sus!

O înşfăcă şi o împinse afară din cameră, după care reveni bombănind.

— N-am nici o milă! Nici o milă! Cu cât se zvârcolesc mai mult viermii, cu atât mai puternică mi-e dorinţa de a le zdrobi măruntaiele! E o durere nespusă, ca atunci când ţi-apar dinţii, şi cu cât creşte durerea în mine, cu atât scrâşnesc cu şi mai multă energie.

— Înţelegi oare ce-nseamnă milă? am zis şi m-am grăbit să-mi iau boneta. Ai simţit vreodată aşa ceva?

— Pune-ţi boneta jos, mă întrerupse de cum văzu ce voiam să fac. Nu pleci nicăieri încă. Vino, Nelly, trebuie să te conving sau să te oblig să m-ajuţi. Trebuie s-o văd pe Catherine, şi asta imediat — îţi jur că nu pun nimic rău la cale, nu-mi doresc să stârnesc tulburare, să-l exasperez sau să-l insult pe domnul Linton. Nu vreau decât să aud din gura ei ce mai face, de ce-a fost bolnavă, şi s-o întreb dacă am cu ce s-o ajut. Aseară am stat şase ore în grădina de la Grange, şi mă voi întoarce şi-n noaptea asta. O să bântui locul ăla în fiece zi şi noapte, până când o să găsesc prilejul potrivit să intru. Dacă m-oi întâlni cu Edgar Linton, n-am să ezit să-l pun la pământ şi să-i dau câteva, destul să-l ţină liniştit cât timp voi sta înăuntru. Dacă mi se vor opune servitorii, am să-i ameninţ cu pistoalele astea. Dar oare n-ar fi mai bine dac-aş putea evita să-i întâlnesc, pe ei, sau pe stăpânul lor? Tu ai putea-o face atât de uşor! Ţi-aş spune dinainte când aş veni, m-ai lăsa să intru neobservat, de cum ar rămâne Catherine singură, şi-ai sta de veghe până să plec, şi-ai avea conştiinţa curată şi liniştită, căci ai împiedica să se întâmple ceva rău.

Am refuzat să joc un rol atât de mârşav în casa stăpânului meu, şi-n afară de asta, nu suportam cruzimea şi egoismul cu care era dispus să distrugă liniştea doamnei Linton doar pentru propria-i satisfacţie.

— Până şi cel mai mic lucru o sperie îngrozitor, am spus. Are nervii întinşi la limită şi sunt convinsă că n-ar mai putea suporta o astfel de surpriză. Nu mai insista, domnule, sau mă voi vedea obligată să-mi informez stăpânul de planurile dumitale, iar el va lua toate măsurile pentru ca nici o persoană nedorită să nu intre în casă sau să aibă de-a face cu cineva dinăuntru.

— În cazul ăsta, mă văd nevoit să te reţin aici, femeie, exclamă Heathcliff, nu vei mai pleca de la Wuthering Heights până mâine-n zori. E o prostie să spui despre Catherine că n-ar suporta să mă mai vadă; şi nu-mi doresc defel s-o sperii, de-asta am nevoie de tine, s-o pregăteşti pentru întâlnirea noastră — întreab-o măcar dacă pot veni. Spui că nu-mi rosteşte niciodată numele şi că nu-i sunt niciodată pomenit. Cui să-i vorbească despre mine dacă am ajuns subiect interzis în casă? Oh, n-am nici cea mai mică îndoială că se simte ca-n iad alături de voi! Din tăcerea ei înţeleg tot ce simte. Zici că deseori e

neliniştită şi îngrijorată — asta-i dovadă de pace sufletească? Îmi spui că are mintea tulburată — cum dracu' să fie altfel, dac-aţi izolat-o complet? Şi creatura aia insipidă, meschină, care-o îngrijeşte din *datorie* şi *omenie*! Din *milă* şi *caritate*! E ca şi cum ar încerca să planteze un stejar într-un ghiveci, aşteptând apoi să crească bogat — el îşi închipuie că ar putea fi vreodată în stare să-i redea vigoarea cu grija lui superficială! Hai să ne decidem acum. Tu stai aici, iar eu mă lupt cu toţi, cu Linton şi cu servitorii, ca s-o văd pe Catherine? Sau o să-mi fii prietenă, ca pân-acum, şi-o să faci ce te-am rugat? Hotărăşte-te! N-am de ce să mai aştept nici un minut, dacă ai de gând să continui cu încăpăţânarea asta!

Ei bine, domnule Lockwood, m-am sucit, m-am învârtit, m-am plâns, şi l-am refuzat de cincizeci de ori; dar într-un târziu m-a obligat să cad la învoială. Am acceptat să-i duc o scrisoare către stăpână; şi dacă ea va vrea, i-am promis să-i dau de ştire de următoarea plecare de acasă a lui Linton, ca să intre cum o putea de unul singur — eu n-aveam să fiu acolo, şi nici ceilalţi servitori.

A fost rău, a fost bine? Mă tem că a fost rău, deşi justificat. Am sperat, cedând, să pot evita o nouă explozie a lui Heathcliff; şi m-am gândit că ar putea crea o schimbare favorabilă în starea mintală a lui Catherine. După care mi-am adus aminte de dojenile lui Edgar de a nu mai umbla cu vorba dintr-un loc în altul şi am încercat să-mi potolesc neliniştea, spunându-mi că această trădare a încrederii — dacă putea fi numită atât de aspru — avea să fie ultima.

Cu toate acestea, drumul de întoarcere a fost mult mai trist decât cel într-acolo; şi multe îndoieli am avut până ce m-am hotărât să-i dau doamnei Linton misiva.

Dar iată c-a sosit Kenneth — am să cobor să-i spun că vă simţiţi mult mai bine. Povestea mea e jalnică, cum spunem noi pe-aici, şi numai bună de a vă trece timpul într-o altă dimineaţă.

Jalnică şi dureroasă! Astfel gândeam, în vreme ce femeia cobora pentru a-l primi pe doctor; şi nu tocmai povestea pe care-aş fi ales-o ca să amuz; dar nu conta! Am să extrag leacuri din ierburile amare ale doamnei Dean, dar mai întâi trebuie să nu cad pradă fascinaţiei din ochii strălucitori ai lui Catherine Heathcliff. În ce situaţie curioasă m-aş afla dacă mi-aş dărui inima acestei tinere, şi fiica s-ar dovedi într-un final copia mamei!

SfârŞitul volumului I

VOLUMUL al II-lea

CAPITOLUL I

S-a mai scurs o săptămână, mă apropii din ce în ce mai mult de primăvară şi de însănătoşire. Deja am auzit întreaga poveste a vieţii vecinului meu, pe bucăţi, după cum menajera şi-a putut rupe din timpul dedicat altor activităţi mult mai importante. Voi continua istorisirea cu cuvintele ei, dar într-un mod mai condensat, căci doamna Dean ar putea trece drept o povestitoare talentată, şi nu cred că am cum să-i înfrumuseţez stilul.

În seara respectivă, a urmat ea, în seara în care vizitasem Wuthering Heights, ştiam — de parcă îl şi vedeam — ştiam cu toată fiinţa că domnul Heathcliff era în apropiere, astfel că am evitat să ies afară, de vreme ce încă mai aveam în buzunar epistola lui şi nu mai voiam să fiu ameninţată sau sâcâită.

Deja mă hotărâsem să nu i-o dau stăpânei până ce domnul Linton nu avea să plece cu treburi, căci nu puteam să-mi dau seama cum va reacţiona Catherine. Ca urmare, epistola a ajuns la ea abia după alte trei zile. Cea de-a patra zi era duminică, astfel că după plecarea familiei la biserică i-am dus-o în cameră.

În afară de mine, în casă nu mai rămăsese decât un servitor, şi de regulă obişnuiam să încuiem uşile în timpul slujbei religioase; dar în ziua respectivă vremea era aşa de caldă şi de plăcută, că le-am lăsat larg deschise şi, ca să mă ţin de cuvânt, căci deja bănuiam cine avea să apară, i-am spus omului că stăpâna poftea la nişte portocale şi l-am rugat să dea o fugă în sat şi să cumpere câteva pe datorie până a doua zi. De cum a plecat, m-am şi dus sus la ea.

Doamna Linton şedea lângă fereastra deschisă, într-o rochie albă largă, cu un şal petrecut peste umeri. Când se îmbolnăvise, pierduse mult din părul ei cel lung şi bogat, iar acum îl purta pieptănat simplu peste tâmple, pe spate. După cum îi spusesem şi lui Heathcliff, înfăţişarea i se schimbase, dar în momentele sale de calm avea o frumuseţe nepământească.

Văpaia din ochi fusese înlocuită de o moliciune visătoare şi melancolică; nu părea să mai privească obiectele din jur, ci să vadă dincolo de ele, departe, ai fi zis, în altă lume. De când obrajii până de curând supţi se împliniseră, faţa ei nu mai părea vlăguită, dar paloarea şi expresia stranie dată de starea sa mintală, deşi sugerau prezenţa bolii, stârneau înduioşare atât în mine, cât şi în oricine altcineva o vedea, căci nu aduceau dovezi de convalescenţă, ci mai degrabă de iminenţă a sfârşitului.

Pe pervazul din faţa ei era o carte deschisă, ale cărei pagini tremurau din când în când, mişcate de adieri de vânt abia simţite.

Cred că Linton o lăsase acolo, de vreme ce pe ea niciodată nu o atrăgea lectura sau altă ocupaţie asemănătoare; stăpânul se străduia adeseori să-i stârnească interesul pentru vreun subiect care pe vremuri o încântase.

Ea era conştientă de strădaniile lui; şi când era în toane mai bune îi suporta liniştită eforturile, nelăsând să se vadă inutilitatea lor decât arareori, prin câte un oftat obosit, sau oprindu-l cu un zâmbet trist şi sărutări. Alteori însă se întorcea cu spatele, bosumflată, şi-şi ascundea faţa în palme, sau chiar îl împingea deoparte iritată, iar el o lăsa imediat singură, ştiind că-i face rău.

Clopotele bisericii din Gimmerton încă mai băteau; curând ne ajunse la urechi, liniştitor, susurul suav al pârâului din vale. Era un înlocuitor dulce al murmurului frunzişului de vară, deocamdată absent, care la Thrushcross Grange acoperea pârâul atunci când copacii erau înfrunziţi. La Wuthering Heights însă zgomotul se auzea întotdeauna în zilele tăcute, ce urmau unui mare dezgheţ sau unei perioade ploioase — şi la Wuthering Heights se gândea acum Catherine, în vreme ce-l asculta; asta, dacă într-adevăr se gândea sau asculta; căci avea acea privire

pierdută, îndepărtată, de care v-am spus mai devreme, ca şi cum nu vedea şi nici nu auzea nimic din jur.

— A sosit o scrisoare pentru dumneata, doamnă Linton, am şoptit şi i-am strecurat-o uşor în mâna care se odihnea pe genunchi. Trebuie s-o citeşti imediat, căci persoana aşteaptă un răspuns. Să rup eu sigiliul?

— Da, mi-a răspuns, continuând să privească în depărtare.

Am deschis-o. Era scurtă.

— Acum, am continuat eu, citeşte-o.

Şi-a tras mâna şi-a lăsat să-i cadă scrisoarea. I-am pus-o din nou în poală şi-am aşteptat să binevoiască să-şi arunce o privire asupra ei; mişcarea întârzia însă, şi în cele din urmă am spus:

— Să ţi-o citesc eu, doamnă? Este din partea domnului Heathcliff.

A tresărit, şi o lucire tulburată, de aducere-aminte, îi apăru în ochi, urmată curând de încercarea de a-şi pune gândurile în ordine. Ridică epistola, păru s-o citească atent, iar când ajunse la semnătură oftă; am înţeles însă imediat că nu pricepuse nimic din ea, căci atunci când i-am cerut un răspuns nu a făcut nimic altceva decât să arate spre nume şi să se uite la mine cu o nerăbdare tristă şi întrebătoare.

— Ei bine, doreşte să te vadă, am rostit, dându-mi seama că avea nevoie să-i explic scrisoarea. Acum se află în grădină şi e nerăbdător să ştie ce răspuns îi voi duce.

În timp ce spuneam acestea, am observat cum câinele mare ce lenevise până atunci pe pajiştea însorită din faţa noastră şi-a ciulit urechile, pregătit să latre, după care s-a liniştit şi a anunţat, dând din coadă, că se apropia cineva pe care nu-l considera străin.

Doamna Linton se aplecă înainte şi ascultă cu răsuflarea întretăiată. După numai un minut s-au auzit paşi traversând holul; casa deschisă reprezentase o tentaţie mult prea mare pentru ca Heathcliff să se mai poată abţine: crezuse probabil că n-aveam să-mi ţin cuvântul, aşa că se bazase pe propriul său curaj.

Nerăbdătoare şi încordată, Catherine privea spre uşă. El nu nimeri încăperea din prima încercare, şi ea-mi făcu semn să-i deschid, dar până să ajung eu la uşă el intrase şi din doi paşi fu lângă ea şi-o cuprinse în braţe.

Vreme de cinci minute, nu a vorbit şi nici nu i-a dat drumul, ci a acoperit-o de sărutări, mai multe, îndrăznesc să spun, decât îi dăruise în toată viaţa lui; şi totuşi stăpâna fusese cea care îl sărutase prima, şi-am văzut clar că el nu suporta s-o privească drept în ochi, într-atât de mare îi era agonia din suflet. Căci şi el, ca şi mine, avusese aceeaşi convingere de cum a îmbrăţişat-o — că nu mai avea şanse de însănătoşire, că era sortită pieirii.

— Oh, Cathy! Oh, viaţa mea, cum am să pot îndura? au fost cele dintâi vorbe ale lui Heathcliff, pe un ton ce nu căuta defel să-i ascundă disperarea.

O privea cu asemenea intensitate, că mă aşteptam să-i văd lacrimile, dar ochii săi ardeau de durere, şi nu erau uzi.

— Şi-acum? a întrebat Catherine, rezemându-se pe spate şi privindu-l încruntată — starea ei de spirit se schimba mereu, ca o morişcă de vânt. Şi tu, şi Edgar mi-aţi frânt inima, Heathcliff! Acum veniţi amândoi la mine să jeliţi, de parcă de voi ar trebui să-mi fie milă. Uite că n-o să-mi fie — nu de tine! M-aţi omorât — şi bănuiesc că v-a făcut mare plăcere. Cât de puternic eşti tu! Câţi ani ai de gând să trăieşti după ce eu nu voi mai fi?

Heathcliff îngenunchease, pregătindu-se s-o îmbrăţişeze; auzindu-i vorbele voise să se ridice, dar ea îl apucă de păr şi-l ţintui jos.

— Cât mi-aş dori să te ţin aşa, a urmat ea cu amărăciune, să te ţin pân-om muri împreună. Nu mi-ar păsa cât suferi. Nu vreau s-aud de suferinţele tale! De ce să nu suferi şi tu? Eu asta fac! O să mă uiţi? O să fii fericit când eu voi fi în pământ? Oare-ai să mai zici, peste douăzeci de ani, „Acesta-i mormântul lui Catherine Earnshaw. Cu mult timp în urmă am iubit-o şi-am fost disperat când am pierdut-o, dar acum mi-a trecut. Am iubit multe altele de-atunci — ţin mai mult la copiii mei decât am ţinut odinioară la ea şi, atunci când am să mor, n-o să mă bucur să mă duc lângă ea, căci îmi va părea rău să-mi părăsesc copiii!” — aşa ai să spui, Heathcliff?

— Nu mă mai tortura, vrei s-ajung la fel de nebun ca tine? ţipă el şi-şi smulse capul din strânsoarea ei, cu un scrâşnet de dinţi.

Pentru un spectator detaşat, cei doi alcătuiau un tablou straniu şi înspăimântător. Degeaba socotea Catherine că raiul va fi pentru ea un

tărâm al exilului, dacă, odată cu pierderea trupului, nu-şi pierdea şi caracterul. Cu obrajii palizi, buzele livide şi ochi scăpărători, avea un aer răzbunător şi sălbatic, şi încă ţinea în degetele încleştate o şuviţă din părul pe care-l strânsese înainte. Cât despre el, se ridicase de jos sprijinit într-o mână, iar cu cealaltă o prinsese de braţ; un gest complet nepotrivit pentru starea femeii, căci, atunci când i-a dat drumul, am putut lesne observa patru semne vineţii pe pielea-i lipsită de culoare.

— A pus diavolul stăpânire pe tine, a urmat el sălbatic, de-mi vorbeşti aşa când eşti pe moarte? Oare nu-ţi dai seama că toate vorbele astea or să mi se întipărească pe veci în minte şi-or să mă macine veşnic, când tu n-ai să mai fii? Ştii prea bine că minţi când zici că eu te-am omorât, la fel cum ştii că n-am să te pot uita niciodată, la fel cum n-aş putea uita vreodată că sunt în viaţă! Nu-ţi ajunge, în egoismul tău infernal, că atunci când tu o să te odihneşti în pace, eu o să mă zvârcolesc în chinurile iadului?

— N-am să mă odihnesc în pace, a gemut Catherine, cuprinsă din nou de o slăbiciune fizică, şi bătăile violente, necontrolate ale inimii ei erau vizibile şi uşor de auzit în marea ei agitaţie.

N-a mai rostit nimic până când nu s-a mai liniştit, după care a continuat cu blândeţe:

— Heathcliff, nu-ţi doresc să ai parte de chinuri mai mari ca ale mele! Nu-mi doresc decât să nu fim niciodată despărţiţi, şi de te-o supăra vreodată vreun cuvânt de-al meu, să te gândeşti că la fel mă voi simţi şi eu sub pământ şi, de dragul meu, iartă-mă! Vino din nou aici jos, lângă mine. Nu mi-ai făcut niciodată rău. Haide, haide, de-ai să te superi o să fie şi mai grea amintirea decât cuvintele mele aspre. Nu vrei să mai vii aici? Haide!

Heathcliff s-a dus în spatele fotoliului ei şi s-a aplecat către ea, dar nu îndeajuns încât s-o lase să-i vadă faţa, lividă de emoţie. Ea se întoarse să-l privească, dar el se feri şi, cu o mişcare bruscă, se duse lângă cămin, unde rămase tăcut, cu spatele la noi, o bună bucată de vreme.

Ochii doamnei Linton îl urmăreau pretutindeni, suspicioşi; fiecare mişcare de-a lui trezea în ea un nou sentiment. După o pauză şi o privire lungă, ea reluă discuţia şi mi se adresă cu o dezamăgire indignată:

— Vezi, Nelly! Nici măcar nu se domoleşte o clipă, ca să-mi amâne plecarea în mormânt. Uite cum sunt eu iubită! Ei bine, asta este, nu contează… Ăsta nu-i Heathcliff *al meu*. O să-l iubesc în continuare pe cel din copilărie, pe el am să-l iau cu mine — el este în sufletul meu. Şi, adăugă ea gânditoare, de fapt ceea ce mă supără cel mai tare e închisoarea asta cu gratii în care stau. M-am săturat să stau închisă aici. Abia aştept să evadez în minunata lume de afară şi să rămân

acolo, nu doar să o întrezăresc printre lacrimi şi să tânjesc după ea de după zidurile unui suflet rănit, ci chiar să fiu în ea şi cu ea. Nelly, probabil crezi că eşti mai norocoasă ca mine, sănătoasă şi în plină putere — de-aia ţi-e şi milă de mine — dar toate astea se vor schimba curând. *Mie* o să-mi fie milă de tine. Căci am să mă găsesc dincolo de voi, şi deasupra voastră, a tuturor. Mă-ntreb de nu va fi şi el cu mine… Continuă ca pentru sine: Credeam că o doreşte şi el. Heathcliff, dragul meu, nu mai sta supărat! Haide, vino la mine, Heathcliff!

Se ridică plină de nerăbdare şi se sprijini de braţul fotoliului. La această chemare aprinsă, el se întoarse cu un chip disperat. Ochii-i mari şi umezi, în cele din urmă, scăpărau priviri arzătoare, iar pieptul îi tresălta convulsiv. O fracţiune de secundă, atât au stat departe unul de altul, apoi nici nu ştiu când s-au întâlnit: Catherine a ţâşnit către el, el a prins-o, şi au rămas încleştaţi într-o îmbrăţişare din care n-am crezut să-mi mai văd stăpâna ieşind vie. De fapt, mi se părea că era lipsită de viaţă. Heathcliff s-a aruncat în cel mai apropiat fotoliu şi, când m-am apropiat în grabă să văd dacă ea nu cumva leşinase, el a scrâşnit din dinţi către mine şi a spumegat ca un câine turbat, şi-a strâns-o şi mai tare la piept, cu o gelozie lacomă. Nu mi se mai părea că mă aflu în preajma unei fiinţe omeneşti; nu dădea semne că m-ar înţelege, deşi îi vorbeam; aşa că, în cele din urmă, am tăcut, mută de uimire.

Catherine s-a mişcat şi m-am mai liniştit puţin; a ridicat mâna ca să-i cuprindă gâtul şi să-i tragă obrazul mai aproape de al ei, iar el îi spuse, în timp ce-i acoperea chipul cu dezmierdări frenetice:

— Acum îmi arăţi cât de crudă ai fost — cât de crudă şi falsă! *De ce* m-ai dispreţuit? *De ce* ţi-ai trădat propriul suflet, Cathy? N-am cuvinte de alinare — asta meriţi! De fapt, singură ţi-ai luat viaţa! Da, da, n-ai decât să mă săruţi, să plângi, şi să-mi storci lacrimi şi dezmierdări. Or să te nimicească toate. Mă iubeai — cu ce *drept* m-ai părăsit? Cu ce drept — spune-mi — pentru toana pe care-ai avut-o cu Linton? Nimic din lumea asta, nici suferinţa, nici degradarea, nici moartea, nimic din ceea ce Dumnezeu sau Satana ne-ar fi putut da, nimic nu ne-ar fi despărţit. Dar *tu* ai făcut-o, din propria ta voinţă! Nu eu ţi-am frânt inima — *tu* ai făcut-o — şi-aşa ai reuşit s-o frângi şi pe-a mea. Zici că-s puternic — cu-atât mai rău pentru mine. De parc-aş vrea să mai trăiesc! Ce fel de viaţă o să am când tu — oh, Doamne! *tu* ai mai vrea să trăieşti când sufletul tău e în mormânt?

— Lasă-mă-n pace, lasă-mă, a suspinat Catherine. De-am greşit cumva, plătesc acum cu viaţa. De-ajuns! Şi tu m-ai părăsit, dar n-am de gând să-ţi mai reproşez nimic. Te iert! Iartă-mă şi tu pe mine!

— E greu să iert şi să-ţi văd privirea şi să-ţi simt mâinile firave, răspunse el. Mai sărută-mă şi nu mă lăsa să te privesc în ochi! Iert tot

ce mi-ai făcut! Îl iubesc pe ucigaşul *meu*, dar pe-al *tău,* cum aş putea? Cum?

Rămaseră un timp tăcuţi, cu obrajii lipiţi, scăldaţi în lacrimi. Sau cel puţin aşa credeam, că amândoi plângeau; iată că Heathcliff chiar *putea* să plângă într-un moment ca acesta.

Între timp, începusem să fiu din ce în ce mai neliniştită, căci după-amiaza era pe sfârşite, omul pe care-l trimisesem la cumpărături deja se întorsese şi începeam să desluşesc, prin lumina soarelui ce apunea deasupra văii, o mulţime de lume adunată în faţa capelei din Gimmerton.

— S-a terminat slujba, am anunţat eu. Stăpânul o să ajungă acasă într-o jumătate de ceas.

Heathcliff blestemă printre dinţi şi-o strânse şi mai tare pe Catherine la piept; ea continua să rămână nemişcată.

Nu după mult timp am zărit un grup de servitori care se îndreptau către intrarea dinspre bucătărie. Domnul Linton era în spatele lor; deschise singur poarta şi se apropie agale, bucurându-se de minunata după-amiază ce aducea cu o zi de vară.

— E deja aici, am exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă degrabă! Pe scările din faţă n-o să te-ntâlneşti cu nimeni. Haide, repede, şi rămâi ascuns printre copaci până ce va intra în casă.

— Trebuie să plec, Cathy, a spus Heathcliff şi a încercat să se desprindă din braţele ei. Dar dacă scap acum cu viaţă, am să te văd din nou înainte să adormi. N-am să mă-ndepărtez de fereastra ta.

— Nu trebuie să pleci! răspunse ea şi-l strânse cât de tare putea. Îţi spun că nu trebuie să pleci!

— Doar un ceas, încercă el s-o înduplece.

— Nici un minut, replică ea.

— *Trebuie* — Linton o s-ajungă aici dintr-o clipă în alta, insistă musafirul nepoftit, speriat.

Era pe punctul de a se ridica şi de a-i descleşta degetele, dar ea se agăţă şi mai tare de el, gâfâind, cu o hotărâre nebunească întipărită pe chip.

— Nuuu, a urlat. Nu, nu pleca. E ultima dată! Edgar n-o să ne facă nimic. Heathcliff, am să mor! Am să mor!

— Blestemat să fie! Uite-l! strigă Heathcliff şi se aşeză la loc. Şşt, iubirea mea! Şşt, Catherine, gata! Uite, rămân, bine? De-o fi să mă omoare, măcar am să mor cu o binecuvântare pe buze.

Şi din nou se strânseră în braţe. Mi-am auzit stăpânul urcând scările — fruntea mi se umpluse de broboane de sudoare; eram îngrozită.

— Doar n-o s-asculţi vorbele astea de delir, nu? am strigat eu. Habar n-are ce zice. Ai de gând să o distrugi fiindcă ea n-are atâta minte să se salveze singură? Ridică-te! Poţi dispărea într-o clipă, haide! Ăsta-i cel mai nesăbuit lucru pe care l-ai făcut vreodată. Suntem cu toţii

pierduţi: şi stăpân, şi stăpână, şi servitoare!

Îmi frângeam mâinile şi strigam, iar domnul Linton, auzind zgomot, a grăbit pasul. Cu toată agitaţia mea, am observat mulţumită că braţele lui Catherine îi căzuseră între timp moi pe lângă trup, iar capul îi atârna în piept.

„E leşinată sau moartă", mi-am spus eu, „cu-atât mai bine. Mai bine să fie moartă decât să continue să fie o povară şi să-i chinuie pe toţi cei din jurul ei."

Alb la faţă de uimire şi furie, Edgar ţâşni spre oaspetele nepoftit. Nu ştiu ce voia să facă; dar celălalt l-a oprit brusc, punându-i în braţe trupul ce părea lipsit de viaţă.

— Priveşte, a zis Heathcliff, dacă nu eşti un monstru, ajut-o mai întâi pe ea — pe urmă, n-ai decât să vorbeşti şi cu mine!

După care se duse în salon şi se aşeză. Domnul Linton m-a chemat şi, cu mare greutate şi după ce am folosit diferite mijloace, am izbutit într-un târziu s-o readucem în simţiri. Era însă rătăcită; ofta, gemea, şi nu recunoştea pe nimeni. Cât despre Edgar, luat de grija ei, uitase complet de inamicul său. Eu însă nu. Cum am putut, m-am dus la el şi l-am convins să plece, spunându-i că lui Catherine îi era mai bine şi că dimineaţă aveam să-i spun cum s-a simţit peste noapte.

— Nu mă-mpotrivesc să ies din casă, Nelly, a răspuns el, dar am să rămân în grădină şi ai grijă să te ţii de cuvânt mâine. Ai să mă găseşti aşteptându-te sub brazi — dacă nu, o să vin din nou s-o văd, fie că e sau nu Linton aici.

Aruncă apoi o privire scurtă prin uşa întredeschisă a camerei şi, convingându-se că cele spuse de mine păreau adevărate, eliberă casa de prezenţa lui nefericită.

CAPITOLUL II

Cam pe la orele douăsprezece din acea noapte a venit pe lume Catherine cea pe care aţi văzut-o la Wuthering Heights, un copil plăpând născut la şapte luni; două ore mai târziu mama sa murea, fără să-şi fi recăpătat conştiinţa îndeajuns ca să îi mai fie dor de Heathcliff sau să-l recunoască pe Edgar.

Suferinţa celui din urmă pentru pierderea sa constituie un subiect mult prea trist ca să-l mai discut aici; urmările au lăsat să se vadă cât de adâncă era durerea lui.

Peste toate, se adăuga — mi se părea mie — faptul că rămăsese fără moştenitor. Deplângeam şi eu asta, privind la biata orfană, şi l-am acuzat în gând pe bătrânul Linton de părtinire — de altfel perfect normală — căci îşi încredinţase averea fiicei sale, şi nu fiicei fiului său!

Sărmana fiinţă! În acele prime ore de viaţă ar fi putut chiar şi să moară, că nimănui nu i-ar fi păsat. Aveam să ne răscumpărăm ulterior neglijenţa, dar iată cum începutul vieţii ei a fost la fel de lipsit de afecţiune pe cât se pare că îi va fi şi sfârşitul.

Dimineaţa următoare — strălucitoare şi voioasă afară — se furişă încet înăuntru prin obloanele camerei cufundate în tăcere, inundând cu o lumină blândă, calmă, canapeaua şi trupul ce zăcea pe ea.

Edgar Linton stătea cu capul pe pernă şi cu ochii închişi. Chipul lui tânăr şi luminos ajunsese asemeni celui de lângă el, şi la fel de nemişcat. Dar în vreme ce peste *el* coborâse liniştea epuizării şi disperării, peste al *ei* plutea pacea deplină. Cu fruntea netedă, cu ochii închişi şi cu un zâmbet fugar pe buze, nici un înger din cer n-ar fi putut-o întrece în frumuseţe; iar eu împărtăşeam calmul infinit în care se cufundase. Niciodată nu m-am simţit mai aproape de Dumnezeu ca atunci, când am avut în faţa ochilor imaginea netulburată a odihnei divine. Instinctiv, am dat glas cuvintelor pe care chiar ea le pronunţase cu câteva ore înainte:

„Dincolo de noi, şi deasupra noastră, a tuturor…. Că e încă pe pământ sau a ajuns în rai, spiritul ei este în casa lui Dumnezeu.”

Nu-mi dau seama dacă e-o ciudăţenie de-a mea sau nu, dar rareori mă simt altfel decât fericită atunci când mă găsesc într-o cameră de priveghi, dacă şi celelalte persoane care jelesc nu-şi arată durerea cu o disperare frenetică. Văd în cel plecat o odihnă, o linişte pe care nici pământul, nici iadul n-o mai pot tulbura, şi simt binecuvântarea vieţii de apoi, infinită şi lipsită de umbre, Eternitatea în care el tocmai intră, locul acela în care viaţa e nesfârşită, unde iubirea înseamnă dăruire, iar bucuria se regăseşte în împlinirea sufletească. Atunci am observat

cât de mult egoism poate exista şi-ntr-o dragoste ca cea a domnului Linton când, în numele iubirii, a jelit această binecuvântată eliberare a sufletului ei.

Fireşte că oricine s-ar fi putut întreba dacă, după viaţa capricioasă şi nestăpânită pe care o dusese, merita să ajungă într-un liman al liniştii depline. S-ar fi putut întreba asta în alte clipe, nu atunci, în prezenţa cadavrului ei, care-şi afirma deja deplina pace, chezăşie a atingerii unei linişti interioare şi de către sufletul celei care fusese Catherine.

— Credeţi că astfel de oameni sunt *cu adevărat* fericiţi în lumea cealaltă, domnule Lockwood? Tare-aş vrea să ştiu.

Nu i-am răspuns doamnei Dean la întrebarea care mi s-a părut destul de neobişnuită. Aşa că a continuat:

— De-ar fi să revedem întreaga viaţă a lui Catherine Linton, mă tem că nu putem să afirmăm asta; dar s-o lăsăm cu Ziditorul ei acum.

Stăpânul părea că adormise, astfel că imediat după răsăritul soarelui m-am furişat în aerul curat şi proaspăt de afară. Servitorii s-au gândit că ieşisem să alung oboseala lungii nopţi de veghe, dar eu plecasem de fapt cu gând să-l găsesc pe Heathcliff. Dacă a stat toată noaptea ascuns sub brazi, n-a avut cum să audă agitaţia de la conac, dar ar fi putut să desluşească galopul mesagerului trimis în Gimmerton. De s-ar fi apropiat însă, şi-ar fi dat seama, din cauza luminilor ce pâlpâiau încolo şi-ncoace, a uşilor ce se închideau şi deschideau tot timpul, că ceva nu era-n regulă.

Voiam să-l găsesc, dar mă şi temeam. Simţeam că trebuie să afle îngrozitoarea veste şi-mi doream să termin cât mai repede, nu ştiam însă *cum* s-o fac.

Era acolo — la câţiva metri mai departe în parc, rezemat de un frasin bătrân, cu capul gol, cu părul ud de la roua ce picura de pe crengile înmugurite. De bună seamă stătea de ceva timp aşa, căci am zărit o pereche de mierle care zburau prin apropierea lui, clădindu-şi un cuib, fără să-l bage în seamă mai mult decât ar fi făcut-o cu o bucată de lemn. Au zburat când mi-au auzit paşii, iar el şi-a înălţat privirea şi a rostit:

— A murit! Nu trebuia să te aştept pe tine ca să aflu asta. Lasă-ţi batista la locul ei — nu te smiorcăi în faţa mea. Blestemaţi să fiţi cu toţii! N-are nevoie de lacrimile *voastre*!

Plângeam şi pentru el, şi pentru ea: de multe ori ne e milă de acele fiinţe care nu simt asta nici pentru ei, nici pentru alţii. De cum îl zărisem mi-am dat seama că ştia de nenorocire, şi am crezut, într-un mod prostesc, că-şi potolise pornirile sălbatice ale inimii şi că se ruga, căci îl găsisem cu ochii pironiţi în pământ şi mişcând din buze.

— Da, a murit, i-am răspuns şi mi-am oprit suspinele, apoi mi-am şters lacrimile de pe faţă. S-a dus în rai, sper, acolo unde şi noi o să ajungem, într-o bună zi, de-avem grijă să lăsăm cele rele deoparte şi

să alegem calea cea bună!

— Aşadar, *ea* a avut grijă, să înţeleg? întrebă Heathcliff, încercând să rânjească. S-a stins ca o sfântă? Haide, spune-mi ce s-a petrecut cu adevărat. Cum a murit…

Încercă să-i pronunţe numele, dar nu reuşi; închise gura şi duse o luptă tăcută cu agonia dinăuntru, sfidându-mi mila cu o privire neclintită, feroce.

— Cum a murit? reluă el în cele din urmă — bucuros, în ciuda tăriei sale, să se sprijine de ceva, căci după lupta pe care o dăduse înlăuntrul său rămase tremurând tot.

„Biet amărât", am gândit, ,,ai şi tu, la fel ca toată lumea, inimă şi nervi. Oare de ce eşti atât de dornic să le ascunzi? Mândria ta nu-L poate orbi pe Dumnezeu! Nu faci decât să-L tentezi să le chinuie până ce-o să te facă să înveţi umilinţa."

— Liniştită ca o mieluşea, am răspuns cu voce tare. A oftat, s-a întins, ca un copil abia trezit care se cufundă înapoi în somn; iar după cinci minute am mai simţit o bătaie slabă a inimii, apoi nimic!

— Şi — a mai pomenit cumva de mine? întrebă el ezitând, de parcă răspunsul ar fi putut să aducă detalii pe care nu suporta să le audă.

— Nu şi-a mai venit în fire — n-a mai recunoscut pe nimeni după ce-ai plecat din casă, am zis. Acum zace cu un zâmbet dulce pe faţă; ultimele ei gânduri s-au reîntors la zilele minunate de altădată. Viaţa ei s-a sfârşit într-un vis frumos — fie să se trezească la fel pe lumea cealaltă.

— Fie să se trezească în chinuri! a urlat el cu o vehemenţă înspăimântătoare, bătând din picior şi gemând, într-un acces de furie nestăpânită ajunsă la extrem. Cum altfel, căci a fost o mincinoasă până la sfârşit! Unde este acum? Nu e-*acolo* — nu-i în rai — n-a pierit — atunci unde-i? Ah! Ziceai că nu-ţi pasă de suferinţele mele! O singură rugăciune am să rostesc, şi o s-o repet până mi s-o înţepeni limba. Catherine Earnshaw, să n-ai parte de odihnă cât timp voi trăi eu! Ai zis că eu te-am omorât — prea bine, atunci bântuie-mă! Aşa fac victimele, îşi bântuie ucigaşii. Cred în asta — ştiu că spiritele au mai umblat pe faţa pământului. Rămâi mereu cu mine — sub orice formă vrei — fă-mă să-mi pierd minţile! Fă orice, numai *nu* mă lăsa în abisul ăsta în care nu te pot găsi! Of, Doamne! nu-mi mai găsesc cuvintele! Nu pot trăi fără *viaţa* mea! Nu pot trăi fără *sufletul* meu!

Îşi izbi capul de trunchiul noduros al copacului, apoi îşi înălţă privirea şi urlă, nu ca un om, ci ca o lighioană sălbatică încolţită de cuţite şi suliţe ucigaşe.

Am văzut pete de sânge pe scoarţa copacului, iar capul şi fruntea lui păstrau urmele loviturilor; era posibil ca scena la care tocmai asistasem să se fi repetat şi înainte, în cursul nopţii trecute. Nu-mi trezea însă compasiunea, ci doar mă îngrozea, şi totuşi nu voiam să-l

părăsesc. Dar în clipa în care şi-a revenit îndeajuns încât să mă vadă privindu-l mi-a poruncit să plec, şi m-am supus. Nu mă pricepeam să-l liniştesc şi consolez.

Înmormântarea doamnei Linton urma să aibă loc vineri; până atunci coşciugul a rămas în sufrageria cea mare, deschis şi presărat cu flori şi frunze înmiresmate. Linton şi-a petrecut acolo şi zilele, şi nopţile, paznic fără de somn, în vreme ce Heathcliff — fapt cunoscut doar de mine — şi-a petrecut toate nopţile afară, la fel de străin de odihnă ca cel dintâi.

N-am mai vorbit cu el, dar ştiam că plănuia să intre de cum va avea ocazia. Marţi, la puţin timp după lăsarea serii, când stăpânul meu, doborât de oboseală, se văzu nevoit să se retragă câteva ore, am deschis una dintre ferestre, mişcată de perseverenţa lui, cu gândul de a-i da o ultimă şansă de a-şi lua rămas-bun de la idolul vieţii sale.

N-a scăpat prilejul şi şi-a făcut apariţia, cu grijă şi pentru scurt timp; ba chiar cu prea multă grijă, atent să nu-şi trădeze prezenţa prin nici un zgomot. Nici nu mi-aş fi dat seama că fusese acolo dacă nu aş fi observat că voalul de pe chipul neînsufleţit fusese mişcat, iar pe jos era o buclă de păr blond prinsă cu un fir argintiu, care, după cum aveam să-mi dau seama cercetând-o mai atent, fusese scoasă dintr-un medalion purtat de Catherine la gât. Heathcliff îl deschisese şi-i aruncase pe jos conţinutul, înlocuindu-l cu o buclă din părul lui negru. Am răsucit ambele şuviţe laolaltă şi le-am închis împreună în medalion.

Domnul Earnshaw a fost, firește, invitat să o însoţească pe sora sa pe ultimul ei drum, dar nu a apărut, deşi nu a trimis nici o scuză în acest sens; astfel că, în afară de soţul ei, cortegiul a fost format numai din arendaşi şi slujitori. Isabella nu a fost invitată.

Spre surprinderea sătenilor, locul în care Catherine avea să fie înmormântată nu se găsea nici în capelă, sub monumentul funerar al familiei Linton, şi nici alături de propriile ei rude, afară, în cimitir. Ci pe un deal verde, într-un colţ al cimitirului, unde zidul este aşa de jos încât pe el se caţără iarba înaltă şi tufişurile de afini, iar turba îl acoperă. Soţul ei zace şi el acum în acelaşi loc, şi n-au deasupra decât o piatră de mormânt simplă, iar la picioare un bloc cenuşiu pe care le sunt înscrise numele.

CAPITOLUL III

Acea vineri avea să fie cea din urmă zi frumoasă în multele luni care i-au urmat. Seara vremea s-a stricat, şi vântului de sud i-a luat locul cel dinspre nord-est, care a adus cu el mai întâi ploaie, apoi lapoviţă şi zăpadă.

A doua zi cu greu şi-ar mai fi putut cineva închipui că avusesem parte de trei săptămâni de vară; primulele şi şofranul se ascunseseră sub mantia de nea, ciocârliile amuţiseră, iar frunzele tinere ale copacilor se înnegriseră, doborâte de vânturi. Rece, mohorâtă, înfricoşătoare, ziua următoare s-a furişat printre noi. Stăpânul n-a ieşit din cameră, iar eu am pus stăpânire pe salonul pustiu şi l-am transformat în camera copilului. Stăteam acolo, legănând păpuşica pe genunchi şi privind fulgii ce se troieneau la ferestrele cu perdelele trase într-o parte, când iată că uşa se deschise şi intră cineva, cu răsuflarea tăiată şi râzând.

Pentru o clipă, furia îmi depăşi uimirea; bănuiam că era una dintre servitoare, aşa că am strigat:

— Încetează! Cum de-ndrăzneşti să chicoteşti aici? Ce-ar zice domnul Linton dac-ar auzi?

— Iartă-mă, îmi răspunse un glas binecunoscut, dar ştiu că Edgar e în pat la ora asta şi nu mă pot abţine.

Spunând acestea, cea care vorbise se apropie de foc, gâfâind şi cu o mână în şold.

— Am alergat tot drumul de la Wuthering Heights, continuă ea după o scurtă pauză. În afară de porţiunile pe care aproape-am zburat — nici nu mai ştiu de câte ori am căzut — of, mă doare peste tot! Nu te speria, o să-ţi explic cât de curând am să pot, numai ai, te rog, bunătatea să-i ceri vizitiului să pregătească trăsura să mă ducă în Gimmerton, şi zi-i unei servitoare să-mi caute nişte haine de schimb prin dulapul meu.

Intrusa era doamna Heathcliff, şi înfăţişarea ei nu părea să-i justifice râsul — părul îi atârna pe umeri plin de apă şi zăpadă, şi purta aceleaşi veşminte de copilă care se potriveau mai degrabă cu vârsta şi nu cu starea ei socială: o rochiţă cu mâneci scurte, şi nimic pe cap sau în jurul gâtului. Rochia udă era din mătase şi i se lipise toată de trup, iar în picioare nu avea decât nişte papuci subţiri; sub o ureche se vedea o tăietură adâncă, pe care numai frigul de afară o împiedicase să sângereze mai mult; faţa palidă era zgâriată şi învineţită, şi era atât de obosită, că abia se mai ţinea pe picioare; vă puteţi închipui ce m-am speriat când am cercetat-o mai îndeaproape.

— Draga mea doamnă, am exclamat eu, nu fac nimic şi nu vreau s-

aud nimic până nu-ţi schimbi toate hainele cu unele uscate; şi fii sigură că n-o să pleci în seara asta la Gimmerton, aşa că n-are rost să cer să se pregătească trăsura.

— Ba cu siguranţă c-o voi face, îmi răspunse ea, pe jos sau călare, nu contează cum, dar n-am nimic împotrivă să mă-mbrac mai întâi cum se cuvine. Ah, ia uite cum îmi curge sângele pe ceafă! Şi a început să mă usture din cauza căldurii.

A insistat să-i urmez întocmai instrucţiunile înainte să mă ocup de ea; şi numai după ce i-am spus vizitiului să pregătească trăsura şi servitoarei să-i împacheteze nişte haine, m-a lăsat să-i pansez rana şi s-o ajut să se schimbe.

— Şi-acum, Ellen, spuse după ce eu mi-am terminat treaba, iar ea se aşezase într-un fotoliu în faţa focului, cu o ceaşcă de ceai în faţă, ce-ar fi să stai lângă mine şi să-l pui undeva pe bietul copil al lui Catherine — nu suport să-l văd! Să nu crezi că nu-mi pasă de Catherine, fiindcă m-am purtat aşa de prosteşte când am intrat aici — am şi plâns, de amărăciune; am mai multe motive ca oricine altcineva să plâng, din moment ce ne-am despărţit supărate, ţii minte, şi n-am să mi-o iert niciodată! Şi totuşi, nu putea să-mi fie milă de animalul ăla sălbatic! Ah, dă-mi degrabă vătraiul! Ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai am de la el, zise ea şi-şi smulse verigheta de aur de pe degetul mijlociu şi-o azvârli pe podea. O s-o distrug, a urmat ea, lovind cu ciudă copilărească, şi pe urmă o s-o arunc în foc, mai spuse şi azvârli inelul între cărbuni. Uite-aşa, să mai cumpere unul, de-o fi să mă mai duc înapoi. Îl cred în stare să vină să mă caute, numai ca să-i facă în ciudă lui Edgar, aşa că nu îndrăznesc să stau prea mult, să nu-i treacă ideea asta prin mintea aia bolnavă. Şi pe urmă, nici Edgar n-a fost prea prietenos, nu? N-am de gând să-i cer ajutor, nici n-am să-i mai fac necazuri. Am căutat adăpost aici de nevoie, şi dacă n-aş fi aflat că nu-i prin preajmă, m-aş fi oprit în bucătărie, mi-aş fi spălat faţa, te-aş fi rugat să-mi aduci cele necesare şi-aş fi plecat oriunde nu m-ar fi găsit blestematul — diavolul ăla. Ah, era atât de furios ! De m-ar fi prins…! Tare păcat că Earnshaw nu-i poate ţine piept — dacă Hindley ar fi fost în stare s-o facă, n-aş fi plecat până nu l-aş fi văzut nimicit de tot!

— Gata, gata, domnişoară, nu mai vorbi aşa de repede, că-ţi dezlegi batista pe care ţi-am prins-o şi-o să-ţi curgă din nou sânge din rană. Bea-ţi ceaiul, trage-ţi răsuflarea şi nu mai râde. Râsul nu se potriveşte cu această casă tristă, şi nici cu starea în care te afli.

— Un adevăr ce nu poate fi tăgăduit, răspunse ea. I-auzi copilul ăla, plânge întruna, du-l de-aici, măcar o oră, nu stau mai mult de-atât.

Am sunat clopoţelul şi am dat fetiţa unei servitoare; apoi am întrebat-o ce-a făcut-o să fugă de la Wuthering Heights într-aşa o stare, şi unde avea de gând să se ducă, din moment ce refuza să rămână cu noi.

— Ar trebui să rămân, şi mi-aş dori-o, rosti ea, ca să-l mai înveselesc pe Edgar şi să am grijă de copil, şi pentru că numai aici la Grange mă simt acasă — dar, crede-mă, el n-o să mă lase! Crezi c-ar suporta să vadă că o duc bine şi sunt veselă, să ştie că suntem mulţumiţi, fără să vină el să ne otrăvească liniştea? Sigur, am satisfacţia că mă urăşte atât de mult, încât nu mai suportă nici să mă audă, nici să mă vadă. Atunci când intru în aceeaşi cameră cu el, îi văd faţa crispându-se fără să vrea, cu o expresie de ură — pe de o parte ştiind prea bine că am motive întemeiate pentru a avea şi eu acelaşi sentiment, iar pe de altă parte din cauza aversiunii iniţiale pentru mine. E o ură îndeajuns de puternică să mă facă să cred că nu mă va căuta în lungul şi-n latul Angliei dacă voi reuşi să fug; aşa că trebuie s-o fac cât mai repede. Am trecut deja peste dorinţa de a fi omorâtă de el! Aş prefera acum să se omoare singur! Mi-a distrus orice urmă de dragoste pe care o simţeam faţă de el, aşa că mi-e uşor să vorbesc astfel. Încă-mi mai amintesc cum l-am iubit, şi cu greu mi-aş putea imagina că l-aş mai putea încă iubi dacă… nu, nici vorbă! Ar fi putut să mă iubească la nebunie, că până la urmă firea lui diavolească tot ar fi ieşit la iveală cumva. Catherine a avut nişte gusturi tare perverse dacă l-a îndrăgit aşa de mult, mai ales că-l cunoştea atât de bine; un monstru — de l-aş putea şterge din mintea mea, şi din lumea asta!

— Şşt, gata, gata, e şi el om, am zis. Sunt oameni mai răi ca el, ai milă.

— El nu e om, îmi răspunse ea, n-are dreptul la mila mea — i-am dăruit inima, şi el a luat-o, şi a distrus-o, şi mi-a aruncat-o înapoi. Oamenii simt cu inima, Ellen, dar din moment ce pe-a mea a distrus-o, nu mai pot simţi nimic pentru el, şi n-am s-o fac, deşi va geme până la moarte şi va vărsa lacrimi de sânge pentru Catherine. Nu, chiar nu vreau!

Isabella izbucni în plâns, dar îşi şterse repede lacrimile şi continuă:

— Mă-ntrebi ce m-a făcut în cele din urmă să fug? A trebuit s-o fac, căci am reuşit să-i stârnesc furia peste răutatea lui obişnuită. E nevoie de mult mai multă stăpânire de sine să-i smulgi unui om nervii cu cleşti înroşiţi în foc, decât să-l pocneşti în moalele capului. L-am făcut să uite de prudenţa cu care se tot fălea şi să se lase pradă violenţei criminale; am fost încântată să-l pot aduce la exasperare; plăcerea mi-a trezit instinctul de conservare, şi astfel m-am eliberat; dacă voi mai ajunge vreodată pe mâna lui, are tot dreptul la răzbunare.

Ştii că ieri ar fi trebuit să vină şi domnul Earnshaw la înmormântare. N-a băut nimic toată ziua cu gândul la asta, sau aproape nimic; nu s-a mai culcat beat criţă la ora şase, ca să se trezească la fel la douăsprezece. În consecinţă, s-a trezit prost dispus şi cu gânduri de sinucidere, pregătit pentru biserică la fel ca şi pentru o petrecere; după care s-a aşezat lângă foc şi-a început să dea pe gât

pahare întregi de gin şi brandy. Heathcliff — mă cutremur numai când îi rostesc numele! — a fost un simplu străin în casă de duminica trecută până azi. Nu ştiu dacă l-au hrănit îngerii, sau poate rudele lui din iad, dar de aproape o săptămână n-a mai mâncat cu noi la masă. N-a făcut decât să vină acasă în zori şi să urce în camera lui, unde s-a încuiat — de parcă ar fi vrut cineva să-i ţină companie! Şi-acolo a continuat să se roage, ca un adevărat metodist, numai că zeitatea pe care o implora el nu e decât praf şi cenuşă fără simţire; iar pe Dumnezeu Îl confunda, în mod curios, cu tatăl lui cel negru, Satana! După încheierea acestor minunate rugăciuni — care durau, de obicei, până când răguşea de tot — pleca din nou, direct la Grange. Mă mir că Edgar n-a trimis după un poliţist, să-l bage în temniţă! Pentru mine, chiar aşa îndurerată cum eram pentru Catherine, această perioadă de eliberare de sub opresiunea lui a fost ca o vacanţă. Mi-am revenit îndeajuns încât să ascult predicile lui Joseph fără să mai plâng, şi să mă plimb peste tot prin casă, şi nu cu paşii unui hoţ speriat, ca mai înainte. N-ai fi zis despre mine c-aş fi în stare să plâng la vorbele lui Joseph, nu, căci şi el, şi Hareton, sunt nişte fiinţe detestabile. Prefer să stau cu Hindley şi să-i ascult balivernele, decât cu ,,conaşul„ şi cu loialul său susţinător, servitorul ăla odios! Dacă Heathcliff e acasă, sunt deseori forţată să mă refugiez în bucătărie, în compania lor, căci altfel n-aş putea decât să mor de foame prin vreo cameră pustie şi umedă. Când nu e, cum s-a întâmplat săptămâna asta, îmi trag un scaun şi-o masă într-un colţ, lângă foc, şi nu-mi pasă ce face domnul Earnshaw; nici el nu se mai bagă peste aranjamentele mele, e mult mai tăcut decât la început, dacă nu-l provoacă nimeni; e mai mâhnit şi mai puţin furios. Joseph spune că-i deja schimbat, că Dumnezeu i-a atins inima şi că este mântuit ”aşa ca prin foc”[10]. Văd şi eu uimită semnele unei schimbări în bine, dar nu-s treaba mea.

Aseară, de pildă, m-am vârât în colţul meu şi m-am apucat de citit nişte cărţi mai vechi până pe la vreo douăsprezece. Mi-era groază să mă duc sus, cu viscolul care-ncepuse afară şi cu gândul la noul mormânt din cimitir! Nici nu-ndrăzneam să-mi ridic privirea de pe pagină, ca să nu văd în faţa ochilor acea scenă tristă. Hindley stătea în faţa mea, cu capul sprijinit într-o mână, şi probabil că se gândea la acelaşi lucru. La un moment dat, în cursul serii, înainte de-a deveni iraţional, se oprise din băut şi timp de două-trei ore nu se clintise şi nici nu scosese vreo vorbă. Nu se auzea nici un zgomot în toată casa, în afară de mugetul vântului care zgâlţâia din când în când ferestrele, de pocnetul slab al cărbunilor şi de clinchetul foarfecii cu care tăiam din când în când fitilul lung al lumânării. Probabil că la ora aia Hareton şi Joseph dormeau deja duşi. Era o tristeţe apăsătoare; citeam şi oftam, căci mi se părea că toată bucuria din lume dispăruse pe veci.

Liniştea fu, într-un târziu, întreruptă de zgomotul ivărului din

bucătărie; Heathcliff se întorsese de la veghea lui mai devreme decât de obicei, probabil din cauza viscolului. Zăvorul era tras, şi imediat i-am auzit paşii îndreptându-se către cealaltă uşă. M-am ridicat degrabă, având pe buze expresia a ceea ce simţeam, iar tovarăşul meu de cameră, care până atunci se holbase la uşă, se întoarse şi mă privi cu atenţie.

— O să-l ţin afară cinci minute, a exclamat el, ai ceva împotrivă?

— Nu, din partea mea, ţineţi-l şi toată noaptea, i-am răspuns. Chiar aşa! Băgaţi cheia în broască şi trageţi zăvorul!

Earnshaw făcu toate acestea înainte ca musafirul său să ajungă la uşa de la intrare, după care îşi trase scaunul de cealaltă parte a mesei mele, se aplecă deasupra ei şi, cu ochii arşi de ură, căută simpatie în privirea mea: cum arăta şi se purta ca un asasin, n-a putut găsi acest lucru în ochii mei, dar ceea ce văzu acolo îi dădu curajul să vorbească.

— Şi dumneata, şi eu, avem multe de reglat cu omul ăla de afară! Dacă n-am fi amândoi nişte laşi, ne-am putea uni să ne luăm povara asta de pe umeri. Eşti la fel de moale ca fratele dumitale? Te-ai hotărât să înduri până la capăt, fără să-ncerci niciodată să te răzbuni?

— Sunt sătulă de îndurat, i-am răspuns, şi m-ar încânta o răzbunare care să nu se întoarcă asupra mea, însă trădarea şi violenţa sunt arme cu două tăişuri : îi rănesc mai tare pe cei care le folosesc, decât pe duşmanii lor.

— Trădarea şi violenţa sunt o răsplată dreaptă pentru trădare şi violenţă! strigă Hindley. Doamnă Heathcliff, nu-ţi cer decât să stai liniştită şi să fii mută. Ia spune-mi, poţi? Sunt convins c-o să te bucuri la fel de mult ca mine când vei vedea cum îşi încheie existenţa diavolul ăsta: dacă nu i-o iei înainte, *dumitale* o să-ţi aducă moartea — iar *mie* ruina. Blestemat să fie ticălosul! Izbeşte-n uşă, de zici că-i deja stăpân aici! Promite-mi că taci din gură, şi înainte de-a bate ceasul — mai sunt trei minute până la unu — ai să fii o femeie liberă!

După care şi-a scos din sân armele pe care ţi le-am descris în scrisoare, şi-ar fi stins şi lumânarea, dacă nu i-aş fi smuls-o şi nu l-aş fi apucat de braţ.

— N-am să tac! l-am ameninţat. Să nu v-atingeţi de el… Lăsaţi uşa închisă şi nu scoateţi o vorbă.

— Ba nu, pe Dumnezeul meu că nu, m-am hotărât, am să-l execut! a urlat bietul disperat. Deşi nu vrei, o să-ţi fac un bine, iar lui Hareton dreptate. Şi nu-ţi mai face griji încercând să mă protejezi, de-acum nu mai e nici Catherine — nici o fiinţă vie nu m-ar regreta şi nu s-ar ruşina cu mine, nici dacă mi-aş lua gâtul în secunda asta — e timpul să se termine toate odată!

Era ca şi cum m-aş fi luptat cu un urs sau aş fi încercat să conving un nebun. Nu îmi mai rămăsese decât să alerg la fereastră şi să avertizez victima de soarta care-o aştepta.

— Mai bine ţi-ai căuta alt adăpost în noaptea asta! am spus pe un ton triumfător. Domnul Earnshaw are de gând să te împuşte dacă mai încerci să intri.

— Mai bine-ai deschide uşa, fir-ai tu de… mi-a răspuns el adresându-mi-se cu un termen elegant pe care nu-l pot repeta.

— Ba nu, n-am de gând să mă bag, i-am răspuns. Intră şi n-ai decât să fii împuşcat, dacă asta vrei! Eu mi-am făcut datoria!

Acestea fiind spuse, am închis geamul şi mi-am reluat locul lângă foc, nefiind atât de ipocrită ca să pretind că eram îngrijorată pentru ceea ce-l ameninţa. Earnshaw m-a înjurat aprig, m-a acuzat că încă-l mai iubeam pe ticălos, şi m-a făcut în toate chipurile. Iar eu, în adâncul sufletului (dar cu conştiinţa curată), m-am gândit ce binecuvântare ar fi pentru *el* dacă Heathcliff l-ar scăpa de viaţa asta, şi ce binecuvântare ar fi pentru *mine* dacă l-ar trimite pe Heathcliff acolo unde merita să se afle. Cum stăteam şi gândeam acestea, fereastra din spatele meu fu spartă cu zgomot, şi în cadrul ei se ivi chipul întunecat al lui Heathcliff, care privea în odaie cu un aer nimicitor. Rama ferestrei era însă prea îngustă ca să-şi poată băga umerii, aşa că am zâmbit, mulţumită de închipuita mea siguranţă. Avea părul şi hainele albe de zăpadă, iar dinţii ascuţiţi, de canibal, dezgoliţi de frig şi furie, luceau în întuneric.

— Isabella, lasă-mă să intru, că de nu, ai s-o regreţi! „hârâi" el, cum spunea Joseph.

— Nu pot să comit o crimă, i-am răspuns. Domnul Earnshaw stă de pază cu un cuţit şi un pistol încărcat.

— Lasă-mă să intru prin bucătărie, a mai zis el.

— Hindley o s-ajungă acolo înaintea mea, i-am răspuns şi am continuat. Atât de puternică ţi-e dragostea, de te sperie nişte fulgi de zăpadă? Am apucat să stăm şi noi liniştiţi în paturile noastre cât a strălucit luna în nopţile de vară, dar cum a venit vântul aprig al iernii, ai şi dat fuga să-ţi găseşti adăpost. Heathcliff, dac-aş fi în locul tău, m-aş culca peste mormântul ei şi mi-aş da duhul acolo, ca un câine credincios… Nu prea mai are rost să trăieşti în lumea asta, nu? M-ai făcut să înţeleg că singura ta bucurie în viaţă era Catherine … nici nu-mi pot imagina cum ai de gând să-i supravieţuieşti.

— E acolo, nu-i aşa? strigă tovarăşul meu de cameră şi se repezi la fereastra spartă. Dacă-mi scot braţul afară, o să-l pot lovi!

Ellen, draga mea, mă tem c-ai să mă consideri cu adevărat rea — dar nu ştii totul, aşa că, rogu-te, nu mă judeca. Pentru nimic în lume n-aş fi ajutat sau îngăduit o crimă — nici măcar asupra *lui*! Da, îmi doream să-l ştiu mort; de-aceea eram groaznic de dezamăgită, dar mă şi temeam de urmările cuvintelor mele provocatoare. În acelaşi moment s-a azvârlit asupra armei lui Earnshaw şi i-a smuls-o din mână. Glonţul de pe ţeavă a pornit, iar cuţitul a zburat direct în

încheietura stăpânului său de drept. Heathcliff l-a tras cu forţa, tăind carnea, şi l-a vârât, plin de sânge, în buzunar. Apoi a luat o piatră şi a distrus stâlpul de lemn dintre ferestre şi a sărit înăuntru. Între timp, inamicul lui leşinase de durere, şi din cauza sângelui ce ţâşnea dintr-o arteră sau o venă deschisă. Bestia l-a lovit şi l-a călcat în picioare, l-a dat de mai multe ori cu capul de pardoseală, în timp ce pe mine mă ţinea cu o mână, ca să mă împiedice să-l chem pe Joseph. Cu eforturi supraomeneşti se abţinu să-l termine definitiv, şi se opri când i se tăie răsuflarea, după care târî trupul aparent fără viaţă pe banca de lemn. Acolo sfâşie mâneca hainei lui Earnshaw şi-i legă rana cu gesturi brutale, scuipând şi înjurând cu aceeaşi furie cu care îl lovise înainte cu piciorul. De cum m-am văzut liberă, n-am mai pierdut timpul şi l-am căutat pe bătrânul servitor, care, înţelegând încetul cu încetul ce-i povesteam, a coborât gâfâind, câte două trepte deodată.

— Ce-o sî faceam, ai? Ce-i de făcut-aci?

— Uite ce-i de făcut, tună Heathcliff, ţi-a înnebunit stăpânul, aia-i! Dac-o mai duce aşa o lună, îl bag direct la balamuc! Şi cum de vii tu să-mi ceri socoteală, ogar ştirb ce eşti? Nu mai sta acolo bombănind. Vino-aici, n-am de gând să-l îngrijesc eu. Spală-l şi ai grijă cu lumânarea, că-i mai mult de jumătate plin de brandy.

— Aşea car' vas'zică! Vreaţ' să-l omorâţ', ai? exclamă Joseph, ridicându-şi mâinile şi ochii îngrozit. N-am mai veazut niciodat' aşea ceva! Dumnezeu să…

Heathcliff l-a trântit în genunchi lângă Hindley, în mijlocul bălţii de sânge, şi i-a azvârlit un prosop; dar Joseph, în loc să cureţe acolo, şi-a împreunat mâinile şi s-a pus pe rugăciuni, înşirând cuvinte ciudate care m-au făcut să râd. În momentul acela nimic nu mă mai uimea; eram probabil la fel de nepăsătoare ca şi unii răufăcători dinaintea ştreangului.

— Ah, uitasem de tine, zise bestia, tu o să te ocupi de asta. În genunchi cu tine! Viperă ce eşti, te-ai unit cu el împotriva mea, ai? Poftim, uite-o treabă numai bună pentru tine!

M-a zgâlţâit până ce au început să-mi clănţăne dinţii în gură şi m-a azvârlit alături de Joseph, care şi-a încheiat repede rugăciunile şi apoi s-a ridicat, jurând că se duce direct la Grange. Domnul Linton era magistrat, putea să aibă şi cincizeci de neveste de îngropat, tot şi-ar fi găsit timp şi putere să se ocupe de treaba asta. Era atât de încăpăţânat în hotărârea lui, încât Heathcliff a găsit de cuviinţă să mă oblige să povestesc tot ce se întâmplase, stând în picioare aplecat deasupra mea şi gâfâind ameninţător pe când eu răspundeam în silă la întrebările lui. A fost nevoie de multă trudă să-l conving pe bătrân că nu Heathcliff fusese agresorul, mai ales că vorbele-mi ieşeau smulse cu greu. Şi totuşi, domnul Earnshaw i-a dovedit curând că era în viaţă; Joseph s-a grăbit să-i dea să bea nişte alcool, şi cu ajutorul acestuia şi-

a venit în fire şi s-a putut mişca. Heathcliff, ştiind că Hindley habar nu avea la ce tratament fusese supus cât zăcuse inconştient, i-a strigat în faţă că delirează-n beţia lui, că n-o să-i mai pese de purtarea lui atroce, şi l-a sfătuit să se bage-n pat. Spre bucuria mea, după acest sfat înţelept ne-a părăsit, iar Hindley s-a întins în faţa căminului. M-am dus şi eu în camera mea, uimită că am scăpat atât de uşor.

În dimineaţa asta, când am coborât în salon cam cu o jumătate de oră înainte de amiază, l-am găsit pe domnul Earnshaw rezemat lângă foc, şi nu-i era deloc bine; duhul lui cel rău, aproape la fel de palid şi cu aceeaşi privire stinsă, stătea rezemat de cămin. Nimeni nu părea să vrea să mănânce, şi după ce am aşteptat până ce s-au răcit toate bucatele, am început singură. Nimic nu m-a putut împiedica să mănânc cu poftă; aveam chiar un sentiment de satisfacţie şi superioritate când îmi aruncam uneori privirea spre tăcuţii mei tovarăşi, şi simţeam liniştea pe care ţi-o dă o conştiinţă curată.

După ce am terminat masa, mi-am luat neobişnuita libertate de a mă apropia de foc, ocolind scaunul lui Earnshaw, şi am îngenuncheat într-un colţ, lângă el. Heathcliff nu se uită înspre mine, şi eu mi-am ridicat privirea şi i-am cercetat calmă trăsăturile neclintite, ca şi cum ar fi fost săpate în piatră. Fruntea, pe care o considerasem cândva aşa de bărbătească şi pe care acum o găseam diabolică, era umbrită de gânduri; ochii reci de vasilisc erau acum stinşi de nesomn — şi poate de plâns, căci genele erau umede; buzele nu mai păstrau rânjetul feroce, ci erau strânse într-o expresie de nespusă tristeţe. De-ar fi fost altul în locul lui, mi-aş fi acoperit chipul la vederea acestei dureri. Fiind însă vorba de *el*, mă simţeam mulţumită; şi deşi pare o mârşăvie să-ţi insulţi duşmanul căzut la pământ, nu puteam pierde ocazia de a arunca o săgeată; această slăbiciune a lui era singura dată când mă puteam bucura să plătesc răul cu rău.

— Vai de mine, domnişoară, ce ruşine! i-am întrerupt eu şirul vorbelor. Ar crede lumea că n-ai deschis în viaţa dumitale vreo *Biblie*. Pe duşmanii noştri îi pedepseşte Dumnezeu, gândul ăsta ar trebui să-ţi fie de ajuns. Nu dai decât dovadă de răutate şi de trufie dacă adaugi şi alte suplicii la tortura Lui.

— În general, ai mare dreptate, Ellen, continuă ea, dar ce chin al lui Heathcliff m-ar putea mulţumi dacă n-aş contribui şi eu la el? Aş prefera să sufere *mai puţin*, dar să-i fi provocat *eu* acele dureri, iar el s-o *ştie*. Ah, îi sunt datoare cu atât de multe! Nu l-aş putea ierta decât cu o singură condiţie; numai de-aş putea să iau ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte[11], să-i răspund la fel pentru fiecare răutate şi să-l aduc în starea mea de acum! Cum el a fost primul care a făcut rău, să-l fac să fie primul care-şi cere iertare; şi-abia apoi, Ellen, s-ar putea să-mi arăt generozitatea. Dar este imposibil să-mi aflu vreodată răzbunarea, şi prin urmare nu-l voi putea ierta niciodată... Hindley a cerut nişte apă;

i-am dat un pahar şi l-am întrebat cum se simte.

— Nu pe cât de rău mi-aş dori, a răspuns. În afară de braţ, fiecare bucăţică din trup mă doare de zici că m-am luptat cu o legiune întreagă de diavoli împieliţaţi.

— Nici nu-i de mirare, am remarcat eu. Catherine obişnuia să spună că ea vă apăra de răul fizic — asta însemna că anumite persoane nu voiau să vă facă rău de teamă să n-o supere pe ea. Mai bine că oamenii nu se ridică din morminte cu adevărat, căci azi-noapte ar fi văzut o scenă cu adevărat îngrozitoare. Nu sunteţi rănit pe piept şi umeri?

— Nu ştiu sigur, îmi răspunse, dar despre ce vorbeşti? A îndrăznit să dea în mine când eram căzut la pământ?

— V-a călcat în picioare şi v-a lovit cu capul de pardoseală, i-am şoptit, voia să vă sfâşie cu dinţii, ca un animal turbat, căci om nu-i decât pe jumătate — şi nici măcar atât.

Domnul Earnshaw îşi ridică privirea spre duşmanul nostru comun, care, absorbit de propria-i durere, nu părea să observe nimic din jur; iar gândurile rele i se reflectau din ce în ce mai mult, întunecate, pe chip.

— Ah, de mi-ar da Dumnezeu putere să-l sugrum într-o ultimă agonie, cu drag m-aş duce în iad, gemu nerăbdător Hindley, chinuindu-se să se ridice şi căzând înapoi, disperat, convins că nu era-n stare să lupte.

— Nu, n-are rost, e de-ajuns că deja l-a omorât pe unul dintre voi, am spus eu cu voce tare. La Grange ştie toată lumea că sora dumneavoastră ar mai fi trăit şi azi dacă n-ar fi fost domnul Heathcliff. La urma urmei, parcă-i mai bine să te urască decât să te iubească aşa un om! Când mi-amintesc ce fericiţi eram — cât de fericită era Catherine înainte să apară el —, îmi vine să blestem ziua aia.

Probabil că Heathcliff a sesizat mai degrabă adevărul celor spuse decât îndârjirea persoanei care le-a rostit. Am văzut că îi atrăsesem atenţia, căci lacrimile porniră a-i picura peste cenuşa din vatră, şi curând suspinele îi tăiau răsuflarea. L-am privit în faţă şi am râs dispreţuitor. Ochii lui — ferestre întunecate ale iadului — au fulgerat către mine, dar diavolul care de obicei mă privea din cadrul lor se afla acum într-o stare atât de jalnică, încât nu m-am temut să mai râd o dată.

— Ridică-te şi dispari din faţa mea, mi-a strigat îndurerat.

Bănuiesc că asta a vrut să spună, căci vorbele abia dacă i se puteau înţelege.

— Ba, te rog să mă ierţi, l-am întrerupt, şi eu am iubit-o pe Catherine, iar fratele ei are nevoie să fie îngrijit — şi, de dragul lui Catherine, asta am de gând să fac. Acum, că a murit, o regăsesc în Hindley; el are aceiaşi ochi — dacă n-ai fi încercat tu să-i scoţi afară şi

să-i învineţeşti — şi aceeaşi…

— Ridică-te odată, idioată nenorocită, până nu te calc în picioare! urlă el şi făcu o mişcare spre mine, care mă sili să mă depărtez.

— Dar, sigur, am urmat eu, pregătită să o iau la sănătoasa, dacă biata Catherine ar fi avut încredere în tine şi-ar fi acceptat titlul ridicol, demn de dispreţ şi degradant de doamnă Heathcliff, la fel ar fi ajuns şi ea! Numai că *ea* nu ţi-ar fi suportat în tăcere purtarea asta oribilă; dispreţul şi sila simţite şi-ar fi găsit curând glas...

Între noi se aflau spătarul băncii lui Earnshaw şi Earnshaw însuşi, astfel că în loc de a încerca să mă prindă, înşfăcă de pe masă un cuţit de bucătărie şi mi-l aruncă în cap. M-a lovit sub ureche şi m-a oprit în mijlocul propoziţiei; l-am scos imediat şi am ţâşnit spre uşă, de unde i-am aruncat câteva cuvinte care sper că s-au implântat mai adânc decât cuţitul lui. Ultima imagine pe care-o am cu el este o goană furioasă după mine, oprită curând de braţele gazdei sale; i-am văzut apoi pe amândoi încleştaţi pe jos, în faţa căminului. În fuga mea prin bucătărie i-am transmis lui Joseph că stăpânul îl aştepta degrabă, l-am răsturnat pe Hareton, care tocmai spânzura nişte căţei nou-născuţi de spătarul unui scaun în pragul uşii, după care, fericită ca un suflet scăpat din purgatoriu, am alergat, am sărit, aproape că am zburat pe drumul abrupt; la un moment dat n-am mai urmat potecile şerpuite, şi-am apucat-o direct peste câmp şi m-am rostogolit pe pante şi-am înotat prin mlaştini, gonind de fapt spre farul de la Grange. Aş fi preferat oricând să fiu blestemată să trăiesc veşnic în infern, decât să mai rămân o noapte sub acoperişul de la Wuthering Heights.

Isabella se opri din povestit şi luă o gură de ceai; apoi se ridică, mă rugă să-i pun boneta şi un şal mare pe care i-l adusesem şi, fără a se lăsa înduplecată de rugăminţile mele de a mai sta un ceas, se urcă pe un scaun, sărută portretele lui Edgar şi al lui Catherine, mă îmbrăţişă şi pe mine, după care coborî la trăsură însoţită de Fanny, care lătra fericită că-şi revede stăpâna. A plecat atunci pentru totdeauna; nu avea să se mai întoarcă niciodată prin locurile acestea, dar atunci când lucrurile s-au mai liniştit a purtat o corespondenţă regulată cu stăpânul meu.

Din câte ştiu, s-a stabilit undeva în sud, lângă Londra; acolo l-a născut pe fiul ei, la numai câteva luni de la fugă. L-a botezat Linton şi de la bun început l-a descris ca pe un copil suferind şi arţăgos.

M-am întâlnit într-o zi, prin sat, cu domnul Heathcliff şi m-a întrebat unde locuia, dar am refuzat să-i spun. A remarcat că nu conta, dar c-ar fi bine să aibă grijă când va veni să-şi viziteze fratele, căci n-o va putea face decât dacă se va hotărî să rămână cu el definitiv.

Deşi nu i-am dat nici cel mai mic indiciu, Heathcliff a aflat, prin alţi servitori, şi unde stătea şi că a dat naştere unui copil. Dar a lăsat-o în pace; şi cred că trebuia să-i mulţumească pentru asta aversiunii prea

mare pentru ea.

De multe ori când ne întâlneam mă întreba de cel mic, iar când i-a aflat numele a rânjit strâmb şi-a spus:

— Vor să-l urăsc şi pe el, nu?

— De fapt, cred că nimeni nu doreşte să aflaţi nimic despre copil, i-am răspuns.

— Dar o să fie-al meu, a spus el, când voi vrea. Să fie siguri de asta!

Din fericire, mama s-a prăpădit înainte de vreme, la vreo treisprezece ani după moartea lui Catherine, când Linton nu avea mai mult de doisprezece ani.

În ziua ce-a urmat sosirii neaşteptate a Isabellei nu am avut ocazia să vorbesc cu stăpânul: se ferea de orice conversaţie şi nu mai voia să discute nimic. Când, în cele din urmă, l-am determinat să mă asculte, am observat cât de mulţumit era că sora lui şi-a părăsit soţul, pe care, de altfel, Linton îl detesta cu o intensitate pe care n-ai fi bănuit-o posibilă într-o fire aşa de blândă ca a lui. Atât de profundă şi de puternică îi era aversiunea, încât ajunsese să refuze să mai meargă în locurile în care era posibil să-l vadă pe Heathcliff sau să audă vorbindu-se despre el. Aceasta, alături de durerea sa, l-au transformat într-un pustnic: a renunţat la postul de magistrat, nu s-a mai dus nici măcar la biserică, a evitat tovărăşia oamenilor din sat şi-a dus o viaţă retrasă, limitată de hotarele parcului şi moşiei sale; singura variaţie o reprezentau plimbările pe dealuri şi vizitele la mormântul soţiei, mai ales seara sau dimineaţa devreme, înainte să apară şi alţi străini.

Şi totuşi, bunătatea sufletului său l-a împiedicat să fie atât de mâhnit mult timp. *El*, vedeţi bine, nu se rugase să fie bântuit de sufletul lui Catherine. Timpul i-a adus resemnare şi-un soi de melancolie mai dulce decât bucuriile obişnuite. Îşi amintea de Catherine cu o dragoste intensă, delicată, aspirând la alte lumi mai bune, spre care, nu se îndoia de asta, ea deja plecase.

În plus, avea şi în lumea aceasta consolare şi afecţiune. Câteva zile, după cum v-am spus, n-a fost interesat deloc de firavul vlăstar al celei plecate; prin aprilie răceala sufletului i s-a topit de tot şi, înainte ca micuţa să fie în stare să scoată vreun cuvânt sau să facă primul pas, era deja despotul inimii lui.

A primit numele de Catherine, dar Linton nu a strigat-o niciodată aşa, după cum nici soţiei sale nu-i prescurtase niciodată numele, probabil pentru că Heathcliff obişnuia s-o facă. Micuţa a fost întotdeauna Cathy: o legătură permanentă, dar şi o deosebire clară faţă de mamă. Ataşamentul simţit de Linton faţă de Cathy provenea din această legătură cu mama mai degrabă decât din faptul că era copilul lui.

De multe ori l-am comparat cu Hindley Earnshaw, şi nu puteam să-mi explic de ce aveau un comportament total diferit când viaţa le era

atât de asemănătoare. Amândoi îşi iubiseră soţiile şi se simţeau ataşaţi de copiii lor, iată de ce nu pricepeam cum de nu putuseră amândoi apuca în aceeaşi direcţie, şi la bine, şi la rău. Dar, gândeam eu, Hindley, care părea să fie mai cu capul pe umeri, s-a dovedit, în cele din urmă, mai rău şi mai slab. Când corabia lui s-a lovit de stânci, căpitanul şi-a părăsit postul, iar echipajul, în loc să-ncerce s-o salveze, s-a îmbulzit care-ncotro, lăsând vasul la bunul plac al sorţii. Linton, dimpotrivă, a dovedit curajul unui suflet loial şi credincios: credea în Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a răsplătit. Unul a sperat, şi celălalt a desperat; singuri şi-au ales soarta şi-au fost condamnaţi să o accepte.

Ei, domnule Lockwood, dar poate că nu vreţi să m-auziţi tocmai pe mine ţinând lecţii de morală; o să judecaţi şi dumneavoastră, la fel de bine ca şi mine, toate-acestea — sau cel puţin veţi crede că judecaţi bine — şi-i totuna.

Earnshaw şi-a găsit sfârşitul aşa cum era de aşteptat: i-a urmat rapid surorii sale, la nici şase luni. Noi, aici, la Grange, n-am ştiut niciodată în amănunt ce s-a petrecut înainte de moartea lui; am aflat câteva lucruri când m-am dus să ajut la pregătirile pentru înmormântare. Domnul Kenneth a venit să-l anunţe pe stăpân.

— Ei bine, Nelly, mi-a spus el în dimineaţa când şi-a făcut apariţia, prea devreme ca să nu mă sperii, presimţind imediat o veste proastă. A venit vremea să jelim şi noi doi. Cine crezi că s-a dus acum?

— Cine? am întrebat grăbită.

— Ia ghiceşte, mi-a răspuns dânsul descălecând şi petrecând hamul printr-un cârlig de lângă uşă. Pregăteşte-ţi colţul şorţului, că-s convins c-o să ai nevoie de el.

— Doar n-o fi domnul Heathcliff, nu? am strigat.

— Cum?! Ai fi în stare să plângi după el? zise doctorul. Nu, Heathcliff e-un tânăr rezistent; azi arăta înfloritor — de-acolo vin. Îşi revine pe zi ce trece, după ce şi-a pierdut jumătatea.

— Şi-atunci cine, domnule Kenneth? am repetat nerăbdătoare.

— Hindley Earnshaw! Vechiul tău prieten Hindley, mi-a răspuns el, şi cel ce mi-i bârfea pe toţi — deşi devenise cam sălbatic pentru mine în ultimul timp. Ia uite, am zis eu c-o să plângi! Dar nu mai fi tristă! A murit aşa cum a şi trăit: beat turtă! Amărâtul, şi mie-mi pare rău pentru el. N-ai cum să nu simţi lipsa unui vechi amic, chiar dacă avea cele mai urâte obiceiuri şi mi-a jucat câteva feste. Se pare că n-avea mai mult de douăzeci şi şapte de ani, era de-o seamă cu tine — cine-ar fi zis că sunteţi născuţi în acelaşi an?

Vă mărturisesc că această lovitură a fost pentru mine mai puternică decât şocul pierderii doamnei Linton: vechi amintiri mi s-au ivit în minte; m-am aşezat pe verandă şi-am început să plâng ca după o rudă apropiată, sperând din tot sufletul ca doctorul să găsească pe altcineva să ducă vestea stăpânului. Cu toate astea, n-am putut să nu mă

gândesc dacă n-a fost cumva ceva necurat la mijloc. Indiferent ce făceam, gândul acesta nu-mi dădea pace; se înrădăcinase aşa de tare, încât m-am hotărât să cer permisiunea să plec la Heights şi să ajut la înmormântare. Domnul Linton a acceptat cu greutate, dar eu am pledat, spunându-i cât de lipsit de prieteni fusese Earnshaw, precum şi faptul că fostul meu stăpân şi totodată frate de lapte avea dreptul la serviciile mele, la fel ca şi dânsul. Şi-apoi, i-am reamintit de Hareton, nepotul soţiei sale, al cărui tutore s-ar cuveni să fie, în absenţa altei rude; i-am spus c-ar trebui să vadă şi cui îi revenea moşia şi să apere astfel averea cumnatului său.

Domnul Linton nu se simţea în stare să se ocupe de astfel de chestiuni, dar m-a rugat să vorbesc cu avocatul, şi în cele din urmă mi-a permis să plec. Avocatul domnului Linton fusese şi avocatul lui Earnshaw; am dat fuga în sat şi l-am rugat să mă însoţească. Omul a clătinat din cap şi m-a sfătuit să-l las în pace pe Heathcliff, fiindcă, dacă avea să se afle adevărul, Hareton ar ajunge cerşetor pe drumuri.

— Taică-său a murit îngropat în datorii, mi-a zis el, toată moşia e ipotecată, iar moştenitorul de drept nu are decât o şansă: să trezească interes creditorului şi să-l facă să se arate îngăduitor cu el.

Am ajuns la Heights şi le-am spus că venisem să veghez ca totul să se desfăşoare aşa cum se cuvine, iar Joseph, peste măsură de mâhnit, se arătă încântat să mă vadă. Domnul Heathcliff zise că nu pricepea ce nevoie ar fi fost de mine, dar că puteam rămâne să mă ocup de înmormântare, dacă asta-mi era dorinţa.

— Corect ar fi, zise el, să-l îngropăm pe nebunul ăsta la răscruce de drumuri[12], fără nici un fel de ceremonie; ieri dup-amiază l-am scăpat din ochi zece minute, şi-n timpul ăsta a zăvorât cele două uşi ale casei, ca să mă lase pe-afară, şi-a băut până a crăpat! Azi-dimineaţă am spart uşa, după ce l-am auzit că horcăie ca un cal, şi l-am găsit trântit pe bancă — puteam să-l jupoi de viu şi să-i iau scalpul, tot nu s-ar fi trezit. Am trimis imediat după Kenneth, dar până s-ajungă el, animalul ăsta deja era hoit — mort, rece şi ţeapăn, aşa că n-avea rost să ne agităm prea mult.

Servitorul confirmă toată povestea, dar mormăi:

— Mai bin' ar fi mers singur dup' doctor! Io aveam grij' mai mult' de stăpân decât el! Cân' am plecat nu ierea mort!

Am insistat să aibă parte de-o înmormântare decentă: domnul Heathcliff mi-a zis să fac cum doresc, dar mi-a amintit că banii proveneau tot din buzunarul lui.

În tot acel timp a păstrat pe chip o expresie aspră şi nepăsătoare — nici bucurie, nici durere, ci mai degrabă o satisfacţie crudă faţă de o sarcină dificilă ce a fost executată cu măiestrie. Am întrezărit, la un moment dat, o exaltare în starea lui de spirit. Când se scotea coşciugul din casă, Heathcliff a avut ipocrizia să se alăture jelitorilor, dar chiar

înainte de a ieşi împreună cu Hareton l-a ridicat pe nefericitul copil pe masă şi i-a şoptit, cu evidentă încântare:

— De-acum înainte, băiete, eşti *al meu*! Şi-o să vedem noi dacă un copac n-o să iasă la fel de încovoiat ca şi altul, de-i îndoaie acelaşi vânt!

Bietul neştiutor se bucura de atenţia primită; se juca cu favoriţii lui Heathcliff şi-i mângâia obrajii, dar eu i-am înţeles vorbele, aşa că i-am spus pe un ton ascuţit:

— Băiatul o să vină cu mine, la Thrushcross Grange, domnule, căci nimic pe lumea asta nu vă aparţine mai puţin decât el!

— Aşa zice Linton? întrebă el.

— Fireşte — mi-a poruncit să-l iau cu mine, am răspuns.

— Ei bine, a continuat ticălosul, nu-i acum momentul să ne certăm pentru asta, dar mă bate gândul să-mi încerc şi eu mâna să cresc un copil, aşa că explică-i stăpânului tău că de caută cumva să mi-l ia, trebuie să-l înlocuiesc pe Hareton cu propria mea odraslă. N-am de gând să i-l dau prea uşor. Dar, mai presus de orice, voi avea grijă să-l iau pe celălalt! Spune-i toate astea stăpânului tău!

Vorbele acestea au fost de ajuns să ne lege de mâini. La întoarcere i-am repetat cele auzite lui Edgar Linton, dar stăpânul, prea puţin interesat de subiect, nu a mai amintit de el. Cred că nici dacă ar fi vrut-o din tot sufletul, tot n-ar fi reuşit să-l aducă pe Hareton la Grange.

Şi iată cum oaspetele ajunsese în cele din urmă stăpân la Wuthering Heights: Heathcliff a dovedit avocatului, care, la rândul lui, i-a dovedit domnului Linton, că Earnshaw îşi ipotecase fiecare bucăţică de moşie pentru a-şi întreţine patima jocurilor de noroc, iar el, Heathcliff, fusese cel care-i împrumutase banii.

Iată cum Hareton, care ar fi trebuit să fie acum cel mai ales gentleman din tot ţinutul, a fost redus la o stare de dependenţă totală faţă de duşmanul de moarte al tatălui său; iată-l cum trăieşte şi azi în propria lui casă ca un servitor, dar fără a primi un salariu şi fără să fie în stare să-şi facă dreptate, pentru că nu are prieteni şi nu ştie nedreptatea care i s-a făcut.

10 *Corinteni*, 3:15.

11 *Exodul*, 21:24

12 Heathcliff insinuează că Hindley Earnshaw s-a sinucis. Criminalii care se sinucideau în aşteptarea execuţiei erau îngropaţi la răscruce de drumuri, uneori cu o ţeapă înfiptă în inimă.

CAPITOLUL IV

Următorii doisprezece ani de după acea tristă perioadă, şi-a urmat doamna Dean firul poveştii, au fost cei mai fericiţi din viaţa mea. Cele mai mari griji ale mele, trecătoare de altfel, au fost cele legate de banalele boli pe care micuţa domnişoară le-a avut, la fel ca oricare alt copil, bogat sau sărac. Altminteri, după primele şase luni, s-a înălţat ca o plantă tânără, şi a învăţat să meargă şi să vorbească, în felul ei, înainte ca iarba să înverzească a doua oară peste mormântul doamnei Linton.

Era cel mai încântător copil menit să aducă soarele într-o casă mohorâtă, cu o frumuseţe deosebită: avea ochii negri, frumoşi, ai neamului Earnshaw, dar tenul, trăsăturile delicate şi părul blond cârlionţat al Linton-ilor. Plină de entuziasm, dar fără încăpăţânări, avea un suflet sensibil, capabil de multă iubire. Capacitatea ei deosebită de a se ataşa de oameni mă ducea cu gândul la mama ei, şi totuşi nu semăna cu ea, căci era blândă şi dulce ca o porumbiţă, avea un glas duios şi un aer gânditor; supărările ei nu cunoşteau furie, iubirea ei nu era niciodată încrâncenată, ci adâncă şi tandră.

Cu toate acestea, trebuie să recunosc că avea şi defecte care să-i ascundă aceste daruri. Înclinaţia spre obrăznicie ar fi unul dintre ele, precum şi acea voinţă îndărătnică a copiilor răsfăţaţi, indiferent dacă au o fire veselă sau urâcioasă. De pildă, dacă un servitor o supăra în vreun fel, replica ei era întotdeauna: „Te spun lui tati!” Iar dacă el o dojenea, chiar şi cu o privire, ai fi zis că i-a sfâşiat inima; cred, de altfel, că niciodată nu i-a adresat vreo vorbă mai aspră.

Linton s-a ocupat singur de educaţia ei, şi a făcut din asta o îndeletnicire amuzantă: din fericire, curiozitatea şi isteţimea au transformat-o într-o elevă silitoare, a învăţat rapid şi cu aviditate şi i-a făcut cinste dascălului ei.

Până la vârsta de treisprezece ani, Cathy n-a ieşit niciodată singură din parcul de la Grange. Domnul Linton o mai lua câteodată cu dânsul, dar nu avea încredere s-o lase cu nimeni altcineva. Gimmerton n-a însemnat nimic pentru copilă mult timp, iar biserica era singura clădire de care se apropiase sau în care intrase vreodată în afară de propriul ei cămin. Nici Wuthering Heights, şi nici Heathcliff nu existau pentru ea; ducea o viaţă izolată, de care părea pe deplin mulţumită. Uneori, însă, atunci când privea în depărtări de la fereastra camerei sale, spunea:

— Ellen, peste cât timp o să am voie să mă urc în vârful dealurilor de-acolo? Mă-ntreb ce-o fi de cealaltă parte — oare-i marea?

— Nu, domnişoară Cathy, răspundeam eu, nu-s decât nişte dealuri,

la fel ca astea.

— Dar cum o fi să stai sub stâncile alea aurii de acolo? m-a întrebat odată.

Pantele abrupte ale stâncilor Penistone o atrăgeau în mod deosebit, mai ales la apus, când ultimele raze luceau deasupra lor, iar restul peisajului de la poale rămânea ascuns în umbră. I-am explicat că era vorba de două stânci golaşe, în crăpăturile cărora nu puteau creşte nici măcar nişte copăcei piperniciţi.

— Şi de ce lucesc încă atunci când aici e deja seară? continuă ea.

— Fiindcă sunt mult mai sus decât noi, i-am răspuns, n-ai putea să te caţări pe ele, sunt prea înalte şi abrupte. Iarna acolo dă îngheţul mai devreme decât la noi, şi-am găsit zăpadă chiar şi-n miezul verii, uite-acolo, sub gaura aia neagră dinspre nord-est.

— Aha, deci ai fost acolo! strigă ea veselă. Înseamnă că am să merg şi eu când o să fiu mare. Tati a fost, Ellen?

— O să-ţi spună singur, domnişoară, i-am răspuns eu grăbită, că nu merită să fie văzute. Dealurile pe unde vă plimbaţi voi doi sunt mult mai frumoase, iar parcul din Thrushcross e cel mai încântător din lume.

— Da, dar ştiu parcul pe de rost, şi locurile alea nu, a murmurat ea. Şi mi-ar plăcea nespus să privesc de jur împrejur din cel mai înalt vârf — poneiul meu Minny o să mă ducă acolo într-o bună zi…

Una dintre servitoare a pomenit, la un moment dat, de Peştera Zânelor, şi asta i-a sucit minţile complet, şi nu dorea decât să vadă locul cu pricina; îl tot bătea la cap pe domnul Linton, iar el îi tot promitea că avea s-o ducă acolo când va fi mai mare. Domnişoara Cathy însă îşi măsura vârsta în luni, nu în ani, aşa că: „Acum sunt destul de mare să merg la stâncile Penistone?” era singura întrebare de pe buzele ei.

Drumul respectiv trecea prin apropiere de Wuthering Heights, iar Edgar nu îndrăznea s-o apuce într-acolo, astfel că răspunsul primit era întotdeauna acelaşi:

— Nu încă, draga mea, nu încă.

După cum v-am mai spus, doamna Heathcliff a mai trăit doisprezece ani după ce şi-a părăsit soţul. Cei din neamul său avuseseră o constituţie delicată; nici ea, nici Edgar nu aveau sănătatea robustă pe care-o întâlneşti de obicei la oamenii din partea acestor locuri. De ce-a murit, nu ştiu sigur; bănuiesc că amândoi s-au prăpădit de aceeaşi boală, un soi de febră care-a început uşor, dar nu a putut fi tratată, şi le-a pus repede capăt vieţii.

La un moment dat, Isabella i-a scris fratelui ei despre posibilul sfârşit al unei boli ce-o chinuia de vreo patru luni, rugându-l totodată s-o viziteze, căci avea de pus la punct multe lucruri, şi voia să-şi ia rămas-bun de la el şi să-l lase pe Linton pe mâini bune. Spera ca

Linton să poată rămâne cu el, aşa cum rămăsese alături de ea mereu, de vreme ce tatăl lui de drept nu dorea câtuşi de puţin să-şi asume responsabilitatea întreţinerii şi educării lui — sau cel puţin aşa îi plăcea ei să creadă.

Stăpânul n-a pregetat nici o clipă; chiar dacă-n mod normal abia ieşea în lume, atunci a plecat imediat; mi-a încredinţat-o pe Catherine s-o păzesc în absenţa lui, repetând de multe ori că nu trebuie să iasă din parc, nici măcar împreună cu mine. Nici nu s-a gândit că ea ar putea să se aventureze de una singură.

A fost plecat vreme de trei săptămâni, iar în primele două zile Cathy a stat ascunsă într-un colţ din bibliotecă, prea tristă să citească sau să se joace, astfel că, fiind aşa liniştită, nu mi-a dat bătaie de cap; apoi a urmat o perioadă în care-a fost obositoare şi arţăgoasă. Cum aveam o mulţime de treburi şi eram şi prea bătrână să mai alerg dintr-o parte-n alta s-o amuz, am găsit o metodă prin care să se distreze de una singură. Am început s-o trimit să se plimbe prin parc — când pe jos, când călare pe ponei — şi la întoarcere mă dovedeam o ascultătoare răbdătoare a tuturor aventurilor ei, reale sau imaginare.

Era o vară minunată, iar Cathy a prins imediat gustul plimbărilor de una singură, astfel că de multe ori dispărea imediat după micul dejun şi stătea până la vremea ceaiului, ştiind că serile aveam să le petrecem cu povestea aventurilor ei închipuite. Nu mă temeam c-ar putea să iasă de pe moşie, căci porţile erau în general încuiate, şi n-o credeam în stare să iasă afară de una singură nici dac-ar fi fost larg deschise.

Din nefericire, mi-a înşelat încrederea. Într-o dimineaţă, pe la ora opt, Catherine a venit să mă anunţe că-n ziua respectivă avea să fie un negustor arab, care urma să traverseze deşertul cu întreaga lui caravană, aşa că trebuia să-i dau destulă mâncare şi pentru ea, şi pentru animale: un cal şi trei cămile, reprezentate de un ogar mare şi doi prepelicari.

I-am pregătit o mulţime de bunătăţi, i le-am pus într-un coş legat de şa, iar ea a ţâşnit fericită ca o zână, apărată de soarele de iunie sub borurile largi ale pălăriei cu voal, râzând în hohote şi luând în derâdere sfaturile mele să nu meargă-n galop şi să vină curând acasă.

Ca un copil neascultător ce era, nu-şi făcu apariţia nici măcar la ceai. Unul dintre călători, ogarul, prea bătrân şi comod din fire, se reîntorsese între timp, dar nici Cathy, nici poneiul, nici ceilalţi doi câini nu se zăreau nicăieri; am trimis oameni s-o caute în toate părţile şi, în cele din urmă, am plecat chiar eu după ea.

La un moment dat, am văzut un om care repara gardul unei pădurici din capătul moşiei. L-am întrebat dacă n-a văzut-o pe domnişoara noastră.

— Am văzut-o dimineaţă, a zis omul, m-a rugat să-i tai o nuieluşă de alun şi-a luat-o pe urmă la galop peste gardul ăla mai scund, de-

acolo, şi pe urmă a dispărut de tot.

Probabil că vă daţi seama cum m-am simţit când am auzit aşa ceva. Mi-am dat seama imediat că s-a dus spre stâncile Penistone.

— Ce s-o fi întâmplat cu ea? am exclamat eu şi am ieşit printr-o deschizătură a gardului pe care-l repara omul, şi apoi am apucat-o direct spre drumul mare.

Am mers mile în şir, de-ai fi zis c-am făcut prinsoare s-ajung prima undeva anume, până ce, după o cotitură a drumului, am ajuns dinaintea conacului Wuthering Heights; dar pe Catherine n-o vedeam nicăieri.

Stâncile Penistone se află la vreo milă şi jumătate depărtare de moşia domnului Heathcliff, şi la vreo patru de noi, şi-ncepeam să mă tem că o să mă prindă noaptea pe acolo.

„Dacă a alunecat când s-a căţărat printre stânci„, mă gândeam eu, „şi-o zăcea pe undeva, cu oasele rupte sau moartă deja?"

Îngrijorarea mea era cu-adevărat mare, şi la început m-am simţit uşurată să-l văd pe Charlie, cel mai rău dintre prepelicarii cu care plecase Cathy, întins sub un geam de la Wuthering Heights, cu o umflătură la cap şi cu urechea însângerată. Am ridicat ivărul porţii şi-am alergat spre uşa de la intrare, unde-am început să bat cu putere. Mi-a deschis o femeie pe care-o ştiam şi care locuise pe vremuri în sat, în Gimmerton, iar acum, de la moartea domnului Earnshaw, era servitoare la ei în casă.

— Aha, zise ea de cum mă văzu, ai venit s-o cauţi pe mica stăpână. Nu-ţi fie teamă. E bine, dar slavă Domnului că nu-i stăpânul aici.

— Domnul Heathcliff nu-i acasă? am vorbit eu cu răsuflarea întretăiată de la atâta drum şi spaimă.

— Nu, nu, s-a grăbit ea să mă liniştească, nici el, nici Joseph nu-s acasă, şi nu cred că se-ntorc mai devreme de-o oră-două. Haide, intră şi trage-ţi sufletul puţin.

Am păşit înăuntru şi m-am îndreptat direct spre mieluşeaua mea rătăcită, care se legăna într-un balansoar ce fusese cândva al mamei ei. Îşi atârnase pălăria în cuier şi părea să se simtă ca acasă, râdea şi sporovăia, în cele mai bune toane posibile, cu Hareton, care ajunsese acum un tânăr înalt şi puternic de optsprezece ani şi care se holba la ea, plin de curiozitate şi uimire, fără să priceapă prea multe din şirul de remarci şi întrebări pe care le rostea necontenit micuţa.

— Prea bine, domnişoară, am spus eu, ascunzându-mi bucuria sub o faţă furioasă, asta are să fie ultima plimbare de care-ai mai avut parte până la venirea tatălui dumitale. N-o să te mai las nici măcar să treci pragul, fetiţă neascultătoare ce eşti!

— Oh, Ellen! a strigat ea veselă şi s-a repezit către mine. Să vezi ce poveste o să-ţi spun la noapte — dar uite că m-ai găsit singură. Ai mai fost aici vreodată?

— Hai, pune-ţi pălăria, şi să mergem acasă, am spus eu. Sunt groaznic de supărată pe dumneata, domnişoară Cathy, ai făcut un lucru tare rău. N-are rost să te bosumfli sau să plângi — asta nu răscumpără tot necazul pe care l-am avut căutându-te prin tot ţinutul! Când mă gândesc că domnul Linton m-a rugat să te ţin în casă, iar dumneata să te strecori aşa; asta dovedeşte că eşti o vulpiţă şireată, şi nimeni n-o să te mai creadă de-acum încolo.

— Dar ce-am făcut? începu ea să suspine, nelămurită. Tati nu mi-a spus nimic — el n-are să mă certe, Ellen — el nu-i niciodată supărat, ca tine.

— Haide, vino! am repetat eu. Stai să-ţi leg funda, şi fără discuţii. Ce ruşine! La treisprezece ani să te mai porţi ca un copil!

Vorbele-mi fuseseră provocate de faptul că tocmai îşi azvârlise pălăria de pe cap şi se retrăsese spre cămin, departe de mine.

— Ei, lasă, s-a băgat servitoarea, nu te supăra pe fetiţă, doamnă Dean. Noi am oprit-o aici, că ea ar fi plecat cu dragă inimă mai departe, de teamă să nu-ţi faci griji. Dar Hareton s-a oferit să meargă cu ea, şi-am zis că aşa se şi cuvine. E tare pustiu drumul peste dealuri.

În tot timpul discuţiei, Hareton ne ascultase cu mâinile în buzunare, prea timid să scoată o vorbă, deşi nu părea încântat de venirea mea.

— Cât te mai aştept? am continuat eu, fără să bag în seamă intervenţia femeii. În zece minute se întunecă. Unde e poneiul, domnişoară Cathy? Şi unde-i Phenix? Dacă nu te grăbeşti, te las aici, aşa că faci cum crezi.

— Poneiul e-n curte, mi-a răspuns ea, şi Phenix e-nchis în cuşcă, tot acolo. Şi el, şi Charlie sunt muşcaţi. Aveam de gând să-ţi povestesc totul, dar eşti aşa de prost dispusă, că nu meriţi s-auzi nimic.

I-am luat pălăria şi-am încercat să i-o pun din nou, însă ea, dându-şi seama că cei din casă îi ţineau partea, începu să fugă prin cameră; m-am apucat s-o urmăresc, dar se strecura ca un şoricel peste tot, pe sub mobilă şi în spatele ei; vă-nchipuiţi cât de ridicol arătam eu!

Hareton şi femeia râdeau în hohote, şi li se alătură şi ea, şi mai obraznică, până când am strigat, complet enervată:

— Prea bine, domnişoară Cathy, dac-ai şti a cui e casa asta, ai fi fericită să ieşi de-aici.

— E-a tatălui *tău*, nu-i aşa? întrebă ea, întorcându-se către Hareton.

— Nu, zise el sfios, cu privirea în pământ şi cu obrajii în flăcări.

Nu putea s-o privească în ochi, deşi erau atât de asemănători cu ai lui.

— Atunci a cui e — a stăpânului tău? zise ea.

Băiatul se îmbujoră şi mai tare, de data asta din alte motive, mormăi o înjurătură şi se întoarse cu spatele.

— Cine-i stăpânul lui? continuă fata, de data asta spre mine. N-a vorbit decât despre „casa noastră” şi „oamenii noştri”. Am crezut că-i

fiul stăpânului. Şi-n afară de-asta, nu mi s-a adresat deloc cu „domnişoară”; aşa ar fi trebuit să facă, nu, dacă e servitor?

Hareton se înnegri ca un nor de furtună auzindu-i vorbele copilăreşti. Am scuturat-o în tăcere de umeri şi-n cele din urmă am izbutit s-o pregătesc de plecare.

— Adu-mi calul, a poruncit ea adresându-se rudei încă necunoscute, de parcă ar fi fost unul dintre grăjdarii de la Grange. Şi dacă vrei poţi veni cu mine. Vreau să văd pe unde se ascunde vânătorul-diavol din mlaştini şi s-aud despre zâne — dar hai odată! Ce s-a-ntâmplat? Şi-am spus să-mi aduci calul!

— Blestemată să fii, când ţi-oi fi eu *ţie* slugă! mârâi flăcăul.

— Să fiu cum? întrebă Catherine surprinsă.

— Blestemată, vrăjitoare obraznică! răspunse el.

— Poftim, domnişoară Cathy, vezi cu cine te-ai întovărăşit, m-am băgat eu. Frumoase cuvinte pentru o domnişoară! Rogu-te, nu-ncepe să te cerţi cu el. Hai s-o căutăm singure pe Minny şi să plecăm de-aici.

— Dar, Ellen, ţipă ea uimită peste poate. Cum de-şi permite să-mi vorbească aşa? Nu trebuie să facă ce-i cer eu? Fiinţă răutăcioasă, am să-i spun lui tati ce-ai zis. Haide!

Hareton nu păru impresionat de această ameninţare, astfel că ochii fetei se umplură de lacrimi de indignare.

— Tu să-mi aduci poneiul, a strigat femeii, şi să-i dai drumul imediat câinelui meu.

— Încetişor, domnişoară, i-a spus servitoarea. Nu pierzi nimic dacă te porţi cum se cuvine. Chiar dacă domnul Hareton nu este fiul stăpânului, îţi este totuşi văr, iar eu n-am fost angajată să te servesc pe dumneata.

— *El*, vărul meu! râse Cathy cu dispreţ.

— Da, chiar aşa, continuă cea care-o dojenea.

— Vai, Ellen, nu-i lăsa să spună aşa ceva, mă rugă ea tulburată. Tati s-a dus la Londra să-l aducă pe vărul meu — verişorul meu este fiul unui gentleman — acela-i…

Se opri şi se porni pe plâns, supărată doar la gândul de a avea vreo legătură cu bădăranul din faţa ei.

— Şşt, gata, gata, am şoptit, oamenii au verişori de toate felurile, domnişoară Cathy, şi asta nu le face nici un rău. Trebuie doar să nu le caute compania, dacă sunt persoane neplăcute sau de rea-credinţă.

— El nu-i… nu-i verişorul meu, Ellen! începu ea din nou să plângă, căci avusese timp să reflecteze la întreaga situaţie, şi mi se azvârli în braţe de parc-ar fi vrut să se ascundă de asemenea gânduri.

Eram foarte supărată pe ea şi pe servitoare pentru destăinuirile lor, fiind sigură că vestea reîntoarcerii lui Linton, pe care tocmai o anunţase copila, avea să-i fie comunicată lui Heathcliff; şi la fel de sigură că primul gând al lui Catherine la vederea tatălui ei va fi să-i

ceară o explicaţie privind afirmaţia femeii despre vărul ei cel grosolan.

Hareton îşi revenise între timp din jignirea de a fi considerat servitor, şi acum părea mişcat de durerea copilei; îi adusese poneiul la uşă şi, în semn de împăcare, luă din coteţ un pui de terier cu picioarele strâmbe pe care i-l puse în braţe, cerându-i iertare şi spunându-i că n-a vrut s-o supere. Fata se opri o clipă din plâns şi-l privi cu spaimă şi oroare, înainte de a izbucni din nou în hohote.

Cu greu m-am putut abţine să nu zâmbesc la vederea antipatiei pe care băiatul i-o stârnea — era totuşi un tânăr bine făcut, atletic, cu trăsături frumoase, solid şi sănătos, dar hainele îi trădau ocupaţiile zilnice la fermă şi faptul că stătea mai mult alături de iepuri şi de-alte animale sălbatice. Şi totuşi, ceva din fizionomia lui trăda o minte mult mai ascuţită decât avusese vreodată tatăl lui. Plante bune pierdute printr-o mulţime de buruieni şi a căror vigoare depăşea felul neglijent în care crescuseră, dovadă clară a unui sol fertil care-ar fi putut produce, în alte condiţii mai favorabile, recolte bogate. Din câte-mi dădeam seama, domnul Heathcliff nu-l tratase rău din punct de vedere fizic: datorită firii neînfricate a lui Hareton şi a lipsei lui de timiditate, Heathcliff nu fusese câtuşi de puţin tentat să-şi dea frâu liber opresiunii. Reaua-voinţă se manifestase însă în alt mod, căci Heathcliff încercase să-l transforme pe Hareton într-o brută: nu l-a învăţat niciodată să scrie sau să citească, nu l-a certat pentru vreun obicei prost atâta timp cât acesta nu-l supăra pe el, nu l-a îndrumat către virtute şi nici nu l-a ferit de viciu. Şi, din câte-am auzit, Joseph a contribuit şi el la această deteriorare morală, printr-o îngustime părtinitoare a minţii care l-a făcut să-l flateze şi să-l răsfeţe în copilărie, de vreme ce el era capul vechii familii. Dacă pe vremuri Joseph îi acuza pe Catherine Earnshaw şi Heathcliff, la vremea aceea copii, de faptul că-l scoteau din minţi pe stăpân cu ceea ce numea el „deprinderi spăimoase" şi-l sileau pe acesta să-şi găsească refugiul în băutură, acum trecea toate greşelile lui Hareton pe umerii celui care-i uzurpase proprietatea.

Dacă flăcăul, de pildă, înjura, nu-l certa, şi n-o făcea oricât de rău s-ar fi purtat Hareton. Se pare că Joseph simţea o adevărată satisfacţie să-l vadă cum e-n stare de toate relele. Recunoştea că flăcăul era stricat, că sufletul lui o apucase pe drumul pierzaniei, dar socotea că Heathcliff era singurul vinovat, şi gândul acesta îl consola.

Pe de altă parte, Joseph îl crescuse mândru de numele şi de neamul lui; dacă ar fi îndrăznit, ar fi sădit ură între Hareton şi actualul stăpân de la Heights, dar spaima lui faţă de cel din urmă ajunsese până la superstiţie; şi nu-şi dădea glas sentimentelor decât prin aluzii bălmăjite în barbă şi ameninţări în surdină.

N-am pretenţia c-aş şti care era viaţa la Wuthering Heights în zilele acelea. Nu vorbesc decât din auzite, căci cu ochii mei n-am văzut prea

multe. Oamenii din sat susţineau că domnul Heathcliff era un stăpân zgârcit şi aspru cu arendaşii săi, dar casa îşi recăpătase aspectul de pe vremuri odată cu apariţia unei servitoare care să ocupe de ea; iar scandalurile frecvente în timpul lui Hindley nu mai aveau loc între aceşti pereţi. Stăpânul era prea mohorât să mai caute tovărăşia altor oameni, bună sau rea, şi încă mai este…

Dar toate astea nu fac să-mi înainteze povestea. Aşadar, domnişoara Cathy a refuzat oferta de pace a lui Hareton şi şi-a cerut propriii ei câini, Charlie şi Phenix, care-au şi apărut şchiopătând şi cu capetele plecate; după care am pornit-o spre casă, trişti, fiecare în felul său.

N-am reuşit să aflu de la domnişoară cum îşi petrecuse ziua — doar că, aşa cum bănuisem, destinaţia iniţială fuseseră stâncile Penistone, şi că ajunsese fără probleme la poarta fermei, unde s-a întâmplat să-l găsească pe Hareton însoţit de nişte dulăi care i-au atacat suita. Animalele s-au luptat un timp, până când stăpânii lor au izbutit să le despartă. Catherine i-a spus lui Hareton cine era şi unde mergea, şi l-a rugat să-i arate drumul, iar în cele din urmă l-a convins s-o însoţească. Şi astfel, băiatul i-a dezvăluit misterele Peşterii Zânelor şi ale altor douăzeci de locuri stranii; dar, pentru că nu mai eram în graţiile ei la vremea respectivă, nu mi-a mai descris nimic din minunăţiile văzute. Mi-am putut da totuşi seama că îl plăcuse pe ghid până când îl jignise, fără să vrea, adresându-i-se precum unui servitor, şi până când servitoarea lui Heathcliff o jignise pe ea anunţând-o că sunt verişori.

Vorbele rostite de el îi răsunau cu amărăciune în suflet; ea, care până atunci nu fusese decât „draga mea”, „scumpa mea”, „prinţesă” sau „îngeraş” pentru toată lumea de la conac, ajunsese să fie insultată atât de brutal de un străin! Nu putea înţelege, şi cu greu am obţinut promisiunea că nu-i va vorbi tatălui ei despre această supărare.

I-am explicat ce sentimente avea domnul Linton faţă de toată lumea de la Heights şi cât de rău avea să-i pară când va auzi că fetiţa lui a fost acolo; dar cel mai mult am insistat asupra faptului că, dacă-i va spune că îi nesocotisem ordinele, stăpânul va fi atât de supărat încât va trebui să plec de acolo. Cathy nu putea suporta această perspectivă, astfel că-şi dădu cuvântul şi, de dragul meu, şi-l ţinu — căci, la urma urmei, era o fetiţă dulce.

CAPITOLUL V

O scrisoare cu chenar negru a vestit ziua întoarcerii stăpânului. Isabella murise, iar domnul Linton îmi scria să mă roage să pregătesc haine de doliu pentru fiica sa şi să aranjez o cameră şi toate cele necesare pentru tânărul său nepot.

Catherine ţopăia de bucurie la gândul că avea să-l vadă în curând pe tatăl ei acasă şi-ncepu să-şi închipuie toate calităţile vărului ei „cel adevărat".

În cele din urmă, sosi şi ziua mult aşteptată. Încă de dimineaţă fusese foarte ocupată cu toate treburile ei; iar acum, îmbrăcată în rochiţa ei neagră nouă — sărmana, nu era prea necăjită de moartea mătuşii! —, mă obligă, bătându-mă întruna la cap, să ies împreună cu ea în întâmpinarea lor.

— Linton e mai mic decât mine doar cu şase luni, sporovăia ea, în timp ce mergeam agale printre movilele de pământ acoperite cu muşchi, la umbra copacilor. Ce minunat va fi să am un tovarăş de joacă! Mătuşa Isabella i-a trimis mai demult lui tati o buclă din părul lui; era mai deschis ca al meu, mai blond, şi-aproape la fel de moale. Am păstrat-o cu grijă într-o cutiuţă de sticlă, şi m-am gândit de multe ori ce minunat ar fi să-l văd şi pe cel căruia îi aparţine. Ah, ce fericită sunt — şi tati, dragul meu tati! Hai, Ellen, hai să alergăm, repede de tot!

A fugit, s-a întors, iar a fugit, şi tot aşa de nenumărate ori până când paşii mei liniştiţi au ajuns la poartă, după care s-a aşezat pe un dâmb de lângă potecă şi a încercat să aştepte răbdătoare; dar era absolut imposibil, n-a reuşit să stea cuminte nici măcar un minut.

— Ce mult fac până aici! a exclamat ea. Ah, uite, parcă văd un nor de praf pe drum; ei sunt, vin! Ba nu! Când or s-ajungă? Ellen, ce-ar fi să mergem puţin înaintea lor — jumătate de milă, nu mai mult! Hai, spune da, te rog, până la mestecenii ăia de la cotitură!

Am refuzat cu încăpăţânare; şi, într-un final, aşteptarea ei luă sfârşit, căci trăsura se ivi în zare.

Domnişoara Cathy a tras un chiot de bucurie şi şi-a întins braţele, de cum a zărit la fereastră chipul tatălui ei. La rândul lui, stăpânul a coborât cu aceeaşi nerăbdare, şi-a trecut ceva timp până când s-au mai gândit şi la altcineva decât la ei înşişi.

Cât timp se îmbrăţişau şi alintau, am aruncat o privire înăuntru să-l văd pe Linton. Dormea într-un colţ, înfăşurat într-un palton gros, căptuşit cu blană, de-ai fi zis că-i iarnă. Un băiat palid, delicat, cu trăsături de fată, pe care l-ai fi luat cu uşurinţă drept fratele mai mic al stăpânului, atât de mult semănau; şi totuşi copilul avea un aer

bolnăvicios şi arţăgos pe care Edgar Linton nu-l avusese niciodată.

Cel din urmă mi-a urmărit privirea şi, după ce am dat mâna cu dânsul, mi-a spus să închid uşa trăsurii să nu-l deranjez pe băiat, întrucât călătoria îl obosise peste măsură.

Tare-ar fi vrut şi Cathy să arunce o privire, însă tatăl ei o chemă degrabă, şi-au pornit împreună prin parc, în vreme ce eu am luat-o înainte să pregătesc servitorii pentru primire.

— Şi-acum, draga mea, i-a spus domnul Linton fiicei sale când au ajuns în dreptul treptelor conacului, ascultă-mă, verişorul tău nu este nici la fel de puternic, nici la fel de vesel ca tine; nu uita că tocmai şi-a pierdut mama, aşa că să nu te aştepţi să vrea să se joace şi să alerge cu tine chiar acum. Şi să nu-l oboseşti cu vorbăria, măcar în seara asta să-l laşi să fie liniştit, da?

— Da, sigur că da, tati, răspunse Catherine, dar vreau să-l văd, şi el n-a aruncat nici o privire afară.

Trăsura se oprise, şi băiatul fu trezit şi apoi luat în braţe de unchiul său şi coborât din trăsură.

— Linton, aceasta este verişoara ta Cathy, spuse el şi le uni mânuţele. Cathy deja te iubeşte, aşa că vezi să n-o superi în seara asta şi să-ncepi să plângi. Încearcă să te simţi bine; călătoria s-a sfârşit, şi n-ai nimic altceva de făcut decât să te odihneşti şi să te distrezi după pofta inimii.

— Atunci, lasă-mă să merg la culcare, răspunse băiatul, trăgându-şi mâna din cea a lui Catherine şi ducându-şi-o la ochi, să-şi oprească primele lacrimi.

— Haide, haide, fii băiat cuminte, i-am şoptit şi l-am condus în casă. O s-o faci şi pe ea să plângă — vezi ce rău îi pare de dumneata!

Nu ştiu dacă era tristă pentru el, dar verişoara lui îşi luă un chip mâhnit ca şi al lui şi se întoarse la tatăl ei. Cei trei intrară în casă şi urcară în bibliotecă, unde îi aştepta ceaiul.

I-am luat şapca şi paltonul lui Linton şi l-am pus pe un scaun la masă, dar de cum s-a aşezat, a început din nou să plângă. Stăpânul meu îl întrebă ce s-a întâmplat.

— Nu pot să stau pe scaun, a suspinat băiatul.

— Atunci, treci pe canapea, şi Ellen o să-ţi aducă ceaiul acolo, răspunse unchiul său cu răbdare.

Eram convinsă că stăpânul fusese pus la încercare tot drumul de copilul ăsta bolnăvicios şi plângăreţ. Linton se ridică încet, şi se târî până la canapea. Cathy îşi trase lângă el un taburet pe care se aşeză, cu ceaşca în mână. La început stătu liniştită, dar, cum nu putea rezista mult timp astfel, şi pentru că se hotărâse să-l răsfeţe pe micul ei văr, începu să-i mângâie buclele, să-i sărute obrajii şi să-i ofere ceai în farfurioara ei, ca unui copil mic. Băiatul păru încântat de acest tratament, se şterse la ochi şi zâmbi uşor.

— Ei, o să-i fie bine, îmi spuse stăpânul, după ce-i privi un minut. O să-i fie bine dacă o să-l putem ţine, Ellen. Tovărăşia unui copil de-o seamă cu el curând o să-l înveselească, şi va prinde puteri.

„Măcar de-am putea să-l ţinem!" mi-am spus eu şi m-au năpădit toate presimţirile rele, căci şansele ca acest lucru să se adevereasc㠄 erau atât de mici. După care m-am întrebat cum o să trăiască fiinţa asta firavă la Wuthering Heights, alături de taică-său şi Hareton? Halal dascăli şi tovarăşi de joacă!

Îndoielile noastre s-au adeverit mai curând chiar decât mă aşteptam. Tocmai îi dusesem pe copii sus, după terminarea ceaiului, şi-l culcasem pe Linton — care mă rugase să stau cu el până adoarme —, după care am coborât; eram chiar lângă masa din hol şi aprindeam o lumânare pe care domnul Linton s-o ia cu el la culcare, când o slujnică de la bucătărie a venit să mă anunţe că Joseph, servitorul domnului Heathcliff, era la uşă şi dorea să vorbească cu stăpânul.

— Mai întâi am să-l întreb ce pofteşte, am zis, foarte agitată. E-o oră cam nepotrivită să deranjezi oamenii, mai ales când tocmai au venit de la drum lung. Nu cred că stăpânul îl poate primi.

Între timp, Joseph trecuse prin bucătărie şi ajunsese deja în hol. Era gătit cu hainele lui de duminică şi avea o faţă acră şi evlavioasă totodată; şi, cu pălăria într-o mână şi bastonul în cealaltă, începu să se şteargă pe picioare de noroi pe covoraş.

— Bună seara, Joseph, i-am spus rece. Ce treburi te aduc la noi în seara asta?

— Cu domnu' Linton tre' să vorbesc, răspunse el, dându-mă dispreţuitor deoparte.

— Domnul Linton se pregăteşte de culcare; dacă n-ai ceva foarte important de vorbit cu el n-o să te asculte azi, am continuat eu. Mai bine stai jos aici şi spune-mi mie ce-ai de spus.

— Care-i camera lu' domnu'? vorbi el, cercetând şirul de uşi închise.

Am înţeles că nu accepta ajutorul meu, aşa că am urcat în bibliotecă, l-am anunţat pe nedoritul oaspete, dar l-am sfătuit pe stăpân să-l cheme a doua zi.

Domnul Linton n-a avut timp să-mi ceară să fac eu asta, căci Joseph se luase după mine, intrase în încăpere şi, oprindu-se în capătul mesei, cu pumnii încleştaţi pe baston, începu să vorbească pe un ton ridicat, de parcă se aştepta la un refuz.

— Heathcliff m-a trimes dupe flăcău' lui, şi tre' să-l duc 'napoi la el.

Edgar Linton păstră un moment de tăcere, şi o expresie de tristeţe profundă i se aşternu pe chip; deja îi era milă de băiat; şi, amintindu-şi probabil de speranţele şi temerile Isabellei pentru fiul ei, precum şi de dorinţa ei de a-l lua în grija lui pe Linton, suferea la gândul că trebuia să renunţe la el şi căuta soluţii pentru a evita o astfel de situaţie. Nu găsi nici un plan, şi simpla afirmare a dorinţei sale de a-l

păstra l-ar fi făcut pe Heathcliff şi mai insistent; nu putea decât să renunţe la copil. Dar nu avea de gând să-l trezească din somn la ora aia.

— Spune-i domnului Heathcliff, spuse el calm, că fiul dânsului va ajunge mâine la Wuthering Heights. Acum doarme şi e prea obosit s-o mai pornească la drum. Îi mai poţi transmite că mama lui Linton şi-a dorit ca el să rămână sub tutela mea, şi că starea sănătăţii lui este foarte precară acum.

— Ba nu! se răsti Joseph, şi lovi podeaua cu bastonul, cu un aer autoritar. Nu! Asta-nseamn' acu', lu' Heathcliff nu-i pas' nici de 'mneavoast', nici de mumă! Tre' s-aibă copilu', şi io tre' să-l duc, aşea să ştiţ'.

— Nu în seara asta, încheie Linton discuţia. Coboară imediat şi du-te şi transmite-i stăpânului tău ce-am zis. Ellen, condu-l jos, te rog. Du-te!

Şi, luându-l de subsuoară pe bătrânul indignat, stăpânul îl împinse afară din cameră şi închise uşa în urma lui.

— Prea bin'! urlă Joseph, îndepărtându-se agale. Mâine-are să vin' chiar el şi să-l atinjeţ' pă *el*, de-oţ îndrăzni!

CAPITOLUL VI

Pentru a evita adeverirea acestei ameninţări, domnul Linton m-a însărcinat să-l duc pe băiat dis-de-dimineaţă acasă, pe poneiul lui Cathy, şi mi-a spus:

— De-acum încolo nu-i mai putem influenţa soarta, fie ea bună sau rea, aşa că nu trebuie să-i spui fiicei mele unde s-a dus; Cathy nu mai poate să aibă de-a face cu el, şi e mai bine ca ea să nu ştie că sunt aşa de aproape unul de altul, altfel o să dorească neapărat să viziteze Wuthering Heights — zi-i numai că tatăl lui a trimis brusc după el şi Linton s-a văzut nevoit să ne părăsească.

Linton a acceptat cu greu să se ridice din pat la cinci dimineaţa, şi absolut uimit să descopere că-l pregăteam pentru un nou drum; l-am liniştit doar atunci când i-am spus că urma să petreacă ceva timp alături de tatăl său, domnul Heathcliff, care-şi dorea nespus să-l vadă şi nu voia să mai amânăm această plăcere până când el avea să-şi revină pe deplin de pe urma călătoriei.

— Tatăl meu? a strigat el uluit. Mama nu mi-a spus niciodată c-aş avea un tată. Unde stă? Aş prefera să rămân aici, cu unchiul, dacă s-ar putea…

— Stă aproape de conacul nostru, i-am răspuns, dincolo de dealurile de-acolo; nu-i aşa departe, când o să te mai întremezi, o să vii aici pe jos. Ar trebui să fii bucuros că mergi acasă să-l vezi. Trebuie să încerci să-l iubeşti, la fel ca pe mama dumitale, şi-apoi te va iubi şi dânsul, la rândul lui.

— Dar de ce n-am mai auzit până acum de el? se miră Linton. De ce n-a locuit împreună cu mama, ca alţi oameni?

— Dânsul a avut treburi care l-au reţinut în nord, i-am spus, iar sănătatea mamei dumitale a făcut-o să se mute spre sud.

— Şi de ce nu mi-a vorbit niciodată mama de el? insistă copilul. De nenumărate ori mi-a povestit despre unchiul, şi aşa am învăţat să-l iubesc cu mult timp în urmă. Cum aş putea acum să-l iubesc pe tata? Nici măcar nu-l cunosc!

— Ei, toţi copiii îşi iubesc părinţii, am spus eu. Probabil că mama dumitale a crezut c-ai vrea să stai cu el dacă ţi-ar pomeni mai des de el. Haide, să ne grăbim. În loc să mai dormi o oră, mai bine te bucuri de frumuseţea unui drum într-o dimineaţă minunată ca asta.

— *Ea* merge cu noi? întrebă el. Fetiţa pe care-am văzut-o ieri?

— Nu acum, i-am răspuns.

— Dar unchiul? a continuat el.

— Nu, eu te voi însoţi acolo, l-am anunţat.

Linton s-a lăsat înapoi pe perne, cufundat într-o meditaţie sumbră.

— Nu vreau să merg fără unchiul, strigă el într-un târziu. Nu ştiu unde ai de gând să mă duci.

Am încercat să-i arăt că dădea dovadă de răutate dacă nu voia să-şi cunoască propriul tată, dar s-a împotrivit cu încăpăţânare încercărilor mele de a-l îmbrăca, astfel că am avut nevoie de ajutorul stăpânului ca să-l dau jos din pat.

Bietul copil a pornit-o la drum, în cele din urmă, amăgit de promisiuni mincinoase — că nu va lipsi mult, că domnul Edgar şi domnişoara Cathy îl vor vizita, şi altele asemenea, pe care le-am inventat şi i le-am repetat tot drumul.

După un timp, aerul parfumat de mirosurile ierburilor, soarele strălucitor şi galopul uşor al lui Minny i-au alinat treptat deznădejdea. Începu să întrebe cu interes despre noul lui cămin şi despre cei ce locuiau acolo.

— Wuthering Heights e un loc la fel de plăcut ca şi Thrushcross Grange? se interesă el, întorcându-se să arunce o ultimă privire văii, deasupra căreia se ridicase un abur ceţos care urca în azurul cerului şi se transforma în norişori pufoşi.

— Nu are atâţia copaci în preajmă, i-am zis, şi nici nu-i aşa de mare, dar se vede tot ţinutul de acolo, de jur împrejur, iar aerul este mult mai sănătos, mai curat şi mai uscat! La început, clădirea o să ţi se pară poate veche şi întunecată, deşi te asigur că este o casă respectabilă, iar ca frumuseţe a doua din tot ţinutul, după a noastră. Şi-o să poţi face nişte plimbări atât de plăcute! Hareton Earnshaw, adică celălalt văr al domnişoarei Cathy, şi, de fapt, şi al dumitale, o să-ţi arate cele mai frumoase locuri. Poţi să ieşi să citeşti afară, în iarba verde, când e vremea frumoasă, şi din când în când o să te întovărăşească şi unchiul în plimbări, căci deseori merge pe dealuri.

— Dar tata cum arată? se interesă el. E la fel de tânăr şi frumos ca unchiul?

— E de-o seamă cu dânsul, i-am răspuns, dar are părul şi ochii negri, e mai înalt şi mai solid totodată, şi pare mai sever decât domnul Linton. La început poate că n-o să ţi se pară aşa de blând şi bun, pentru că nu e felul lui — şi totuşi, ai grijă să fii sincer şi prietenos cu el, şi sigur că va ţine la dumneata mai mult decât oricare alt unchi din lume, căci eşti al lui.

— Brunet, cu ochii negri, a murmurat Linton, nici nu mi-l pot imagina. Înseamnă că eu nu semăn cu el, nu?

— Nu prea, am recunoscut.

„Nici un pic”, am gândit şi i-am privit cu regret pielea albă, trupul firav şi ochii mari şi apatici … asemenea ochilor mamei lui; dar în afara unui moment trecător când vreo supărare bolnăvicioasă îi aprindea pentru o clipă, nu aveau nici o urmă din veselia ei scânteietoare.

— Ce ciudat că n-a venit niciodată să ne viziteze pe mine şi pe mama, a murmurat băiatul. M-a văzut vreodată? Dacă da, probabil că eram foarte mic, fiindcă nu-mi amintesc nimic de el.

— Ei, domnule Linton, am spus eu, trei sute de mile-s cale lungă, iar zece ani înseamnă altceva pentru un om mare decât pentru dumneata. E foarte posibil ca domnul Heathcliff să-şi fi propus în fiecare vară să vină, dar să nu găsească niciodată momentul potrivit, iar acum e prea târziu… Nu-l deranja cu astfel de întrebări: o să-l superi degeaba.

Restul drumului până-n dreptul porţii grădinii de la Wuthering Heights, băiatul rămase adâncit în propriile-i gânduri. L-am urmărit, ca să-i surprind prima impresie la vederea locului. Mai întâi a cercetat cu mare atenţie uşa sculptată de la intrare şi ferestrele joase, tufişurile neîngrijite de agrişi şi brazii piperniciţi, apoi a clătinat din cap: în sinea sa dezaproba evident înfăţişarea exterioară a noii lui locuinţe, dar avea bunul-simţ să amâne criticile, căci cine putea şti, poate că înăuntru situaţia era alta.

Eu am deschis uşa casei, iar el a rămas călare. Era deja şase şi jumătate, şi familia tocmai terminase micul dejun; servitoarea strângea şi ştergea masa, Joseph stătea lângă scaunul stăpânului şi-i povestea ceva despre un cal şchiop, iar Hareton se pregătea pentru o nouă zi la câmp.

— Bună, Nelly! strigă domnul Heathcliff de cum mă văzu. M-am temut c-am să fiu nevoit să vin chiar eu să iau ce-i al meu. L-ai adus, ai? Ia să vedem cum arată …

Se ridică şi se apropie de uşă. Hareton şi Joseph l-au urmat, morţi de curiozitate. Iar sărmanul Linton îi privea pe toţi trei cu spaimă.

— Îs sigur, vorbi Joseph după o cercetare atentă, că vi l-au schimbat, stăpâne, ăsta nu-i al 'mneavoast'.

După ce îşi privi îndelung fiul, cu o tulburare încordată, Heathcliff râse dispreţuitor:

— Doamne! Ce frumuseţe! Ce fiinţă încântătoare! Cu ce l-or fi hrănit, Nelly, cu melci şi lapte acru? Să fiu al naibii de nu-i mai rău decât mă aşteptam, şi diavolul ştie că nu mă aşteptam la prea mult!

L-am rugat pe copilul împietrit de uimire şi care tremura înfricoşat să coboare de pe cal şi să intre. Nu înţelesese pe deplin discursul tatălui, şi nici dacă îi era adresat lui; nu era convins încă dacă străinul întunecat şi care rânjea îi era tată sau nu, dar se prinsese de mine tot mai speriat, iar atunci când domnul Heathcliff s-a aşezat pe un scaun şi i-a zis „Vino-ncoace", şi-a băgat faţa în umărul meu şi a-nceput să plângă.

— Gata, gata, zise Heathcliff şi întinse o mână şi-l trase brutal între genunchii lui, apoi îi ridică faţa apucându-l de bărbie. Termină cu prostiile astea! N-o să-ţi facem nimic rău, Linton —aşa te cheamă, nu? Eşti băiatul mamei, în toate cele. Partea *mea* unde-o fi, copil

smiorcăit?

Scoase şapca băiatului şi-i dădu deoparte buclele dese, blonde, îi pipăi braţele subţiri şi degetele firave, timp în care Linton se opri din plâns şi-şi ridică ochii mari albaştri să-l cerceteze, la rândul lui, pe cel care-l cerceta.

— Mă cunoşti? îl întrebă Heathcliff, după ce-a văzut că toate membrele erau la fel de fragile şi plăpânde.

— Nu, îi răspunse Linton cu o umbră de frică în ochi.

— Măcar ai auzit vreodată de mine?

— Nu, veni din nou răspunsul.

— Nu? Ce ruşine din partea mamei tale, să nu-ţi trezească niciodată sentimentele filiale faţă de mine! Atunci am să-ţi spun eu, tu eşti fiul meu, iar maică-ta a fost o ticăloasă neruşinată dacă ţi-a ascuns care ţi-e tatăl! Nu, nu te trage înapoi şi nu te-mbujora! Deşi e mare lucru să văd că-ţi curge prin vene şi sânge. Fii băiat bun şi-o să ne-nţelegem. Nelly, dacă eşti obosită, poţi să te-aşezi să te odihneşti; dacă nu, pleacă spre casă — bănuiesc c-o să-i raportezi stăpânului tău bun de nimic de la Grange tot ce-ai auzit şi ce-ai văzut. Cât despre creatura asta, n-o să fie liniştită cât mai stai tu prin preajmă.

— Ei bine, am răspuns eu, sper, domnule Heathcliff, c-o să fii bun cu copilul, altminteri n-o să-l ai multă vreme, şi-i singurul din lumea asta care chiar îţi este rudă — ţine minte!

— Ei, am să fiu chiar *foarte* bun cu el, nu te teme! zise el şi pufni în râs. Doar că nimeni altcineva nu va avea voie să fie bun cu el — nu vreau să-i monopolizeze alţii sentimentele. Şi acum, că veni vorba de bunătate — Joseph, ia adu-i băiatului ceva de mâncare, iar tu, Hareton, viţelule, marş la lucru cu tine! Da, Nell, a adăugat el după ce au plecat cei doi, fiul meu este viitorul stăpân al moşiei voastre şi nu vreau să moară până ce nu voi fi sigur c-o să-l moştenesc. În afară de asta, e numai *al meu* şi-mi doresc să văd cum urmaşul *meu* ajunge proprietarul moşiilor lor, cum copilul meu îi face pe copiii lor simpli argaţi care primesc simbrie ca să are pământurile părinţilor lor. Ăsta-i singurul gând care mă face să-l suport pe amărâtul de-aici — altminteri îl dispreţuiesc ca persoană şi-l urăsc pentru toate amintirile pe care mi le stârneşte! Dar cel dintâi plan are întâietate; va fi în siguranţă alături de mine şi va fi îngrijit la fel cum stăpânul tău îşi îngrijeşte odrasla — i-am pregătit sus o cameră frumos mobilată, i-am angajat şi-un dascăl, să vină de trei ori pe săptămână, tocmai de la douăzeci de mile depărtare, special ca să-l înveţe orice o pofti. Lui Hareton i-am poruncit să nu-i iasă din cuvânt; de fapt, am făcut toate aranjamentele ca el să se simtă superior şi un adevărat gentleman faţă de ceilalţi. Singurul meu regret e că nu merită efortul — dac-aş fi vrut ceva în lumea asta era să văd că-i un obiect demn de mândrie, dar mă dezamăgeşte cumplit plângăciosul ăsta cu faţă de zer!

Până-şi termină cuvântarea, Joseph reveni cu un castron de porridge şi-l aşeză dinaintea lui Linton. Cu o silă evidentă, băiatul anunţă că nu poate mânca aşa ceva. L-am văzut pe servitor împărtăşind dispreţul stăpânului faţă de copil, dar bătrânul îşi ascunse acest sentiment, pentru că Heathcliff ceruse ca băiatul să fie respectat de servitori.

— N-o poţ' mânca, ai? repetă el, holbându-se la Linton şi şoptind, de teamă c-ar putea fi auzit. Da' conaşu' Hareton n-a mâncat niciodat' altceva, când a fos' mic, şi ce-a fos' bun pent'el, îi bun şi pent'mneata. Aşea zic io!

— Nu vreau s-o mănânc, se răsti Linton, ia-o de-aici.

Joseph apucă strachina indignat şi-o aduse la noi.

— Mai îi altceva de mâncat? întrebă el şi-ndesă castronul sub nasul lui Heathcliff.

— Care-i problema? zise el.

— Ah, răspunse Joseph, băietu' ăst' zicea că nu poat' să mânce. Io zic c-are dreptat'! Şi mumă-sa era la fel, noi ieream prea jegoş' pent' ca să-i faceam ei pita!

— Nu-mi aminti de maică-sa, se răsti Heathcliff la el. Adu-i ceva de mâncare, asta-i tot! Nelly, ce obişnuieşte copilul ăsta să mănânce?

Le-am sugerat lapte fiert sau ceai, iar servitoarea plecă degrabă să-i pregătească masa lui Linton.

Ca să vezi, mă gândeam, e posibil ca din egoism tatăl lui să-i ofere, de fapt, tot confortul necesar. Heathcliff îşi dăduse seama de constituţia lui delicată şi înţelesese că trebuia să-l trateze ceva mai bine. Aveam de gând să-l consolez pe domnul Edgar povestindu-i ce atitudine adoptase Heathcliff.

Cum nu mai aveam pentru ce rămâne, m-am strecurat afară, pe când Linton respingea timid dovezile de prietenie ale unui câine ciobănesc. Copilul era însă mult prea atent să poată fi păcălit — de cum am închis uşa, l-am auzit urlând şi repetând frenetic:

— Nu mă lăsa aici! Nu vreau să rămân! Nu vreau să stau aici!

În urma mea traseră zăvorul — nu voiau să-l vadă urmându-mă. Am încălecat pe Minny, îndemnând-o la galop; şi astfel a luat sfârşit scurta perioadă în care am avut grijă de el.

CAPITOLUL VII

În ziua aceea am avut mult de furcă cu Cathy; se trezise dimineaţă în cele mai bune toane, nerăbdătoare să se joace cu vărul ei, dar plecarea lui a fost primită cu lacrimi şi jale amară, pe care chiar domnul Edgar s-a văzut nevoit să le potolească, spunându-i că Linton va reveni curând la conac, dar adăugând „dacă-l voi putea aduce”, când, de fapt, nu exista nici cea mai vagă nădejde în acel sens.

Promisiunea a avut darul de a o linişti, dar timpul a fost aliatul nostru cu adevărat puternic: deşi Cathy îl mai întreba câteodată pe Edgar de revenirea vărului ei şi se interesa cât mai era până atunci, i se şterseseră deja din memorie trăsăturile chipului lui, încât n-ar mai fi fost în stare să-l recunoască.

Dacă se întâmpla să mă întâlnesc cu servitoarea de la Wuthering Heights când mă duceam cu vreo treabă în Gimmerton, o întrebam ce mai face tânărul stăpân, căci şi viaţa lui devenise la fel de retrasă ca şi a lui Catherine, şi nimeni nu-l vedea nicăieri. Aşa am aflat că sănătatea lui era la fel de şubredă şi era acelaşi copil lipsit de vlagă. Mi-a spus că domnul Heathcliff nu-l putea suferi defel, deşi se străduia destul de mult să ascundă acest lucru. Îi era silă până şi de vocea băiatului şi nu suporta să stea în aceeaşi încăpere cu el mai mult de câteva minute.

Rareori schimbau două vorbe unul cu altul; Linton îşi făcea temele şi-şi petrecea serile într-o odaie pe care-o denumiseră salon, iar în alte dăţi stătea toată ziua în pat, fiindcă deseori răcea, tuşea sau îl durea ceva.

— N-am văzut niciodată pe cineva aşa de slab de înger, a adăugat femeia, sau aşa de grijuliu cu sine. Bombăne şi dacă las seara puţin fereastra deschisă de-o palmă. Vai de mine, îl omoară un pic de aer mai tare! Şi-n miezu’ verii el tre’ s-aibă focu’ făcut în cameră, pipa lu’ Joseph e otravă curată, îi trebui’ mereu dulciuri, bunătăţi şi lapte, tone de lapte — nici nu-i pasă că noi n-avem toată iarna; stă lângă foc înfofolit în haina lui de blană şi vrea mereu să aibă pe vatră pâine prăjită, apă sau mai ştiu eu ce poşirci să soarbă din ele. Şi dacă vine Hareton să-i dea niţică atenţie, de milă — ştii şi dumneata că Hareton nu-i băiat rău, doar că-i cam din topor —, când se despart, unu’ aruncă sudalme, celălalt lacrimi. Cred că dacă n-ar fi fiu-său, tare i-ar mai plăcea stăpânului să-l lase pe Earnshaw să-l bată să-l usuce, şi-s sigură că dac-ar şti domnia sa cu cât-atenţie se-ngrijeşte Linton, l-ar da pe uşă afară. Dar se aţine din calea ispitei, niciodată nu intră la el în salon, iar dacă Linton se iveşte prin preajma lui, îl trimite imediat sus.

Am înţeles, din povestirea femeii, că lipsa de afecţiune îl

transformase pe tânărul Heathcliff într-o persoană egoistă şi nesuferită, asta dacă nu cumva aşa-i fusese de la început firea, astfel că interesul meu faţă de el a scăzut treptat, deşi încă îmi era milă de soarta lui şi-mi doream să fi rămas alături de noi.

Domnul Edgar m-a încurajat să aflu cât mai multe; bănuiesc că se gândea deseori la el şi chiar ar fi riscat să-l vadă, căci mi-a zis odată s-o întreb pe servitoare când vine băiatul în sat. Femeia mi-a spus că Linton nu fusese în sat decât în două rânduri, călare, însoţit de tatăl său, şi de fiecare dată fusese doborât de efort trei-patru zile după asta. Servitoarea aceea a plecat, dacă mi-aduc eu bine aminte, la doi ani după ce-a venit el în casa lor; după ea a apărut o femeie pe care n-o cunosc şi care încă mai locuieşte acolo.

La conac timpul a continuat să zboare la fel de plăcut, până când domnişoara noastră a împlinit şaisprezece ani. Niciodată nu-i sărbătoream aniversarea, căci era totodată şi ziua în care murise stăpâna. Tatăl ei îşi petrecea de fiecare dată acea zi în acelaşi fel, singur în bibliotecă, apoi seara mergea în cimitirul din Gimmerton, unde rămânea până spre miezul nopţii. Prin urmare, Catherine era nevoită să-şi găsească singură o distracţie.

Ziua de 20 martie din acea primăvară a fost deosebit de frumoasă; şi, de cum s-a retras stăpânul, domnişoara a coborât îmbrăcată de plimbare şi m-a anunţat că ceruse voie să meargă cu mine până la marginea mlaştinilor, că domnul Linton o lăsase să plece, cu condiţia să nu ne îndepărtăm prea mult şi să ne întoarcem într-o oră.

— Aşa că hai să ne grăbim, Ellen, mi-a strigat ea, ştiu unde vreau să mergem, am văzut eu nişte potârnichi undeva, şi vreau să văd dacă şi-au făcut deja cuiburile.

— Dar cred că-i cam mult până acolo, i-am zis, nu-şi fac cuiburi decât la marginea mlaştinii.

— Ba nu-i aşa, mi-a răspuns, am fost cu tati foarte aproape de ele.

Mi-am pus boneta şi-am pornit-o la drum fără să mă mai gândesc la asta. Ea alerga înaintea mea, iar se întorcea lângă mine, şi-o lua din nou în faţă, ca un câine de vânătoare. La început m-au încântat cântecele ciocârliilor, razele blânde şi calde ale soarelui, imaginea încântătoare a copilei care gonea cu buclele aurii fluturându-i pe spate, aprinsă în obraji, cu privirea senină, pură şi delicată ca un trandafir sălbatic. Tare fericită mai era în zilele acelea, ca un înger! Păcat că nu s-a putut mulţumi cu asta.

— Prea bine, domnişoară Cathy, am rostit într-un târziu, unde-ţi sunt potârnichile? Ar fi trebuit să ajungem până acum, am lăsat de mult în urmă gardul conacului nostru.

— Oh, încă un pic, doar un pic mai departe, Ellen, îmi răspundea ea. Urcă pe deluşorul ăla, treci de mal şi pân-ajungi tu în partea cealaltă, eu am să le şi sperii, să le scot afară.

Dar aveam de trecut atâtea dealuri şi maluri, încât începusem să mă îngrijorez, aşa că i-am spus că-i momentul să ne oprim şi s-o pornim înapoi. Am strigat după ea, întrucât mă lăsase de mult în urmă; ori nu m-a auzit, ori nu m-a băgat în seamă, căci a continuat înainte şi m-am văzut silită s-o urmez. În cele din urmă, a dispărut cu totul într-o vale, şi când am putut-o din nou vedea era mai aproape cu două mile de Wuthering Heights decât de casa noastră. Am zărit doi oameni care-o opriseră, şi eram convinsă că unul dintre ei era chiar domnul Heathcliff. Cathy fusese prinsă în timp ce încerca să jefuiască proprietatea altuia, sau altfel spus, să descopere cuiburile de potârnichi. Acolo era moşia lui Heathcliff, iar el acum o mustra.

— Dar n-am luat nimic, şi nici n-am găsit nimic, am auzit-o dezvinovăţindu-se pe când mă grăbeam spre ei, şi-am văzut-o întinzându-şi spre el palmele goale. Nu voiam să le iau; dar tati mi-a povestit că prin părţile astea sunt nenumărate cuiburi şi n-am vrut decât să le văd ouăle.

Heathcliff mă privi cu un zâmbet sarcastic, ce-mi arăta că ştia despre cine era vorba, şi cu o rea-voinţă evidentă ţinu să afle din gura ei cine era „tati”.

— Domnul Linton de la Thrushcross Grange, desigur, răspunse ea, am crezut că nu mă cunoaşteţi, altminteri nu mi-aţi fi vorbit astfel.

— Prin urmare, crezi că tatăl dumitale e-un om respectat şi stimat, ai? zise el sarcastic.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi? îl luă Catherine la întrebări, privindu-l cu curiozitate. Pe el l-am mai văzut. E fiul dumneavoastră?

Şi-l indică pe Hareton, care, deşi în cei doi ani scurşi de la cea dintâi întâlnire crescuse şi devenise mai puternic, părea la fel de necioplit ca întotdeauna.

— Domnişoară Cathy, i-am întrerupt eu, au trecut trei ore de când suntem afară, nu una. Chiar trebuie să ne întoarcem.

— Nu, zise Heathcliff şi mă împinse deoparte, ăsta nu-i fiu-meu. Dar am şi eu un băiat şi l-ai văzut o dată şi pe el. Văd că însoţitoarea dumitale se cam grăbeşte, dar cred că tare bine v-ar prinde să vă trageţi amândouă puţin sufletul. Cum trecem de vârful acesta, am şi ajuns la mine acasă, unde vă asigur că veţi fi primite cu toată căldura.

I-am şoptit lui Catherine la ureche că nu trebuie să accepte propunerea sub nici o formă; nici nu se punea problema să mergem acolo.

— Dar de ce? m-a întrebat ea cu glas tare. M-am săturat de-atâta alergătură şi-aici iarba e cam udă de rouă, n-am unde să mă aşez. Hai să mergem, Ellen! Şi-n afară de asta, omul acesta zice că eu îl cunosc pe fiul lui. Cred că se-nşeală, dar bănuiesc cam unde stă, la ferma pe care-am vizitat-o când mă întorceam de la stâncile Penistone. Nu-i aşa?

— Ba da. Haide, Nelly, taci din gură — se va bucura să ne viziteze. Hareton, ia-o tu înainte cu fata. Iar tu, Nelly, mergi cu mine.

— Nu, nu merge acolo, am strigat eu, luptându-mă să-mi eliberez braţul de care Heathcliff mă apucase strâns.

Dar ea aproape că ajunsese între timp în faţa porţii, după ce ocolise iute un dâmb. Însoţitorul ei nu o mai întovărăşi multă vreme, căci se retrase către marginea drumului şi curând se făcu nevăzut.

— Domnule Heathcliff, faci un lucru foarte rău, am continuat, şi ştii bine asta; o să-l vadă pe Linton, şi-o să iasă totul la iveală de cum o s-ajungem acasă, iar eu am să fiu singura vinovată.

— Vreau să-l vadă pe Linton, răspunse el, în ultimele zile a arătat şi el mai bine; de obicei nu prea ai multe de văzut la el. Şi-apoi, o s-o convingem noi cumva să ţină vizita asta secretă — aşa că unde-i răul?

— Răul e că tatăl ei o să mă urască pe mine, dac-o să afle că am lăsat-o să intre în casa asta; cât despre dumneata, sunt convinsă că ai intenţii necurate dacă o tot încurajezi aşa, i-am răspuns eu.

— Intenţiile mele sunt cât se poate de cinstite. Şi o să le afli imediat, îmi spuse el. Vreau ca cei doi veri să se îndrăgostească unul de altul şi să se căsătorească. După cum vezi, sunt generos faţă de stăpânul tău; fata lui nu are nici un pretendent serios şi, dacă va da curs dorinţelor mele, va fi numită imediat succesoarea mea împreună cu Linton.

— Iar dacă Linton moare, i-am răspuns, şi după câte ştiu eu, viitorul lui e cam nesigur, Catherine o s-ajungă singura moştenitoare.

— Ba nu, grăi el. Testamentul nu are nici o clauză care să menţioneze asta, averea lui o să-mi revină tot mie; în fine, ca să evit alte dispute inutile, doresc unirea lor şi sunt hotărât să o fac să se-mplinească.

— Iar eu sunt hotărâtă să n-o mai las niciodată să se apropie de casa dumitale, i-am promis pe când ajungeam la poartă, în dreptul căreia ne aştepta domnişoara Cathy.

Heathcliff mă rugă să tac; o luă înainte pe cărare şi se grăbi să deschidă uşa. Domnişoara mea îl privi nehotărâtă, de parcă nu se putea încă decide ce să creadă despre el, dar el zâmbi când îi întâlni privirea şi-şi înmuie glasul atunci când i se adresă, iar eu am fost îndeajuns de proastă să-mi închipui că nu i-ar face nici un rău dac-ar vedea-o în ea pe maică-sa.

Linton stătea lângă foc; fusese afară, la o plimbare pe câmpuri, căci avea şapca pe cap şi-l striga pe Joseph să-i aducă o pereche uscată de pantofi. Se înălţase destul de mult pentru vârsta lui — peste câteva luni împlinea şaisprezece ani. Avea trăsăturile mai frumoase, iar ochii şi tenul mai strălucitoare decât mi le aminteam, deşi strălucirea era de moment şi se datora aerului sănătos şi soarelui generos.

— Ia să vedem, cine-i aici? întrebă domnul Heathcliff, întorcându-se către Cathy. Îmi poţi spune?

— Fiul dumneavoastră? grăi ea şi-i inspectă neîncrezătoare când pe unul, când pe altul.

— Da, chiar aşa, răspunse el, dar oare este prima dată când îl întâlneşti? Ia gândeşte-te! Ah, ce memorie scurtă ai, domnişoară! Linton, nu-ţi aminteşti de verişoara ta pe care-ai insistat atât s-o revezi?

— Cum, Linton? strigă Cathy, plăcut surprinsă la auzul numelui. E chiar micul Linton? A crescut mai înalt ca mine! Tu eşti Linton?

Tânărul făcu un pas înainte şi se prezentă; fata îl acoperi de sărutări, după care rămaseră vreme îndelungată minunându-se de schimbările pe care timpul le adusese în ei.

Catherine se înălţase mult; era zveltă, dar cu rotunjimi plăcute, cu un trup puternic dar mlădios, şi-ntreaga ei înfăţişare strălucea de sănătate şi bună dispoziţie. Linton, pe de altă parte, deşi foarte slab şi cu un aer şi mişcări apatice, avea o anume graţie care-i ascundea defectele şi nu-l făcea neplăcut vederii.

După ce l-a îmbrăţişat în repetate rânduri, Cathy se îndreptă spre domnul Heathcliff, care rămăsese în cadrul uşii, împărţindu-şi atenţia între cele ce se petreceau înăuntrul şi-n afara casei, pretinzând că era interesat de cele din urmă, când de fapt urmărise doar reîntâlnirea celor doi.

— Prin urmare, dumneata mi-eşti unchi! strigă ea şi se înălţă să-l sărute. Mi-am dat seama că te plac, deşi la început mi-ai părut mai ursuz. De ce nu vii cu Linton la noi la conac, în vizită? Suntem vecini de-atâţia ani şi nu ne-am văzut deloc până acum, asta-i chiar ciudat! De ce oare?

— Înainte de naşterea dumitale, v-am vizitat chiar mai des decât era cazul, îi răspunse el. La naiba! Dacă ai de împărţit sărutări, dă-i-le lui Linton — pe mine le iroseşti degeaba!

— Ellen, Ellen, exclamă Cathy, repezindu-se să mă îmbrăţişeze şi pe mine. Ce răutăcioasă! Ai vrut să mă împiedici să intru. De-acum înainte am să bat zilnic drumul acesta — pot, nu-i aşa, unchiule? — şi-o să-l aduc şi pe tati din când în când? Nu te-ai bucura să ne vezi pe amândoi?

— Fireşte! răspunse unchiul, ascunzându-şi o grimasă produsă de puternica aversiune faţă de vizita propusă. Dar, ia stai, zise el, întorcându-se spre tânăra mea stăpână. Acum, că mă gândesc mai bine, ar trebui să-ţi spun despre ce e vorba. Domnul Linton nu mă place deloc; ne-am certat, la un moment dat, tare rău, aşa cum doi creştini n-ar trebui s-o facă, şi dacă-i vei povesti că ai fost aici, o să-ţi interzică vizitele de tot. Prin urmare, nu cred c-ar trebui să-i spui despre asta, dacă ţii să-ţi revezi verişorul — eşti binevenită, dacă vrei să vii, dar cred c-ar fi mai bine să nu-i spui tatălui dumitale.

— Din ce motiv v-aţi certat? întrebă Catherine abătută.

— El mă socotea prea sărac să mă căsătoresc cu sora lui, răspunse Heathcliff, şi a fost foarte supărat că am luat-o de soţie — mândria i-a fost rănită şi nu mă va ierta niciodată.

— Dar a greşit, răbufni tânăra doamnă, am să-i spun cândva părerea mea; dar nici Linton, nici eu nu avem nimic de-a face cu cearta asta. Prea bine, dacă nu voi veni eu aici, atunci ne va vizita el la Grange.

— Dar e prea departe pentru mine, a murmurat vărul ei, m-ar omorî de-a binelea să merg patru mile pe jos. Nu, domnişoară Cathy, mai bine-ai veni dumneata aici, din când în când, poate nu-n fiecare dimineaţă, dar o dată sau de două ori pe săptămână…

Tatăl îşi săgetă fiul cu o privire plină de dispreţ amar.

— Nelly, mă tem că planurile-mi sunt sortite eşecului, mormăi el spre mine. Domnişoara Cathy, cum îi zice fătălăul ăsta, o să-şi dea repede seama de adevărata lui valoare şi-o să-l trimită direct la dracu'. Alta ar fi fost situaţia dacă era vorba de Hareton — ştii că de cel puţin douăzeci de ori pe zi îl invidiez pe Hareton, în ciuda tuturor lipsurilor pe care le are? Cât l-aş mai fi iubit pe flăcăul ăsta dacă n-ar fi fost cine e! Dar cred că el, cel puţin, nu-i ameninţat de iubirea *ei*. Am să-l aţâţ împotriva creaturii ăsteia demne de milă, dacă nu se mişcă mai iute. După socotelile noastre, nu credem c-o să apuce să facă optsprezece ani. Dracu' să-l ia de neisprăvit! E-atât de preocupat să-şi usuce picioarele, că nici n-o bagă în seamă. Linton!

— Da, tată, răspunse băiatul.

— N-ai nimic să-i arăţi verişoarei tale, pe aici prin preajmă, vreun iepure sau vreo vizuină de nevăstuică? Nu-ţi schimba acum pantofii, du-o mai bine în grădină, sau în grajd să-ţi vadă calul.

— N-ai prefera să stăm aici? a întrebat-o Linton pe Cathy, pe un ton din care reieşea că n-avea nici un chef să se mai mişte.

— Ştiu şi eu? se codi ea, aruncând o privire lungă spre uşă, cu dorinţa evidentă de a fi la fel de activă ca până atunci.

Băiatul nu se clinti, ba mai mult, se trase mai aproape de foc.

Heathcliff se ridică şi merse în bucătărie şi de acolo în curte, unde îl strigă pe Hareton. Acesta îi răspunse şi reveniră împreună în casă. Între timp, tânărul se spălase, după cum puteam deduce din strălucirea vizibilă a obrajilor şi din câteva şuviţe ude de păr.

— Ah, chiar voiam să te întreb, unchiule, strigă domnişoara Cathy, amintindu-şi de vorbele de altădată ale menajerei, el nu e văr cu mine, nu?

— Ba da, răspunse el, este nepotul mamei tale. De ce, nu-l placi?

Catherine avu o expresie ciudată.

— Nu-i un flăcău frumos? continuă Heathcliff.

Obrăznicătura mică se ridică în vârful picioarelor şi şopti ceva la urechea lui Heathcliff. Acesta râse, iar Hareton se întunecă la faţă; înţelesesem deja că era foarte sensibil la greşelile pe care le putea

comite din ignoranţă şi-şi dădea seama de inferioritatea sa. Stăpânul lui, sau mai bine zis tutorele lui, îi alungă încruntarea spunându-i:

— Dintre noi toţi, tu eşti preferatul, Hareton! Ea zice că eşti… Cum era? Oricum, era ceva măgulitor... Haide, însoţeşte-o tu şi arată-i ferma. Ai grijă să te porţi ca un adevărat gentleman! Să nu vorbeşti urât, şi să nu te holbezi când domnişoara nu se uită la tine, sau să-ţi ascunzi faţa când o face; iar când vorbeşti să rosteşti cuvintele rar, şi nu sta cu mâinile în buzunare. Haide, dispari, şi distreaz-o cât ştii de bine.

Rămase urmărind cuplul ce trecu peste puţin timp prin dreptul ferestrei. Ai fi zis că Earnshaw nu-i deloc atent la însoţitoarea sa. Părea să studieze peisajul atât de familiar cu ochiul unui străin sau cu interesul unui artist. Catherine furişă o privire spre el, cu prea puţină admiraţie. Curând însă copila îşi îndreptă atenţia spre alte obiecte de amuzament, şi porni să salte veselă şi să murmure un cântec, spre a înlocui lipsa conversaţiei.

— Gata, i-am legat limba, observă Heathcliff. N-o să-ndrăznească să scoată nici o vorbă! Îţi mai aduci aminte, Nelly, de mine, când eram de-o seamă cu el — ba nu, eram cu câţiva ani mai mic. Oare la fel de idiot arătam şi eu, la fel de prostovan, cum zice Joseph?

— Ba şi mai rău, i-am răspuns, fiindcă erai mult mai posac.

— Îmi place grozav băiatul ăsta! continuă el să gândească cu voce tare. Mi-a împlinit toate aşteptările. De-ar fi fost prost din naştere, nu mi-ar fi plăcut aşa de mult. Dar, vezi tu, nu-i prost, şi-mi dau seama ce simte, fiindcă aşa am simţit şi eu la viaţa mea. Uite, de pildă, ştiu exact prin ce trebuie să treacă acum, dar e numai începutul a ceea ce-l aşteaptă cu adevărat. Niciodată n-o să fie-n stare să iasă din adâncurile ignoranţei şi ale bădărăniei. L-am afundat mai tare decât mă prinsese pe mine nenorocitul de taică-său, şi l-am împins tot mai jos, căci e mândru de starea în care se află. L-am deprins să considere tot ce nu-i animalic drept prostesc şi slab, demn de milă. Ce zici, nu crezi că Hindley s-ar mândri cu-aşa un fiu? Ar fi la fel de mândru cât sunt eu de-al meu. Dar între ei doi e-o mare diferenţă: unul e aur curat, da-i folosit ca pietrele de pe drum, iar celălalt e tinichea lustruită, da' se dă drept serviciu de-argint. *Al meu* nu are nimic de valoare, dar voi avea meritul de a-l face să meargă cât poate de mult înainte o asemenea făptură slabă. *Al lui*, însă, deţine calităţi deosebite, dar ce păcat că se vor pierde în zadar, complet irosite! Nu regret nimic — ar avea mai mult decât îşi poate da seama cineva — în afară de mine. Şi cel mai frumos lucru e că Hareton ţine al naibii de mult la mine! Trebuie să recunoşti că aici l-am întrecut pe Hindley. Dacă ticălosul ăla s-ar ridica din mormânt să-mi ceară socoteală pentru cele făcute progeniturii lui, aş avea marea plăcere să-l văd pe Hareton că-i ţine piept împotriva mea, căci sunt singurul lui prieten pe lumea asta!

Heathcliff scoase un chicotit drăcesc la acest gând, iar eu nu i-am zis nimic, pentru că nu aştepta vreun răspuns.

Între timp, tânărul nostru tovarăş de cameră, care stătea prea departe de noi să audă ce vorbim, începu să dea semne de nelinişte; se căia probabil că refuzase onoarea de a-i ţine companie lui Catherine, de teamă c-ar putea obosi.

Tatăl său băgă de seamă privirile neliniştite pe care acesta le arunca spre fereastră şi mâna care se întindea nehotărâtă către şapcă.

— Haide, sus de-acolo, leneşule ce eşti, zise el cu un entuziasm prefăcut. Fugi după ei… n-au ajuns decât până la colţ, la stupi.

Linton îşi adună toate puterile şi se dezlipi în cele din urmă de foc. Fereastra era deschisă şi, pe când ieşea afară, am auzit-o pe Cathy întrebându-şi tovarăşul lipsit de bunele maniere despre inscripţia de deasupra uşii.

Hareton îşi ridică privirea şi se scărpină în cap, ca un necioplit.

— Dracu' ştie ce-o fi aia! zise el. Nu pot s-o citesc.

— Nu poţi? strigă Catherine. Eu, da, e-n engleză, dar aş vrea să aflu de ce este acolo.

Linton chicoti — era primul semn de veselie pe care-l dădea.

— Nu ştie să citească, îi spuse el verişoarei sale. Îţi vine să crezi că mai există aşa nătângi?

— Dar e întreg la minte, întrebă domnişoara Cathy serioasă, sau este aşa, mai nerod? L-am întrebat ceva în două rânduri, şi de fiecare dată m-a privit aşa de tâmp, încât am crezut că nu mă înţelege… că eu, cu greu desluşesc ce spune *el*!

Linton mai râse o dată şi-l privi pe Hareton batjocoritor, dar acesta nu părea să înţeleagă pe deplin ce se petrecea în acel moment.

— N-are nimic, nu-i vorba decât de lene, nu-i aşa, Earnshaw? vorbi el. Vara mea îşi închipuie că eşti idiot. Uite care-s urmările luării în derâdere a „slovei", cum îi zici tu. Domnişoară Catherine, i-ai observat accentul acela oribil de Yorkshire?

— Păi, la ce dracu' să-mi foloseasc'? mormăi Hareton, grăbit să-i răspundă tovarăşului de zi cu zi.

Tocmai voia să mai adauge ceva, când cei doi tineri izbucniră în hohote de râs zgomotoase, tânăra mea domnişoară arătân-du-se încântată să descopere că felul acela ciudat de a vorbi o putea amuza.

— Care-i folosul dracului în propoziţia asta? chicoti Linton. Papa ţi-a spus să nu vorbeşti urât, dar tu nu poţi să deschizi gura fără să nu-ţi scape ceva… Ia, hai, încearcă să te porţi ca un gentleman!

— De n-ai fi mai mult fată decât băiat, te-aş bate chiar acu', amărâtule şi slăbănogule ce eşti! i-o întoarse furios bădăranul, cu faţa arzându-i de furie şi umilinţă, căci acum ştia că fusese insultat şi se simţea jignit.

Domnul Heathcliff, care ascultase împreună cu mine această

conversaţie, zâmbi când îl văzu plecând, dar imediat după aceea aruncă o privire aspră perechii uşuratice care rămăsese să sporovăiască în dreptul uşii. Băiatul se însufleţise povestind despre defectele şi lipsurile lui Hareton, cărora le alătura diverse întâmplări amuzante, iar fata îşi manifesta încântarea la vorbele obraznice şi dispreţuitoare ale lui Linton, fără a-şi da seama de firea răutăcioasă pe care o dezvăluiau. Şi în aceeaşi clipă am început să nu-l mai plac pe Linton, nicidecum să-l compătimesc, şi, într-o oarecare măsură, să-i găsesc astfel scuze tatălui pentru că îl desconsidera cu totul.

Am rămas la Wuthering Heights până după-amiază, căci n-am reuşit s-o iau de acolo mai curând pe domnişoara Cathy; din fericire, însă, stăpânul nu ieşise din camera lui şi habar n-avea de absenţa noastră prelungită.

Tare-aş mai fi vrut, pe drumul spre casă, să-i vorbesc despre adevărata fire a persoanelor de care tocmai ne despărţiserăm, dar domnişoarei îi intrase în cap că aveam ceva împotriva lor şi că eram părtinitoare.

— Aha, strigă ea, aşadar, Ellen, îi ţii partea lui tati. Ştiu sigur asta, altminteri nu m-ai fi lăsat să cred atâţia ani că Linton locuieşte departe de noi. Sunt foarte supărată din pricina asta, numai că mă simt atât de fericită acum, că n-o să-mi arăt supărarea. Tu, însă, ai grijă să-ţi ţii gura despre unchiul meu… ţine minte, e unchiul *meu* bun şi-am să-l cert pe tati fiindcă a rupt relaţiile cu el.

Şi a continuat să vorbească tot aşa, până când am renunţat să mai încerc s-o conving că greşea.

În seara respectivă fata nu a pomenit de vizita noastră, căci nu s-a întâlnit cu domnul Linton. A doua zi, însă, totul a ieşit la lumină, spre marea mea amărăciune. Speram ca povara întrebărilor şi a ameninţărilor să fie mai susţinut suportată de domnul Linton, dar dumnealui era prea timid să-i ofere explicaţii întemeiate pentru a o face să rupă orice legătură cu cei de la Wuthering Heights, iar Catherine, pe de altă parte, avea nevoie de motive temeinice pentru fiecare lucru care era interzis capriciilor ei de fetiţă răsfăţată.

— Tati, strigă ea imediat după ce-şi dăduseră bineţe în dimineaţa respectivă, ghici pe cine am văzut ieri, când m-am plimbat pe dealuri. Ah, tati, ai tresărit… Ştii că ai greşit, nu-i aşa? L-am văzut pe… dar stai să vezi cum v-am descoperit, pe tine şi pe Ellen, care-i în cârdăşie cu tine, şi totuşi se prefăcea că-i e milă de mine, când speram şi eram mereu dezamăgită că Linton nu mai revine!

Povesti degrabă întreaga excursie şi urmările ei, iar în tot acest timp stăpânul mă privi cu reproş în repetate rânduri, dar nu spuse nimic până când ea nu termină. După care o trase lângă el şi-o întrebă dacă ştia de ce îi ascunsese faptul că Linton locuia atât de aproape de ea. Oare-şi închipuia că ar fi fost în stare să-i refuze o plăcere de care s-ar

putea bucura fără să-i facă rău?

— Ştiu de ce, pentru că nu-ţi place de domnul Heathcliff, răspunse ea.

— Atunci, Cathy, tu crezi că pun mai mult preţ pe sentimentele mele decât pe-ale tale? întrebă el. Nu, nu din cauză că nu-mi place de domnul Heathcliff, ci pentru că domnul Heathcliff mă urăşte; şi este un om diabolic, fericit să facă rău şi să-şi ruineze duşmanii de cum i-ar oferi cea mai mică ocazie. Ştiam prea bine că n-ai putea să menţii legătura cu vărul tău fără să intri în contact cu el, după cum la fel ştiam că te va urî din cauza mea; aşa că, pentru binele tău, şi nu din alte motive, am avut grijă să nu-l mai revezi niciodată pe Linton. Am vrut să-ţi explic toate acestea cândva, când aveai să fii mai mare, şi-mi pare rău că am tot amânat până acum.

— Dar, tati, domnul Heathcliff a fost cât se poate de amabil, a observat Cathy, fără a părea prea convinsă de vorbele lui, şi *el* n-a avut nimic de obiectat când ne-a văzut împreună. Chiar m-a invitat să-i vizitez ori de câte ori voi vrea, cu condiţia să nu-ţi spun ţie, fiindcă voi doi v-aţi certat mai demult şi tu încă nu l-ai iertat fiindcă s-a căsătorit cu mătuşa Isabella. Iar tu nu vrei — *tu* eşti cel vinovat, să ştii — el n-are nimic împotrivă să fim prieteni, măcar eu şi cu Linton, dacă voi doi, nu.

Stăpânul îşi dădu seama că ea nu voia să creadă că unchiul ei avea o fire atât de diabolică, şi-i povesti pe scurt felul în care Heathcliff se comportase cu Isabella şi modul în care obţinuse moşia Wuthering Heights. Nu suporta să vorbească prea mult despre vechiul său duşman, căci încă mai simţea faţă de el oroarea şi sila care-i răsăseseră în suflet de la moartea doamnei Linton. ,,Ar mai fi trăit şi azi, dacă nu era el", îşi repeta el tot timpul în minte, şi, în ochii lui, Heathcliff era un ucigaş.

Domnişoara Cathy, neobişnuită cu faptele rele, în afara măruntelor ei acte de nesupunere, nedreptate şi capriciu, rezultate fireşti ale unui comportament vulcanic şi ale nesocotinţei, şi care erau de altminteri uitate chiar în ziua comiterii lor, rămase uimită auzind despre întunecimea unui suflet în stare să plănuiască răzbunare ani la rând şi să-şi urmeze neabătut calea, fără urmă de remuşcare. Păru atât de impresionată şi chiar revoltată de această nouă latură a naturii umane — neinclusă până atunci în studiile şi învăţăturile sale —, încât domnul Edgar consideră inutil să mai zăbovească asupra subiectului. Adăugă numai:

— Iată că de-aici încolo ştii, draga mea, de ce doresc să-i eviţi casa şi familia; iar acum te poţi întoarce la vechile tale îndeletniciri şi bucurii, fără să te mai gândeşti la el!

Catherine îşi sărută tatăl şi, timp de câteva ore, îşi pregăti în tăcere lecţiile, după cum îi era obiceiul. După aceea îl însoţi în plimbarea

prin parc, iar ziua decurse ca oricare alta; la culcare, însă, atunci când s-a retras în camera ei şi eu am urcat s-o ajut să se dezbrace, am găsit-o plângând, îngenuncheată la marginea patului.

— Vai de mine, copilă prostuţă ce eşti, am exclamat. Dac-ai avea griji adevărate, atunci ţi-ar fi ruşine să verşi lacrimi dintr-un nimic ca ăsta. Domnişoară Catherine, nu te-a întristat niciodată nimic până acum. Ia gândeşte-te numai o clipă, cum ar fi dacă şi eu şi stăpânul am muri, şi dumneata ai fi singură în lume — cum te-ai simţi atunci? Compară asta cu supărarea de azi şi mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentru prietenii pe care-i ai, în loc să râvneşti la alţii.

— Nu pentru mine plâng, Ellen, răspunse ea, ci pentru el — se aşteaptă să mă vadă mâine şi-o să fie atât de dezamăgit — o să mă tot aştepte, iar eu n-o să apar!

— Ce prostie! i-am tăiat-o scurt. Crezi că el se gândeşte la dumneata tot atât cât te gândeşti dumneata la el? Nu-l are pe Hareton tovarăş? Nici un om dintr-o sută n-ar plânge după o rudă pe care-a întâlnit-o de două ori în viaţă — Linton o să-şi dea singur seama cum stă treaba şi n-o să-şi mai facă alte gânduri.

— Dar oare n-aş putea să-i scriu un bileţel să-i spun de ce nu pot veni? mă întrebă ea şi se ridică în picioare. Şi să-i trimit cărţile pe care am promis să i le împrumut — el n-are cărţi la fel de frumoase ca ale mele şi, când i-am povestit de ele, a vrut tare mult să le aibă. Pot, Ellen?

— Nu, nicidecum, am rostit hotărâtă. Şi-apoi, el o să-ţi răspundă, şi aşa n-o mai terminăm niciodată. Nu, domnişoară Catherine, relaţia asta trebuie întreruptă definitiv — asta aşteaptă tatăl dumitale, şi asta voi avea grijă să se-ntâmple!

— Dar cum ar putea un simplu bileţel… reîncepu ea, cu un aer rugător.

— Linişte, am întrerupt-o. N-o să-ncepem acum cu bileţele. Hai în pat!

Îmi aruncă o privire urâtă, aşa de urâtă că la-nceput n-am vrut s-o sărut de noapte bună; am învelit-o şi-am închis uşa supărată, dar la jumătatea drumului m-am căit şi m-am întors încet în cameră, când… ce să vezi! Domnişoara era la masă, cu o hârtie şi-un creion în mână, pe care le ascunse repede, cu un aer vinovat, când mă văzu.

— Dacă-l scrii, n-o să găseşti pe nimeni să ţi-l ducă, am avertizat-o; iar acum am să-ţi sting lumânarea.

Am pus stingătorul peste flacără şi m-am trezit cu o palmă peste mână, şi un „Ce nesuferită!” bosumflat. Am lăsat-o singură din nou, iar ea trase furioasă ivărul, în cele mai rele toane posibile.

Scrisoarea avea să fie terminată ulterior şi trimisă la destinaţie cu ajutorul unui băiat care venea zilnic din sat după lapte, dar eu aveam să aflu asta doar ceva mai târziu. Săptămânile au trecut, iar Catherine

şi-a recăpătat buna dispoziţie, deşi în ultimul timp ajunsese să-i placă nespus să se bage de una singură prin cotloane şi deseori, dac-o surprindeam citind astfel, se apleca peste carte, cu dorinţa evidentă de a o ascunde, iar eu aveam să observ printre pagini marginile unor bucăţi de hârtie. Începuse de asemenea să coboare dis-de-dimineaţă în bucătărie, unde zăbovea, de parcă aştepta ceva anume; şi-n afară de asta, mai avea şi-un sertar în bibliotecă de care se ocupa ore în şir, şi a cărui cheie o scotea întotdeauna din broască atunci când pleca. Într-o bună zi, pe când cotrobăia în sertar, am observat că jucăriile şi nimicurile care se aflaseră până nu de mult acolo se transformaseră în bucăţi de hârtie împăturite.

Deja mi se stârniseră curiozitatea şi suspiciunea; m-am hotărât să arunc o privire asupra misterioasei comori; astfel că seara, de cum stăpânul şi fiica s-au dus la culcare, m-am pus pe căutat şi-am găsit imediat prin casă o cheie care să se potrivească în acea broască. Am descuiat sertarul, i-am golit conţinutul în şorţ şi-am plecat în camera mea să cercetez totul pe îndelete.

Deşi bănuisem ce-aveam să găsesc, am descoperit cu surprindere că era vorba, de fapt, despre o corespondenţă în toată regula, aproape zilnică, din partea lui Linton Heathcliff, care, pare-se, răspundea scrisorilor ei. Cele mai vechi erau scurte şi timide; treptat însă deveniseră adevărate epistole de dragoste, prosteşti, aşa cum era de aşteptat de la vârsta celui care le scrisese, dar pe alocuri cu idei şi cuvinte care păreau împrumutate dintr-o sursă mai experimentată. Unele dintre ele mi s-au părut un ciudat amestec de ardoare şi monotonie; începeau cu sentimente puternice şi se terminau într-un mod afectat, într-o manieră demnă de un şcolar scriindu-i unei iubite închipuite. Nu ştiam dacă o mulţumeau sau nu pe Cathy, dar mie mi se părea că nu făceau doi bani.

După ce-am citit câte-am găsit de cuviinţă, le-am legat într-o batistă şi le-am pus deoparte, nu înainte de a încuia la loc sertarul gol.

După bunul său obicei, tânăra mea doamnă s-a trezit devreme şi-a dat o tură prin bucătărie; am urmărit-o cum s-a dus

la uşă de cum a apărut şi băiatul cu pricina, şi, în timp ce lăptăreasa îi umplea acestuia urciorul, ea i-a vârât ceva în buzunarul de la haină şi a scos ceva de acolo.

M-am dus în grădină să aştept mesagerul; băiatul s-a luptat eroic să-şi apere scrisoarea, ba chiar a vărsat şi laptele cu ocazia asta; dar am izbutit să pun mâna pe epistolă şi l-am ameninţat cu ce-avea să păţească de nu va ţine drumul drept spre casă; apoi am rămas lângă zid, unde-am parcurs compunerea pasionată a domnişoarei Cathy. Era mai simplă şi mai elocventă decât cea a vărului ei, drăguţă şi caraghioasă în acelaşi timp. Am clătinat din cap şi-am pornit gânditoare spre casă.

Ploua în ziua aceea, şi Cathy nu a putut merge să se plimbe prin parc; astfel că, de cum au luat sfârşit lecţiile de dimineaţă, se retrase spre momentele de singurătate în faţa sertarului. Tatăl ei citea la masă, iar eu îmi căutasem special un pic de treabă la franjurii descusuţi ai perdelelor din bibliotecă, cu ochii ţintă la ea.

N-a existat în lume pasăre să se-ntoarcă la cuibul unde-şi lăsase micuţii ciripind veseli şi să-l găsească jefuit de prădători, care să aibă o privire atât de disperată şi să exprime asemenea durere în ţipete şi bătăi din aripi, decât Cathy printr-un singur: „Ah!" care-i întunecă brusc chipul fericit. Domnul Linton îşi ridică privirea:

— Ce-ai păţit, draga mea? Te-ai lovit?

Din tonul şi privirea lui înţelese că nu *el* îi descoperise comoara.

— Nu, tati, gâfâi ea. Ellen, Ellen, vino, te rog, sus, nu mă simt prea bine.

M-am supus şi-am urmat-o afară din cameră.

— Vai, Ellen, sunt la tine, începu ea de cum am rămas singure, căzând în genunchi. Ah, dă-mi-le şi n-o să mai fac asta niciodată! Nu-i spune lui tati, rogu-te — spune-mi că nu ştie, spune-mi, te rog. Ştiu c-am fost tare neascultătoare, dar promit că n-o să mai fac!

Cu un aer grav, am rugat-o să se ridice.

— Vasăzică, aşa, am exclamat, domnişoară Catherine, deja ai mers mult prea departe, ar trebui să-ţi fie ruşine de ele. O grămadă de prostii pe care le studiezi în timpul liber — abia dacă-s vrednice să le ţină hârtia! Ce crezi c-o să spună stăpânul când o să i le pun în faţă? Încă nu i le-am arătat, dar să nu-ţi închipui că am să ţin un secret aşa de ridicol. Ruşine! Şi cred că dumneata ai început cu prostiile astea, lui nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap!

— Ba nu, ba nu, suspină Cathy, mai să-şi rupă inima. Nu m-am gândit să-l iubesc până când…

— *Să-l iubeşti*! am strigat eu, pe cât de zeflemitoare puteam fi. *Să-l iubeşti*! A mai auzit cineva una ca asta? Aş putea la fel de bine să spun şi eu că-l iubesc pe morarul care vine-o dată pe an şi ne cumpără porumbul. Mare iubire, ce să spun, în cele nici patru ore cât l-ai văzut laolaltă pe Linton în ambele dăţi. Uite-ţi copilăriile astea de doi bani! Merg cu ele-n bibliotecă şi-o să vedem ce spune tatăl dumitale de aşa *iubire*!

Ţâşni să-şi recapete preţioasele scrisori, dar le-am ţinut sus, deasupra capului, iar ea se apucă să-mi facă rugăminţi aprinse, să le ard, să fac ce-oi vrea cu ele, numai să nu le arăt. Îmi venea mai degrabă să râd decât s-o cert, căci puneam totul pe seama unei vanităţi copilăreşti; aşa că după ceva timp m-am mai înmuiat şi-am întrebat-o:

— Dacă sunt de acord să le ardem, îmi promiţi sincer că n-o să-i mai trimiţi sau n-o să mai primeşti nici scrisoare, nici carte — căci înţeleg

că i-ai trimis şi cărţi —, nici şuviţe de păr, inele sau alte jucărioare?

— Nu ne-am trimis jucărioare! strigă Catherine, cu mândria mai puternică decât ruşinea.

— În fine, nimic din toate-astea, domnişoara mea, i-am spus. Dacă nu vrei, acum mă duc.

— Da, Ellen, îţi promit! strigă ea şi mă prinse de rochie. Ah, te rog, pune-le pe foc, haide.

Dar când m-am apucat să scurm cu vătraiul în jeratic, nu mai putu suporta durerea sacrificiului, şi mă imploră să-i cruţ una sau două scrisori.

— Numai una sau două, nu mai mult, Ellen, de dragul lui Linton!

Am desfăcut batista şi-am început să le azvârl în foc, iar flăcările s-au înălţat în cămin.

— Îmi iau singură una, vrăjitoare rea ce eşti! urlă ea şi-şi vârî mâna în foc de unde, arzându-şi degetele, scoase câteva bucăţi de hârtie pe jumătate mistuite.

— Prea bine, iar eu păstrez câteva să i le arăt tatălui dumitale, i-am răspuns, şi le-am prins la loc în batistă, apoi m-am îndreptat din nou către uşă.

A aruncat bucăţile negre în flăcări şi mi-a făcut semn să-mi continui jertfa. Am terminat, am adunat cenuşa şi-am turnat deasupra o găleată plină de cărbuni, iar ea s-a retras în camera sa în tăcere şi părând profund jignită. Am coborât imediat să-l anunţ pe stăpân că starea de slăbiciune a domnişoarei aproape că dispăruse, dar că era mai bine să se odihnească o vreme.

Copila a refuzat să mănânce de prânz, însă şi-a făcut apariţia la ceai, palidă, cu ochii roşii, dar cu un aer supus.

În dimineaţa următoare am răspuns scrisorii printr-un bilet: „Domnul Heathcliff este rugat să nu mai trimită epistole domnişoarei Linton, întrucât aceasta nu le va mai primi.”

Şi de atunci înainte, băiatul cu laptele a venit la noi cu buzunarele goale.

CAPITOLUL VIII

Vara se sfârŞi Şi toamna începu mai devreme — trecuse Sfântul Mihail[13], dar secerişul întârziase în anul acela, şi mai rămăseseră câteva câmpuri neculese.

Domnul Linton obişnuia să se plimbe însoţit de domnişoară printre secerători; în ziua când se strânseră ultimii snopi cei doi rămaseră afară până seara târziu şi, cum vremea fusese destul de friguroasă şi umedă, stăpânul prinse o răceală urâtă care-i coborî la plămâni şi-l ţinu în casă toată iarna următoare, aproape fără întrerupere.

Biata Cathy, speriată de pe urma micii sale aventuri sentimentale, ajunsese din ce în ce mai tristă de când renunţase la ea. Domnul Edgar, pe de altă parte, insista ca ea să citească mai puţin şi să facă mai multă mişcare, dar în acel moment nu l-a mai putut avea tovarăş de plimbare. Am socotit că era de datoria mea să-i ţin locul; cu greu îmi puteam însă rupe două-trei ore de la ocupaţiile mele zilnice în care să mă pot ţine după ea, şi, pe de altă parte, eram un partener de drum mult mai puţin dorit decât tatăl său.

Era octombrie, sau poate chiar începutul lui noiembrie, într-o după-amiază umedă şi răcoroasă, în care pe poteci şi în iarbă foşneau frunzele veştede şi ude, iar cerul rece şi albastru era ascuns de norii grei şi cenuşii ce coborau rapid dinspre apus şi prevesteau rafale de ploaie. Într-o astfel de zi am rugat-o pe domnişoară să-şi amâne ieşirea, căci eram sigură că avea să plouă. M-a refuzat, aşa că mi-am pus şi eu în silă pelerina şi mi-am luat umbrela, să-i ţin de urât în plimbarea până în capătul parcului, un drum pe care se deprinsese să-l străbată atunci când era prost-dispusă (ca atunci când starea de sănătate a domnului Linton se înrăutăţea, lucru pe care nu-l aflam de la dânsul, ci-l înţelegeam amândouă din tăcerea şi melancolia de pe chipul lui).

Mergea tristă înainte, nu mai ţopăia, şi nici nu alerga, deşi vântul rece ar fi trebuit s-o îndemne la fugă. Am băgat de seamă, cu coada ochiului, că-şi ridica din când în când mâna şi-şi ştergea obrazul. Am privit în jur, căutând ceva care să-i distragă atenţia. Undeva, de-o parte a drumului, se înălţa un taluz înalt, în care se înfigeau nesigur nişte tufe de alun şi câţiva stejari piperniciţi, cu rădăcinile dezgolite, căci solul era prea nisipos pentru copaci, iar vânturile puternice aproape că-i culcaseră la pământ. Vara, domnişoarei Cathy îi plăcea să se caţere printre trunchiuri şi stătea printre crengi, legănându-se la zece metri de pământ, în vreme ce eu, mulţumită de agilitatea ei şi încântată de sufletu-i copilăros, consideram de cuviinţă s-o dojenesc de fiecare dată, în aşa fel, însă, încât să ştie că nu era cazul să

coboare. De la prânz până la ceai nu făcea altceva decât să se legene în vânt, să cânte melodii de demult, pe care i le îngânasem cândva în copilărie, să-şi privească îndeaproape vecinele păsări care-şi hrăneau puii sau îi deprindeau să zboare, să se cuibărească cu ochii închişi, pe jumătate adormită şi pe jumătate trează, mai fericită decât ar putea spune cuvintele.

— Ia uită-te, domnişoară, am exclamat eu, arătând spre un locşor de sub rădăcinile unui copac răsucit de vânt. Încă n-a venit iarna. Acolo e-o floricică, ultimul boboc de clopoţel din mulţimea care-a acoperit toată luna iulie iarba cu pătura lor violetă. Nu vrei să te urci să-l iei, ca să i-l arăţi lui tati?

Cathy privi lung bobocul tremurând în adăpostul lui, iar într-un târziu răspunse:

— Nu, n-am să-l ating — dar tare trist mai este, Ellen, nu-i aşa?

— Da, am încuviinţat, la fel de îngheţat şi trist ca dumneata — ţi-a pierit culoarea din obraji; ce-ar fi să ne luăm de mâini şi s-alergăm? Pare-mi-se că eşti aşa de abătută, încât aş fi în stare să ţin pasul cu dumneata..

—Nu, repetă ea, şi-şi continuă mersul agale, oprindu-se în răstimpuri cu ochii la o bucăţică de muşchi sau un smoc îngălbenit de iarbă, sau vreo ciupercă ce se iţea portocalie printre frunzele cafenii; şi, din când în când, îşi ducea mâna spre chipul pe care şi-l ferea.

— Catherine, scumpa mea, de ce plângi? am întrebat-o şi m-am apropiat şi-am îmbrăţişat-o. Nu trebuie să plângi fiindcă tati e răcit, fii fericită că nu-i mai rău de-atât.

Nu-şi mai putu ţine-n frâu lacrimile, iar răsuflarea-i fu întretăiată de suspine.

— Vai, dar *va fi* mai rău! zise ea. Ce-am să mă fac când şi tu şi tata o să muriţi şi-o să rămân singură? Ellen, nu-ţi pot uita vorbele, de-atunci îmi tot răsună în urechi! Cât de tare o să se schimbe totul, cât de groaznică o să fie lumea fără voi doi!

— Nimeni n-are cum să ştie dacă n-o să mori dumneata înaintea noastră, i-am răspuns. Nu faci bine dacă pui răul înainte — sperăm să mai treacă ani şi ani de zile până când se va duce unul dintre noi — stăpânul e încă tânăr, iar eu sunt în putere şi n-am nici patruzeci şi cinci de ani. Mama a trăit până la optzeci şi-a fost plină de viaţă până-n ultima zi. Şi să zicem că domnul Linton va trăi până pe la vreo şaizeci de ani, tot ar fi mai mulţi ani decât te-ai gândit dumneata, domnişoară. Nu-i oare caraghios să plângi pentru o grozăvie care are să se petreacă abia peste douăzeci de ani?

— Dar mătuşa Isabella era mai tânără ca tati, remarcă ea şi-şi înălţă timid privirea, cu speranţa că va obţine consolare.

— Mătuşa Isabella nu ne-a avut nici pe mine, nici pe dumneata să avem grijă de ea, am răspuns. Ea n-a fost la fel de fericită ca stăpânul

şi nici n-a prea avut pentru ce să trăiască. Nu trebuie decât să ai grijă de tatăl dumitale şi să-l înveseleşti arătându-i că eşti veselă, fără să-l îngrijorezi — ai grijă, Cathy! N-am de ce să mint, dacă vei continua să fii nesocotită şi nesupusă, şi să nutreşti sentimente absurde şi prosteşti pentru fiul unuia pe care domnul Linton s-ar bucura să-l vadă în mormânt, şi să-l laşi să afle cât de mult te-a necăjit separarea pe care a considerat că trebuie s-o impună, atunci chiar o să se supere de moarte!

— Nimic nu mă necăjeşte în momentul ăsta, în afară de boala lui tati, răspunse tânăra. De nimic nu-mi pasă, numai de el. Şi niciodată-n viaţa mea, niciodată, cât timp voi fi în toate minţile, n-am să fac sau să spun ceva care să-l supere. Ellen, îl iubesc mai mult decât pe mine însămi, şi ştiu asta fiindcă în fiecare noapte mă rog să trăiesc mai mult ca el, căci mai degrabă aş fi eu distrusă tot restul vieţii, decât el… uite cât de mult îl iubesc!

— Înţelepte cuvinte, am zis, dar şi faptele ar trebui s-o dovedească. Aşa că după ce se va face bine domnul, aminteşte-ţi de promisiunile făcute în ceasul acesta de teamă.

Tot vorbind aşa, ne-am apropiat de poarta ce se deschidea spre drum. Mult mai înseninată, stăpâna mea se căţără şi se aşeză pe zid, de unde se întinse să apuce nişte măceşe ce sclipeau roşiatic printre crengile trandafirilor sălbatici care umbreau drumul; fructele aflate pe crengile de jos dispăruseră de mult, şi numai păsările le-ar mai fi ajuns pe cele din vârf, cu excepţia lui Cathy. Când se întinse după ele, îi căzu pălăria; cum poarta era încuiată, ea vru să coboare să şi-o ia. Am rugat-o să fie atentă să nu cadă, dar ea s-a făcut imediat nevăzută. Ca să revină însă n-a mai fost la fel de uşor, căci pietrele erau netede, iar tufişurile sălbatice de trandafiri şi de mure nu-i ofereau nici un sprijin. Ca o toantă ce eram, nu mi-am dat seama de-asta până când n-am auzit-o râzând şi exclamând:

— Ellen, trebuie să găseşti cheia, altminteri o să fiu nevoită să alerg până la căsuţa paznicului. N-am cum să mă caţăr pe zid din partea asta.

— Stai unde eşti, am sfătuit-o, am un mănunchi de chei la mine în buzunar, poate că reuşesc s-o descui; dacă nu, am să plec eu s-o caut.

Catherine se amuza dansând în dreptul porţii, în vreme ce eu încercam fără succes să găsesc cheia potrivită. Tocmai o verificasem pe ultima şi văzusem că nici aceea nu era bună, aşa că i-am spus din nou să rămână acolo şi mă pregăteam s-o iau înapoi spre casă, când am auzit un zgomot care se apropia. Era galopul unui cal. Cathy s-a oprit din dans şi, un minut mai târziu, s-a oprit şi calul.

— Cine este? am şoptit.

— Ellen, tare-aş vrea să-mi poţi deschide poarta, îmi răspunse fata, agitată.

— Ha, domnişoara Linton! strigă o voce adâncă (a călăreţului). Mă bucur să te întâlnesc. Nu te grăbi să intri, căci am câteva explicaţii de cerut şi de căpătat.

— N-am ce vorbi cu dumneata, domnule Heathcliff, răspunse Catherine. Tati spune că eşti un om rău, şi că mă urăşti şi pe mine, şi pe el, şi la fel spune şi Ellen.

— Fără nici un motiv, răspunse el. (El era motivul.) Eu, pe de altă parte, nu-mi urăsc fiul şi de aceea îţi cer să-mi acorzi puţină atenţie. Da, într-adevăr, ai de ce roşi! Nu cumva obişnuiai în urmă cu vreo două-trei luni să-i scrii lui Linton? Să vă jucaţi de-a dragostea? Pentru asta aţi merita amândoi să fiţi biciuiţi! Mai cu seamă dumneata, mai în vârstă şi lipsită de sentimente, după cum se vede. Am toate epistolele dumitale şi dacă eşti obraznică acum cu mine, am să i le trimit tatălui dumitale. Bănuiesc că între timp te-ai săturat de această distracţie şi ai renunţat la ea, nu? Ei bine, de atunci Linton se târăşte în Smârcurile Suferinţei[14]. El chiar era îndrăgostit! Pe legea mea, copilul ăla moare după dumneata — i-ai frânt inima de-a dreptul cu nestatornicia dumitale! Deşi Hareton şi-a bătut joc de el vreo şase săptămâni, iar eu am trecut la măsuri mai serioase şi-am încercat să-l scot din starea asta tâmpă, care se înrăutăţeşte zi de zi; şi dacă nu-l pui dumneata cumva pe picioare, până-n vară o s-ajungă-n mormânt!

— Cum poţi minţi în halul ăsta un biet copil? am strigat de partea cealaltă a gardului. Rogu-te, vezi-ţi de drum! Cum de poţi născoci atâtea bazaconii josnice? Domnişoară Cathy, stai liniştită, c-am să sparg încuietoarea c-o piatră, să nu crezi minciunile astea! Ştii prea bine că-i imposibil să moară cineva de dragul unui străin.

— Nu ştiam că cineva trage cu urechea, vorbi printre dinţi ticălosul dat în vileag. Destoinică doamnă Dean, te plac, dar nu-mi place jocul ăsta dublu al dumitale, zise el tare. Ce minciună sfruntată-i asta, să-i spui „bietului copil" că-l urăsc? Cum de inventezi nişte poveşti atât de îngrozitoare doar ca s-o goneşti din casa mea? Catherine Linton (numai la auzul acestui nume simt o căldură în inimă), fată dragă, eu voi fi plecat de-acasă toată săptămâna; du-te şi convinge-te c-am spus adevărul, haide, dragă! Imaginează-ţi-l pe tatăl dumitale în locul meu şi pe Linton în al dumitale, apoi gândeşte-te cum ţi-ai aprecia nepăsătorul iubit de-ar refuza să clintească un deget să te aline, când chiar tatăl dumitale l-a implorat să o facă! Te rog să nu săvârşeşti, din simplă prostie, aceeaşi greşeală. Jur, pe mântuirea sufletului meu, că se-ndreaptă spre mormânt, şi numai dumneata-l mai poţi salva!

În cele din urmă, broasca cedă, iar eu am ieşit în drum.

— Jur că Linton e pe moarte, repetă Heathcliff, privindu-mă cu asprime. Mâhnirea şi dezamăgirea îi grăbesc sfârşitul. Nelly, dacă nu vrei s-o laşi singură, poţi veni şi tu. Eu n-am să mă-ntorc până săptămâna viitoare pe vremea asta, şi cred că stăpânul tău n-are de ce

obiecta dacă fata îşi vizitează verişorul.

— Hai, am spus, şi-am luat-o pe Cathy de braţ şi-am forţat-o să intre în parc, căci nu îndrăznea să se mişte, uitându-se tulburată la chipul vorbitorului, prea sumbru să lase să i se întrevadă înşelăciunea.

Domnul Heathcliff îşi trase calul mai aproape şi, aplecându-se spre ea, îi spuse:

— Domnişoară Cathy, recunosc, n-am prea multă răbdare cu Linton — cât despre Hareton şi Joseph, ei au şi mai puţină. E-adevărat că trăieşte alături de nişte oameni aspri. Tânjeşte după blândeţe, şi după dragoste; şi un cuvânt bun de-al dumitale i-ar fi cel mai bun leac. Aşa că nu ţine seama de avertismentele nemiloase ale doamnei Dean, fii generoasă şi încearcă să-l vizitezi. El visează zi şi noapte la dumneata, şi nu reuşesc să-l conving că nu-l urăşti, din moment ce nici nu-i mai scrii, nici nu mai vii să-l vezi.

Am închis poarta în urma mea şi-am proptit o piatră în locul încuietorii sparte, apoi mi-am desfăcut umbrela şi am tras-o pe Cathy sub ea, căci ploaia începuse între timp să cadă printre ramurile copacilor, avertizându-ne să nu mai întârziem nici o clipă.

Graba ne-a împiedicat să discutăm despre Heathcliff în drumul spre casă, dar mi-am dat seama instinctiv că sufletul stăpânei era de-acum umbrit din două motive. Avea un chip aşa de trist, că n-ai fi zis că-i al ei: era clar că lua de bun fiecare cuvânt auzit.

Stăpânul se retrăsese să se odihnească înainte de a ajunge noi acasă. Cathy se grăbi să urce în camera lui să-l întrebe cum se mai simţea, dar el deja adormise. S-a întors şi m-a rugat să stau cu ea în bibliotecă. Am luat ceaiul împreună, după care s-a aşezat pe covor şi m-a rugat să nu vorbesc, căci se simţea epuizată.

Am luat o carte şi m-am prefăcut că citesc. De cum m-a văzut absorbită de citit, a început din nou să plângă în tăcere: părea să fie singura ei plăcere în ultimul timp. Am lăsat-o în pace o vreme, după care am început să-mi bat joc şi să obiectez la toate vorbele domnului Heathcliff despre fiul său, aşteptându-mă să reacţioneze la fel. Vai mie! Nu m-am priceput să distrug efectul pe care l-au avut poveştile lui — exact ceea ce-şi dorise nemernicul!

— Ellen, poate că ai dreptate, îmi răspunse ea, dar n-am să stau liniştită până când nu voi afla — trebuie să-i spun lui Linton că nu din vina mea nu-i mai scriu, şi să-l conving că n-am să mă schimb niciodată.

Ce rost ar fi avut furia şi protestele împotriva unei asemenea naivităţi prosteşti? În noaptea aceea ne-am despărţit în termeni reci, dar ziua următoare m-a găsit pe drumul spre Wuthering Heights, alături de poneiul tinerei mele stăpâne. Nu suportam să-i văd amărăciunea, şi nici chipul palid, trist şi ochii grei, şi am cedat, sperând ca, prin felul în care avea să ne primească, Linton să-i arate

cât de puţin adevărată era povestea lui Heathcliff.

13 Sărbătorit la 29 septembrie.

14 O mlaştină adâncă în care Christian (Creştinul), eroul din alegoria *Pilgrim's Progress* (l678) de John Bunyan, cade pe drumul dinspre Cetatea Distrugerii, şi este salvat de către Speranţă.

CAPITOLUL IX

Noaptea ploioasă adusese o dimineaţă ceţoasă, cu burniţă şi îngheţ, iar drumul ne fu deseori întretăiat de pâraie ce şiroiau de sus, din munţi. Aveam picioarele ude, eram supărată şi prost dispusă — exact starea de spirit care mă făcea să văd şi mai întunecate lucrurile rele.

Am intrat în casă prin bucătărie, ca să ne asigurăm că domnul Heathcliff nu se afla prin preajmă, căci nu puneam prea mare preţ pe afirmaţiile unuia ca el.

Am dat de Joseph, care părea cufundat într-o stare de beatitudine, lângă focul ce ardea puternic în vatră, cu o cană de bere lângă el şi-o farfurie plină cu turte de ovăz, cu pipa neagră îndesată în colţul gurii. De cum am intrat, Catherine s-a repezit la foc, să se încălzească. L-am întrebat dacă-i acasă stăpânul. Întrebarea rămase mult timp fără răspuns, aşa de mult, c-am bănuit că bătrânul asurzise între timp, aşa că am repetat-o, mai tare.

— Noaa, mârâi el, sau mai bine zis fornăi pe nas. Noa! Trei' să merjeţ'napoi de und-aţ' venit!

— Joseph! strigă în acelaşi timp cu mine o voce arţăgoasă, de undeva din casă. De câte ori să te chem? N-au mai rămas decât câţiva cărbuni aprinşi. Joseph! Vino imediat aici!

Pufăituri adânci, urmate de priviri hotărâte aţintite asupra grătarului căminului dovedeau că bătrânul nu avea urechi pentru o asemenea chemare. Nici menajera, nici Hareton nu se vedeau prin preajmă, prima fiind probabil plecată în sat, iar al doilea la treburile lui. Recunoscând vocea lui Linton, am intrat în cameră.

— Ah, sper să mori de foame în podul casei, vorbi băiatul, neştiind că în locul servitorului cel neglijent intraserăm noi.

Se opri când văzu ce greşeală făcuse, iar verişoara sa se repezi spre el.

— Dumneata eşti, domnişoară Cathy? zise el şi-şi înălţă capul de pe braţul fotoliului în care se odihnea. Nu, nu mă săruta. Mi se taie răsuflarea, vai de mine! Papa mi-a spus că o să vii, continuă el după ce-şi mai reveni din îmbrăţişarea lui Catherine, iar ea rămase lângă el, părând chinuită de remuşcări. Nu vrei totuşi să-nchizi uşa? Ai lăsat-o deschisă şi fiinţele alea *abjecte* nu vor să mai aducă nişte cărbuni să pună pe foc! E-atât de frig aici!

Am răscolit tăciunii din cămin şi-am adus o găleată plină ochi cu cărbuni. Bolnavul se plânse că l-am acoperit de cenuşă; avea însă o tuse supărătoare şi părea să aibă febră şi chiar să fie bolnav, aşa că nu i-am reproşat nimic.

— Ei bine, Linton, murmură Catherine de cum îl văzu că nu mai stă

încruntat. Te bucuri să mă revezi? Te pot ajuta cu ceva?

— De ce n-ai venit mai curând? întrebă el. Mai bine veneai, în loc să-mi scrii. M-a obosit peste măsură să scriu scrisorile alea lungi. Aş fi preferat oricând să stăm de vorbă. Acum, nu mai pot nici măcar să vorbesc, nu mai pot nimic. Oare pe unde-o fi Zillah? Nu vrei (zise el uitându-se către mine) să vezi dacă nu e-n bucătărie?

Cum nu primisem nici un fel de mulţumiri pentru celălalt serviciu făcut şi n-aveam nici un chef să alerg de colo-colo, i-am răspuns:

— Nu mai e nimeni acolo în afară de Joseph.

— Mi-e sete, porunci el arţăgos şi se-ntoarse cu spatele spre noi. De când a plecat papa, Zillah nu face altceva decât să meargă întruna în Gimmerton. E îngrozitoare! Iar eu sunt obligat să cobor aici — căci sus nu mă aude niciodată nimeni!

— Tatăl dumitale te tratează frumos, nu, domnule Heathcliff? am întrebat când am observat cum Catherine îşi întrerupsese avansurile prietenoase.

— Frumos, zici? Măcar îi face pe *ei* să se poarte mai frumos! Nenorociţii ăştia! Ştii, domnişoară Cathy, că bruta aia de Hareton râde de mine — îl urăsc — de fapt, îi urăsc pe toţi, sunt nişte creaturi odioase.

Cathy căută nişte apă, văzu un urcior în dulap, umplu un pahar, apoi reveni cu el. El o rugă să-i toarne şi o lingură de vin dintr-o sticlă de pe masă, luă o înghiţitură şi păru mult mai liniştit, după care murmură că era foarte amabilă.

— Şi, spune-mi, te bucuri să mă vezi? reveni ea asupra întrebării de dinainte, mulţumită să vadă umbra unui zâmbet.

— Da, mă bucur, e ceva nou s-aud un glas ca al dumitale, grăi el, dar am fost *tare* necăjit că n-ai mai vrut să vii aici! Papa a jurat că numai eu am fost de vină; mi-a zis că sunt un om de nimic, demn de milă, şi că mă dispreţuieşti, că de-ar fi fost el în locul meu, acum ar fi fost mai stăpân la Grange chiar şi decât tatăl dumitale. Dar nu-i aşa că nu mă dispreţuieşti, domnişoară…

— Aş prefera să-mi spui Catherine sau Cathy! îl întrerupse tânăra mea stăpână. Să te dispreţuiesc? Nici vorbă! În afară de tati şi de Ellen, pe tine te iubesc cel mai mult în lumea asta. Pe domnul Heathcliff nu-l iubesc deloc însă şi nu-ndrăznesc să vin atunci când e dânsul aici… oare va mai sta multe zile plecat?

— Nu prea multe, rosti Linton, dar merge deseori prin mlaştini, de când a început sezonul de vânătoare, şi ai putea sta o oră-două cu mine cât timp e el plecat. Haide, spune c-o să stai! Sper că nu vrei să mă supăr; nu-i aşa că n-o să mă necăjeşti niciodată şi-o să fii mereu gata să mă ajuţi?

— Fireşte, îl asigură Catherine şi-i mângâie părul lung şi moale, de-aş avea acordul lui tati, mi-aş petrece jumătate din timp cu tine.

Frumuşelul de Linton! Aş vrea să-mi fii frate!

— Şi-atunci m-ai iubi la fel de mult ca pe tatăl tău? întrebă el mai vesel. Papa mi-a zis altceva, că m-ai iubi mai mult ca pe el şi ca pe oricine în lumea asta dacă mi-ai fi soţie — aşa c-aş prefera să-mi fii soţie!

— Ba nu! răspunse ea pe un ton grav, n-am să iubesc niciodată pe nimeni mai mult decât pe tati. Oamenii îşi mai urăsc, din când în când, soţiile, dar nu-şi urăsc fraţii sau surorile. Dacă mi-ai fi frate, ai locui împreună cu noi, şi tati ar ţine la tine la fel de mult ca la mine.

Linton protestă, spunând că bărbaţii nu-şi urăsc niciodată nevestele, dar Cathy susţinu contrariul şi, cu înţelepciune, oferi exemplul aversiunii propriului lui tată faţă de mătuşa ei.

Am încercat să-i opresc cuvintele nesocotite, dar n-am reuşit decât când era deja prea târziu. Linton, vădit iritat, afirmă că ea nu cunoştea adevărul.

— Aşa mi-a spus tati, şi el nu minte, răspunse ea înţepată.

— Tatăl *meu* nu dă două parale pe-al tău! urlă Linton. Zice că-i prost şi umil!

— Al tău e-un om rău şi viclean, îi răspunse Catherine, iar tu eşti foarte obraznic dacă-ndrăzneşti să repeţi ce zice el. Dă-ţi singur seama, ce fel de om este dac-a făcut-o pe mătuşa Isabella să-l părăsească aşa cum l-a părăsit?

— Ba nu l-a părăsit! strigă băiatul. Şi nu mă mai contrazice!

— Ba da! ţipă copila.

— Bine, atunci să-ţi spun *eu* ceva! anunţă Linton. Mama ta l-a urât pe tatăl tău, aşa să ştii!

— Ah! strigă Catherine, prea furioasă ca să poată continua.

— Şi l-a iubit pe-al meu! adăugă el.

— Mincinosule ce eşti! Te urăsc, gâfâi ea, cu faţa aprinsă de enervare.

— L-a iubit, l-a iubit, continuă Linton să strige, până ce se prăbuşi în fotoliu şi-şi lăsă capul pe spate, mulţumit de agitaţia produsă fetei, care stătea în picioare în spatele lui.

— Ei, gata, domnule Heathcliff! am încercat eu să-l liniştesc, astea or fi tot poveştile tatălui dumitale, nu?

— Ba nu-s deloc poveşti — mai tacă-ţi gura! îmi răspunse el. L-a iubit, l-a iubit, Catherine, chiar aşa, l-a iubit, l-a iubit!

La auzul acestor vorbe, Cathy, extrem de furioasă, dădu un brânci puternic fotoliului, şi băiatul căzu într-o parte. Imediat trupul îi fu scuturat de un acces sufocant de tuse, care puse capăt momentului său de triumf. Criza dură mult, îndeajuns să mă îngrijoreze până şi pe mine. Cât despre verişoara sa, plângea în hohote, speriată de ceea ce făcuse. L-am ţinut în braţe până când i s-a oprit tusea, după care m-a împins deoparte şi şi-a plecat capul în faţă, tăcut. Catherine se opri şi

ea din suspinat, se aşeză în faţa lui şi rămase privind cu un aer grav flăcările.

— Cum te mai simţi acum, domnule Heathcliff? l-am întrebat după zece minute de aşteptare.

— Aş vrea să se simtă şi *ea* la fel, spuse el, fiinţă crudă şi duşmănoasă ce e! Hareton nu m-a atins o dată în viaţa lui, niciodată n-a îndrăznit să pună mâna pe mine. Şi tocmai azi, când îmi era mai bine, iată că… — şi vocea i se stinse într-un scâncet.

— Dar nici măcar nu te-am atins! a murmurat Cathy, care-şi muşca buza ca să nu mai izbucnească în plâns.

Băiatul ofta şi gemea de parcă suferea îngrozitor, şi-o ţinu astfel mai bine de un sfert de ceas, special ca s-o supere pe verişoară-sa, căci de fiecare dată când o auzea înăbuşindu-şi un suspin reîncepea văicăreala, cu şi mai mare patos şi durere.

— Linton, iartă-mă dacă te-am lovit, zise ea într-un târziu, chinuită peste măsură. *Mie* nu mi-ar fi făcut nimic aşa un brânci, de-aceea n-am crezut c-ai putea să păţeşti ceva… nu te-ai lovit prea tare, nu, Linton? Nu mă lăsa să plec acasă cu gândul că ţi-am făcut rău. Vorbeşte, răspunde-mi, te rog!

— N-am ce să-ţi spun, murmură el stins, m-ai lovit aşa de rău încât o să stau treaz toată noaptea şi-o să mă-nec cu tusea asta! Habar n-ai prin ce-am să trec, şi cum ai avea, din moment ce *tu* o să dormi acasă liniştită, iar eu o să mă zbat în agonie, şi nimeni n-o să fie lângă mine! Mă-ntreb tu cum ţi-ai petrece aşa nişte nopţi îngrozitoare?

Şi porni să-şi plângă singur de milă şi să se tânguiască.

— Din moment ce eşti deja obişnuit să petreci asemenea nopţi, înseamnă că nu domnişoara ţi-a întrerupt tihna — la fel te-ai fi simţit şi dacă nu te-ar fi vizitat ea, am spus. Oricum, stăpâna nu te va mai deranja deloc în viitor şi poate că te vei mai linişti atunci când vom pleca acasă.

— Chiar trebuie să mergem? întrebă Cathy tristă, aplecându-se deasupra lui. Linton, ia spune, vrei să plec?

— N-ai cum să schimbi ce-ai făcut, asta e! răspunse el arţăgos şi se feri de ea, doar dacă nu vrei să-mi faci şi mai mult rău, să m-apuce febra!

— Prea bine, atunci trebuie să plec? repetă ea.

— Lasă-mă-n pace, strigă el, nu mai suport să te-aud vorbind!

Catherine rămase aşteptând şi se opuse o vreme încercărilor mele de a o smulge de acolo, dar cum băiatul nici nu o privea, nici nu-i vorbea, se hotărî într-un târziu să se îndrepte spre uşă, iar eu am urmat-o.

Ne-a întors din drum un ţipăt — Linton alunecase din fotoliu direct în faţa căminului şi se zvârcolea cu perversitatea unei odrasle răsfăţate, hotărât să fie cât mai îndurerat şi enervant cu putinţă. Dintr-

o privire mi-am dat seama de adevărata lui stare şi am înţeles că n-avea rost să-ncercăm să-l îmbunăm. Însoţitoarea mea, însă, nu pricepuse nimic: alergă la el degrabă, îngenunche, plânse, îl alină, se rugă de el, până când el se linişti, din lipsă de aer şi nicidecum că ar fi avut remuşcări faţă de durerea pricinuită fetei.

— Am să-l ridic pe bancă, am zis, şi n-are decât să se zvârcolească acolo cât o vrea, nu putem sta să-l păzim. Sper că eşti mulţumită, domnişoară Cathy, că nu *dumneata* o să-l faci bine, şi că starea lui de sănătate în mod clar nu e cauzată de dragostea lui faţă de dumneata. Şi cu asta, basta! Hai să mergem, dac-o să vadă că nu mai e nimeni prin preajmă să-i caute în coarne, o să stea liniştit.

Fata-i puse o pernuţă sub cap şi-i întinse nişte apă; el o refuză pe cea din urmă şi se foi nemulţumit pe cea dintâi, de parc-ar fi fost o bucată de piatră sau un bloc de lemn. Catherine încercă s-o potrivească mai bine.

— Nu stau bine pe asta, spuse el, nu-i destul de sus!

Cathy mai aduse una pe care-o aşeză deasupra celei dintâi.

— Acum e *prea* sus! murmură fiinţa aceea enervantă.

— Şi-atunci cum s-o aranjez? întrebă ea disperată.

Linton se plecă spre ea şi-i luă umărul drept sprijin pentru cap, căci fata aproape că îngenunchease între timp lângă bancă.

— Nu, asta nu se poate, am intervenit eu. Domnule Heathcliff, mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu pernuţa! Domnişoara a pierdut deja mult prea mult timp cu dumneata, nu mai avem cum să rămânem aici nici cinci minute!

— Ba da, ba da, putem, mă întrerupse Cathy. Uite-l ce cuminte şi liniştit e-acum. Sărmanul de el, crede că mie o să-mi fie mai rău decât lui în seara asta, dac-am să rămân cu credinţa că vizita mea i-a cauzat răul. Dar, Linton, cu-adevărat n-aş mai îndrăzni să mai vin vreodată aici dacă ţi-am făcut rău.

— Ba trebuie să vii, să mă vindeci, răspunse el. Trebuie să vii fiindcă tu mi-ai făcut rău! Şi ştii că mi-ai făcut — foarte rău! Când ai intrat pe uşa aia mă simţeam mult mai bine decât acum, nu?

— Dar singur ţi-ai făcut rău, ai plâns şi te-ai înfuriat degeaba, eu nu ţi-am făcut nimic! se dezvinovăţi verişoară-sa. Ce mai contează, de-acum vom rămâne prieteni şi sper c-ai să vrei să mă mai vezi din când în când, nu?

— Ţi-am mai spus o dată că da, se răsti el pierzându-şi răbdarea. Acum, stai pe bancă şi lasă-mă să-mi pun capul pe genunchii tăi. Aşa stăteam cu mama, după-amiezi întregi… Stai nemişcată şi nu vorbi, dar dacă ştii poţi să-mi cânţi un cântec, sau poţi să-mi spui o baladă lungă şi interesantă, dintre cele pe care-ai promis c-o să mă-nveţi, sau o poveste, deşi mai bine-ar fi o baladă; hai, începe!

Catherine o spuse pe cea mai lungă pe care şi-o amintea, lucru care-

i mulţumi pe-amândoi. Linton mai ceru una, şi-apoi încă una, fără să ţină seama de obiecţiile mele, şi-au continuat astfel până când ceasul a bătut de douăsprezece şi l-am auzit pe Hareton în curte, care venise pentru prânz.

— Şi mâine, Catherine, întrebă tânărul Heathcliff ţinând-o de fustă pe fata care se ridică fără tragere de inimă, mai vii şi mâine?

— Nu, am răspuns eu în locul ei, şi nici poimâine.

Ea, însă, în mod evident îi spuse altceva, de vreme ce el se lumină la faţă atunci când ea-i şopti ceva la ureche.

— Ţine minte, domnişoară, mâine nu mergi nicăieri, i-am spus de cum am ieşit din casă. Sper că nici nu visezi la asta, nu?

Ea zâmbi.

— Ei, lasă, o să am eu grijă, am continuat, am să repar broasca şi n-o să mai ai pe unde ieşi!

— Pot foarte uşor să sar peste zid, spuse ea râzând. Ellen, conacul nostru nu e-o temniţă, iar tu nu-mi eşti paznic. Şi-n afară de asta, am aproape şaptesprezece ani, sunt o femeie; şi-s convinsă că Linton şi-ar reveni mult mai repede dac-aş avea eu grijă de el; sunt mai mare decât el, ştii şi tu, şi mai deşteaptă, sau mai bine zis mai puţin copilăroasă, nu crezi? Cu câteva vorbe dulci de-alinare, ar începe să facă tot ce-mi doresc. E tare drăgălaş atunci când e cuminte. Ar fi un scump dac-ar fi al meu! N-ar trebui să ne mai certăm odată ce ne-am obişnuit unul cu altul, nu-i aşa? Ţie nu-ţi place de el, Ellen?

— Să-mi placă? am exclamat eu. E cel mai enervant şi neputincios băiat din lumea asta! Din fericire, după cum bănuieşte şi domnul Heathcliff, nu cred s-apuce douăzeci de ani. Mă-ndoiesc chiar c-o să mai apuce primăvara viitoare, dar pierderea nu va fi prea mare pentru familie, indiferent când se duce. Din fericire pentru noi, l-a luat tatăl lui — căci de-ar fi fost tratat cu mai mare blândeţe, ar fi ajuns şi mai plicticos şi egoist! Domnişoară Cathy, mă bucur din tot sufletul că nu există riscul să-l iei de bărbat!

Tovarăşa mea de drum fu tare mâhnită la auzul acestor cuvinte. Nepăsarea cu care vorbisem despre moartea lui o rănise profund.

— E mai tânăr ca mine, vorbi ea după un timp mai lung de gândire, şi-ar fi normal să trăiască mai mult: va trăi — trebuie să trăiască tot atât cât sunt eu în viaţă! E la fel de puternic acum ca atunci când a venit în nord pentru prima oară, sunt convinsă de-asta! Probabil că are doar o răceală care nu-i dă pace, ca şi tati, de altfel. Spui că tati o să se însănătoşească — el de ce n-ar face-o?

— Gata, gata, am ridicat eu tonul, n-avem de ce ne face griji degeaba. Ascultă-mă bine, domnişoară, căci mă voi ţine de cuvânt: dac-o să-ncerci cumva să mai ajungi la Wuthering Heights, cu sau fără mine, o să-i spun domnului Linton, şi dacă dânsul nu va fi de acord, prietenia cu vărul dumitale nu va mai fi reluată.

— Dar a fost deja reluată! bombăni Cathy îmbufnată.

— Atunci nu va fi continuată! am încheiat eu.

— O să vedem noi! răspunse ea şi-o porni la galop, lăsându-mă să înaintez cu greu în urma sa.

Am ajuns amândouă acasă înainte de masa de prânz, iar stăpânul, care presupunea că ne plimbasem prin parc până atunci, nu ne ceru nici o explicaţie. De cum m-am văzut înăuntru, m-am grăbit să-mi schimb ciorapii uzi şi să-mi iau încălţări uscate, dar statul la Heights atâta timp udă la picioare deja îmi făcuse rău. În dimineaţa următoare am căzut bolnavă la pat, şi vreme de trei săptămâni nu am fost în stare să-mi duc la bun sfârşit îndatoririle — o grozăvie care nu mi s-a mai întâmplat până atunci şi — mă bucur s-o pot spune — nici de atunci încoace.

Tânăra mea stăpână s-a comportat ca un înger, m-a îngrijit şi mi-a înseninat acele zile însingurate în care izolarea îmi dădea o stare de spirit proastă. Pentru o fire activă ca a mea, este absolut îngrozitor, dar puţini ar fi avut motive de-a se plânge de-ar fi fost în locul meu! Catherine apărea lângă patul meu de cum pleca de lângă cel al domnului Linton. Astfel îşi împărţea zilele între noi doi; nimic nu-i distrăgea atenţia, îşi neglija orele de masă, de studiu şi de distracţie. A fost cea mai devotată infirmieră pe care-am văzut-o vreodată, cu o inimă caldă, de vreme ce îmi mai putea dărui şi mie atâta afecţiune, după tot ce-i oferea tatălui ei.

Am spus deja că-şi împărţea zilele între noi doi, dar stăpânul se retrăgea destul de devreme în camera sa, iar eu nu mai aveam în general nevoie de nimic după ora şase, astfel că seara îi rămânea toată numai pentru ea.

Biata de ea — niciodată nu mă gândisem ce făcea ea după ceai. Deseori, însă, atunci când urca să-mi ureze noapte bună, îi observam culoarea proaspătă din obraji şi degetele firave înroşite, dar nici prin gând nu-mi trecea că roşeaţa era urmarea galopului prin mlaştini, ci o puneam pe seama focului fierbinte din bibliotecă.

CAPITOLUL X

Abia la sfârŞitul celor trei săptămâni am fost în stare să ies din camera mea şi să mă mişc prin casă. Cu prima ocazie cu care-am reuşit să cobor seara în salon, am rugat-o pe Catherine să-mi citească ceva, căci ochii mi-erau încă slăbiţi de boală. Ne aflam în bibliotecă, stăpânul deja se culcase, iar ea mi-a acceptat cererea, dar cam fără tragere de inimă, din câte mi s-a părut. Crezând că nu-i plăcea cartea aleasă de mine, am rugat-o să-mi citească dintr-o carte care-i plăcea ei, oricare. Îşi alese una preferată şi citi cu răbdare cam vreun ceas, după care începu cu întrebările:

— Ellen, nu te simţi obosită? N-ar fi mai bine să te culci? O să ţi se facă rău dacă stai aşa de mult trează, să ştii.

— Nu, draga mea. Nu sunt obosită, continuam să-i răspund.

Dac-a văzut că nu vreau să cedez, a găsit o altă metodă prin care să-mi arate că nu-i mai plăcea câtuşi de puţin ceea ce făcea. Începu să caşte şi să se-ntindă:

— Ellen, am obosit.

— Atunci, gata cu cititul şi haide să stăm de vorbă, i-am răspuns.

A fost şi mai rău; a început să se foiască, să ofteze şi să se uite la ceas până aproape de ora opt, după care s-a dus în camera ei, moartă de somn, judecând după pleoapele grele şi după faptul că-şi freca necontenit ochii.

În seara următoare mi s-a părut şi mai neliniştită, iar în cea de-a treia s-a plâns c-o doare capul şi m-a părăsit. Mi-am dat seama din purtarea ei că ceva nu era în regulă şi, după ce am stat un timp singură, mi-am zis să văd dacă se simţea mai bine şi s-o rog să vină să se întindă pe canapea, să nu rămână sus, în întuneric.

Dar n-am găsit-o pe Catherine nici sus, nici jos. Servitorii ziceau că n-o văzuseră. Am tras cu urechea la uşa domnului Edgar: linişte deplină. M-am întors în camera ei, am stins lumânarea şi m-am aşezat pe un scaun în dreptul ferestrei.

Luna strălucea puternic, iar zăpada sclipitoare poleia pământul; mi-a trecut prin cap că era posibil să fi ieşit să se plimbe prin grădină, în aer curat. La un moment dat, chiar am zărit o siluetă ce se furişa pe lângă gardul parcului, dar nu era tânăra mea stăpână; de cum a ieşit la lumină, l-am recunoscut pe unul dintre rândaşi. Omul rămase o bună perioadă de timp privind către drum, după care dispăru cu pas vioi, de parcă ar fi văzut ceva, şi reveni curând cu poneiul domnişoarei, iar ea tocmai descălecase şi mergea alături de el. Bărbatul o luă pe iarbă şi se-ndreptă spre grajduri. Cathy intră pe uşa de sticlă ce dădea în salon şi se furişă tăcută sus, unde mă aflam eu.

Închise cu grijă uşa, îşi scoase ghetele pline de zăpadă şi-şi dezlegă pălăria, toate acestea fără să-şi dea seama de prezenţa mea; şi tocmai voia să-şi dea jos paltonul când m-am ridicat brusc şi i-am apărut dinainte. Şocul a împietrit-o o fracţiune de secundă; a lăsat să-i scape o exclamaţie nedesluşită şi-a rămas nemişcată.

— Draga mea domnişoară Cathy, am început eu, încă profund impresionată de felul în care se purtase în timpul bolii mele ca s-o cert prea tare, unde-ai fost la ora asta? Şi de ce vrei să mă amăgeşti cu poveşti neadevărate? Unde-ai fost? Vorbeşte!

— Până-n capătul parcului, se bâlbâi ea, nu-ţi spun poveşti.

— Nicăieri în altă parte? am insistat eu.

— Nu, murmură ea.

— Oh, Catherine, am strigat eu tristă, ştii prea bine că ai făcut ceva rău, altminteri nu mi-ai spune aşa o minciună. Sunt peste măsură de mâhnită. Aş prefera să zac bolnavă trei luni, decât să te-aud că minţi cu bună-ştiinţă.

Ţâşni spre mine, izbucni în lacrimi şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului meu.

— Vai, Ellen, mi-e aşa teamă să nu te superi pe mine, spuse ea. Dacă-mi promiţi că nu te superi, îţi spun tot adevărul. Nici eu nu mai suport să mint.

Ne-am aşezat în dreptul geamului, am încredinţat-o că n-o s-o cert, indiferent care era secretul ei, deşi îl cam ghiceam; după care a început:

— Ellen, vin de la Wuthering Heights, şi m-am dus în fiecare zi, n-am lipsit de-acolo decât de trei ori înainte să te îmbolnăveşti tu şi în două rânduri după ce te-ai însănătoşit. I-am dat lui Michael cărţi şi poze drept răsplată c-o pregătea pe Minny de plecare în fiecare seară şi pentru c-o ducea la loc în grajd; nici pe *el* să nu-l certi. Ajungeam la Heights cam pe la şase şi jumătate şi de obicei stăteam până la opt şi jumătate, după care o luam la galop spre casă. Nu m-am dus să mă distrez, să ştii, de cele mai multe ori veneam complet distrusă. Doar rareori, poate o dată pe săptămână, mă-ntorceam acasă cu zâmbetul pe buze. La început am crezut că-mi va fi greu să te conving să mă laşi să-mi ţin promisiunea faţă de Linton, căci îmi luasem obligaţia să-l vizitez a doua zi, dar cum tu te-ai îmbolnăvit chiar atunci şi n-ai mai ieşit din camera ta, mi s-a luat o piatră de pe inimă. L-am prins pe Michael tocmai când repara broasca de la poarta din parc; am luat cheia şi i-am povestit tot, despre verişorul meu cel bolnav care dorea să-l vizitez, din moment ce el nu putea veni la conac, iar tata nu-mi permitea s-o fac. După care am negociat ce aveam de făcut în schimbul pregătirii poneiului. Îi place să citească şi se gândeşte să plece în curând de la noi, să se însoare, aşa că s-a oferit, dacă îi împrumutam nişte cărţi din bibliotecă, să facă ce-l rugam. Cu toate

astea, eu am preferat să-i dau din cărţile mele, iar asta l-a bucurat şi mai tare.

Linton părea vioi la cea de-a doua vizită a mea, iar Zillah, adică menajera, ne-a pregătit o cameră curată şi-un foc zdravăn, după care ne-a anunţat că Joseph plecase la o întrunire de rugăciuni, iar Hareton Earnshaw era dus cu câinii (fura fazani din pădurea noastră, aşa am aflat pe urmă), deci puteam face tot ce voiam.

Mi-a adus nişte vin cald şi turtă dulce, şi s-a purtat foarte frumos cu mine. Linton a stat tot timpul în fotoliu, iar eu în balansoarul de lângă cămin, şi-am râs şi-am avut atâtea să ne spunem; ne-am făcut planuri pentru la vară, unde anume să mergem şi ce să facem, pe care n-o să ţi le repet acum, fiindcă o să zici că-s prostii.

Odată, însă, era să ne luăm la harţă. El susţinea că cel mai frumos mod de a-ţi petrece o zi călduroasă de iulie ar fi să stai de dimineaţă până seara culcat în iarbă, în mijlocul câmpiei, înconjurat de zumzetul leneş al albinelor şi de cântecul ciocârliilor, de azurul nesfârşit al cerului şi de căldura strălucitoare a soarelui. Aşa-şi imagina el fericirea raiului; eu însă mă închipuiam legănându-mă într-un copac cu frunze verzi foşnitoare, în bătaia vântului dinspre apus ce împingea rapid norii albi de deasupra, şi n-auzeam doar ciocârliile, ci şi sturzii, mierlele, câneparii şi cucii, cu-ale lor cântece venind din toate părţile; câmpia o zăream undeva în depărtare, întretăiată de vâlcele înceţoşate, căci eram înconjurată de valuri imense de iarbă înaltă ce se unduia în vânt, şi-ntreaga natură, pădurea, apele, totul era treaz şi fremăta de fericire. El ar fi vrut să fie totul scufundat într-un extaz de neclintit, iar eu îmi doream ca totul să scânteieze şi să danseze întru gloria vieţii.

I-am spus atunci că raiul lui ar fi doar pe jumătate viu, iar el a zis despre-al meu c-ar fi beat; am zis c-aş adormi într-al lui, iar el că n-ar putea respira într-al meu, după care-a început să se răstească la mine. În cele din urmă, ne-am hotărât să le-ncercăm pe amândouă, atunci când s-o face vremea bună pentru aşa ceva, după care ne-am împăcat, ne-am pupat şi-am fost din nou prieteni. Am mai stat liniştiţi vreo oră, după care m-am uitat cu luare-aminte prin camera aia mare, cu podeaua lucioasă şi fără covoare, şi m-am gândit ce distractiv ar fi să ne jucăm înăuntru, dacă n-ar fi masa acolo. L-am rugat pe Linton s-o cheme pe Zillah să ne ajute — ca să ne jucăm de-a baba-oarba şi ea să ne prindă — ştii, Ellen, cum făceai tu. Linton n-a vrut, zicea că nu găseşte nimic distractiv în jocul ăla, dar a acceptat să se joace cu mine cu mingea. Am găsit două mingi azvârlite într-un dulap, într-o grămadă de jucării vechi, cercuri, palete de badminton şi fluturaşi. Pe una era un H şi pe cealaltă un C, eu am vrut-o pe cea cu C, de la Catherine, iar H-ul putea veni de la Heathcliff; dar din cea cu H curgeau tărâţele şi lui Linton nu i-a plăcut.

L-am bătut de fiecare dată; şi iar s-a supărat, a început să tuşească şi s-a dus la loc în fotoliul lui, dar oricum, în seara aia i-a revenit mult mai repede buna dispoziţie; l-am îmbunat imediat cu două-trei cântece — cântecele *tale*, Ellen — iar la plecare m-a implorat să vin şi-n seara următoare, şi eu i-am promis.

Pe drumul de întoarcere, aproape că am zburat cu Minny, şi până la ziuă n-am visat decât despre Wuthering Heights şi scumpul meu verişor. A doua zi, însă, am fost tare tristă, pe de-o parte fiindcă ţie nu-ţi era bine deloc, şi pe de alta fiindcă aş fi vrut ca tati să ştie despre excursiile mele, şi să fie de acord cu ele. După ceai însă lumina lunii m-a însoţit pe drumul spre Heights şi mi-a împrăştiat gândurile negre.

Voi avea parte de încă o seară fericită, mi-am zis, şi, cel mai important lucru, la fel va fi şi pentru Linton. Am intrat prin grădină şi tocmai mă îndreptam spre spatele casei când mi-a ieşit în cale băiatul acela Earnshaw, mi-a apucat frâul şi mi-a spus să merg spre intrarea principală. A mângâiat coama lui Minny, şi-a zis că-i un animal frumos, dar părea că de fapt voia să stea de vorbă cu mine. L-am sfătuit să-mi lase calul în pace, că altfel avea să-l lovească. Mi-a răspuns cu accentul lui vulgar:

„Nu m-ar durea foart' tare de-ar face-o!", apoi s-a uitat la picioarele lui Minny cu un zâmbet în colţul gurii.

Aproape c-am vrut s-o fac pe Minny să-i tragă una, dar el se duse spre uşă. Pe când ridica ivărul, a privit inscripţia de deasupra şi m-a anunţat cu un amestec prostesc de ruşine şi mândrie:

„Don'şoară Catherine, acu' ştiu s-o citesc, io-te!"

„Minunat", i-am răspuns. „Spune, rogu-te, ce scrie, căci se pare că te-ai deşteptat între timp!"

A citit pe litere şi a silabisit cu greu numele:

„Hareton Earnshaw."

„Şi cifrele?" am strigat eu pe un ton încurajator, văzându-l că se opreşte.

„Nu le ştiu încă", răspunse el.

„Vai, ce prostovan!" am râs eu de neştiinţa lui.

Nătângul rămase holbându-se la mine, cu un rânjet pe buze şi cu o privire întunecată, ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă trebuia sau nu să se bucure şi el — dacă îi arătam o familiaritate prietenoasă, sau îmi băteam joc de el.

L-am lămurit — de cum mi-am reluat aerul solemn şi i-am poruncit să plece, căci venisem să-l văd pe Linton, nu pe el. S-a înroşit — am văzut asta la lumina lunii — a lăsat să-i cadă mâna de pe clanţă şi-a plecat cu paşi furişaţi, o adevărată imagine a mândriei rănite. Se crezuse, presupun, de aceeaşi valoare ca şi Linton de vreme ce-şi putea citi propriul nume, iar acum se simţea teribil de încurcat că eu nu credeam acelaşi lucru.

— Încetează, domnişoară Catherine! am întrerupt-o. Nu vreau să te cert, dar nu-mi place deloc cum te-ai purtat acolo. Dacă ţi-ai fi amintit că Hareton Earnshaw îţi este văr în aceeaşi măsură ca şi Linton, ţi-ai fi dat seama cât de nepotrivit te-ai purtat cu el. El, măcar, merita lăudat că a avut ambiţia să ajungă la nivelul lui Linton, şi cu siguranţă nu a învăţat doar ca să facă pe grozavul; nu mă îndoiesc că l-ai mai făcut să se simtă ruşinat de ignoranţa lui şi-n alte dăţi, aşa că n-a vrut decât să o îndrepte şi să-ţi facă pe plac. E o dovadă de proastă-creştere dacă ţi-ai bătut joc de o încercare nereuşită — mă-ntreb, dac-ai fi fost crescută aşa cum a fost el, oare ai fi fost mai puţin nepoliticoasă? Când era copil, Hareton era la fel de deştept şi de inteligent ca şi dumneata, şi mă doare c-a ajuns să fie dispreţuit acum, doar fiindcă bruta aia de Heathcliff l-a tratat atât de nedrept.

— Ellen, n-ai de gând să plângi acum din cauza asta, nu? a exclamat ea, surprinsă de seriozitatea cu care vorbeam. Dar stai şi-aşteaptă, şi-o să afli dacă a învăţat literele doar ca să-mi facă mie pe plac şi dacă merită să te porţi frumos cu-aşa o brută. Am intrat. Linton şedea pe bancă şi s-a ridicat pe jumătate să mă salute. „Catherine, iubita mea, mă simt rău în seara asta", mi-a spus, „va trebui să vorbeşti numai tu, iar eu am să te ascult. Vino şi şezi lângă mine, eram sigur că n-o să-ţi calci cuvântul, şi-am să te fac să ţi-l mai dai o dată, înainte de plecare."

Ştiam că nu trebuia să-l necăjesc, din moment ce nu se simţea bine, aşa că am vorbit încet, nu l-am întrebat nimic şi m-am ferit să-l supăr cu ceva. Îmi adusesem special pentru el cele mai frumoase cărţi, iar el m-a rugat să-i citesc câte-un pic din fiecare. Tocmai mă pregăteam s-o fac, când Earnshaw a dat buzna pe uşă, otrăvit de gândurile făcute după ce ne despărţiserăm. A venit direct la noi, l-a apucat pe Linton de braţ şi l-a azvârlit de pe bancă. „Du-te la tine-n odaie!" a tunat el, cu glasul sufocat de furie, cu faţa umflată de nervi. "Ia-o şi pe ea, dacă pe tine vine să te vadă, pe mine n-o să mă ţineţ' în alt parte! Afar', valea, voi doi!"

Ne-a înjurat pe amândoi şi, fără să-i lase timp lui Linton să-i răspundă, aproape că l-a aruncat în bucătărie, apoi şi-a încleştat pumnul şi-a părut că vrea să mă lovească pe când îl urmam pe Linton. Pe moment mi s-a făcut frică şi-am scăpat din mână o carte, pe care Hareton a trimis-o apoi după mine cu piciorul şi ne-a închis uşa-n nas. Am auzit imediat un hohot răutăcios, m-am întors şi l-am văzut pe odiosul de Joseph, care-şi freca mâinile şi fremăta de fericire.

„Ieram sigur c-ar' să se răzbun' pe voai! E băiat mare d-acu'! Şi-are sânge-n vine! Ştie *el,* ai, ştie el, ca şi noai, c-o să fie stăpân' într-o bun' zi! Hi! Hi! Hi! V-a făcut s-o-ntindeţ'. Hi! Hi! Hi!"

„Unde mergem acum?" l-am întrebat pe vărul meu, fără să iau în seamă balivernele bătrânului.

Dar Linton era alb tot şi tremura. N-arăta deloc bine, Ellen! Nu, arăta chiar înfricoşător! Cu faţa aia slabă şi cu ochii mari plini de-o furie neputincioasă! A apucat de clanţă şi-a tras de ea, dar era încuiată pe dinăuntru.

„Dacă nu mă laşi înăuntru, am să te-omor! Dacă nu mă laşi înăuntru, am să te-omor!" mai mult ţipa decât vorbea. "Diavole! Diavole! Am să te-omor! Am să te-omor!"

Joseph începu din nou să râdă.

„I-auze-ăl, ăsta-i tat-su!" îndruga el. "Ăsta-i tat-su! În sfârşit, am găsit şi-ailaltă part' din noi! Nemaiauzit! Hareton, băiete, nu-ţi fi fric', n-are cum ajungea la tin'!"

L-am apucat pe Linton de mâini şi-am încercat să-l trag deoparte, dar a urlat aşa de tare, că n-am îndrăznit să mai fac nimic. Într-un târziu, ţipetele s-au terminat cu un acces îngrozitor de tuse, i-a ţâşnit sângele pe gură şi-a căzut pe jos. Moartă de spaimă cum eram, am alergat în curte s-o chem pe Zillah, şi-am strigat-o cât am putut de tare. M-a auzit curând, mulgea vacile în şopronul din spatele hambarului, şi-a venit într-un suflet să afle ce s-a petrecut.

Nu mai aveam suflu să-i explic, aşa c-am tras-o înăuntru şi l-am căutat din priviri pe Linton. Între timp, Earnshaw ieşise să vadă ce făcuse şi-l cărase pe amărât sus. Am urcat cu Zillah după el, dar m-a oprit în capul scărilor şi mi-a zis să nu intru, ci mai bine să mă duc acasă.

I-am strigat în faţă că-l omorâse pe Linton şi c-aveam de gând să intru, cu sau fără voia lui. Joseph a încuiat uşa şi mi-a zis să nu fac „aşea ceva" şi m-a-ntrebat dac-aveam de gând să fiu la fel de „nebun' ca el". Am rămas acolo plângând, până când a apărut din nou Zillah, care mi-a spus că nu peste mult timp Linton avea să-şi revină, dar nu reuşea asta auzind văicărelile mele la uşă, aşa că aproape m-a dus pe sus în salon.

Ellen, eram într-o asemenea stare că-mi venea să-mi smulg părul din cap! Am vărsat atâtea lacrimi încât nici nu mai vedeam, iar ticălosul căruia tu-i plângi atât de milă a stat în faţa mea şi-a găsit de cuviinţă să mă liniştească din când în când cu un „şşt", negând c-ar fi vina lui. Într-un târziu, speriat c-aveam de gând să-i spun totul lui tati, şi c-o s-ajungă în temniţă şi la spânzurătoare, a început şi el să se smiorcăie şi-a ieşit afară să-şi ascundă teama şi laşitatea.

Dar tot nu scăpasem de el; m-au convins într-un târziu să plec şi deja mersesem câteva sute de metri pe moşia lor când Hareton mi-a ieşit dinainte din umbră, a oprit-o pe Minny şi m-a prins de mână.

„Don'şoară Cathy, mi-s tare-ndurerat", începu el, „da-i tare rău…"

L-am plesnit cu biciul, căci m-am temut că voia să mă omoare. Mi-a dat drumul şi a-nceput să tune blesteme cumplite, iar eu am luat-o la galop ca ieşită din minţi.

În seara aia nu ţi-am urat noapte bună, şi-n următoarea nu m-am dus la Heights; voiam, dar eram mult prea agitată şi mi-era groază c-aş auzi de moartea lui Linton sau că l-aş putea revedea pe Hareton.

În cea de-a treia zi, însă, mi-am făcut curaj, nu mai suportam aşteptarea, şi m-am mai furişat o dată afară. Am plecat pe jos, pe la cinci, crezând c-aş putea să mă strecor în casă, şi direct la Linton în cameră, fără să fiu observată. Câinii însă au fost cei dintâi care-au dat semne de recunoaştere, după care Zillah mi-a deschis uşa şi, zicându-mi că „flăcăul se înzdrăvenea frumuşel", m-a condus într-o încăpere micuţă, curată şi cu un covor pe jos, unde, spre marea mea bucurie, l-am găsit pe Linton aşezat pe-o canapea, ocupat cu cititul uneia dintre cărţile mele. Linton n-a catadicsit nici să-mi vorbească, nici să mă privească timp de vreo oră — are-aşa o fire păcătoasă, Ellen — dar ce m-a uimit cel mai tare a fost că atunci când a făcut-o a susţinut sus şi tare minciuna că eu aş fi provocat nebunia din noaptea cu pricina, iar Hareton nu avea nici o vină!

Cum n-aş fi fost capabilă să-i răspund cu calm, m-am ridicat şi-am ieşit din cameră. M-a chemat înapoi cu un „Catherine!" sfârşit. Deşi nu s-a aşteptat să-l tratez astfel, nu m-am întors, iar ziua următoare a fost cea de-a doua în care am stat acasă, hotărâtă să nu-l mai văd niciodată.

Şi totuşi mi-era groază să mă duc la culcare şi să mă trezesc fără să ştiu nimic despre el, aşa că hotărârea mea dispăru chiar dinainte de a fi pe deplin luată. Deşi la început mi se păruse greşit să-l mai vizitez vreodată, acum mi se părea nepotrivit să nu o fac. Michael veni să mă întrebe dacă s-o înşeueze pe Minny sau nu, i-am răspuns că „Da", şi-n timp ce ea mă purta peste dealuri mi-am zis că-mi făceam doar datoria, şi nimic mai mult.

M-am văzut nevoită să trec prin dreptul ferestrelor ca să intru în curtea din faţă, aşa că degeaba încercam să-mi ascund prezenţa.

„Stăpânul cel tânăr e în casă", m-a anunţat Zillah de cum a văzut că mă îndrept spre salon.

Am intrat; Earnshaw era şi el înăuntru, dar a ieşit din cameră de cum m-a văzut. Linton şedea pe jumătate adormit în fotoliul cel mare; eu m-am îndreptat spre cămin şi-am început să-i vorbesc pe un ton serios.

„De vreme ce nu mă placi, Linton, şi crezi că vin aici special ca să-ţi fac rău de fiecare dată, aceasta va fi ultima noastră întâlnire; haide, deci, să ne luăm rămas-bun, şi transmite-i, te rog, domnului Heathcliff că nu doreşti să mă vezi, şi să-nceteze să inventeze alte minciuni pe subiectul ăsta."

„Stai jos şi scoate-ţi pălăria, Catherine", mi-a răspuns el. „Eşti mult mai fericită ca mine, e normal să fii mai fericită. Papa vorbeşte îndeajuns de mult despre defectele mele şi-şi bate destul joc de ele, ca

să mi se pară firesc să nu mă-ncred în mine — uneori mă-ntreb de n-oi fi chiar atât de inutil pe cât îmi zice el de atâtea ori, dar imediat după aceea mă simt aşa de înfuriat şi încrâncenat, că urăsc pe toată lumea! Cu-adevărat sunt de nimic, am o fire păcătoasă şi-s aproape mereu prost dispus — şi dacă asta vrei, ne *putem* lua rămas-bun — ai să scapi de-o enervare inutilă — dar, Catherine, înţelege-mă. De-aş putea, aş fi la fel de dulce, blând şi bun ca tine, şi-aş vrea să fiu, la fel de mult cum aş vrea să fiu cel puţin la fel de fericit şi sănătos. Vreau să mă crezi pe cuvânt când îţi mărturisesc că bunătatea ta m-a făcut să te iubesc mai mult decât dacă ţi-aş merita dragostea, şi deşi nu mă pot abţine să-mi arăt adevărata fire, regret din tot sufletul şi mă căiesc, şi-o voi face până la moarte."

Am simţit că spunea adevărul şi că era de datoria mea să-l iert şi, chiar de-avea să sară la harţă în momentul următor, trebuia să-l iert din nou. Ne-am împăcat, dar în acea seară am plâns amândoi. Nu neapărat din cauza regretelor, deşi mie-mi părea rău că Linton avea aşa o fire ciudată! Niciodată nu va putea să-şi facă prietenii să se simtă bine, şi nici el însuşi nu avea să fie liniştit.

Din noaptea aia l-am vizitat numai în salonaş, căci a doua zi a revenit tatăl lui. Doar de vreo trei ori am mai fost la fel de veseli şi plini de speranţe ca-n prima noastră seară; restul vizitelor mele erau umbrite de griji — câteodată din pricina egoismului şi răutăţii lui Linton, alteori din cauza suferinţelor lui fizice, dar m-am deprins treptat să le suport pe cele dintâi aproape la fel de uşor ca şi pe cele din urmă.

Domnul Heathcliff mă evită dinadins. De-abia l-am zărit până acum. E drept că duminica trecută am ajuns ceva mai devreme decât de obicei şi l-am auzit urlând la Linton pentru purtarea lui din noaptea de dinainte. Nu ştiu cum de-a putut afla, doar dacă n-a ascultat pe la uşi. Desigur, Linton se purtase urât, dar cum era numai treaba mea i-am întrerupt predica domnului Heathcliff, am intrat şi i-am spus exact ce credeam. A izbucnit în râs şi-a plecat spunând că era mulţumit să afle că aşa priveam eu lucrurile. De-atunci, l-am convins pe Linton să-şi spună păsurile în şoaptă…

Ei bine, Ellen, acum ştii tot — nimeni nu m-ar putea opri să merg la Wuthering Heights fără să provoace durere în sufletele a doi oameni — iar dacă vei accepta să nu-i spui lui tati, nimeni n-ar fi deranjat cu nimic. N-ai să-i spui, da? Altminteri ai da dovadă de cruzime.

— Domnişoară Catherine, mâine mă voi hotărî în această privinţă, i-am răspuns. Va trebui să mă gândesc; te las acum să te odihneşti şi să mai reflectezi la toate acestea.

Dar mi-am dat glas gândurilor de cum am ajuns în camera stăpânului, imediat ce-am părăsit-o pe-a ei; i-am povestit de-a fir a păr totul, cu excepţia conversaţiilor avute de Catherine cu vărul ei, şi fără

să-l menţionez pe Hareton.

Domnul Linton era mai speriat şi mai îndurerat decât m-a lăsat să văd. În dimineaţa următoare, Catherine a aflat că i-am înşelat încrederea, precum şi faptul că vizitele ei secrete urmau să ia sfârşit.

În zadar a plâns, s-a împotrivit interdicţiei şi a implorat milă faţă de Linton; tot ce-a obţinut a fost promisiunea că tatăl ei avea să-i scrie vărului ei şi îi va acorda permisiunea de a o vizita el pe Catherine la Grange, dar explicându-i să nu se mai aştepte s-o revadă pe ea la Wuthering Heights. Probabil că dacă ar fi ştiut mai multe despre dispoziţia şi starea de sănătate a nepotului său, domnul Linton ar fi găsit de cuviinţă să-i refuze şi acea slabă consolare.

CAPITOLUL XI

— Toate-acestea, domnul meu, s-au petrecut cu mai puţin de un an în urmă, spuse doamna Dean. Iarna trecută n-aş fi crezut că peste douăsprezece luni am să amuz un străin de familie cu-aşa o istorisire. Dar cine ştie cât timp veţi mai fi străin de familie? Sunteţi prea tânăr să vă mulţumiţi cu singurătatea dumneavoastră, iar eu zic că nu-i om s-o vadă pe Catherine Linton şi să n-o îndrăgească pe dată. Zâmbiţi; dar de ce păreţi atât de interesat când pomenesc de ea, şi pe urmă, de ce m-aţi rugat să aşez portretul ei deasupra şemineului din odaia dumneavoastră, şi de ce …

— Încetează, doamnă dragă, am strigat. Se prea poate ca *eu* să ajung s-o iubesc, dar oare ea m-ar iubi? Mă îndoiesc prea tare pentru a-mi da liniştea sufletească pe-această ispită; şi-apoi, locul meu nu-i aici. Eu aparţin lumii agitate, şi în ea mă voi întoarce. Dar spune mai departe. A ascultat Catherine de poruncile tatălui?

— Pe deplin, continuă menajera. Iubirea faţă de el era în continuare cel mai puternic sentiment din inima sa, iar stăpânul i-a vorbit fără supărare, ca un om aflat pe punctul de a-şi părăsi cea mai de preţ comoară în mijlocul pericolelor şi duşmanilor, cu speranţa că acele cuvinte o vor ajuta să aleagă calea cea bună.

Mi-a spus, după vreo câteva zile:

— Tare-mi doresc să ne scrie sau să ne viziteze nepotul meu, Ellen. Zi-mi sincer, ce crezi despre el, s-a schimbat în bine, sunt şanse să se-nzdrăvenească, acum, când e pe cale să ajungă bărbat?

— E foarte delicat, domnule, i-am răspuns, şi nu cred să ajungă vreodată bărbat, dar nu seamănă defel cu tatăl lui, de asta sunt sigură. Dacă domnişoara Catherine ar avea neşansa să-l ia de soţ, l-ar scăpa de sub control doar dacă dumneaei s-ar arăta extrem de indulgentă, altminteri nu. Oricum, stăpâne, veţi avea destul timp să-l cunoaşteţi mai bine şi să vedeţi dacă e potrivit pentru domnişoara; mai are patru ani până să ajungă major.

Edgar oftă, se apropie de fereastră şi privi spre biserica din Gimmerton. Era o după-amiază ceţoasă, în care soarele de februarie lucea palid; cu greu distingeam cei doi brazi din curtea bisericii şi pietrele răzleţe de mormânt.

— Deseori m-am rugat, vorbi el mai mult pentru sine, pentru apropierea clipei ce va să vie, iar acum încep să mă îndoiesc şi să mă tem. Am sperat ca amintirea zilei în care-am coborât dealul acela ca mire să fie mai puţin dulce decât speranţa că în curând, în câteva luni, sau poate săptămâni, o să fiu dus acolo sus, aşezat în scorbura-mi singuratică. Ellen, m-am simţit nespus de fericit cu micuţa mea Cathy.

În nopţi de iarnă şi-n zile de vară mi-a fost singura speranţă vie pe care-am avut-o alături — dar la fel de fericit am fost şi stând singur, pierdut în gânduri, printre pietrele din cimitir, lângă vechea biserică — întins în serile lungi de iunie pe mormântul acoperit cu muşchi al mamei ei şi dorindu-mi, tânjind după clipa în care-am să zac şi eu dedesubt. Ce-aş putea face pentru Cathy? Cum s-o părăsesc tocmai acum? Nu mi-ar păsa nici o secundă că Linton e fiul lui Heathcliff, nici că vrea s-o ia de lângă mine, de-aş şti că ar putea s-o aline pentru dispariţia mea. Nu mi-ar păsa că a câştigat Heathcliff şi mi-a furat ultima fericire. Dar dacă Linton se dovedeşte-a fi nedemn — o simplă unealtă în mâna tatălui său — atunci nu pot să i-o las! Şi-oricât de greu mi-ar fi să sting în ea veselia, trebuie s-o întristez cât voi trăi, şi să o las singură după moartea mea. Draga de ea! Aş prefera s-o ia Domnul şi s-o aşez în pământ înaintea mea!

— Lăsaţi-o oricum în grija lui Dumnezeu, stăpâne, i-am răspuns, şi dacă — Doamne fereşte! — o fi să vă pierdem, promit să-i rămân în continuare prietenă şi sfătuitoare până la sfârşit. Domnişoara Catherine e-un copil bun; nu mă tem c-o va lua pe calea greşită; iar cei care-şi fac datoria sunt mereu răsplătiţi în cele din urmă.

Venise deja primăvara, dar stăpânul tot nu prindea puteri, deşi îşi reluase plimbările însoţit de fiica sa. Lipsită de experienţă, Catherine vedea în aceasta un semn de convalescenţă, şi pentru că domnul avea deseori obrajii îmbujoraţi şi privirea aprinsă, fata era convinsă că tatăl ei avea să-şi revină pe deplin.

În ziua în care ea a împlinit şaptesprezece ani, domnul Linton nu s-a mai dus la cimitir; ploua afară, iar eu am spus:

— Sper că nu ieşiţi diseară, domnule?

Îmi răspunse:

— Nu, anul ăsta mai amân puţin vizita.

Îi mai scrise o dată lui Linton şi-şi exprimă dorinţa de a-l vedea, şi sunt convinsă că Heathcliff l-ar fi lăsat dacă băiatul ar fi fost în stare de aşa ceva. Cu toate acestea, instruit în acest sens, Linton răspunse că domnul Heathcliff se opunea venirii lui la Grange, dar faptul că unchiul său se gândea la el îl bucura, şi spera să-l poată întâlni în plimbările sale şi să-i ceară personal să nu mai fie despărţit de verişoara sa. Acea parte din scrisoare era simplă, probabil chiar îi aparţinea. Heathcliff ştia prea bine că băiatul era singur în stare să pledeze destul de elocvent pentru tovărăşia lui Catherine.

„… Nu cer”, zicea el, „să vină să mă viziteze aici, dar oare n-o s-o mai văd niciodată, din moment ce tatăl meu îmi interzice să vin la dumneata, unchiule, iar ea nu are permisiunea să vină aici? Încearcă, din când în când, să vii călare împreună cu ea spre Heights şi lasă-ne să schimbăm astfel câteva vorbe, de faţă cu dumneata. Nu am făcut nimic să meritătm să fim astfel despărţiţi; şi nu cred că eşti supărat pe

mine, n-ai de ce să nu mă iubeşti — chiar dumneata ne-ai îngăduit să ne vedem. Dragă unchiule, dă-mi, te rog, de ştire mâine şi-am să vin să ne întâlnim oriunde vei dori, numai la Thrushcross Grange, nu. Cred că o astfel de discuţie te-ar putea convinge că nu am acelaşi caracter ca tatăl meu; de altminteri, el spune c-aş fi mai mult nepotul dumitale decât fiul lui. Ştiu că am defecte care mă fac nedemn de Catherine, dar ea mi le-a iertat şi, de dragul ei, ar trebui s-o faci şi dumneata. Întrebi de sănătatea mea — mă simt mult mai bine, dar, din moment ce trăiesc lipsit de speranţă, condamnat la singurătate, în tovărăşia celor care nu m-au plăcut niciodată, şi nici n-o vor face vreodată, oare cum aş putea să fiu voios şi sănătos?''

Deşi îi era milă de băiat, Edgar nu-i îndeplini marea rugăminte, de vreme ce n-o putea însoţi chiar el pe Catherine. Îi spuse doar că la vară era posibil să o vadă, dar îl ruga între timp să-i scrie periodic şi-i promise să-i ofere sfaturile şi mângâierile pe care i le putea da în scris, conştient de situaţia grea pe care o avea băiatul în familia sa.

Linton acceptă; şi ar fi putut imediat să strice totul cu paginile sale încărcate de plângeri şi lamentaţii, de n-ar fi fost ochiul vigilent al tatălui său care să-l urmărească îndeaproape şi, bineînţeles, să insiste să vadă orice rând trimis de stăpânul meu; astfel că în epistolele sale Linton nu insista asupra temelor constante din mintea lui, propria-i nefericire şi suferinţă, ci asupra cruzimii de a fi ţinut departe de prietena şi iubita sa, lăsând să se înţeleagă că domnul Edgar ar trebui să le îngăduie celor doi să se vadă cât mai curând, altminteri va crede că este înşelat dinadins cu promisiuni deşarte.

Cathy, acasă, era la rândul ei o aliată puternică, şi astfel, unul pe-o parte, celălalt pe alta, au izbutit împreună să-l convingă pe stăpân să-i lase să se întâlnească la o plimbare pe jos, sau călare, o dată pe săptămână, sub supravegherea mea, pe câmpia mlăştinoasă din apropierea conacului Grange; căci luna iunie îl găsise şi mai lipsit de puteri pe domnul Linton, şi deşi în fiecare an pusese ceva deoparte din venitul lui pentru averea domnişoarei, era însufleţit de fireasca dorinţă ca ea să poată avea din nou, sau cel puţin să revină în căminul strămoşilor ei; singura modalitate ca acest vis să devină realitate o reprezenta căsătoria fetei cu moştenitorul de la Heights; din nefericire, stăpânul nu ştia că starea celui din urmă se deteriora la fel de repede ca a sa — nimeni de fapt nu ştia, de vreme ce nici un doctor nu mergea la Heights şi nimeni nu-l văzuse pe Linton pentru a-şi da seama cum se simte.

Cât despre mine, începusem să cred că presimţirile mele erau false şi să fiu convinsă că se simţea cu adevărat mai bine, de vreme ce vorbea despre plimbări călare şi pe jos, şi părea să-şi dorească sincer aceasta.

Dar n-aş fi crezut să existe părinte care să se poarte cu copilul său

muribund cu o asemenea răutate şi cruzime, după cum aveam să aflu ulterior că s-a purtat Heathcliff cu el, pentru a-l face să pară atât de nerăbdător s-o vadă pe Catherine; şi şi-a înzecit eforturile, cu cât planurile lui lacome şi meschine erau tot mai mult ameninţate de moartea băiatului.

CAPITOLUL XII

Vara se instaurase pe deplin atunci când Edgar consimţi, cu mari reţineri, să le facă pe plac, şi-am pornit alături de Catherine să-l întâlnim pe vărul ei.

Era o zi mohorâtă şi înăbuşitoare, fără soare, dar cu un cer ceţos care gonea ploaia. Aveam ca punct de întâlnire piatra de la răscruce. De cum am ajuns acolo, ne-a întâmpinat un ciobănaş trimis drept mesager, care ne anunţă:

— Stăpânu' Linton tocma' plecă-nspre Heights şi v-o fi recunoscător de-oţi mai mergea puţin mai-nainte.

— Se vede treaba, am remarcat eu, că domnul Linton a uitat de prima condiţie a unchiului său, care ne-a rugat să rămânem pe moşia noastră, şi ia te uită cât de uşor trecem în cealaltă parte!

— Ei bine, o să ne-ntoarcem caii imediat cum o să-l ajungem din urmă, mi-a răspuns tovarăşa mea de drum, şi-o să ne plimbăm înapoi spre casă.

Cu toate astea, atunci când l-am ajuns din urmă, adică la nici un sfert de milă de uşa casei lui, am descoperit că băiatul n-avea cal, drept pentru care ne-am văzut nevoite să descălecăm şi să-i lăsăm pe-ai noştri să pască. Tânărul ne aştepta pe iarbă şi nu s-a ridicat până când nu ne-am apropiat la câţiva paşi. După care a păşit cu mare greutate, şi avea chipul atât de palid, încât am strigat imediat:

— Domnule Heathcliff, dar dumneata nici nu eşti în stare să te plimbi în dimineaţa asta. Arăţi tare bolnav!

Catherine l-a privit cu mâhnire şi uimire; încântarea revederii fu înlocuită în glasul ei de îngrijorare, iar cuvintele de bucurie pentru mult aşteptata întâlnire se transformară degrabă în întrebarea dacă nu cumva se simte mai rău ca de obicei.

— Nu, mai bine — mai bine! răspunse el cu răsuflarea întretăiată şi tremurând, şi o prinse de mână, de parcă ar fi avut nevoie de sprijinul ei, în timp ce privirea lui albastră rătăci timidă asupra fetei; ochii lui erau însă acum înfundaţi în orbite, şi expresia lor de moliciune de odinioară fusese înlocuită cu una pierdută şi sălbatică.

— Nu se poate, arăţi mult mai rău, insistă verişoara sa, mai rău decât atunci când te-am văzut ultima oară — eşti mai slab, şi…

— Sunt obosit, o întrerupse el grăbit. E prea cald să ne plimbăm, hai să ne odihnim aici. Dimineaţa mi-e de multe ori rău — papa zice că asta e pentru că mă înalţ prea repede.

Nemulţumită de răspuns, Cathy se aşeză, iar el se întinse imediat lângă ea.

— Locul ăsta aduce cu raiul imaginat de tine, spuse ea, făcând

eforturi să pară mai veselă. Îţi aminteşti de cele două zile pe care ne-am hotărât să le petrecem în locul şi felul în care i-ar plăcea fiecăruia dintre noi? Ziua de azi seamănă destul de bine cu cea pe care o doreai tu, doar că sunt ceva nori pe cer, dar până şi ei sunt pufoşi şi delicaţi, e chiar mai bine decât să ardă soarele. Săptămâna viitoare, dacă poţi, ce-ar fi să mergem călare în parcul din Grange şi să-ncercăm şi ziua închipuită de mine?

Linton nu dădu semne să-şi amintească despre ce vorbea ea; se vedea că îi e greu să poarte orice fel de conversaţie. Lipsa de interes pentru subiectele pe care le începea Catherine, precum şi neputinţa lui de a contribui la buna ei dispoziţie erau aşa de vizibile, încât fata nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Linton se schimbase total în înfăţişare şi purtare; iritarea care înainte putea fi domolită cu dezmierdări devenise acum o stare de totală indiferenţă; nu mai părea copilul arţăgos care cândva se smiorcăia special spre a fi liniştit, ci căpătase aerul morocănos al unui invalid, care respingea consolările inutile şi era gata să ia veselia unora drept o insultă la adresa lui.

Catherine a simţit, ca şi mine, de altfel, că ne suporta compania mai mult ca pe o pedeapsă decât ca pe o răsplată, şi nu după multă vreme i-a propus să plecăm.

Propunerea a avut, surprinzător, darul de a-l smulge pe Linton din letargie şi de a-i provoca o ciudată stare de agitaţie. Privea temător spre Heights şi-o implora să mai zăbovească măcar o jumătate de ceas.

— Dar cred, spuse Cathy, că te-ai simţi mult mai confortabil acasă decât aici; şi se pare că azi nu te mai pot înveseli poveştile mele, nici cântecele, nici alte vorbe; ai devenit mai înţelept ca mine în astea şase luni, de vreme ce acum nu-ţi mai sunt pe plac distracţiile mele. Aş sta cu dragă inimă, de-aş şti că te pot face să te simţi mai bine.

— Mai stai să te-odihneşti şi tu, zise el. Catherine, să nu crezi cumva sau să spui că arăt *foarte* rău — din cauza vremii apăsătoare şi-a căldurii ăsteia sunt mai abătut; şi am umblat mult singur înainte să vii tu. Să-i spui unchiului că mă simt destul de bine, da?

— Am să-i spun că asta zici *tu*, Linton. N-aş putea afirma niciodată că acesta-i adevărul, spuse tânăra mea stăpână, uimită de încăpăţânarea cu care minţea el.

— Şi vino din nou aici joia viitoare, continuă el, ocolindu-i privirea întrebătoare. Transmite-i mulţumirile mele că ţi-a permis să vii — cele mai calde mulţumiri, Catherine. Şi, dacă o să-l întâlneşti cumva pe tata şi te întreabă de mine, să nu-l laşi să creadă că am fost prea tăcut şi ţi-am părut un prostovan — să nu cumva să te arăţi tristă şi abătută, aşa cum eşti *acum* — altminteri o să se înfurie peste poate.

— Puţin îmi pasă mie de furia lui, izbucni Catherine, crezând că asupra ei se vor revărsa nervii lui Heathcliff.

— Dar mie îmi pasă, spuse vărul ei, cutremurându-se. *Nu*-l asmuţi

împotriva mea, Catherine, căci este foarte aspru.

— Se poartă sever cu dumneata, domnule Linton? l-am întrebat. S-a săturat de atâta indulgenţă şi-a trecut cumva de la o ură pasivă la una activă?

Linton m-a privit fără să-mi răspundă. Cathy a mai zăbovit zece minute lângă el, timp în care băiatul n-a scos decât câteva sunete înăbuşite de epuizare sau durere, moţăind cu capul căzut în piept; după care fata şi-a găsit de lucru căutând afine, şi apoi împărţi rodul muncii ei cu mine. Nu-i oferise şi lui, căci îşi dăduse deja seama că gestul l-ar fi obosit şi agasat peste măsură.

— Ellen, a trecut deja jumătate de oră, mi-a şoptit ea la ureche, într-un târziu. Nu ştiu de ce-ar trebui să mai stăm. A adormit, iar pe noi deja ne-aşteaptă tati acasă.

— Bine, dar nu-l putem lăsa să doarmă aici, i-am răspuns, ai răbdare să se trezească. Acum câteva ore abia aşteptai să vii aici, dar dorinţa de a-l vedea pe bietul Linton s-a evaporat repede!

— Oare de ce a ţinut *el* să mă vadă? reluă Cathy. Îmi plăcea mai mult înainte, cu toanele şi furiile lui, decât în starea asta ciudată de acum. Mă simt ca şi cum întâlnirea asta ar fi fost o sarcină pe care a fost obligat s-o îndeplinească, de teamă să nu-l certe tatăl său. Oricum, n-am de gând să-i ofer satisfacţie domnului Heathcliff, indiferent de motivele pe care le-a avut când l-a obligat pe Linton să facă faţă unui astfel de chin. Deşi mă bucur, pe de-o parte, că se simte mai bine, pe de alta îmi pare tare rău că nu mai este o persoană la fel de plăcută şi plină de afecţiune cum era cândva.

— Prin urmare, chiar crezi că se simte mai bine ca înainte? am întrebat-o.

— Da, mi-a răspuns, pentru că înainte, ştii doar, se plângea tot timpul de suferinţele lui. Nu se simte atât de bine pe cât m-a rugat să-i spun lui tati, dar cu siguranţă i s-a îmbunătăţit sănătatea.

— Atunci, domnişoară Cathy, avem păreri diferite, am remarcat eu. Mie mi se pare că arată cu mult mai rău.

În acel moment, Linton se deşteptă, cu un aer îngrozit, şi ne-ntrebă dacă nu-l strigase cumva cineva între timp.

— Nu, îi răspunse Catherine, poate c-ai visat. Nu-mi dau seama cum de poţi să moţăi dimineaţa, şi-n aer liber.

— Mi s-a părut că-l aud pe tatăl meu, spuse el cu răsuflarea tăiată, uitându-se la stânca întunecată de deasupra noastră. Sigur n-aţi auzit pe nimeni?

— Foarte sigur, îi răspunse verişoara sa. Doar Ellen şi cu mine vorbeam despre sănătatea ta. Linton, oare chiar te simţi mai în putere decât astă-iarnă, când ne-am văzut noi ultima oară? Dacă da, atunci ştiu sigur că ceva nu mai este la fel de puternic — dragostea ta pentru mine — spune-mi, hai.

Linton răspunse cu faţa scăldată în lacrimi:

— Sunt mult, mult mai bine!

Încă mai auzea vocea închipuită a tatălui său, şi privirea îi rătăcea în jur, căutându-l. Cathy se ridică.

— A venit timpul să ne luăm la revedere pentru ziua de azi, rosti ea. N-am de ce să-ţi ascund cât de mult m-a dezamăgit şi întristat întâlnirea noastră, deşi n-am s-o spun nimănui altcuiva decât ţie — nu că m-aş teme de domnul Heathcliff!

— Şşt, murmură Linton, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Vine!

Se agăţă de braţul fetei încercând s-o reţină, dar ea, auzind cuvintele lui, se smuci grăbită şi-o fluieră pe Minny, care veni supusă, asemeni unui câine.

— Ne vedem aici joia viitoare, strigă ea şi sări în şa. La revedere. Hai, Ellen, grăbeşte-te!

Şi aşa l-am lăsat acolo, deşi nu părea să-şi dea seama de plecarea noastră, atât de preocupat era de venirea tatălui său.

Pe drum, înainte s-ajungem acasă, nemulţumirea copilei se transformase treptat într-o senzaţie nedesluşită de milă şi regret, amestecată cu vagi presimţiri şi îndoieli faţă de adevărata stare de sănătate a lui Linton şi de viaţa pe care o ducea la Heights, lucruri pe care le simţeam şi eu, deşi am sfătuit-o să se abţină de la alte comentarii, întrucât o a doua întâlnire ne-ar putea lămuri mai bine.

Stăpânul a cerut să i se povestească întâlnirea, astfel că i-au fost transmise mulţumirile nepotului său, iar domnişoara Cathy a evitat cu delicateţe restul detaliilor. La rândul meu, nici eu nu am comentat mai mult, de vreme ce nici nu ştiam prea bine ce anume să ascund şi ce să dezvălui.

CAPITOLUL XIII

Şapte zile se scurseră, şi fiecare marcase o înrăutăţire rapidă a stării lui Edgar Linton. Distrugerea pe care o făcuseră luni întregi de boală era acum mărită rapid de atacurile orelor.

Cât despre Catherine, în zadar am fi încercat noi s-o mai amăgim, mintea ei ascuţită refuza s-o înşele, şi, ghicind, în secret, se gândea tot timpul la îngrozitoarea probabilitate, care treptat ajunse certitudine.

Joia următoare, am văzut-o că nu-i venea defel să ceară voie să plece la întâlnire, astfel că am făcut-o eu şi-am obţinut permisiunea de a o lăsa afară; între timp, biblioteca în care stăpânul se mai oprea câte puţin în fiecare zi (cât izbutea să stea în picioare) şi camera acestuia deveniseră întregul ei univers. Copila ura fiecare clipă pe care nu şi-o petrecea aplecată asupra pernei lui sau aşezată lângă patu-i de suferinţă. Chipul ei devenise palid de veghe şi de-atâta durere, iar stăpânul era bucuros să îi ofere o schimbare fericită — credea el — de peisaj şi companie, amăgindu-se astfel cu gândul că fata nu avea să rămână cu desăvârşire singură pe lume după moartea lui.

Era convins, după cum am putut deduce din câteva remarci făcute de el, că de vreme ce nepotul său îi semăna fizic, trebuia să-i semene şi la caracter — căci epistolele lui Linton nu dădeau prea multe indicii ale lipsurilor acestuia. Iar eu, dintr-o slăbiciune scuzabilă la momentul respectiv, m-am abţinut să corectez greşeala, convinsă fiind că nu i-aş fi făcut nici un bine dacă i-aş fi tulburat ultimele clipe cu lucruri pe care nu mai avea nici puterea, nici posibilitatea să le schimbe în bine.

Ne-am amânat excursia până după-amiază; era o după-amiază aurie de august — fiecare adiere dinspre dealuri era plină de viaţă, încât mi se părea că şi dacă ai fi pe moarte, atunci când respirai îţi reveneai.

Chipul lui Catherine era aidoma peisajului, străbătut de umbre şi raze de soare ce se succedau cu rapiditate; dar cele dintâi zăboveau mai mult, iar soarele era numai în trecere; în adâncul sărmanului ei suflet îşi reproşa până şi clipele în care uita de griji.

L-am zărit pe Linton aşteptând exact în acelaşi loc ales şi înainte. Tânăra mea stăpână descălecă şi-mi spuse că avea de gând să rămână foarte puţin acolo, aşa că mai bine rămâneam călare şi-i ţineam poneiul de frâu. Am refuzat, căci nu voiam s-o scap din ochi pe cea care-mi fusese încredinţată, astfel că am urcat împreună panta plină de ierburi spre locul de întâlnire.

Linton ne-a primit cu ceva mai multă însufleţire de acea dată, deşi nu părea însufleţirea născută din optimism sau veselie, ci mai degrabă din teamă.

— E târziu! spuse el cu răsuflarea tăiată şi vorbind cu greutate. Nu

cumva îi e foarte rău tatălui tău? Am crezut că n-ai să mai vii.

— *De ce* oare nu eşti sincer? strigă Catherine, înghiţindu-şi vorbele de salut. De ce nu-mi spui odată că nu vrei să mă mai vezi? Linton, mi se pare cât se poate de ciudat că m-ai adus aici pentru a doua oară special să ne supărăm amândoi, şi fără nici un alt motiv!

Linton se înfioră şi-i aruncă o privire pe jumătate rugătoare, pe jumătate ruşinată, însă verişoara sa nu mai avea răbdare să suporte o asemenea purtare stranie.

— *Da*, tatăl meu este foarte bolnav, rosti ea, şi mă-ntreb de ce oare mă chemi de lângă patul lui — de ce nu mi-ai trimis vorbă să nu ne mai vedem când ştii prea bine că asta şi doreai, să nu-mi mai ţin promisiunea? Haide! Dă-mi o explicaţie — nici nu-mi trece prin cap că m-ai adus aici ca să ne jucăm sau să glumim; cât despre nazurile tale, nu sunt în stare să le suport în clipa asta.

— Nazuri… murmură el, cum adică? Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, nu mai fi aşa de furioasă! N-ai decât să mă dispreţuieşti cât vrei — ai dreptate, sunt un nemernic laş, de nimic — merit să fiu dispreţuit, dar sunt mult prea neînsemnat pentru furia asta — n-ai decât să-l urăşti pe tata şi pe mine să mă dispreţuieşti mai departe!

— Prostii! strigă Catherine aprinsă. Netot fără minte ce eşti! Poftim, uită-te la el, tremură de parcă mi-ar trece prin cap să-l lovesc! N-ai de ce să cerşeşti cuvinte de ocară, Linton, oricine ţi le poate servi direct, fără oprelişti. Încetează! Am să mă-ntorc chiar acum acasă, e-o nebunie să-ncerc să te iau de la gura sobei şi să-mi închipui — ce oare? Dă-mi drumul la rochie — dacă mi-ar fi milă de lacrimile şi de spaima ta, ar trebui să-ţi fie silă de-o aşa milă! Ellen, spune-i, te rog, cât de înjositoare e purtarea asta! Ridică-te, nu te coborî la rangul de reptilă abjectă — *încetează*, am zis!

Cu lacrimile curgându-i pe obraji şi c-o expresie de agonie pe chip, Linton se aruncase fără putere la pământ, iar trupul părea să-i fie scuturat de convulsii de groază.

— Vai, suspină el, nu mai suport! Catherine, Catherine! Şi eu sunt un trădător, şi nu-ndrăznesc să-ţi spun! Dacă mă părăseşti acum, are să mă omoare! *Scumpa* mea Catherine, viaţa mea e-n mâinile tale; mi-ai spus cândva că mă iubeşti — şi de-i adevărat, n-are de ce să-ţi facă rău. N-ai să pleci, nu? Buna, dulcea, scumpa mea Catherine! Şi, cine ştie, poate chiar o să *fii* de acord, iar el o să mă lase să mor alături de tine!

Tânăra mea stăpână, uimită de-o asemenea intensitate a durerii, se aplecă să-l ajute să se ridice. Vechea ei afecţiune îngăduitoare îi înfrânse supărarea, şi fu mişcată şi speriată deopotrivă de ieşirea băiatului.

— De acord cu ce anume? întrebă ea. Să mai stau? Explică-mi ce-ai vrut să spui cu vorbele astea ciudate şi-am să mai stau. Te contrazici

singur şi nu mai pricep nimic! Fii calm şi sincer şi spune-mi odată ce-ai pe suflet. Nu mi-ai face niciodată rău, nu, Linton? Şi nici n-ai lăsa vreun duşman să-mi facă rău, dac-ai putea să te opui, aşa-i? Probabil că eşti laş în ceea ce te priveşte, dar nu vreau să cred c-ai fi într-atât de laş încât să-ţi trădezi prietena cea mai bună.

— Dar… tata m-a ameninţat, vorbi el întretăiat şi cu degetele încleştate… iar mie mi-e groază — groază de el! Nu-*ndrăznesc* să-i ies din vorbă!

— Prea bine, atunci, spuse Catherine cu o milă dispreţuitoare, n-ai decât să-ţi ţii secretul, *eu* nu-s laşă ca tine —salvează-ţi pielea, mie nu mi-e teamă!

Generozitatea fetei îi aduse lacrimi în ochi; Linton izbucni în hohote sălbatice de plâns şi începu să-i sărute frenetic mâinile, de care se sprijinea, dar tot nu izbuti să-şi adune curajul pentru a-i vorbi deschis.

Mă întrebam care putea fi marele mister, hotărâtă ca, atât cât stătea în puterile mele, să nu îngădui ca ea să sufere, în folosul lui sau al altcuiva, când am fost întreruptă de-un foşnet în ierburi; mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe domnul Heathcliff coborând dealul dinspre Heights şi apropiindu-se de noi. Fără să le acorde nici cea mai mică atenţie însoţitorilor mei, deşi ajunsese deja destul de aproape ca să audă suspinele lui Linton, mă salută cu o neobişnuită căldură şi cu vorbe de a căror sinceritate n-am putut să nu mă îndoiesc.

— Nelly, ce surpriză să te întâlnesc atât de aproape de casa mea! Cum mai stau lucrurile la Grange? Povesteşte-ne! Se spune — a adăugat el pe un ton mai grav — că Edgar Linton ar fi pe patul de moarte — poate că lumea exagerează în privinţa bolii lui?

— Stăpânul meu se stinge, i-am răspuns, e cât se poate de adevărat. Pentru noi toţi va fi o mare durere, dar pentru domnia sa va fi o binecuvântare!

— Cam cât crezi c-o mai duce? mă întrebă el.

— Nu ştiu, am spus.

— Căci — continuă el, uitându-se la cei doi tineri, rămaşi neclintiţi sub privirea lui: ai fi zis că Linton nu-ndrăznea nici măcar să mişte sau să-şi ridice capul, în vreme ce Catherine nu se clintea din cauza lui — flăcăul ăsta pare hotărât să-mi facă în ciudă — tare i-aş fi recunoscător unchiului său dacă s-ar grăbi şi s-ar duce înaintea lui. Hei, dar ce-i asta?! Prostovanul stă de mult aşa? Şi i-am dat ceva lecţii despre smiorcăielile astea! Dar cum se poartă în general cu domnişoara Linton, e mai plin de viaţă?

— Plin de viaţă? Nu, n-a arătat decât durere, i-am zis. Părerea mea e că n-ar trebui să umble brambura pe dealuri cu drăguţa lui, ci mai bine-ar sta acasă în pat, cu un doctor lângă el.

— O să stea, într-o zi-două, mormăi Heathcliff. Dar mai întâi, haide sus, Linton! În picioare! Sus! urlă el. Nu te mai târî pe jos — sus, în

clipa asta!

Între timp, Linton se prăbuşise iarăşi la pământ, cuprins de o groază neputincioasă provocată, cred, de privirea tatălui său, de vreme ce nimic altceva nu l-ar fi putut umili într-o asemenea măsură. Încercă de câteva ori să-i urmeze porunca, dar, stors de puteri, căzu de fiecare dată înapoi, cu gemete.

Domnul Heathcliff se apropie şi-l propti de o ridicătură de pământ acoperită cu iarbă.

— Ascultă-mă, vorbi el mocnind de furie, deja mă scoţi din sărite — şi dacă nu-ţi aduni puterile alea de două parale — lua-te-ar *dracu*'! Ridică-te acum, îţi spun!

— Da, tată! gâfâi băiatul. Dar lasă-mă singur, altminteri am să leşin! Am făcut aşa cum ai dorit — sunt sigur. Catherine poate să-ţi spună că — că am fost — vesel. Ah, Catherine, rămâi lângă mine, te rog, dă-mi mâna!

— Ia-o pe-a mea, porunci tatăl, stai odată pe picioarele tale! Aşa — acum da, poate să-ţi ofere braţul… foarte bine, uită-te la *ea*! Probabil că-ţi închipui, domnişoară Linton, că-s diavolul pe pământ, dac-am trezit aşa o groază în el. Fii, te rog, drăguţă şi condu-l acasă. Dacă-l ating eu, tremură tot.

— Linton, dragul meu, şopti Catherine, nu pot merge la Wuthering Heights … tati mi-a interzis … N-o să-ţi facă nimeni rău, de ce ţi-e teamă?

— Nu pot să mai intru în casa aia, răspunse el. Nu *fără* tine!

— Încetează! ţipă tatăl lui. O să respectăm promisiunile pe care le-a făcut domnişoara, ca o fiică ascultătoare ce este. Nelly, du-l tu, iar eu am să-ţi ascult sfatul referitor la doctor chiar acum.

— Bine faci, i-am spus, dar eu trebuie să rămân alături de stăpâna mea. Nu-i treaba mea să am grijă de fiul dumitale!

— Tare băţoasă mai eşti! mormăi Heathcliff. Ştiu asta prea bine, dar mă sileşti să ciupesc plodul şi să-l fac să ţipe ca să-ţi stârnesc mila. Prea bine, hai să mergem atunci, eroule. Vrei să te întorci acasă însoţit de mine?

Mai încercă o dată să se apropie, prefăcându-se că vrea să pună mâna pe fiinţa fragilă din faţa sa, dar Linton se trase înapoi şi se agăţă de verişoara lui, implorând-o cu o insistenţă frenetică, ce nu admitea refuz, să meargă cu el.

Chiar dacă nu eram de acord cu asta, n-am putut-o opri; oare cum l-ar fi putut refuza, la urma urmei? Nu puteam pricepe ce anume îl îngrozea, dar băiatul era complet neputincios în faţa terorii sale şi părea să se afle în pragul nebuniei.

Am ajuns, în cele din urmă, în pragul casei; Catherine deja intrase, iar eu o aşteptam să-l conducă pe bolnav la scaunul lui şi să se întoarcă imediat. Domnul Heathcliff, însă, m-a împins înăuntru şi-a

zis:

— Casa mea nu-i lovită de ciumă, Nelly, să ştii, iar azi chiar am de gând să fiu ospitalier, aşa că ia loc şi lasă-mă să-nchid uşa.

A închis-o şi-a şi încuiat-o. Am tresărit speriată.

— Înainte să mergeţi acasă, o să bem nişte ceai împreună, a adăugat el. Sunt singur acasă. Hareton e dus cu nişte vite la păscut tocmai în Lees, iar Zillah şi Joseph au plecat într-o călătorie de plăcere. Şi deşi-s obişnuit să stau mai tot timpul singur, aş prefera să am pe cineva interesant să-mi ţină companie, dacă se poate. Domnişoară Linton, trage-ţi scaunul, te rog, lângă *el*. Îţi ofer ceea ce am, deşi darul meu cu greu poate fi acceptat; dar n-am altceva să-ţi dau. La Linton mă refer. Cum se uită ea la mine! E ciudat ce senzaţie sălbatică îmi provoacă orice sau oricine pare să se teamă de mine! De m-aş fi născut acolo unde legile-s mai puţin stricte şi gusturile mai puţin pretenţioase, m-aş fi delectat cu o vivisecţie înceată a ăstora doi, doar ca să mă amuz într-o seară!

Trase adânc aer în piept, dădu cu pumnul în masă şi înjură ca pentru sine.

— La dracu'! Îi urăsc!

— Nu mi-e teamă de dumneata! exclamă Catherine, care nu auzise partea finală a discursului.

Se apropie de el, şi ochii ei negri scăpărau aprinşi şi hotărâţi.

— Dă-mi cheia, imediat! porunci fata. N-am să mănânc sau să beau ceva aici nici dac-aş muri de foame!

Heathcliff ţinea cheia în mâna care i se odihnea pe masă. Îşi ridică privirile spre Catherine, uimit de curajul ei sau poate amintindu-şi de cea de la care copila moştenise glasul şi privirea semeaţă.

Ea se repezi la cheie şi aproape reuşi să o smulgă din degetele neatente, dar mişcarea ei avu imediat darul de a-l readuce în prezent, astfel că Heathcliff o recuperă grăbit.

— Şi-acum, Catherine Linton, vorbi el, dă-te deoparte sau te trântesc eu jos, şi-asta o s-o scoată din minţi pe doamna Dean.

Fără să-i ia în seamă avertismentul, fata înşfăcă din nou pumnul strâns şi cheia.

— Ba o să plecăm! repetă ea, făcând eforturi supraomeneşti să-i descleştеze degetele.

Înţelese curând că unghiile ei nu aveau nici un efect, aşa că recurse imediat la muşcături. Heathcliff îmi aruncă o privire prin care-mi interzicea orice fel de amestec. Catherine era mult prea atentă la degetele lui să-i mai observe şi chipul. Dintr-odată bărbatul descleştă pumnul şi renunţă la obiectul disputei, dar până să apuce ea să-l prindă, Heathcliff deja îi oprise atacul cu mâna proaspăt eliberată, cu care o trase pe genunchii lui, în vreme ce cu cealaltă începu să-i tragă o ploaie de palme pe faţă, fiecare suficient de puternică pentru a-i

duce la bun sfârşit ameninţarea, dacă biata fată ar fi putut cădea jos.

Văzând un asemenea acces de violenţă diabolică, m-am repezit furioasă spre el.

— Ticălosule, am ţipat, ticălosule ce eşti!

Un brânci în piept a fost de-ajuns să mă reducă la tăcere; sunt o femeie solidă şi-mi pierd uşor suflul, iar lovitura şi furia m-au făcut să mă clatin înapoi ameţită, gata să mă sufoc sau să mi se spargă un vas de sânge.

Scena luă sfârşit în două minute; Catherine, eliberată din strânsoare, îşi ţinea tâmplele în palme, şi arăta de parcă n-ar fi ştiut dacă mai avea sau nu urechi. Tremura ca o frunză, biata de ea, şi se rezemă de masă, complet uluită.

— După cum vezi, ştiu cum se pedepsesc copiii, rosti aspru nemernicul şi se aplecă să-şi ia cheia, care căzuse pe podea. Şi-acum, du-te la Linton, cum ţi-am spus de prima dată, şi n-ai decât să boceşti cât oi vrea! De mâine eu am să-ţi fiu tată — şi-n câteva zile singurul tată pe care o să-l mai ai pe lume — şi-o să mai încasezi multe — poţi îndura, că eşti rezistentă — ai să le primeşti în fiecare zi dacă-ţi mai văd sclipirile alea de diavol în ochi!

În loc să alerge spre Linton, Cathy veni la mine, îngenunche, îşi ascunse obrajii arzând în poala mea şi izbucni în hohote de plâns.

Între timp, vărul ei se ghemuise într-un colţ al băncii, tăcut ca un şoarece, felicitându-se, îndrăznesc să cred, că toată această corecţie fusese aplicată altcuiva şi nu lui.

Observându-ne starea de uluire, domnul Heathcliff se ridică şi făcu rapid ceaiul. Ceştile şi farfurioarele erau deja pe masă. Turnă ceaiul într-o ceaşcă şi mi-o întinse.

— Ia, să-ţi treacă supărarea! spuse el. Pune-i şi plodului tău obraznic, şi pe urmă ăluia al meu. Nu-i otrăvit, chiar dacă l-am făcut cu mâna mea. Eu mă duc afară să vă caut caii.

De cum a plecat, primul nostru gând a fost să găsim cumva o ieşire. Am încercat uşa de la bucătărie, dar fusese încuiată pe afară; am cercetat ferestrele, dar erau mult prea înguste, chiar şi pentru trupul slăbuţ al lui Cathy.

— Domnule Linton, am strigat eu de cum mi-am dat seama că eram, de fapt, întemniţate în toată regula, ştii prea bine ce planuri are diabolicul dumitale tată, şi o să ne spui chiar acum, sau am să te pocnesc peste urechi, aşa cum i-a făcut şi el verişoarei dumitale.

— Da, Linton, trebuie să ne spui neapărat, mă susţinu Catherine. Am venit aici numai de dragul tău, aşa c-ai fi rău şi nerecunoscător dacă refuzi.

— Dă-mi nişte ceai, mi-e sete, şi pe urmă am să-ţi zic, răspunse el. Doamnă Dean, pleacă de aici! Nu-mi place să-mi stai în cap. Ei, Catherine, ia uite ce faci, îţi curg lacrimile în ceaşca mea! N-o mai

beau pe-asta! Dă-mi alta!

Catherine îi întinse o nouă ceaşcă şi-şi şterse faţa. Purtarea nemernicului mă scârbea, de vreme ce acum, iată, nu mai era îngrozit pentru sine. Disperarea pe care-o simţise pe dealuri dispăruse ca prin minune, de cum intrasem în casă la Wuthering Heights. Am bănuit astfel că fusese probabil ameninţat cu o urgie nemaivăzută de n-ar fi izbutit să ne ademenească acolo şi, odată datoria împlinită, nu mai avea de ce se teme.

— Papa doreşte să ne căsătorim, continuă el după ce sorbi de câteva ori din ceai. Şi ştie că tatăl tău nu ne-ar lăsa să ne luăm acum, şi i-e teamă c-am să mor, dacă mai aşteptăm mult; aşa c-o să ne căsătorim mâine-dimineaţă; iar tu o să rămâi aici în noaptea asta. Dacă ai să faci întocmai cum vrea el, mâine o să te întorci acasă şi-o să mă iei şi pe mine cu tine.

— Să te ia cu ea, amărâtule demn de toată mila? am exclamat. Să te ia de *bărbat*? Pe cinstea mea, omul acela e nebun, sau ne ia pe noi drept proşti! Chiar îţi închipui că o domnişoară frumoasă, sănătoasă şi plină de viaţă s-ar lega de o maimuţă c-un picior în groapă ca dumneata? Chiar îţi trece prin cap c-ar fi posibil să te ia *cineva* de bărbat, ca să nu mai vorbim de domnişoara Catherine? Ai merita să fii biciuit pentru că ne-ai adus aici cu şmecheriile şi văicărelile dumitale laşe — şi nu te mai uita la mine ca un tâmpit! Îmi vine să te scutur zdravăn pentru trădarea asta demnă de tot dispreţul şi pentru ifosele astea imbecile!

Şi chiar l-am scuturat niţel, dar imediat l-a apucat tusea, şi-a recurs rapid la gemetele şi lamentaţiile lui obişnuite, iar Catherine m-a dojenit tot pe mine.

— Să rămân aici toată noaptea? Nu! a spus ea, rotindu-şi privirea în jur. Ellen, chiar de-ar fi să dau foc uşii ăleia, tot am să ies de-aici!

Şi-ar fi început imediat să-şi ducă gândul la bun sfârşit, de n-ar fi întrerupt-o Linton, speriat din nou de ce-ar fi putut el să păţească. O cuprinse cu braţele-i slabe, suspinând:

— Nu vrei să mă iei de bărbat, să mă salvezi şi să mă duci la Grange? Ah, iubita mea Catherine, nu pleca, nu mă lăsa aici, după toate astea! *Trebuie* să-l asculţi pe tata, *trebuie*!

— Trebuie s-ascult de-al meu, răspunse ea, şi să-l scutesc de-aşa o aşteptare crudă. Toată noaptea! Ce-o să creadă? Probabil că e deja disperat. Am să ies cumva de-aici, o să sparg sau o să ard uşa… Taci din gură! Tu eşti în siguranţă acum — dar dac-ai să-ncerci să mă opreşti… Linton, pe tata-l iubesc mai mult ca pe tine!

Groaza pe care-o simţea faţă de mânia lui Heathcliff aduse din nou elocinţă în cuvintele băiatului. Catherine era aproape înnebunită de durere, dar, fiind hotărâtă să ajungă acasă, încercă, la rândul ei, să-l liniştească în agonia lui egoistă.

Aceasta făceau cei doi când temnicerul nostru s-a întors în casă.

— Caii voştri au luat-o la sănătoasa, ne anunţă el, şi… Hei, Linton, iar scheauni? Ce ţi-a mai făcut? Haide, haide, gata, treci la culcare. Într-o lună sau două, băiatule, ai să fii tu în stare să-i plăteşti cu vârf şi-ndesat tirania asta, c-o palmă sănătoasă — că doar tânjeşti după o dragoste curată, nu-i aşa, iar ea o să-ţi dea ce ai nevoie! Gata, la culcare! Zillah nu e-aici în seara asta, va trebui să te dezbraci singur. Şşt! Taci din gură! N-am să vin la tine în cameră, nu-ţi fie frică! Din întâmplare, azi te-ai descurcat destul de bine. De restul o să am eu grijă!

În timp ce vorbea, deschise uşa pentru fiul său, iar acesta se strecură pe ea asemenea unui căţel care se aşteaptă ca stăpânul să-i prindă coada în uşă.

Cheia se răsuci la loc în broască. Heathcliff se apropie de foc, unde stăteam în tăcere alături de stăpâna mea. Catherine îşi ridică privirea şi-şi duse din instinct mâna spre obraz — apropierea bărbatului îi trezi din nou senzaţia de durere. Nimeni altcineva n-ar fi comentat gestul cu asprime, în afară de Heathcliff, care porni să mormăie:

— Aha, nu ţi-e frică de mine, ai? Bine ţi-ai mai ascuns curajul, ce să-ţi spun… dar *pari* al dracului de speriată!

— Acum îmi *este* frică, răspunse copila, căci dacă am să stau aici, tati o să sufere îngrozitor, şi cum aş putea suporta aşa ceva, când el… când el… Domnule Heathcliff, lasă-mă, rogu-te, să plec acasă! Îţi promit c-am să-l iau pe Linton de bărbat — şi tati ar vrea asta, iar eu chiar îl iubesc — nu-nţeleg de ce mă sileşti să fac ceva ce vreau de bunăvoie?!

— Să-ndrăznească să te silească! am strigat eu. Mai sunt şi legi prin părţile astea, slavă Domnului! Chiar dacă *el* locuieşte într-un loc uitat de lume. L-aş da în vileag, de mi-ar fi şi fiu, căci e-o ticăloşie cumplită!

— Linişte, rosti netrebnicul. La dracu' cu-atâta vorbărie! Nu vreau să vorbeşti *tu* acum! Domnişoară Linton, vestea că tatăl dumitale va suferi mă umple de bucurie; nici n-am să pot dormi de atâta satisfacţie. N-ai fi găsit o cale mai bună să mă convingi să te reţin sub acoperişul meu încă douăzeci şi patru de ore, decât să-mi spui că asta are să se întâmple. Cât despre promisiunea de a-l lua pe Linton, o să am eu grijă să te ţii de cuvânt, căci n-o să pleci de-aici până n-o să ţi-o îndeplineşti!

— Atunci, trimite-o pe Ellen la tati, să ştie că-s teafără! se rugă Catherine, cu lacrimi amare. Sau cunună-mă acum. Bietul tati! Ellen, o să creadă că ne-am pierdut. Ce ne facem?

— Ba nu, răspunse Heathcliff, o să-şi închipuie că te-ai săturat să ai grijă de el şi-ai fugit să te distrezi niţel. N-ai cum să negi că ai intrat în casa mea de bunăvoie, nesocotindu-i ordinul. E absolut normal, la

vârsta dumitale, să cauţi să te distrezi, să nu mai ai chef să îngrijeşti un om bolnav, şi-ăla să-ţi fie *doar* tată! Catherine, zilele lui fericite s-au sfârşit din clipa în care a început viaţa dumitale. Îndrăznesc să spun că te-a blestemat fiindcă ai apărut pe lume (eu, cel puţin, am făcut-o). Ar fi normal s-o facă şi-atunci când *pleacă* de pe lumea asta! Tare m-aş alătura lui. Nu te iubesc deloc! Cum oare aş putea? N-ai decât să plângi! Din câte văd, cam asta o să-ţi fie distracţia de bază de-acum înainte, doar dacă Linton compensează alte pierderi, iar prevăzătorul dumitale tată pare să-şi închipuie că poate. M-au distrat grozav scrisorile lui pline de sfaturi şi vorbe de consolare. În ultima dintre ele, tatăl dumitale îi recomanda comorii mele să aibă grijă de-a lui, să fie blând cu ea atunci când îi va aparţine. Grijă şi blândeţe… astea-s sentimente paterne! Ce te faci însă că Linton are nevoie de toată grija şi blândeţea pentru sine! Chiar şi el e-n stare să fie un mic tiran, ai să vezi! E-n stare să tortureze nenumărate pisici, dacă le smulg dinainte dinţii şi ghearele. Fii sigură că ai să-i poţi spune unchiului său nişte poveşti minunate despre *blândeţea* lui când ajungi din nou acasă.

— Aici ai perfectă dreptate, am intervenit, spune-i mai multe despre caracterul fiului dumitale! Arată-i cât de mult îţi seamănă, şi sper ca domnişoara Cathy să se gândească mai bine dacă e cazul să ia de bărbat aşa un monstru!

— Nu mă deranjează să vorbesc despre calităţile lui plăcute, continuă el, fiindcă fata ori îl acceptă, ori rămâne prizonieră aici, şi tu cu ea laolaltă, până-ţi moare stăpânul. Pot foarte bine să vă ţin ascunse aici pe amândouă. Dacă nu mă crezi, haide, încurajeaz-o să-şi retragă cuvântul şi-ai să vezi!

— N-am de ce să-mi retrag cuvântul, interveni Catherine, o să mă mărit cu el chiar şi în clipa asta, dacă am voie pe urmă să merg la Thrushcross Grange. Domnule Heathcliff, eşti un om aspru, dar nu eşti un diavol; nu se poate, *doar* din răutate, să-mi distrugi pentru totdeauna fericirea. N-aş mai putea trăi dacă tati ar crede că l-am părăsit înadins şi s-ar prăpădi înainte să-l mai văd. Am renunţat să mai plâng, dar am să-ngenunchez dinaintea dumitale şi n-am să mă ridic şi n-o să-mi mut privirea de-aici până când n-o să mă priveşti în ochi! Nu, nu te-ntoarce! *Uită-te* la mine! O să vezi că nu vreau să te provoc în nici un chip. Nu te urăsc. Nu sunt furioasă că m-ai lovit. Oare n-ai iubit niciodată pe *nimeni* în viaţa dumitale, unchiule, *niciodată*? Ah, trebuie să mă priveşti — sunt aşa de nenorocită că nu se poate să nu-ţi fie milă de mine!

— Ţine-ţi deoparte degetele alea de şopârlă, şi mişcă-te de-aici, sau o să-ţi trag un picior de n-o să te vezi, strigă Heathcliff şi-o împinse cu brutalitate. Mai bine m-ar îmbrăţişa un şarpe. Cum dracu' de-ţi trece prin cap să te guduri pe lângă mine? Te *detest*!

Spunând acestea, ridică din umeri şi se scutură, de parcă întreg trupul i-ar fi fost cuprins de aversiune, şi-şi trase scaunul deoparte. M-am ridicat, şi mă pregăteam să revărs o ploaie de injurii asupra lui, dar după primele cuvinte am fost redusă la tăcere de ameninţarea că voi fi dusă într-altă cameră dacă voi mai scoate un sunet!

Se lăsa întunericul; am auzit nişte voci la poarta dinspre grădină. Gazda noastră a ieşit imediat, cu o stăpânire de sine pe care noi n-o aveam. După două-trei minute de discuţii, s-a întors în cameră singur.

— Credeam că-i vărul tău, Hareton, i-am spus lui Catherine. Tare-aş vrea să vină! Cine ştie, s-ar putea să ne ţină nouă partea!

— Erau trei servitori de la Grange trimişi să vă caute, anunţă Heathcliff, auzindu-mă. Ai fi putut să deschizi fereastra şi să strigi, dar fac prinsoare că femeiuşca asta obraznică e încântată că n-ai făcut-o. Sunt convins că-n adâncul sufletului e fericită că trebuie să rămână aici.

Când am aflat ce ocazie pierdusem, ne-am dat frâu liber durerii fără să ne mai controlăm, şi Heathcliff ne-a lăsat să ne văicărim până pe la ora nouă, după care ne-a trimis, prin bucătărie, în camera lui Zillah. I-am şoptit tovarăşei mele să se supună — poate izbuteam să fugim printr-o fereastră, sau în pod, şi de-acolo afară printr-o lucarnă.

Dar fereastra era la fel de îngustă ca şi cele de jos, iar chepengul podului prea sus ca să ajungem la el, astfel că ne-am trezit la fel de ferecate ca şi înainte.

În noaptea aceea nici una dintre noi n-a închis un ochi: Catherine s-a aşezat lângă fereastră, unde a aşteptat nerăbdătoare să se lumineze de ziuă, şi singurul răspuns pe care mi-l dădea la rugăminţile mele de a încerca să se odihnească puţin era un oftat adânc.

Cât despre mine, m-am aşezat într-un balansoar şi m-am legănat întruna, înainte şi-napoi, mustrându-mă amar pentru că-mi nesocotisem îndatoririle; şi atunci mi-am spus că nesupunerea mea fusese cauza tuturor necazurilor stăpânilor mei. Fireşte că nu era aşa, dar în noaptea aia l-am învinovăţit pe Heathcliff mai puţin decât pe mine.

La ora şapte acesta a sosit şi-a întrebat dacă domnişoara Linton se trezise.

Copila a alergat imediat la uşă şi i-a răspuns:

— Da.

— Hai, atunci, a mai spus el şi-a deschis uşa şi-a tras-o afară.

M-am ridicat s-o urmez, însă el a încuiat uşa la loc. I-am cerut să-mi dea drumul afară.

— Ai răbdare, mi-a răspuns el. O să-ţi trimit curând micul dejun.

Am bătut cu pumnul în uşă şi-am smucit furioasă de clanţă, iar Catherine a întrebat de ce continua să mă ţină închisă. El i-a răspuns că va trebui să mai îndur vreo oră, după care au plecat.

De fapt, am mai îndurat vreo două-trei ore; într-un târziu am auzit zgomot de paşi, dar nu erau ai lui Heathcliff.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, zise o voce, dăschide uşa!

L-am reţinut nerăbdătoare pe Hareton, care venise încărcat cu mâncare cât să-mi ajungă toată ziua.

— Ia-o! a adăugat el şi mi-a vârât tava în braţe.

— Mai stai o clipă, am zis.

— Ne! a strigat şi a plecat, fără să ţină cont de rugăminţile cu care am încercat să-l înduplec.

Aşa am rămas închisă toată ziua, la fel toată noaptea următoare, şi-ncă una, şi-ncă una. În total, patru zile şi cinci nopţi, timp în care nu l-am văzut decât pe Hareton în fiecare dimineaţă, iar el a fost un paznic perfect: posac şi mut, şi surd la orice încercare de a-i trezi compasiunea sau simţul dreptăţii.

CAPITOLUL XIV

În cea de-a cincea dimineaţă, sau mai bine zis după-amiază, am auzit un alt pas, mai uşor şi mai iute, apropiindu-se de camera mea; de data aceasta persoana chiar a intrat în cameră. Era Zillah, înfăşurată în şalul ei stacojiu, cu o bonetă neagră pe cap şi c-un coş de răchită atârnat de braţ.

— Ah, Doamne Dumnezeule, doamnă Dean, exclamă ea, vai de mine, vorbeşte lumea prin Gimmerton tot felul… Nu mi-a venit să cred c-aţi căzut în mlaştina Calului Negru, cu tot cu don'şoara, până nu mi-a zis stăpânu' că v-o găsit şi v-o adăpostit aici! Da' cum aţi rezistat, aţi mers pe vreun petic de pământ, nu? Cât stăturăţi în gaura aia? V-a salvat stăpânu', doamnă Dean? Da', parcă n-aţi slăbit prea tare — nu v-a fost prea rău, nu?

— Stăpânul tău e-un ticălos şi jumătate! am strigat eu. Dar o să dea el socoteală pentru toate, fii liniştită! N-avea de ce să născocească aşa o poveste, o să iasă tot adevărul la iveală!

— Cum adică? se miră Zillah. Nu-i povestea domniei sale, aşa vorbeşte satu', cum că v-aţi fi pierdut prin mlaştini, şi i-am zis şi lu' Earnshaw când am sosit… „Ei, multe treburi ciudate se petrecură, domnu' Earnshaw, de când am plecat io. Mare păcat de-aşa o copilă frumoasă şi de Nelly Dean…" Băiatu' s-a holbat la mine şi-atunci mi-am dat seama că n-auzise nimic, aşa că i-am zis zvonurile. Stăpânu-a ascultat tot, a zâmbit şi-a zis: „Dac-au fost în mlaştini, Zillah, acum au ieşit de-acolo. Nelly Dean e chiar în clipa asta în camera ta. Poţi să-i zici să plece, când te duci sus, uite cheia. I-a intrat nămolu-n cap şi-avea de gând să fugă direct acasă, nu mai judeca bine, săraca, dar am oprit-o să-şi vină în simţiri. Poţi să-i spui să plece imediat la Grange, dacă e-n stare, şi să-mi ducă şi mesajul că tânăra ei stăpână va ajunge la conac la timp să ia parte la înmormântarea domnului."

— Cum, domnul Edgar a murit? am rostit cu răsuflarea tăiată. Ah, Zillah, Zillah!

— Nu, nu, stai jos, doamnă dragă, răspunse ea, se vede că tot ţi-e rău. N-a murit: doctorul Kenneth crede că mai rezistă o zi —l-am întâlnit pe drum şi l-am întrebat.

Nu m-am aşezat, aşa cum mă rugase, ci mi-am luat hainele de drum şi m-am grăbit să ies, din moment ce eram liberă. Am intrat în casă şi-am căutat pe cineva care-ar fi putut să-mi spună ce se întâmplase cu Catherine. Camera era scăldată în lumina soarelui, iar uşa era larg deschisă, şi totuşi n-am zărit pe nimeni. Am şovăit o clipă, neştiind dacă să plec imediat sau să mă întorc s-o caut pe stăpână, când am auzit o tuse slabă ce venea dinspre cămin.

Linton şedea pe bancă, singur, şi sugea dintr-o acadea, privindu-mi apatic mişcările.

— Unde-i domnişoara Catherine? am întrebat pe un ton aspru, crezând că aveam să-l sperii şi, fiind singur, îmi va da informaţia căutată.

A continuat să sugă din acadea cu un aer nevinovat.

— A plecat? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns, e sus — n-are voie să plece, n-o lăsăm.

— Cine n-o lasă, tu, idiotule ce eşti?! nu m-am putut abţine. Du-mă imediat în camera ei, sau te fac să urli de durere.

— Ba pe tine-o să te facă papa să urli, dacă încerci s-ajungi acolo, îmi răspunse el. Zice că n-am de ce să mă port frumos cu Catherine — e soţia mea şi-i mare ruşine că vrea să mă părăsească! Papa zice că ea mă urăşte şi că vrea să mă vadă mort ca să-mi ia banii, dar n-o s-o las! Şi n-o să plece acasă, niciodată! N-are decât să plângă şi să-i fie rău cât o vrea!

Îşi reluă ocupaţia şi-şi închise ochii, de parcă ar fi vrut să adoarmă.

— Domnule Heathcliff, am reînceput eu, ai uitat oare de toată bunătatea pe care ţi-a arătat-o iarna trecută, când spuneai că o iubeşti, şi când îţi aducea cărţi şi-ţi cânta cântece, şi nu o dată am venit prin vânt şi zăpadă să te vedem? Plângea dacă lipsea o seară, de teamă să nu te dezamăgească; şi-atunci simţeai că era de-o sută de ori prea bună pentru dumneata, iar acum dai crezare minciunilor tatălui dumitale, deşi ştii prea bine că vă detestă pe amândoi! Te-ai unit cu el împotriva ei! Frumoasă dovadă de recunoştinţă, n-am ce zice!

Lui Linton i se lăsară în jos colţurile gurii, şi-şi scoase acadeaua din gură.

— Venea, oare, la Wuthering Heights fiindcă te ura? am continuat eu. Ia gândeşte-te! Cât despre banii dumitale, habar n-are dacă vei avea ceva sau nu. Spui că-i e rău, dar iată că o laşi singură într-o casă străină! Dintre toţi tocmai *dumneata*, care ai simţit cum e să fii părăsit de toţi! Eşti în stare să-ţi plângi de milă, dar şi ea te-a plâns pe dumneata, însă de mila ei, nu plângi! Eu vărs lacrimi, domnule Linton — şi eu nu-s decât o femeie bătrână şi-o servitoare, pe deasupra —, pe când dumneata, care pretinzi o asemenea afecţiune şi-ai de ce s-o venerezi pe biata fată, îţi păstrezi lacrimile numai ca să-ţi plângi de milă şi stai acolo cât se poate de liniştit. Ah, ce băiat crud şi egoist eşti!

— Nu pot să stau cu ea, răspunse el iritat. Nu vreau să stau singur cu ea. Plânge-aşa de tare, că n-o mai suport. Şi nu vrea să înceteze, chiar dacă-i spun că-l chem pe tata. L-am şi chemat o dată şi-a ameninţat-o c-o strânge de gât dacă nu termină, dar ea a-nceput din nou, de cum a ieşit el din cameră, şi-a urlat toată noaptea, deşi am strigat la ea că nu pot să dorm din cauza ei.

— Domnul Heathcliff e afară? am întrebat, de cum mi-am dat seama că amărâtul din faţa mea nu era-n stare să înţeleagă chinul prin care trecea verişoara lui.

— E prin curte, vorbeşte cu doctorul Kenneth, care zice că unchiul e, în sfârşit, pe moarte — mă bucur, fiindcă eu am să fiu stăpân la Grange după el. Când te gândeşti că ea a vorbit mereu despre conac ca fiind casa *ei*. Nu-i a ei! E-a mea! Papa zice că tot ce are ea e-al meu. Toate cărţile alea frumoase sunt ale mele —degeaba s-a oferit ea să mi le dea în dar, cu tot cu păsări şi cu poneiul Minny, în schimbul cheii. I-am spus că n-are ce să-mi ofere, toate-s ale mele! Şi-atunci a ţipat şi-a scos un medalion de la gât şi mi-a zis că mi-l dă — erau două poze într-o cutiuţă de aur: pe-o parte, mama ei, pe alta, unchiul, când erau tineri. Asta se petrecea ieri — i-am spus că şi *alea* erau tot ale mele şi am încercat să i le iau. Scârboasa de ea n-a vrut să mi le dea, m-a împins şi-am căzut. Am ţipat de durere — ştiu că asta o sperie; l-a auzit pe papa venind şi a rupt medalionul în două şi mi-a dat portretul mamei ei, iar pe celălalt a încercat să-l ascundă; dar papa ne-a întrebat ce se petrecea acolo şi i-am explicat totul. Papa l-a luat pe cel pe care-l aveam eu şi i-a poruncit să mi-l dea mie pe-al ei, ea n-a vrut, şi-atunci i-a dat una de-a trântit-o la pământ şi i-a smuls lanţul şi l-a zdrobit cu piciorul.

— Şi ţi-a făcut plăcere s-o vezi bătută? am întrebat, cu gând să-l încurajez să-mi spună cât mai multe.

— Am închis bine ochii, mi-a zis, aşa fac de fiecare dată când papa bate un câine sau un cal, fiindcă-i loveşte prea tare — şi la-nceput mi-a părut bine, Catherine merita să fie pedepsită pentru că mă lovise. Dar după ce-a plecat papa m-a chemat în dreptul ferestrei şi mi-a arătat c-avea falca ruptă pe dinăuntru şi gura plină de sânge, după care şi-a adunat bucăţelele de medalion şi s-a dus şi s-a aşezat cu faţa la perete, şi de-atunci nu mai vorbeşte cu mine. Uneori cred că nu poate vorbi din pricina durerii. Nu-mi place asta, da-i tare enervantă să plângă aşa, fără-ncetare; şi pe urmă, arată aşa de palidă şi sălbatică, încât mi-e şi frică de ea!

— Dar cheia poţi s-o iei singur, dacă vrei? l-am iscodit mai departe.

— Sigur, dacă sunt sus, mi-a spus, dar acum nu pot să urc acolo.

— În ce odaie e cheia? l-am întrebat.

— Ah! a ţipat el. N-am să-ţi spun *ţie* unde este! E secretul nostru. Nimeni, nici Hareton, nici Zillah nu trebuie să ştie. Gata, m-ai obosit cu-atâta vorbărie — pleacă, du-te!

Spunând acestea, îşi lăsă capul pe braţ şi-şi închise din nou ochii. Am socotit cel mai potrivit să plec fără să-l mai văd pe Heathcliff şi s-aduc mai târziu ajutoare de la Grange s-o salvez pe stăpâna mea. Când am ajuns acasă, bucuria şi uimirea tuturor servitorilor a fost imensă; de cum le-am dat de ştire că domnişoara era teafără şi nevătămată,

câţiva au şi vrut să se repeadă în camera domnului Edgar, ca să-i spună, însă am ţinut să-l anunţ eu însămi.

Cât de schimbat l-am găsit, chiar şi după numai câteva zile! Avea un aer de tristeţe şi resemnare, în aşteptarea morţii. Arăta foarte tânăr — deşi avea de fapt treizeci şi nouă de ani, oricine i-ar fi putut da cu zece ani mai puţin. Gândurile-i erau numai la Catherine, căci îi murmura numele. I-am atins mâna şi-am şoptit:

— Vine şi Catherine, dragul meu stăpân. E teafără, vie şi nevătămată, şi sper că va fi aici în seara asta.

M-am înfiorat când am văzut ce efect au avut aceste cuvinte: stăpânul s-a ridicat aproape în capul oaselor şi-a privit nerăbdător prin odaie, după care s-a prăbuşit leşinat. De cum şi-a venit în simţiri, i-am povestit despre vizita noastră forţată şi despre detenţia la Heights; i-am spus că Heathcliff mă forţase să intru în casă, ceea ce nu era chiar adevărat. Nu l-am vorbit prea mult de rău pe Linton, şi nici n-am descris purtarea brutală a tatălui său, căci nu voiam să mai adaug amărăciune la paharul atât de plin de dădea peste el[15].

Domnul Linton a dedus că unul dintre scopurile duşmanului său era, evident, acela de a pune mâna pe proprietatea sa pentru fiul lui, sau mai degrabă pentru el însuşi. Totuşi, nu pricepea deloc de ce nu putea aştepta să moară el mai întâi, neştiind cât de curând avea să plece dintre noi şi nepotul său.

Cu toate acestea, s-a gândit că era mai bine să-şi schimbe testamentul şi să nu-i mai lase lui Catherine averea la bunul ei plac, ci s-o încredinţeze unor administratori care s-o gospodărească pentru ea, şi apoi, după moartea sa, pentru copiii ei, dacă avea să aibă. În acest fel, averea lui nu putea ajunge în mâinile domnului Heathcliff dacă Linton ar fi murit.

De cum mi-am primit ordinele, am trimis un om să-l aducă pe avocat, iar pe alţi patru, înarmaţi cum se cuvenea, s-o recupereze pe tânăra mea stăpână din mâinile temnicerilor săi. Toţi cinci au ajuns înapoi cu mare întârziere. Servitorul ce plecase singur a sosit cel dintâi. A povestit că domnul Green, avocatul, nu era acasă când a ajuns el acolo, şi-a trebuit să-l aştepte două ore, după care domnul Green a sosit şi l-a anunţat că are de rezolvat în sat nişte treburi ce nu suportau amânare, dar că avea să ajungă la Thrushcross Grange în noaptea aceea. Cei patru s-au întors şi ei singuri. Au adus vestea că fata era prea bolnavă şi slăbită să iasă din camera ei, iar Heathcliff nu le-a îngăduit s-o vadă. I-am certat pe proşti că ascultaseră asemenea baliverne, pe care n-aveam de gând să i le spun şi stăpânului, şi-am hotărât ca-n zori să iau o armată întreagă cu mine şi să merg la Heights şi să intru cu forţa, dacă prizoniera nu avea să ne fie eliberată în linişte.

Tatăl ei *trebuia* s-o vadă, aşa mi-am jurat iar şi iar, chiar de-ar fi fost

să-l omor pe diavolul ăla în pragul uşii lui!

Din fericire, am fost cruţată şi de drum, şi de necazuri. Pe la trei noaptea am coborât s-aduc un urcior cu apă şi tocmai treceam prin hol cu el în mână când am tresărit auzind un ciocănit puternic în uşa de la intrare.

„Ah, e Green", mi-am spus eu şi m-am liniştit, „numai Green poate fi", am continuat, şi m-am gândit să trimit pe altcineva să-l primească, dar ciocănitul s-a repetat, nu foarte tare, dar insistent.

Am lăsat urciorul pe balustrada scărilor şi m-am grăbit să deschid uşa. Luna plină strălucea puternic afară. Nu era avocatul. Draga mea stăpână mi-a sărit de gât suspinând.

— Ellen, Ellen, spune-mi, tata trăieşte?

— Da, am plâns, la rându-mi, da, îngeraşul meu, trăieşte. Slavă Domnului, eşti teafără şi eşti acasă cu noi!

Voia să alerge aşa cum era, fără suflare, sus, la domnul Linton, însă am convins-o să se aşeze pe un scaun, să bea nişte apă şi i-am şters cu şorţul faţa palidă, în care-am mai adus ceva culoare. După aceea, i-am spus că se cuvenea să merg eu înainte s-o anunţ şi-am implorat-o să-i spună cât de fericită avea să fie alături de tânărul Heathcliff. M-a privit mirată, însă a înţeles curând de ce o sfătuiam să mintă, şi-apoi m-a asigurat că nu avea să se plângă în nici un chip.

N-am putut suporta să fiu de faţă la reîntâlnirea celor doi; am rămas în coridor un sfert de ceas şi abia apoi am intrat şi m-am apropiat de pat. Totul era liniştit însă. Disperarea copilei era la fel de tăcută ca şi bucuria tatălui. Catherine îl sprijinea, aparent calmă, iar domnul Edgar o privea fix, plin de extaz.

A murit fericit, domnule Lockwood, chiar aşa. A sărutat-o pe obraz şi-a murmurat:

— Acum merg la ea, iar tu, iubita mea copilă, vei veni la noi.

După care nu s-a mai mişcat şi nici n-a mai vorbit, dar a continuat să o privească avid şi fericit, până când pulsul i s-a oprit pe nesimţite, iar sufletul i-a plecat dintre noi. Nimeni n-a putut observa exact clipa în care s-a stins, aşa de liniştit s-a dus.

Catherine probabil că-şi vărsase deja toate lacrimile pe care le avea, sau, cine ştie, poate că durerea era prea mare ca să mai poată plânge; căci a rămas acolo cu ochii uscaţi până la răsăritul soarelui, şi-apoi până la prânz; şi-ar mai fi rămas lângă patul de moarte, dar am insistat să iasă din cameră şi să se odihnească puţin.

Bine-am făcut c-am izbutit s-o iau de acolo, căci la prânz şi-a făcut apariţia şi avocatul, care tocmai venea de la Wuthering Heights, unde se dusese să primească instrucţiuni privind modul în care trebuia să procedeze. Se vânduse domnului Heathcliff, şi de aceea întârziase atunci când fusese chemat de stăpânul meu. Din fericire, după sosirea fiicei lui, mintea celui din urmă n-a mai fost la cele lumeşti, ca să se

mai supere şi din această pricină.

Domnul Green văzu de cuviinţă să comande în stânga şi-n dreapta tuturor celor din casă. Îi concedie pe toţi servitorii, cu excepţia mea. Şi-ar fi continuat să-şi exercite autoritatea delegată de Heathcliff până în punctul în care ar fi insistat chiar ca Edgar Linton să fie îngropat în capelă, cu restul familiei sale, nu alături de soţie. Asta, dacă nu l-ar fi împiedicat testamentul şi protestele mele zgomotoase împotriva încălcării lui.

Pregătirile pentru înmormântare au fost astfel zorite; lui Catherine, acum doamna Linton Heathcliff, i se îngăduia să rămână la Grange doar atâta vreme cât corpul tatălui ei se mai afla acolo.

Catherine îmi povestise deja cum disperarea ei îl făcuse pe Linton să-şi asume riscul de a-i da drumul. Îi auzise pe cei pe care-i trimisesem după ea, cum discutau la uşă, şi-nţelesese răspunsul lui Heathcliff; fusese de-a dreptul disperată. Linton, care fusese trimis la ea imediat după ce plecasem eu de acolo, era atât de îngrozit văzând-o, încât se hotărî să-i aducă cheia înainte ca tatăl lui să urce acolo. Şi totuşi, fusese îndeajuns de şiret să descuie şi să încuie la loc uşa, fără s-o închidă bine, iar când venise momentul să meargă la culcare, ceru să doarmă alături de Hareton, iar cererea îi fusese de data aceasta ascultată.

Astfel, Catherine s-a furişat afară înainte de crăpatul zorilor. Nu îndrăznise să iasă pe uşă, de teamă să nu o dea de gol câinii, aşa că porni să cerceteze ferestrele camerelor goale. Din fericire, ajungând în cea care-i aparţinuse mamei sale, izbuti cu uşurinţă să se strecoare pe fereastră şi să coboare ţinându-se de crengile unui brad din apropiere. Complicele ei avu de suferit pentru amestecul lui în evadare, în ciuda şiretlicului său timid.

15 *Psalmul* 23, 5.

CAPITOLUL XV

În seara de după înmormântare şedeam alături de stăpâna mea în bibliotecă şi cugetam îndurerate, una dintre noi disperată de pierderea suferită, cealaltă încercând să-şi dea seama ce va aduce viitorul sumbru ce ni se aşternea dinainte.

Tocmai hotărâsem că cel mai bun lucru la care s-ar fi putut aştepta Catherine ar fi fost să i se permită să locuiască mai departe la Grange, cel puţin cât mai trăia Linton, iar lui să i se dea voie să vină acolo, ca stăpân, pe când eu aveam să rămân menajeră. Părea, de fapt, un aranjament mult prea bun ca să poată fi şi adevărat, şi totuşi speram să devină real, şi astfel am început să mă înseninez la gândul că îmi voi păstra locuinţa, şi slujba şi, mai presus de orice, pe draga mea stăpână, când unul dintre servitorii daţi afară, dar care nu plecase încă, intră grăbit şi-mi spuse că „diavolul" de Heathcliff era în curte — ce să facă, să-i încuie poarta în nas?

Chiar de-am fi fost îndeajuns de nebune să dăm ordinul ăsta, tot n-am fi avut timp. Heathcliff n-a mai bătut la uşă şi nici n-a aşteptat să fie condus în cameră; el era stăpânul, şi profită de privilegiul stăpânului pentru a intra direct, fără vorbe inutile.

Vocea servitorului care ne anunţa sosirea lui îl aduse către bibliotecă; intră, îl dădu pe om afară şi închise uşa.

Ne aflam în aceeaşi cameră în care fusese primit ca oaspete cu optsprezece ani în urmă; aceeaşi lună strălucea prin fereastră şi aceeaşi privelişte de toamnă era afară. Nu aprinsesem încă nici o lumânare, dar se vedea bine întreaga încăpere, chiar şi portretele de pe perete — minunatul cap al doamnei Linton, şi cel cu trăsături plăcute al soţului său.

Heathcliff se apropie de foc. Nici chipul lui nu fusese prea mult schimbat de timpul scurs. Rămăsese acelaşi bărbat — numai faţa îi devenise mai pământie şi mai liniştită, şi se mai împlinise puţin; în rest, nici o altă diferenţă.

De cum l-a văzut, Catherine s-a ridicat cu dorinţa evidentă de a ieşi din cameră.

— Stai! a oprit-o el apucând-o de braţ. Gata cu fuga! Unde vrei să te duci? Am venit să te iau acasă, şi sper c-ai să fii o fiică supusă şi că n-ai să-l încurajezi pe fiul meu să fie din nou neascultător. Mi-a fost silă să-l pedepsesc când i-am descoperit rolul jucat ultima oară — e fragil ca o pânză de păianjen, îl termin c-o singură ciupitură — dar ai să vezi din privirea lui că şi-a primit pedeapsa cu vârf şi-ndesat! L-am adus jos într-o seară, alaltăieri adică, şi n-am făcut nimic altceva decât să-l aşez într-un fotoliu, fără să-i ating nici măcar un fir de păr. L-am

trimis pe Hareton afară şi-am rămas numai noi doi înăuntru. După două ore l-am chemat pe Joseph să-l ducă sus, şi de-atunci îmi simte prezenţa, de parc-aş fi o fantomă; bănuiesc că uneori mă vede chiar şi când nu sunt acolo. Hareton zice că se trezeşte noaptea din oră-n oră şi urlă, te cheamă în ajutor să-l aperi de mine. Aşa că, fie că-ţi place sau nu tovarăşul tău de viaţă, trebuie să vii, de-acum e-n grija ta, îl las în mâinile tale.

— De ce n-o laşi pe Catherine să rămână să locuiască aici, am încercat să-l înduplec, şi să-l trimiţi aici şi pe domnul Linton? De vreme ce-i urăşti pe amândoi, n-o să le simţi lipsa — nu pot fi decât o nenorocire pentru inima dumitale neomenească!

— Caut un chiriaş pentru Grange, îmi răspunse, şi vreau să-mi ţin copiii alături, e mai sigur aşa; şi-apoi, fătuca asta trebuie să-şi câştige pâinea cumva; n-am de gând s-o îngrop în lux şi trândăveală după ce-o să moară şi Linton. Hai, grăbeşte-te cu pregătirile. Nu mă face să te oblig!

— Vin, răspunse Catherine. Linton e singurul pe care-l mai iubesc pe lumea asta, şi, cu toate că ai făcut tot ce-ai putut să-l întorci împotriva mea, *nu poţi* să ne faci să ne urâm unul pe altul! Şi să-ndrăzneşti doar să-i faci vreun rău când sunt eu acolo, şi să-ncerci să mă sperii!

— Numai gura-i de tine, replică Heathcliff, nu-mi placi atât de mult încât să vreau să-i fac rău din pricina asta — o să ai parte de tot chinul cât timp o să mai aibă de trăit. Nu eu am să te fac să-l urăşti, ci firea lui cea blândă! E aşa de înfuriat de plecarea ta, şi de urmările ei — să n-aştepţi să-ţi mulţumească pentru nobilul tău devotament! L-am auzit când îi povestea lui Zillah ce-ar face el dac-ar fi la fel de puternic ca mine — aşa că ai grijă, pornirea diabolică există, şi slăbiciunea fizică o să-l facă să găsească alte moduri de înlocuire a forţei.

— Ştiu ce fire păcătoasă are, spuse Catherine, doar e fiul dumitale. Dar mă bucur că a mea e mai bună ca să-l iert, şi-apoi ştiu că mă iubeşte şi de asta îl iubesc şi eu. Iar *dumneata*, domnule Heathcliff, n-ai pe *nimeni* să te iubească, şi oricât de nefericiţi ai să ne faci, răzbunarea noastră e gândul că toată cruzimea asta izvorăşte dintr-o nefericire şi mai mare! *Aşa* te simţi, nu, nefericit? Singur, ca diavolul, şi invidios, tot ca el! *Nimeni* nu te iubeşte, *nimeni* n-o să plângă după dumneata când ai să mori! N-aş vrea să fiu în pielea dumitale!

Catherine vorbea cu un soi de triumf înspăimântător în glas; părea să se fi decis să intre în spiritul viitoarei ei familii şi să fie încântată de durerea pricinuită duşmanilor.

— Până una, alta, ţie o să-ţi pară rău, zise socru-său, dacă mai stai aici o secundă. Pleacă de-aici, vrăjitoareo, şi adună-ţi boarfele!

Fata se depărtă cu un aer batjocoritor.

În absenţa ei am început să-l implor să mă ia la Heights în locul lui Zillah, însă n-am reuşit să-l înduplec. Mi-a poruncit să tac din gură şi-

apoi, pentru prima oară, a privit camera şi tablourile. După ce-l studie pe cel al doamnei Linton, grăi:

— Pe-ăsta am să-l iau acasă! Nu c-aş avea nevoie de el, dar…

Se întoarse grăbit spre foc şi continuă cu un zâmbet, să-i zic, deşi nu-l pot descrie exact:

— Hai să-ţi spun ce-am făcut ieri! L-am silit pe groparul care săpa la mormântul lui Linton să scoată tot pământul de pe coşciugul ei, după care l-am deschis. Am vrut să rămân acolo cu ea, de cum i-am revăzut chipul — încă mai seamănă cu ea, să ştii — aşa că omul a avut mult de furcă cu mine să mă clintească de acolo. Mi-a spus că dacă intră aerul înăuntru o să i se schimbe faţa, aşa că am desfăcut coşciugul pe-o parte şi i-am pus la loc capacul — nu, nu pe partea lui Linton, lua-l-ar dracu'! Mai bine-l ţintuiam în coşciug de plumb — în fine, l-am mituit pe urmă pe gropar să ţină minte să scoată partea aia atunci când m-o băga pe mine înăuntru, iar coşciugul meu să fie la fel, cu scândura desprinsă pe-o parte, aşa că atunci când o ajunge Linton la noi, să nu mai ştie care-i unul şi care-i altul!

— Ai fost tare nemernic, domnule Heathcliff! am exclamat. Nu ţi-a fost ruşine să-i tulburi pe cei morţi?

— N-am tulburat pe nimeni, Nelly, mi-a răspuns el. Ba chiar m-am mai liniştit şi eu niţel. De-acum o să mă simt mult mai bine, iar tu o să mă poţi ţine mai sigur sub pământ, când am s-ajung acolo. Pe cine să tulbur, pe ea? Nu! Ea mă tulbură zi şi noapte, de optsprezece ani încoace — neîncetat — neîndurătoare — şi asta până ieri noapte… ieri noapte mi-am găsit liniştea. Am visat că eram cufundat în ultimul meu somn, alături de cea care dormea, că mi se oprise inima şi că-mi îngheţase obrazul lipit de-al ei.

— Şi dacă s-ar fi prefăcut în ţărână, sau chiar şi mai rău, ce-ai mai fi visat? l-am întrebat.

— Că mă prefac şi eu alături de ea, şi sunt şi mai fericit, îmi răspunse. Crezi oare că mi-e teamă de asemenea prefaceri? Mă aşteptam la aşa ceva chiar dinainte de-a deschide capacul, dar sunt şi mai mulţumit că n-au început şi-mi aşteaptă sosirea. Şi-n afară de asta, senzaţia n-ar fi dispărut, dacă nu i-aş fi privit trăsăturile liniştite. Totul a început cât se poate de straniu. Ştii prea bine c-aproape am înnebunit după ce s-a stins, şi m-am rugat neîncetat, până am pierdut şirul nopţilor, să vină la mine înapoi — spiritul ei — căci eu cred cu toată tăria în fantome. Sunt convins că există, şi sunt printre noi!… În ziua în care a murit a venit zăpada, continuă el. Seara am fost la cimitir; totul era pustiu, ca iarna; nu mi-a fost teamă c-am să-l întâlnesc pe prostul de bărbatu-său la ora aia târzie, şi nimeni altcineva nu mai avea ce căuta pe-acolo. Fiind singur şi ştiind că nu ne despart decât doi metri de pământ, mi-am spus atunci: „Am s-o ţin din nou în braţe. Şi dacă-i rece, am să-mi zic că-i vântul de nord care *pe*

mine mă îngheaţă; şi dacă nu se mişcă, am să-mi zic că-i adormită…” Luasem cu mine o lopată din magazia de unelte, şi-am început să sap cu toată forţa; am ajuns la coşciug, m-am aplecat şi-am început s-arunc ţărâna cu mâinile, lemnul a început să crape la cuie, mai aveam puţin şi-mi atingeam scopul, când mi s-a părut că aud un suspin de undeva, de sus, aproape de capătul mormântului. M-am aplecat şi-am mormăit: „Atât mai am, să scot capacul, şi gata. Nu vreau decât să toarne ţărână peste amândoi!”, după care-am continuat şi mai disperat. A urmat un nou oftat, chiar la urechea mea. Mi s-a părut că-i simt răsuflarea caldă îndepărtând vântul încărcat de lapoviţă. Ştiam că n-aveam lângă mine o fiinţă în carne şi oase, dar aşa cum desluşeşti apropierea cuiva în întuneric, deşi nu-l vezi încă, tot astfel şi eu am fost convins că era Cathy, şi nu dedesubt, în groapă, ci pe pământ. În aceeaşi clipă am simţit cum un val de uşurare mi se răspândeşte din inimă în tot trupul. Am renunţat la agonia trudei mele şi m-am simţit imediat nespus de consolat. Prezenţa ei era cu mine, şi-a rămas acolo cât timp am umplut la loc mormântul, şi-apoi m-a condus acasă. N-ai decât să râzi, dacă vrei, dar am fost convins c-o s-o văd acolo. Eram convins că e alături de mine, şi nu m-am putut abţine să nu-i vorbesc. De cum am ajuns la Heights, m-am repezit la uşă. Era încuiată, îmi amintesc şi azi, blestematul de Earnshaw şi nevastă-mea nu m-au lăsat să intru. Ştiu cum m-am oprit când eram gata să-l omor din bătaie, şi pe urmă am fugit sus, în camera mea şi-apoi într-a ei — am privit de jur-împrejur — o simţeam lângă mine — *aproape* că eram în stare s-o şi văd, dar cu toate astea *nu puteam*! În loc de sudoare ar fi trebuit să-mi curgă sânge în noaptea aia, de la disperarea cu care o imploram să o văd măcar o clipă! N-am izbutit! Mi se arăta, şi acum la fel cum o făcuse toată viaţa, ca un diavol!… Şi de-atunci m-a chinuit această tortură insuportabilă, uneori mai mult, alteori mai puţin. Un adevărat infern — tot timpul cu nervii întinşi la maximum, şi de n-ar fi fost tari şi elastici asemenea catgutului, de mult ar fi ajuns la fel de slabi ca ai lui Linton. De câte ori stăteam în casă cu Hareton mi se părea că am s-o întâlnesc afară; când umblam pe dealuri, simţeam că o să ne întâlnim când ajung acasă. Cum plecam de la Heights, mă grăbeam să mă întorc, eram convins că se ascundea pe undeva prin casă. Dacă dormeam în camera ei, deşi în curând n-am mai fost în stare, nu mă puteam odihni. De cum închideam ochii, ba apărea la geam, ba închidea oblonul, ba intra în cameră, ba-şi rezema capul ei drag pe perna mea, aşa cum făcea când era mică. Şi simţeam neîncetat nevoia să deschid ochii, ca s-o văd. Aşa c-am ajuns să-i deschid şi să-i închid de-o sută de ori pe noapte — şi de fiecare dată eram dezamăgit! M-a secat de puteri! Adeseori gemeam puternic, până când ticălosul ăla bătrân de Joseph a ajuns să creadă că mă chinuia conştiinţa asemenea unui diavol… Acum, de când am văzut-o, m-am mai liniştit puţin. A

fost un mod ciudat de a mă omorî, încetul cu încetul, de a mă ademeni vreme de optsprezece ani cu spectrul unei speranţe!

Domnul Heathcliff se opri şi-şi şterse fruntea; părul îi era lipit de ea, ud de sudoare; avea privirea aţintită asupra tăciunilor roşii din cămin; sprâncenele nu îi erau încruntate, ci ridicate înspre tâmple, îndulcindu-i asprimea chipului şi dându-i un aer de dureroasă concentrare asupra unui singur subiect care-l preocupa. Mi se adresase mie doar pe jumătate, astfel că am tăcut — nu-mi plăcea să aud astfel de vorbe.

După un timp, s-a întors din nou către tablou, l-a dat jos şi l-a proptit de canapea, să-l vadă dintr-un unghi mai potrivit; aşa l-a găsit Catherine când a intrat în cameră şi l-a anunţat că e gata şi că aşteaptă să i se înşeueze poneiul.

— Trimite-mi mâine portretul, mi-a spus Heathcliff, după care s-a întors spre ea şi a adăugat: O să te descurci şi fără ponei — e-o seară frumoasă şi n-ai nevoie de ponei la Wuthering Heights. Pentru drumurile pe care-ai să le faci, îţi sunt de-ajuns picioarele. Haide!

— La revedere, Ellen! a şoptit scumpa mea stăpână. M-a sărutat şi-am simţit că avea buzele ca gheaţa. Să vii să mă vezi, Ellen, nu uita!

— Ai grijă să nu care cumva să faci aşa ceva, doamnă Dean, m-a ameninţat noul ei tată. Dacă vreau să-ţi vorbesc, am să vin aici. N-am chef să-ţi bagi nasul în casa mea!

I-a făcut semn fetei să-l urmeze, iar Catherine s-a supus, după ce mi-a aruncat o privire care mi-a sfâşiat inima.

I-am urmărit de la fereastră cum traversau grădina. Heathcliff îi prinsese braţul lui Catherine sub braţul lui, deşi iniţial copila i se împotrivise, şi, cu paşi mari, o grăbea pe alee, unde copacii le-au ascuns curând siluetele.

CAPITOLUL XVI

N-am mai văzut-o de când a plecat, deşi am fost o dată la Heights; Joseph s-a proptit în uşă când am întrebat de ea şi nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus că doamna Linton era ocupată şi că stăpânul nu era acasă. Doar Zillah mi-a mai povestit câte ceva despre cum mai merg lucrurile pe-acolo, altminteri n-aş şti cine mai trăieşte şi cine nu.

N-o place pe Catherine, o consideră trufaşă — îmi dau seama după cum vorbeşte despre ea. Când a ajuns prima oară acolo, tânăra mea stăpână i-a cerut ajutorul, însă domnul Heathcliff i-a spus să-şi vadă de treabă şi s-o lase pe noră-sa să-şi poarte singură de grijă, ceea ce Zillah a acceptat imediat, ca o femeie egoistă şi îngustă la minte ce este. Catherine, pe de altă parte, s-a bosumflat ca un copil văzând o asemenea neglijenţă; i-a răspuns cu dispreţ şi astfel a trecut-o pe informatoarea mea pe lista ei de duşmani, de parcă i-ar fi făcut cine ştie ce rău.

Acum vreo şase săptămâni, cu puţin înainte de sosirea dumneavoastră, am vorbit ceva mai mult cu Zillah, când ne-am întâlnit pe dealuri, şi iată ce mi-a povestit.

— Primul lucru pe care l-a făcut doamna Linton, a spus Zillah, atunci când a ajuns la Heights a fost să alerge sus, fără să ne dea bineţe nici mie, nici lui Joseph; s-a încuiat în camera lui Linton şi-acolo a rămas până dimineaţa, după care, când stăpânul era la micul dejun cu Earnshaw, a intrat în casă şi-a întrebat, tremurând toată, dacă nu trimitem după doctor, fiindcă verişorului ei îi e foarte rău.

— Ştim şi noi asta! a răspuns Heathcliff, dar viaţa lui nu face nici cât o ceapă degerată, aşa că n-am de gând să dau nici o ceapă degerată pe el!

— Dar nu ştiu ce să fac, a continuat fata, dacă nu m-ajută nimeni, precis o să moară!

— Ieşi afară din cameră, a urlat stăpânul, şi să nu mai aud niciodată despre el! Nimănui nu-i pasă ce-o să se aleagă de el; dacă vrei, n-ai decât să-i fii îngrijitoare, dacă nu, încuie-l şi lasă-l în cameră, nu-mi pasă!

După asta, Catherine a venit să mă sâcâie pe mine, dar i-am zis că am avut destulă bătaie de cap cu creatura aia enervantă şi că aşa cum toată lumea avea anumite lucruri de făcut, datoria ei era să-l ajute pe domnul Linton, de vreme ce domnul Heathcliff îmi spusese că asta era sarcina ei. Nu ştiu să-ţi spun cum se împăcau ei doi. Îmi închipui că el se agita şi se văicărea zi şi noapte, iar ea cu greu găsea timp de odihnă — se vedea asta lesne după faţa ei palidă şi după pleoapele grele. Uneori dădea buzna în bucătărie speriată, de parcă ar fi vrut să ceară

ajutor, dar eu n-aveam de gând să ies din cuvântul stăpânului. Nu-ndrăznesc niciodată s-o fac, doamnă Dean. Spre exemplu, deşi am înţeles că nu era bine că nu-l chemam pe Kenneth, nu era treaba mea să dau sfaturi sau să mă plâng, aşa că am refuzat, ca întotdeauna, să mă amestec. O dată sau de două ori, după ce plecase deja toată lumea la culcare, am deschis uşa camerei şi-am zărit-o plângând în capul scărilor, după care m-am ascuns la loc şi m-am încuiat, de teamă să nu-mi vină să mă bag. Sigur că mi-a fost milă de ea atunci, dar ştii prea bine că nu vreau să-mi pierd pâinea!

În cele din urmă, într-o noapte a venit cu îndrăzneală la mine în odaie şi m-a speriat grozav când mi-a zis:

— Spune-i domnului Heathcliff că-i moare băiatul — sunt sigură de data asta. Scoală-te imediat şi spune-i!

De cum a rostit cuvintele astea, a şi dispărut. Am stat vreun sfert de ceas şi-am ascultat şi-am tremurat. Nu se auzea nici o mişcare, toată casa era cufundată în întuneric.

„S-a înşelat", mi-am zis. „I-o fi trecut între timp. N-am de ce să-i trezesc acum pe toţi." Şi-am aţipit la loc. Somnul mi-a fost stricat a doua oară, de data asta de sunetul ascuţit al clopoţelului — singurul din casă, pus special pentru Linton. Stăpânul m-a strigat imediat să afle ce se petrecea şi să le spun că nu vrea să mai audă zgomotul şi-a doua oară. I-am transmis mesajul lui Catherine. A blestemat încet şi peste câteva minute a ieşit cu o lumânare aprinsă, şi a apucat-o spre camera lor. L-am urmat. Doamna Heathcliff şedea pe marginea patului, cu mâinile împreunate pe genunchi. Socru-său a înaintat, a ridicat lumânarea în dreptul feţei lui Linton, s-a uitat la el, l-a atins, după care s-a întors spre ea.

— Şi-acum, Catherine, cum te simţi acum? a întrebat-o.

Fata rămase mută.

— Cum te simţi, Catherine? a repetat el.

— El e-n siguranţă, iar eu sunt liberă, răspunse ea. Ar trebui să-mi fie bine, dar, a continuat cu o amărăciune ce nu putea fi ascunsă, m-ai lăsat atâta amar de vreme să mă lupt de una singură împotriva morţii, încât nu mai simt şi nu mai văd decât moarte. Mă simt aproape moartă!

Şi-aşa şi arăta, pe legea mea! I-am dat puţin vin. Între timp, Hareton şi Joseph, treziţi, la rândul lor, de clopoţel şi de zgomotul paşilor, ne ascultaseră vorbele de pe coridor, după care au intrat şi ei în cameră. Joseph mi s-a părut bucuros de dispariţia flăcăului; Hareton părea puţin mai trist, deşi mai mult se uita la Catherine decât se gândea la Linton. Stăpânul l-a trimis imediat înapoi la culcare, căci n-aveam nevoie de ajutorul lui. După asta i-a poruncit lui Joseph să ducă trupul lui Linton la el în cameră, mie mi-a spus să mă întorc în odaia mea, iar doamna Heathcliff a rămas singură.

A doua zi dimineaţa m-a trimis să-i spun că trebuie să coboare la micul dejun; ea se dezbrăcase între timp şi părea că vrea să se culce. Mi-a zis că-i este rău, ceea ce nu m-a mirat deloc. L-am informat pe domnul Heathcliff, iar el mi-a răspuns:

— Bine, las-o în pace până după înmormântare; şi du-te din când în când şi du-i tot ce are nevoie, iar de îndată ce pare că se simte mai bine să vii să-mi spui.

Cathy a rămas în camera ei două săptămâni, după spusele lui Zillah, care se ducea la ea de două ori pe zi, şi care s-ar fi arătat mai prietenoasă, dar toate încercările ei de a-şi dovedi bunătatea au fost imediat respinse cu mândrie.

Heathcliff a urcat şi el o singură dată, ca să-i arate testamentul lui Linton. Băiatul îi lăsase tatălui său tot ce avusese el vreodată şi tot ce fusese proprietate mobiliară a ei. Bietul amărât fusese ameninţat sau convins să facă asta în săptămâna când ea fusese plecată de acolo, când a murit unchiul lui. Fiind însă minor, de pământuri nu se putuse atinge. Cu toate astea, domnul Heathcliff le-a cerut şi le-a primit ca drepturi ale soţiei lui Linton, şi deci şi ale lui — bănuiesc că în mod legal; oricum, lipsită de bani şi de prieteni, Catherine nu şi le putea lua înapoi.

— Altminteri, nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de uşa ei, în afară de mine… şi nimeni n-a mai întrebat de ea, a continuat Zillah. A coborât pentru prima oară într-o după-amiază de duminică. Strigase ceva mai devreme, când urcasem să-i duc prânzul, că nu mai suportă frigul din casă. Am anunţat-o că stăpânul avea să plece la Thrushcross Grange, şi că nici Earnshaw, nici eu n-o opream să coboare; aşa c-a aşteptat să audă calul lui Heathcliff depărtându-se, după care şi-a făcut apariţia, toată în negru, cu buclele aurii pieptănate pe după urechi, sobră ca un quaker.

Duminica, de obicei, merg împreună cu Joseph la capelă. (Biserica din cimitir nu mai are pastor, şi-aşa îi zice lumea, capelă, locului ăla al metodiştilor ori baptiştilor din Gimmerton, nu ştiu niciodată prea bine, explică doamna Dean.)

Joseph deja plecase, continuă Zillah, dar eu găsisem de cuviinţă să rămân acasă. Celor tineri le prinde bine să fie supravegheaţi de cineva mai în vârstă, iar Hareton, chiar dacă-i timid, nu ştie să se poarte cum se cuvine. L-am anunţat că era posibil ca verişoara lui să vrea să stea cu noi şi, cum ea respecta întotdeauna sabatul, să facă bine să-şi lase puştile şi alte unelte deoparte cât timp Catherine avea să fie acolo. S-a îmbujorat la aflarea veştii şi şi-a privit mâinile şi hainele. Urmele de ulei şi de praf de puşcă au dispărut ca prin minune. Mi-am dat seama că voia să-i ţină de urât doamnei şi-am înţeles că încerca să arate prezentabil. M-a pufnit râsul, deşi, între noi fie vorba, când e stăpânul acasă nu-ndrăznesc s-o fac, şi m-am oferit să-l ajut dacă vrea şi-am

făcut haz de aerul lui încurcat. S-a îmbăţoşat şi-a început să înjure.

Ei, doamnă Dean, a continuat Zillah văzând că nu eram prea încântată de cele auzite, ai crede poate că tânăra dumitale doamnă-i prea bună pentru domnul Hareton, şi, cine ştie, s-ar putea să ai dreptate, dar trebuie să recunosc că tare mi-ar mai plăcea să-i mai retez niţel din fumuri. Şi-apoi, oare cu ce-o ajută acum toată învăţătura şi purtările elegante? E la fel de amărâtă şi fără bani, ca mine şi ca dumneata — poate chiar mai rău, că-s convinsă că dumneata pui ceva deoparte, şi eu la fel, cât pot.

Hareton a lăsat-o, în cele din urmă, pe Zillah să-l ajute, iar aceasta l-a lăudat şi l-a binedispus, astfel că la sosirea lui Catherine aproape că uitase de tot jignirile şi insultele ei de până atunci şi a încercat să se arate prietenos.

— Doamna a intrat, îşi urmă femeia povestirea, rece ca un bloc de gheaţă şi cu nasul pe sus ca o prinţesă. M-am ridicat şi i-am oferit fotoliul în care şezusem până atunci, dar nu, s-a strâmbat la politeţea mele. Earnshaw s-a ridicat şi el şi i-a spus să vină să se aşeze pe bancă, mai aproape de foc, căci bănuia că-i moartă de frig.

— Sunt *moartă de frig* de mai bine de-o lună, i-a răspuns Catherine, apăsând asupra cuvintelor cu toată ironia de care era în stare.

După asta şi-a tras un scaun şi l-a aşezat undeva mai departe de noi doi. A rămas nemişcată până când s-a mai încălzit, şi-apoi s-a uitat de jur-împrejur şi-a zărit nişte cărţi în dulap; s-a ridicat imediat şi s-a înălţat pe vârfuri să le ia, însă erau mult prea sus. După ce-a privit-o un timp străduindu-se, văru-său şi-a făcut curaj s-o ajute: ea şi-a ţinut fusta întinsă, iar el i-a umplut poala cu cărţile care i-au venit la îndemână.

Era un mare pas înainte pentru flăcău, să ştii, chiar dacă ea nu i-a mulţumit; dar el s-a simţit fericit că i-a fost acceptat ajutorul, aşa că a îndrăznit să stea în spatele ei în vreme ce ea le cerceta, ba chiar s-a aplecat de câteva ori şi i-a arătat cu degetul ce-i plăcea lui mai mult în unele imagini din cărţi. Şi nici nu s-a lăsat descurajat de modul neobrăzat în care doamna îi smulgea pagina de sub degete; se mulţumea să se tragă puţin în spate şi să se uite la ea în locul cărţii.

Catherine a continuat să citească, sau, mai bine zis, să caute ceva de citit, iar atenţia lui a trecut, încetul cu încetul, de la cărţi la buclele ei dese şi mătăsoase — nu-i putea vedea chipul, şi nici ea nu-l vedea pe-al lui. Fără să-şi dea prea bine seama ce face, ca un copil atras de pâlpâirea unei lumânări, Hareton a trecut de la privit la atins; şi-a ridicat mâna şi-a mângâiat o buclă, uşor, ca şi cum ar fi fost o pasăre. Ai fi zis că i-a înfipt un cuţit în gât, aşa şi-a ieşit Catherine din minţi.

— Pleacă de lângă mine în clipa asta! Cum îndrăzneşti să mă atingi? De ce stai acolo? a ţipat ea dezgustată. Nu pot să te sufăr! Dacă mai vii lângă mine, am să mă duc sus!

Domnul Hareton s-a tras înapoi jignit şi, cu un aer tâmp, s-a aşezat pe bancă, tăcut, în vreme ce ea a continuat să răsfoiască volumele încă vreo jumătate de oră; în cele din urmă Earnshaw veni până la mine şi îmi şopti:

— O rogi tu, Zillah, să ne citească? Îs sătul de stat degeaba, tare mi-ar plăcea — mi-ar plăcea s-o aud. Nu-i zice c-am zis io, întreabă tu de la tine.

— Domnul Hareton ar dori să ne citeşti, doamnă, am zis eu imediat. Ar fi foarte mulţumit — şi foarte recunoscător.

Catherine s-a încruntat, ne-a privit şi-a răspuns:

— Domnul Hareton şi voi toţi aţi face bine să pricepeţi că n-am nevoie de nici o dovadă de bunătate pe care-aveţi ipocrizia să pretindeţi că mi-o oferiţi. Mi-e silă de toţi, n-am nimic de discutat cu nici unul dintre voi! Atunci când mi-aş fi dat şi viaţa să-mi spuneţi o vorbă bună, sau măcar să vă văd feţele, aţi stat cu toţii deoparte. Dar n-am de gând să mă plâng! Am fost obligată de frig să cobor din camera mea, nu ca să vă distrez, şi nici ca să mă bucur de societatea voastră.

— Da' ce-aş fi putut io face? începu Earnshaw. De ce-s tocma' io vinovat?

— Ah, da, tu eşti excepţia, îi răspunse doamna Heathcliff, ţie nu ţi-am simţit niciodată lipsa.

— Da' io m-am oferit, şi nu o dată, şi-am întrebat, spuse el, stârnit de obrăznicia ei, l-am rugat pe domnu' Heathcliff să mă lase să veghez în locu' dumitale.

— Taci acum! s-a răstit doamna. Ies, să ştii, mă duc unde-oi vedea cu ochii, decât să-ţi mai aud vocea asta nesuferită în urechi!

Hareton mormăi că, dinspre partea lui, putea să se ducă la dracu', după care şi-a luat puşca şi a revenit la ocupaţiile lui de duminică, adăugă Zillah.

Apoi a început să-şi dea frâu liber gurii, iar ea a găsit de cuviinţă să se retragă în singurătatea odăii ei; dar, cum venise vremea geroasă, s-a văzut nevoită să-şi calce pe mândrie şi să ni se alăture din ce în ce mai des lângă foc. De-atunci, însă, am avut grijă să nu-şi mai bată joc de bunătatea mea, şi-am fost la fel de înţepată ca şi ea — şi nu-i nimeni printre noi care s-o iubească sau s-o placă — nici nu merită asta, căci de îndată ce-i spune cineva vreun cuvânt, se trage-napoi cu scârbă, fără nici un pic de respect pentru vreunul din noi! Se ia chiar şi de stăpân, şi-l înfruntă şi-l face să o lovească, dar cu cât o bate mai tare, cu atât se face mai veninoasă.

La început, când am auzit povestea lui Zillah, mi-a trecut prin cap să plec de la Grange, să-mi găsesc o căsuţă şi s-o iau pe Catherine de acolo, să vină să locuiască împreună cu mine; dar domnul Heathcliff avea să accepte asta tot atunci când avea să-l lase şi pe Hareton să

trăiască singur, adică niciodată. Şi nu văd, în acest moment, nici o soluţie, doar dacă ea s-ar mărita din nou, şi-asta chiar că nu mai pot aranja eu.

Astfel şi-a încheiat doamna Dean povestea. În ciuda previziunilor medicului, îmi recapăt cu rapiditate puterile, şi chiar dacă nu-i decât a doua săptămână din ianuarie, vreau ca în câteva zile să urc pe cal şi să mă duc la Wuthering Heights, să-l anunţ pe proprietar că o să-mi petrec următoarele şase luni la Londra şi că, dacă doreşte, poate să-şi caute un alt chiriaş care să-mi ia locul după luna octombrie, căci nu am de gând să mai petrec o iarnă pe-aici.

CAPITOLUL XVII

Ieri a fost o zi calmă, însorită, dar rece. Am mers la Heights, aşa cum îmi propusesem, iar menajera mea m-a rugat să-i duc un bileţel tinerei doamne, ceea ce n-am putut refuza, de vreme ce femeia nu vedea nimic ciudat în această cerere.

Uşa de la intrare era larg deschisă, dar poarta era prinsă cu lanţul, la fel ca ultima dată când fusesem acolo. Am bătut în poartă şi l-am strigat pe Earnshaw, care era printre straturile din grădină; a venit, a dat jos lanţul şi astfel am putut intra. Flăcăul este deosebit de chipeş, dar cât poate fi un băiat de la ţară. De data asta l-am privit cu mai multă atenţie; se pare că face tot posibilul să nu-şi pună în valoare calităţile.

L-am întrebat dacă domnul Heathcliff era acasă şi mi-a spus că nu, dar că avea să sosească la prânz. Era abia ora unsprezece şi l-am anunţat că vreau să intru şi să-l aştept, la care şi-a pus repede jos uneltele şi m-a însoţit, ca un câine de pază şi nu ca un înlocuitor al gazdei.

Am intrat împreună în casă; Catherine era şi ea acolo şi-şi făcea de lucru, pregătind nişte legume pentru prânz; părea şi mai ursuză şi mai tristă decât atunci când o văzusem prima oară. De-abia şi-a ridicat ochii să-mi arunce o privire, după care şi-a continuat netulburată treaba, cu acelaşi dispreţ pentru orice regulă de politeţe ca şi mai înainte, fără să-mi răspundă în vreun fel la înclinare sau la bineţe.

„Nu pare-a fi aşa de prietenoasă", mi-am spus eu, „pe cât vrea doamna Dean să mă convingă. E drept, e o adevărată frumuseţe, dar nu-i nici pe departe un înger."

Earnshaw i-a spus încruntat să-şi ducă lucrurile în bucătărie.

— N-ai decât să le duci tu, i-a răspuns şi, terminându-şi treaba, le-a împins deoparte, după care s-a retras pe-un scăunel de lângă fereastră, unde a-nceput să cresteze cojile de napi din poală, închipuind păsări şi-alte animale.

M-am apropiat de ea sub pretextul că vreau să admir grădina şi, aşa cum avusesem de gând să fac, i-am aruncat pe genunchi, fără să observe Hareton, bileţelul de la doamna Dean. Numai că ea a întrebat tare:

— Ce-i cu asta? şi l-a azvârlit deoparte.

— O scrisoare de la o veche cunoştinţă de-a dumneavoastră, menajera de la Grange, i-am răspuns, enervat că-mi dăduse în vileag fapta cea bună şi temându-mă să nu care cumva să se creadă că ar fi vorba de o epistolă de-a mea.

Auzindu-mi vorbele, se grăbi să o ia de jos, dar Hareton fu mai iute,

o luă, o puse în jiletcă şi spuse că mai întâi ar trebui s-o vadă domnul Heathcliff.

În tăcere, Catherine şi-a întors faţa, a luat o batistă din buzunar şi a dus-o la ochi; iar vărul ei, văzând-o, s-a străduit să-şi înăbuşe simţămintele, după care a scos scrisoarea şi-a aruncat-o pe podea, lângă ea, cu un gest grosolan.

Catherine a luat-o repede şi-a citit-o nerăbdătoare, după care mi-a pus câteva întrebări despre locuitorii — oameni şi animale deopotrivă — ai fostei ei case, apoi, privind înspre dealuri, a murmurat ca pentru sine:

— Cât mi-ar plăcea să călăresc pe Minny până acolo, să urc pe toate dealurile… Ah, am obosit — m-am *săturat*, Hareton!

Şi-a rezemat frumosul cap de pervaz, pe jumătate oftând şi pe jumătate căscând, şi s-a cufundat într-o tristeţe meditativă, fără să ştie şi fără să-i pese dacă o vedeam.

— Doamnă Heathcliff, am spus, după ce tăcusem un timp, dumneavoastră nu ştiţi că ne cunoaştem bine. Vă sunt un prieten atât de apropiat, încât mi se pare ciudat că nu veniţi să vorbim. Menajera mea nu încetează să vă descrie şi să vă laude; şi va fi grozav de dezamăgită dacă n-am să mă întorc cu veşti de la sau despre dumneavoastră, în afara faptului că i-aţi citit scrisoarea şi n-aţi spus nimic.

Păru uimită de vorbele mele şi mă întrebă:

— Ellen vă place?

— Da, foarte mult, am răspuns fără ezitare.

— Vreau să-i spuneţi, a continuat ea, că i-aş răspunde bucuroasă la scrisoare, însă nu am cu ce scrie, n-am nici măcar o carte din care să rup o pagină.

— Nici o carte! am exclamat eu şocat. Şi cum izbutiţi să trăiţi aici fără ele? — dacă-mi permiteţi să vă întreb — căci deşi la Grange există o bibliotecă imensă, tot mă plictisesc uneori — dacă mi-ar lua cineva cărţile, aş fi de-a dreptul disperat!

— Şi eu citeam tot timpul când aveam cărţi, spuse Catherine, dar domnul Heathcliff nu citeşte niciodată, aşa că i-a intrat în cap să mi le distrugă, una câte una. N-am mai văzut vreo carte de câteva săptămâni bune… O singură dată, l-am enervat pe Joseph scotocind prin colecţia lui de cărţi de rugăciuni; iar altă dată, Hareton, am dat de ascunzătoarea în care-ţi ţii cărţile de latină şi greacă, şi câteva poveşti şi poezii. Toate mi-au fost cândva prietene — le-am adus aici şi tu le-ai adunat, ca o gaiţă care adună linguri de argint, numai de dragul de a fura ceva! Ţie oricum nu-ţi folosesc la nimic — sau poate, cine ştie, le-ai ascuns tocmai fiindcă tu nu te poţi bucura de ele, şi-atunci n-ar trebui s-o facă nimeni altcineva. E posibil ca tocmai invidia asta a *ta* să-l fi făcut pe domnul Heathcliff să-mi ia comoara,

nu? Oricum, nu contează, cea mai mare parte a lor îmi sunt scrise în minte şi tipărite în suflet, şi pe-acelea n-ai cum să mi le iei!

Earnshaw deveni stacojiu la faţă când o auzi pe verişoară-sa că dă în vileag secretul colecţiei lui literare şi porni să nege cu vehemenţă acuzaţiile.

— Domnul Hareton nu doreşte decât să-şi poată îmbogăţi cunoştinţele, am spus eu, sărindu-i în ajutor. Nu vă *invidiază* educaţia, ci doreşte să *vă ajungă din urmă*. În câţiva ani va putea fi un adevărat învăţat!

— Da, şi vrea ca, între timp, *eu* s-ajung o proastă, răspunse Catherine. Îl aud uneori cum încearcă să descifreze cuvintele şi să citească cu voce tare, şi ce greşeli face! Cât aş vrea să te mai aud o dată repetând *Chevy Chase*[16] ca ieri — m-am distrat de minune! Te-am auzit… şi-am văzut cum căutai în dicţionar cuvintele mai grele, şi pe urmă blestemai că nu pricepeai ce înseamnă!

Tânărul considera că era nedrept ca ea să-şi bată de ignoranţa lui, iar apoi să râdă de încercările lui de a şi-o îndrepta. La fel simţeam şi eu, şi, amintindu-mi de povestea doamnei Dean referitoare la prima lui încercare de a limpezi întunericul în care fusese crescut, am spus:

— Dar, uitaţi, se pare, doamnă Heathcliff, că nimeni dintre noi nu s-a născut învăţat, şi cu toţii ne-am bâlbâit şi ne-am împiedicat de-acest prag, şi tot acolo ne-am găsi şi-n ziua de azi dacă dascălii noştri ar fi râs de noi în loc să ne întindă o mână de ajutor.

— Ah, răspunse tânăra, dar nu-mi doresc deloc să-l opresc să înveţe… numai că n-are nici un drept să pună mâna pe ce-i al meu şi să le facă pe toate să arate ridicol, cu greşelile şi pronunţia lui grosolană! Iubeam cărţile acelea — de poezie, de proză, nu contează — căci erau legate de anumite amintiri, şi-acum nu suport să le văd batjocorite şi profanate de gura lui! În afară de-asta, a ales să repete exact bucăţile mele preferate, cele pe care le iubesc cel mai mult — şi asta dinadins, doar din răutate!

Hareton a tăcut un minut, respirând greu; era cuprins de ruşine şi mânie şi încerca cu greu să se abţină.

M-am ridicat şi, politicos, am căutat să-i alung stânjeneala, aşa că m-am aşezat în prag şi-am admirat grădina.

Mi-a urmat exemplul şi-a ieşit din cameră, dar a revenit curând cu câteva cărţi în braţe pe care i le-a aruncat lui Catherine în poală şi-a strigat:

— Ia-le! Nu mai vreau să le mai aud, sau să le mai citesc, sau să mă mai gândesc vreodată la ele!

— Acum nu le mai vreau, răspunse ea. Când o să le văd o să mă gândesc la tine şi o să le urăsc!

Catherine deschise una dintre ele care, după cum arăta, fusese de multe ori frunzărită, şi citi un fragment silabisind ca un începător, cu

vocea tărăgănată, după care pufni în râs şi-o aruncă jos.

— Şi, ia ascultă aici! continuă ea să-l provoace, începând să recite în acelaşi fel un vers dintr-o veche baladă.

Dar demnitatea lui nu mai putea îndura alte torturi — am auzit, fără să dezaprob prea tare, cum i-a tras o palmă drept pedeapsă pentru limba ei ascuţită. Ticăloasa cea mică făcuse tot posibilul să rănească sentimentele, e drept, needucate, ale vărului ei, şi un argument fizic i se părea lui Hareton singurul mod de a readuce echilibrul şi de a se răzbuna.

Apoi flăcăul a adunat cărţile şi le-a azvârlit în foc. Am observat din purtarea lui cu câtă durere făcea acel sacrificiu —bănuiam că, pe când flăcările le mistuiau, retrăia plăcerea de a fi împărtăşit alături de ea tainele cititului, precum şi speranţa cu care aşteptase ca studiul să-i aducă alte recompense — şi astfel mi-am dat seama de adevăratul motiv pentru care se apucase în secret să studieze. Până să-şi întretaie drumul cu al lui Cathy, Hareton fusese pe deplin mulţumit cu munca la câmp şi cu bucuriile lui simple, animalice; ruşinea faţă de dispreţul ei şi speranţa că, într-o bună zi, se va bucura de laudele ei i-au dat aripi; dar iată că, în loc să-l ferească de cel dintâi şi să le obţină pe cele din urmă, străduinţele lui de a se ridica avuseseră exact efectul opus.

— Fireşte, asta-i tot ce poate obţine o brută ca tine de la nişte cărţi! urlă Catherine, sugându-şi buza lovită şi privind indignată vâlvătaia.

— Ai face *mai bine* să taci din gură! răspunse el furios.

Starea de agitaţie în care se afla îl împiedica să mai vorbească, astfel că veni repede spre uşă, de unde m-am dat deoparte să-i fac loc să iasă. Nici nu făcuse bine câţiva paşi în curte, că se întâlni cu domnul Heathcliff, care venea pe cărare, şi care-i puse o mână pe umăr şi-l întrebă:

— Ce-ai mai păţit de data asta, flăcăule?

— Ni'ica, ni'ica! răspunse Hareton şi se smuci, plecând să-şi înăbuşe furia şi tristeţea în singurătate.

Heathcliff privi lung în urma lui şi oftă.

— Tare ciudat ar fi să-mi zădărnicesc singur planul! mormăi el, fără să ştie că mă găseam chiar în spatele lui. Dar de fiecare dată când îl caut pe taică-său în trăsăturile lui, n-o văd decât pe *ea*! Cum dracu' seamănă aşa de bine cu ea? Uneori nici nu mai suport să-l văd.

Îşi plecă ochii în pământ şi intră gânditor în casă. Pe chipul lui apăruse o expresie neliniştită, pe care nu o remarcasem înainte, şi părea să se fi împutinat la trup. De cum l-a zărit pe fereastră, nora lui s-a refugiat în bucătărie, şi am rămas singuri.

— Mă bucur să văd că ai ieşit din casă, domnule Lockwood, mi-a spus, drept răspuns la salut, şi în parte dintr-un motiv egoist. Nu cred că ţi-aş putea înlocui prea uşor pierderea în acest ţinut pustiu. M-am

întrebat, nu de puţine ori, oare ce te-a adus prin părţile astea?

— O toană de moment, mă tem, domnule, i-am răspuns, şi tot o toană asemănătoare are să mă şi alunge de aici. Săptămâna viitoare plec la Londra şi-am venit să vă dau de ştire că nu doresc să închiriez conacul Thrushcross Grange mai mult de cele douăsprezece luni cât am convenit de la bun început. Nu cred că voi mai locui acolo.

— Ah, înţeleg, te-ai săturat să stai departe de lume, nu? rosti el. Dac-ai venit să încerci să scapi de plata unui loc unde nu mai vrei să stai, să ştii c-ai bătut drumul degeaba — întotdeauna am grijă să iau ce mi se cuvine!

— N-am venit să încerc nimic! am exclamat iritat. Dacă vreţi, pot să achit totul chiar acum, am propus eu şi mi-am scos portofelul din buzunar.

— Nu, nu, răspunse el rece, o să laşi destule lucruri în urmă să-ţi acopere datoriile, dacă vei avea de gând să nu mai revii… Nu mă grăbesc aşa de tare — ia loc şi mănâncă cu noi — un oaspete care nu-şi mai poate repeta vizita trebuie primit bine. Catherine, pune masa — unde eşti?

Catherine îşi făcu apariţia cu o tavă plină de furculiţe şi cuţite.

— Tu poţi să mănânci cu Joseph, a mormăit Heathcliff, şi stai în bucătărie până pleacă domnul Lockwood.

Tânăra îi ascultă ordinul — probabil că n-avea nici un chef să-l încalce. De când trăieşte printre neciopliţi şi mizantropi, nici nu cred că ştie să mai aprecieze şi oamenii de-un soi mai bun atunci când îi întâlneşte.

Am avut o cină posomorâtă, cu domnul Heathcliff sumbru şi taciturn, într-o parte a mesei, şi cu Hareton, cu desăvârşire mut, în cealaltă, după care mi-am luat rămas-bun. Aş fi preferat să ies prin spate, ca s-o mai pot zări o clipă pe Catherine şi să-l necăjesc pe bătrânul Joseph, însă Hareton primise ordine precise să-mi aducă imediat calul, iar gazda mea m-a însoţit până la uşă, astfel că nu mi-am putut îndeplini dorinţa.

„Cât de groaznică e viaţa în casa asta!" am cugetat pe drumul înapoi spre conac. "Ar fi fost mai romantic ca-n basme pentru doamna Linton Heathcliff dacă între noi s-ar fi născut o poveste de dragoste, aşa cum visa buna ei doică, şi am fi plecat împreună în atmosfera plină de freamăt a oraşului!"

16 Baladă, cunoscută în mai multe versiuni, care vorbeşte despre sângeroasa bătălie de la Otterburn, în Munţii Cheviot, la graniţa cu Scoţia, care a avut loc în 1388 între englezi şi scoţieni.

CAPITOLUL XVIII

1802. În septembrie am fost invitat de un prieten la o vânătoare pe moşia sa, în ţinutul mlăştinos din nord, şi, în drum spre casa lui, am ajuns la numai cincisprezece mile de Gimmerton. Eram la un han aflat pe marginea drumului şi grăjdarul tocmai îmi adăpa caii, când prin dreptul nostru a trecut o căruţă încărcată cu ovăz proaspăt secerat, şi-a zis:

— Îs din Gimmerton, deh! Şi-s mereu în urmă cu secerişu', cu trei săptămâni faţă de ăilalţi.

— Din Gimmerton? am repetat — perioada în care stătusem acolo aproape că mi se şterse din minte între timp. Ah! Ştiu! Cât de departe e de aici?

— Vreo paişpe mile peste dealuri, da'-i tare prost drumu'! răspunse grăjdarul.

Am simţit un impuls să vizitez Thrushcross Grange. Era abia amiază, aşa că m-am gândit c-aş putea să petrec noaptea în casa mea, în loc să dorm la un han. În plus, puteam pierde o zi să-mi rezolv treburile cu proprietarul meu, şi astfel să scap de neplăcerea de a mai veni încă o dată acolo.

După ce m-am odihnit puţin, i-am cerut servitorului meu să-ntrebe care era drumul spre sat, şi apoi, după ce caii au tras din greu, am reuşit să ajungem după trei ore. L-am lăsat pe servitor şi-am coborât singur în vale. Biserica cenuşie arăta şi mai cenuşie, iar cimitirul pustiu părea şi mai pustiu ca înainte. Am văzut o oaie care păştea iarba de pe morminte. Era o vreme plăcută şi caldă, poate prea caldă pentru plimbare, dar asta nu m-a împiedicat să mă bucur de minunatul peisaj din jur; dacă l-aş fi văzut în august sunt convins că aş fi fost tentat să mai pierd o lună în singurătatea de-aici. Iarna, nimic nu e mai oribil, iar vara nimic mai încântător ca aceste poieni ascunse printre dealuri, cu ridicături semeţe acoperite de ierburi!

Am ajuns la Grange înainte de apusul soarelui şi-am ciocănit la uşă, dar, după cum aveam să deduc văzând şuviţa de fum albăstrui ce se ridica din coşul bucătăriei, oamenii se retrăseseră în partea din spate a casei şi nu mă puteau auzi. Am intrat călare în curte. Pe prispă împletea o copilă de vreo nouă-zece ani, iar o bătrână stătea rezemată de scara de urcat pe cal şi trăgea gânditoare dintr-o pipă.

— Doamna Dean e înăuntru? am întrebat-o pe cucoană.

— Stăpâna Dean? No! răspunse ea. Nu mai locuiaşte-aci, îi dusă sus la Heights.

— Dumneata te ocupi de casă, atunci? am continuat.

— Mda, io ţin casa, mi-a răspuns.

— Prea bine, eu sunt domnul Lockwood, stăpânul. Există vreo cameră în care să pot rămâne peste noapte? Aş vrea să dorm aici.

— Stăpânu'! strigă ea uluită. Păi, cinea să ştiea c-oţi veni? Treb'ia să trimiteţ' vorbă! Nu-i nici o camer' uscat' sau aranjeat', nici una!

Azvârli pipa şi dădu buzna înăuntru, urmată de fată, apoi de mine; mi-am dat imediat seama că avea dreptate şi mai ales că aproape o scosesem din minţi venind neanunţat. Am rugat-o să se liniştească — aveam să ies la o plimbare şi între timp ea putea să-mi pregătească un colţişor în salon ca să cinez şi-un dormitor în care să mă culc. N-aveam nevoie de măturat şi şters praful, numai de-un foc zdravăn şi de cearşafuri uscate. Femeia părea dornică să-şi dea silinţa, deşi cât timp am mai rămas acolo a băgat în foc peria de curăţat grătarul în locul vătraiului şi-a mai încurcat alte câteva obiecte; dar m-am retras, convins că-mi poate pregăti un culcuş până voi reveni din plimbare.

Wuthering Heights era locul unde voiam să merg. După ce am ieşit din curte, un gând neaşteptat m-a întors şi am întrebat-o pe femeie:

— Toate bune la Wuthering Heights?

— Da, din câtea ştiu io! mi-a spus şi-a fugit c-un făraş plin de tăciuni.

Mi-ar fi plăcut s-o întreb de ce plecase doamna Dean de la Grange, dar mi-era imposibil s-o mai reţin în criza de timp în care se găsea, astfel că am ieşit şi-am pornit agale, împins din spate de ultimele raze ale soarelui şi întâmpinat dinainte de frumuseţea blândă a lunii care răsărea. Un astru apunea, iar celălalt îşi anunţa strălucirea pe când ieşeam din parc şi o luam pe drumul plin de pietre care pornea de la răspântie spre locuinţa domnului Heathcliff. Înainte s-ajung acolo, din ziua care se scursese nu mai rămăsese decât o lumină roşiatică spre apus, dar puteam desluşi fiecare pietricică de pe potecă şi fiecare fir de iarbă în lumina acelei luni atât de frumoase.

N-am fost nevoit nici să sar peste poartă, nici să bat în ea — căci s-a deschis de cum am atins-o. „Ce schimbare în bine!" mi-am spus. Şi-am mai observat una: mi-a ajuns curând la nas o adiere de copăcei şi flori căţărătoare, purtată de adierea vântului dinspre livadă. Uşile şi ferestrele erau larg deschise; dar, aşa cum se obişnuieşte adeseori într-o zonă minieră, în cămin ardea deja un foc zdravăn care bucura ochiul, făcând mai suportabil excesul de căldură. Şi totuşi casa e atât de mare, încât locuitorii ei au destul spaţiu unde se pot retrage departe de foc; aşa că cei care se aflau la acea oră înăuntru se aşezaseră nu departe de o fereastră. I-am văzut şi i-am auzit vorbind înainte de a intra, şi-am rămas să trag cu urechea, mânat de o curiozitate şi de-o invidie ce creşteau pe măsură ce zăboveam acolo.

— Con-*trar*! se auzi o voce dulce ca un clinchet de clopoţel. E-a treia oară, tolomacule! Vezi că nu-ţi mai spun încă o dată. Fii atent, sau te trag de păr!

— Bine, contrar, răspunse o alta, cu o tonalitate mai joasă, dar la fel de plăcută. Şi-acum, hai, sărută-mă fiindcă m-am descurcat aşa de bine.

— Nu, mai întâi citeşte-l singur, fără nici o greşeală.

Bărbatul începu să citească — îl vedeam bine, era un tânăr îmbrăcat decent, care stătea aşezat în faţa unei mese, cu o carte dinainte. Chipul său frumos strălucea de încântare, iar ochii îi zburau neîncetat de la pagină la mâna albă, delicată, de pe umărul lui, care-i amintea de lecţii cu câte-o palmă dată-n joacă pe obraz ori de câte ori observa că nu e atent.

Posesoarea mâinii era în spatele lui, în picioare; din când în când se apleca să-l corecteze, şi buclele-i aurii strălucitoare se împleteau cu şuviţele lui mai întunecate; iar chipul… ei bine, era norocos că nu-i vedea faţa, căci n-ar mai fi fost aşa de liniştit… Eu însă puteam s-o văd, şi mi-am muşcat buzele de necaz, gândindu-mă că mi-am irosit şansa pe care aş fi putut s-o am cândva, de a face ceva mai mult decât doar să-i admir marea frumuseţe.

Lecţia a fost dusă la bun sfârşit, nu fără greşeli, dar elevul îşi ceru răsplata şi obţinu cel puţin cinci sărutări pe care le înapoie totuşi, generos. Apoi s-au apropiat de uşă şi-am înţeles din conversaţia lor că se pregăteau să iasă la o plimbare pe dealuri. Mi-am dat seama că dacă m-aş fi arătat atunci, Hareton Earnshaw m-ar fi condamnat în sufletul lui, dacă nu chiar cu cuvinte, să ard în cele mai teribile focuri ale iadului, aşa că m-am furişat din calea lor şi-am căutat refugiu în bucătărie.

Şi acolo am putut intra la fel de uşor, iar în uşă am dat chiar de vechea mea prietenă Nelly Dean, care cosea şi cânta un cântec, întrerupt adeseori de zeflemele şi cuvinte aspre de dispreţ venite dinăuntru.

— Mai bine-aş auzea înjurătur' de dimineaţ' pân' seara decât să te-auz pe tinea! zise cel din bucătărie drept răspuns la vorbele neauzite ale lui Nelly. Maaare păcat, că nu puteam deschid' cartea sfânt' şi că s-aduc glorii lu' Satan şi c-a intrat toată răutatea-n lumea aista! Aşea-i, gata, d-acu' îi alta, şi-amărâtu' acela-i pierdut. Bietu' băiat! a mai adăugat el cu un geamăt, îi fermecat, mi-s sigur d-asta! Doamne, judecă-i, Doamne, că nu mai îi dreptat' printre oamini!

— Nu, şi-ar trebui să stăm între vreascuri arzânde, îmi închipui, răspunse femeia. Mai taci din gură, moşule, şi citeşte-ţi *Biblia* ca un adevărat creştin, şi nu mă mai asculta pe mine. Cântecu-ăsta se numeşte „La nunta zânei Annie" şi-i tare frumos, bine-ar mai merge c-un dans.

Doamna Dean tocmai voia s-o ia de la capăt, când m-am apropiat şi, recunoscându-mă pe dată, a sărit în picioare, strigând:

— Vai, să vă binecuvânteze Dumnezeu, domnule Lockwood! Cum de

v-aţi mai întors prin părţile astea? Totu-i închis la Thrushcross Grange. Trebuia să ne trimiteţi vorbă că sosiţi.

— Am aranjat deja să stau acolo cât timp am să rămân prin locurile astea, i-am răspuns. Mâine plec. Dar cum de-ai ajuns aici, doamnă Dean? Povesteşte-mi.

— La scurt timp după ce v-aţi dus la Londra, Zillah a plecat şi ea, iar domnul Heathcliff m-a chemat să stau aici până vă întoarceţi dumneavoastră. Dar, haideţi, intraţi! Aţi venit tot drumul de la Gimmerton pe jos în seara asta?

— De la Grange, i-am zis, şi, cât timp mi se pregăteşte o cameră acolo, mi-am zis să trec să-mi închei afacerile cu stăpânul dumitale, căci altă şansă nu cred să se mai ivească vreodată.

— Ce afaceri, domnule? întrebă Nelly şi mă pofti în casă. Acum e plecat pe-afară şi nu cred să vină aşa curând.

— În legătură cu chiria, i-am răspuns.

— Ah, atunci cu doamna Heathcliff aveţi de vorbit, spuse ea, sau, mai bine, cu mine. Ea nu s-a deprins încă să-şi vadă singură de avere, aşa că o fac eu în locul ei, că altcineva nu mai e.

Am privit-o surprins.

— Ah, văd că n-aţi auzit de moartea lui Heathcliff! continuă femeia.

— Heathcliff a murit? am exclamat uluit. De cât timp?

— De trei luni — dar, haideţi, domnul meu, staţi jos, daţi-mi mie pălăria, şi-am să vă povestesc toate cele. Ia staţi, n-aţi mâncat nimic toată ziua, nu-i aşa?

— Nu vreau nimic, mulţumesc, am cerut să-mi pregătească cina acasă. Dar ia şi dumneata loc. N-am crezut niciodată c-ar putea să moară! Cum s-a întâmplat? Spuneai că nu-i aştepţi să se întoarcă prea curând — e vorba de cei doi tineri, nu?

— Chiar aşa, în fiecare seară îi cert că umblă până noaptea târziu, dar nu le pasă de mine. Haideţi măcar să beţi un pahar din berea noastră — o să vă facă bine, arătaţi cam obosit.

S-a grăbit să mi-o aducă înainte să am timp s-o refuz, şi l-am auzit pe Joseph care-o întreba „de nu-i mai marea ruşinea să aibe drăguţi la vârsta ei? Şi să le mai şi deie din pivniţa lu' stăpânu'? Lui iera ruşin' să steie să priveasc'!"

N-a stat la discuţii inutile, ci s-a întors într-un minut, cu o halbă de argint plină ochi, al cărei conţinut l-am lăudat aşa cum se cuvenea. După care mi-a spus urmarea poveştii lui Heathcliff. A avut un sfârşit cam „ciudat", după cum spunea ea.

Am fost chemată la Wuthering Heights la două săptămâni după plecarea dumneavoastră, începu ea, şi am acceptat bucuroasă, de dragul lui Catherine.

Dar revederea ei m-a întristat şi m-a şocat deopotrivă, atât de mult se schimbase de când n-o mai văzusem. Domnul Heathcliff nu mi-a

explicat de ce se răzgândise şi acceptase să revin aici; n-a spus decât că avea nevoie de mine, şi că era sătul s-o vadă pe Catherine; trebuia să fac din salonul cel mic camera mea şi s-o iau să stea cu mine. Îi era suficient că trebuia s-o vadă o dată sau de două ori pe zi.

Stăpâna a părut încântată de acest aranjament şi, treptat, am izbutit să-i aduc pe furiş o mulţime de cărţi şi alte lucruri care o distrau pe vremuri la Grange, şi-am sperat că ne vom înţelege şi o să ne simţim bine.

Iluzia n-a durat mult. Deşi la început era mulţumită, Catherine a devenit repede iritată şi neliniştită. În primul rând, i se interzisese să iasă din grădină şi era foarte tristă că trebuia să rămână în acele limite, mai ales că sosea primăvara. Apoi, cum eu trebuia să mă ocup de treburile casei, mă vedeam nevoită s-o părăsesc adeseori, iar ea ajunse să prefere să se certe cu Joseph în bucătărie decât să stea singură. Mie nu-mi păsa de hachiţele ei, dar şi Hareton se vedea nevoit să se refugieze în bucătărie ori de câte ori stăpânul voia să fie singur în salon. La început, Catherine pleca atunci când intra el, sau venea tăcută să mă ajute la ceea ce făceam, evitând să i se adreseze în vreun fel; după un timp, chiar dacă el era mereu posomorât şi mut, stăpâna şi-a schimbat purtarea, şi nu-l mai lăsa în pace: îi vorbea, îi comenta prostiile sau lenea şi se-ntreba cum de suporta el viaţa pe care o ducea, cum de putea să stea o seară întreagă uitându-se la foc şi moţăind, de pildă?

— Zici că-i un căţel, nu, Ellen, a zis ea odată, sau un cal de căruţă. Îşi face treaba, îşi mănâncă mâncarea, doarme, şi-atâta tot! Ce minte îngustă trebuie să aibă! Tu visezi vreodată, Hareton? Şi dacă da, ce anume? Dar, stai, cum să vorbeşti tu cu mine?!

L-a privit, dar tânărul a refuzat să deschidă gura sau să se uite la ea.

— Cine ştie ce-o face acum, o visa, a continuat fata. Ridică din umeri aşa cum face Juno. Întreabă-l tu, Ellen, poate cu tine vorbeşte.

— Domnul Hareton o să-l roage pe stăpân să te trimită sus dacă nu te potoleşti! am sfătuit-o.

El nu numai că ridicase din umeri, dar îşi încleştase şi pumnul, de parcă ar fi fost ispitit să-l folosească.

— Ştiu de ce nu vorbeşte Hareton când sunt eu în bucătărie, a zis ea altă dată. Se teme c-am să râd de el. Ellen, tu ce crezi? Cândva începuse să înveţe singur să citească, dar, fiindcă am râs de el, şi-a ars cărţile şi-a renunţat — nu-i aşa c-a făcut o mare prostie?

— Dar oare n-ai fost dumneata cam rea? am întrebat-o. Ia spune-mi.

— Poate că da, a încuviinţat ea, dar nu m-am aşteptat să fie aşa de prost. Uite, Hareton, dacă ţi-aş da acum o carte, ai primi-o? Am să-ncerc.

Aşeză volumul pe care-l răsfoise până atunci în mâna băiatului; el îl aruncă şi mormăi că dacă n-avea de gând să termine o să-i rupă gâtul.

— Ei bine, atunci am s-o las aici, a spus ea, în sertarul de la masă, şi-am să mă duc să mă culc.

După care mi-a şoptit să fiu atentă dacă se atinge de ea, şi-apoi a plecat. Tânărul însă nu s-a apropiat de carte, după cum am informat-o a doua zi dimineaţă, spre marea ei dezamăgire. Observasem între timp că-i părea rău pentru supărarea şi indolenţa lui Hareton, şi că avea mustrări de conştiinţă pentru că îl făcuse să renunţe la învăţătură.

Dar şi-a pus în joc toată ingeniozitatea ca să repare răul făcut: ori de câte ori călcam sau făceam alte treburi care nu puteau fi făcute în salon, Catherine venea la mine cu câte-o carte mai interesantă şi-mi citea cu glas tare din ea. Dacă se nimerea să fie şi Hareton pe acolo, se oprea de obicei la un pasaj mai interesant, după care lăsa cartea acolo, ca şi cum ar fi uitat de ea. A făcut asta de nenumărate ori, dar flăcăul era încăpăţânat ca un catâr şi, în loc să muşte momeala ei, s-a apucat de fumat cu Joseph, de ajunseseră să stea ca nişte momâi, de-o parte şi de alta a focului, în zilele ploioase — bătrânul, din fericire, prea surd să mai înţeleagă prostiile ei răutăcioase, cum le spunea el, iar cel tânăr încercând din răsputeri să nu-i dea atenţie. În serile frumoase, tânărul pleca la vânătoare, iar Catherine căsca şi ofta încontinuu, mă obliga să-i povestesc câte-n lună şi-n stele, pentru ca atunci când începeam să vorbesc să alerge în curte sau în grădină, şi-n cele din urmă să plângă şi să spună că s-a săturat să trăiască şi că viaţa ei n-are nici un rost.

Domnul Heathcliff, care devenea din ce în ce mai singuratic, aproape că-l izgonise de tot pe Earnshaw din camera lui. Din cauza unui accident petrecut pe la începutul lui martie, flăcăul a fost nevoit să nu se mişte câteva zile din bucătărie. Îi explodase puşca pe când colinda de unul singur dealurile din jur, şi una dintre aşchii îi crestase braţul, iar până acasă pierduse deja destul sânge. Urmarea a fost că a trebuit să stea lângă foc, liniştit, până ce avea să-şi revină.

Lui Catherine îi convenea de minune să-l ştie acolo; a început să nu-şi mai suporte deloc camera, şi mă tot silea să-mi găsesc de lucru jos, ca să stea cu mine.

În lunea Paştelui, Joseph era plecat la târgul din Gimmerton cu nişte vite, iar după-amiaza eu eram ocupată în bucătărie cu nişte albituri; Earnshaw şedea la fel de ursuz ca de obicei în colţul vetrei, iar stăpâna s-a amuzat vreo oră făcând desene copilăreşti pe geamuri sau fredonând cântece, scoţând exclamaţii şi aruncând în permanenţă priviri iritate şi nerăbdătoare înspre vărul ei, care în tot acest timp fuma şi se uita neclintit la foc.

La un moment dat, când i-am spus să plece de la fereastră că-mi stă în lumină, Catherine s-a dus spre cămin. Nu i-am dat mare atenţie, dar am auzit-o spunând:

— Hareton, am descoperit că vreau — că m-aş bucura să-mi fii verişor, asta dacă n-ai mai fi aşa de supărat pe mine şi ursuz tot

timpul.

Hareton nu-i răspunse.

— Hareton, Hareton, Hareton, mă auzi? a continuat fata.

— Du-te d-aci! a mormăit el, ţâfnos.

— Lasă-mă să-ţi iau pipa, a rostit ea, şi a întins mâna cu băgare de seamă şi i-a scos pipa din gură.

Înainte să-ncerce el s-o ia înapoi, a rupt-o şi a aruncat-o în foc. El a înjurat-o şi şi-a luat alta.

— Stai, l-a oprit ea, mai întâi ascultă-mă, nu pot să vorbesc când norii ăia plutesc în faţa mea!

— N-ai vrea să te duci la dracu'? a poftit-o el, furios. Şi mai lasă-mă pe mine-n pace!

— Nu, a continuat Catherine, nu vreau. Nu ştiu cum să te fac să vorbeşti cu mine, dar văd că eşti hotărât să nu mă înţelegi. Când te fac prost, nu-nseamnă nimic, nu-nseamnă că te dispreţuiesc. Haide, Hareton, trebuie să mă bagi în seamă, tu eşti vărul meu şi eu voi fi la fel pentru tine.

— Ba nu vreau s-am ni'c d-a face cu tine, cu ifosele tale murdare şi şmecheriile tale afurisite şi batjocoritoare! Mai bine mă duc în iad, cu trup şi suflet, decât să mă mai uit la tine şi cu coada ochiului, răspunse el. Ieşi imediat afar' d-aci!

Catherine se încruntă şi-şi reluă locul la fereastră, muşcân-du-şi buza, şi începu să murmure o melodie veselă, încercând astfel să-şi stăpânească lacrimile.

— Domnule Hareton, ar trebui să fii prieten cu verişoara dumitale, am întrerupt eu tăcerea, dacă îi pare rău pentru răutăţile ei. Ţi-ar face tare bine, ai fi un alt om cu aşa o prietenă.

—Prietenă? a strigat el. Cum asta, când mă urăşte şi nu mă crede bun nici să-i curăţ pantofii? Noa, nici dacă m-ai face rege-n schimb, tot n-aş mai încerca să-i intru în voie vreodată, ca să-şi bată joc de mine!

— Nu eu te urăsc pe tine, tu mă urăşti pe mine! izbucni Catherine în hohote de plâns, nemaiputând să-şi ascundă supărarea. Mă urăşti la fel de mult ca domnul Heathcliff, şi chiar mai mult.

— Eşti o mincinoasă afurisită, începu Earnshaw, dacă-i aşa, de ce l-am înfuriat când ţi-am luat partea de-o sută de ori pân-acu'? Şi asta, când tu ai râs de mine şi m-ai călcat în picioare, şi — mai necăjeşte-mă tu, şi-o să mă duc la el şi-o să-i zic că m-ai dat afară din bucătărie!

— N-am ştiut că mi-ai ţinut partea, şopti ea ştergându-şi ochii, şi m-am purtat îngrozitor cu toată lumea, dar uite, acum îţi mulţumesc şi te rog să mă ierţi, ce altceva pot să mai fac?

Se întoarse lângă vatră, şi-i întinse mâna cu sinceritate. Hareton se întunecă la faţă şi se încruntă ca un nor de furtună; îşi ţinea pumnii încleştaţi şi privirea fixată în pământ. Catherine, din instinct, trebuie

să fi ghicit că era vorba de încăpăţânare, şi nicidecum de repulsie în purtarea lui ursuză, astfel că, după ce rămase o clipă nehotărâtă, se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz. Hoţomana a crezut că n-am băgat de seamă, căci s-a tras înapoi şi s-a întors imediat la fereastră, sfioasă peste măsură. Am dat din cap dojenitor, şi ea s-a îmbujorat şi mi-a şoptit:

— Ei, Ellen, ce-ai fi vrut să fac? Nu voia să dea mâna cu mine, nu voia să mă privească — trebuia să-i arăt cumva că-l plac şi că vreau să fim prieteni.

N-aş putea spune dacă sărutul l-a convins sau nu pe Hareton, fapt e că vreme de câteva minute şi-a ferit faţa, iar atunci când, în cele din urmă, şi-a ridicat-o, era încurcat şi nu ştia încotro să se uite.

Între timp, Catherine se ocupase de împachetarea unei cărţi frumoase într-o hârtie albă; şi, după ce-a legat-o cu o bucată de panglică şi a scris pe ea „Domnului Hareton Earnshaw", m-a rugat pe mine să-i fiu ambasadoare şi să duc darul celui căruia îi era destinat.

— Şi spune-i, te rog, că dacă-l primeşte, am să vin să-l învăţ s-o citească aşa cum trebuie, spuse ea, iar dacă-l refuză, am să urc la mine-n cameră şi n-am să-l mai necăjesc niciodată.

Am dus darul şi-am repetat mesajul întocmai, urmărită cu nelinişte de stăpâna mea. Hareton nu şi-a desfăcut degetele, aşa că i l-am lăsat pe genunchi. Dar nici nu l-a aruncat jos. M-am întors la treaba pe care o făceam; Catherine a stat cu capul rezemat pe braţele întinse pe masă până când a auzit zgomotul hârtiei desfăcute; după care s-a furişat de la masă şi s-a aşezat tăcută lângă băiat. Hareton tremura, iar chipul îi strălucea — bădărănia şi asprimea îl părăsiseră cu totul. La început nu găsi curaj să scoată nici o silabă măcar, drept răspuns la privirea ei întrebătoare şi la rugămintea murmurată.

— Haide, Hareton, spune-mi că mă ierţi, te rog! M-ai face aşa de fericită dacă mi-ai spune doar un singur cuvânt, nimic mai mult.

El a mormăit ceva nedesluşit.

— Şi-ai să-mi fii prieten de-acum înainte? adăugă Catherine.

— Noa, are să-ţi fie ruşine de mine în fiece zi din viaţa ta, răspunse el. Cu-atât mai mult cu cât ai să mă ştii mai bine, iar io n-am să suport asta!

— Bun, deci nu vrei să-mi fii prieten? zise ea cu un zâmbet dulce ca mierea şi se trase mai aproape de el.

N-am mai înţeles nimic din discuţia lor, dar atunci când m-am uitat din nou spre ei, am zărit două feţe strălucitoare aplecate deasupra cărţii oferite, semn neîndoielnic că tratatul fusese ratificat de ambele părţi şi că inamicii erau de acum aliaţi de nedespărţit.

Cartea pe care-o studiau era plină de imagini splendide care, alături de apropierea dintre ei, i-au fermecat îndeajuns de mult pe amândoi ca să rămână nemişcaţi până când Joseph s-a întors acasă. Bietul de el

a fost îngrozit când a văzut-o pe Catherine împărţind cu Hareton aceeaşi bancă, şi cu o mână pe umărul lui, şi nu putea să înţeleagă cum de preferatul lui suporta să stea aşa de aproape de ea. A fost atât de tulburat încât în seara aceea n-a spus nimic despre asta. Emoţia i se ghicea numai din oftaturile din rărunchi pe care le scotea, în vreme ce-şi aşeza uriaşa *Biblie* pe masă şi-o acoperea cu bancnotele murdare din portofel, câştigul unei zile de târg. Într-un târziu, l-a chemat pe Hareton.

— Du-i ăştia lu' stăpânu' şi zi-i că io mearg la mine-n camer'. Aicea nu-i locu' potrivit şi cuvincios pent' noi — o să treb'iască să ne pornim d-aicea ca să găsim altu'.

— Catherine, trebuie să „ne pornim d-aicea" şi noi, am strigat-o, eu am terminat de călcat, vii?

— Dar nu-i nici opt, mi-a răspuns ea ridicându-se fără chef. Hareton, am să las cartea asta pe poliţa căminului şi mâine am să mai aduc altele.

— Orice carte-ai să laş' ai s-o găseşt' în cas', a anunţat-o Joseph, şi-ai să fii norocoas' dac-ai să le mai găseşt'; aşea că fă ce-oi vrea!

Cathy l-a ameninţat că o să-i ia în schimb cărţile lui şi, zâmbind când a trecut pe lângă Hareton, a urcat în camera ei cântând, cu inima mai uşoară, îndrăznesc să spun, decât o avusese vreodată de când se afla sub acel acoperiş, poate doar cu excepţia primelor ei vizite la Linton.

Astfel începută, prietenia lor a crescut repede, deşi au mai existat şi unele scurte întreruperi. Earnshaw nu putea fi civilizat doar prin dorinţă, iar tânăra mea doamnă nu era nici ea cine ştie ce filosof, sau model de răbdare. Important e că amândoi voiau acelaşi lucru — unul iubind şi dorind să respecte, iar celălalt, iubind şi dorind să fie respectat — şi în cele din urmă l-au obţinut.

Vedeţi, domnule Lockwood, ar fi fost destul de uşor să-i cuceriţi inima doamnei Heathcliff, dar acum mă bucur că n-aţi încercat, căci cea mai mare dorinţă a mea este să-i văd pe copiii ăştia căsătorindu-se — şi în ziua aceea nu va fi femeie mai fericită ca mine în toată Anglia!

CAPITOLUL XIX

A doua zi după acea luni, cum Earnshaw încă nu era în stare să se ocupe de treburile lui obişnuite, a rămas acasă, şi mi-am dat repede seama că avea să-mi fie imposibil să-mi mai ţin stăpâna lângă mine, ca până atunci.

A coborât înaintea mea în bucătărie, şi de acolo a mers direct în grădină, unde-l văzuse pe vărul său că făcea o treabă uşoară; şi când m-am dus să-i chem la micul dejun, ea deja îl convinsese să scoată din pământ nişte tufe de coacăzi şi agrişi, şi puneau împreună la cale să sădească acolo nu ştiu ce plante pe care să le aducă de la Grange. M-am îngrozit când am văzut stricăciunea pe care o făcuseră doar într-o jumătate de ceas: coacăzele negre erau moartea lui Joseph, iar Catherine nu găsise alt loc mai bun de sădit flori decât în mijlocul lor!

— Vai de mine! Cum o să descopere Joseph, o să-i arate totul stăpânului! Şi ce scuză aveţi pentru că v-aţi luat libertatea să faceţi ce vreţi cu grădina, mă rog? O să vedeţi ce scandal iese de-aci! Domnule Hareton, credeam că ai mai multă minte decât să faci toată stricăciunea asta pentru că aşa te-a rugat ea!

— Am uitat că erau ale lui Joseph, se dezvinovăţi Earnshaw, cu un aer încurcat, da' o să-i spun că io-s de vină.

Întotdeauna luam masa împreună cu domnul Heathcliff. Eu ţineam locul stăpânei casei la făcutul ceaiului şi la servit mâncarea, aşa că nu se puteau lipsi de mine. De obicei, Catherine şedea lângă mine, dar în ziua aceea se furişase mai aproape de Hareton şi mi-am dat seama că nu avea să fie mai discretă în prietenie decât fusese înainte când îşi arătase dispreţul.

— Ai grijă să nu vorbeşti cu vărul dumitale şi să nu-i dai prea multă atenţie, i-am şoptit când am intrat în cameră. Asta o să-l supere cu siguranţă pe domnul Heathcliff şi-o să se înfurie pe amândoi.

— N-o s-o fac, mi-a răspuns.

Dar după numai un minut s-a apropiat sfioasă de Hareton şi i-a înfipt nişte primule în farfuria cu porridge. Tânărul n-a îndrăznit să-i vorbească, nici măcar s-o privească; cu toate astea, fata a continuat să-l sâcâie până când aproape că l-a făcut să râdă; m-am încruntat, iar ea s-a uitat la stăpân, care, judecând după chipul lui, părea preocupat de alte probleme decât de tovarăşii săi de masă; Catherine rămase o clipă serioasă şi-l privi atentă, cu o gravitate profundă. Apoi se întoarse şi-şi reîncepu copilăriile până când, într-un târziu, Hareton scoase un hohot de râs înfundat.

Domnul Heathcliff tresări şi ne cercetă imediat chipurile. Catherine îi întâlni ochii cu acea privire neliniştită şi totodată sfidătoare pe care

el o detesta.

— Noroc că nu eşti lângă mine, exclamă el. Ce demon a pus stăpânire pe tine de te holbezi cu ochii ăia de drac? Lasă privirea în jos, şi nu-mi mai aminti că exişti! Credeam că te-am vindecat de râs!

— Eu am râs, murmură Hareton.

— Ce zici? întrebă stăpânul.

Hareton îşi fixă privirea în farfurie, fără să repete mărturisirea.

Domnul Heathcliff îl privi o clipă, apoi îşi reluă în tăcere micul dejun şi gândurile tocmai întrerupte. Aproape că terminaserăm de mâncat, şi cei doi tineri se trăseseră prudent unul departe de celălalt, astfel că nu mai întrevedeam nici o altă tulburare, dar chiar atunci îşi făcu apariţia în cadrul uşii Joseph, şi buzele care-i tremurau şi ochii ce ardeau de furie dovedeau că descoperise crima comisă asupra preţioaselor lui tufişuri. Trebuie că-i văzuse pe Catherine şi pe vărul ei în grădină înainte să cerceteze despre ce era vorba, căci îşi mişca fălcile precum o vită ce rumegă, şi cu greu l-am putut înţelege.

— Să mi să deie banii, tre'i să plec. Ş-am să *plec*! D-aci, d-und-am slugărit' şaizeci d-an', ş-acu' am dus cărţile-n pod, şi tot ce-am io, ş-am să le las bucătăria pent' ei. N-a foast uşor să las' locu' meu de la foc, da' asta, cum de-a făcut toc'ma *asta*? Noa, a treb'it să-mi taie grădina ca să-mi ieie sufletu'! Nu mai suport, stăpâne! Nu mi-s obişnuit cu d-astea, mai bine m-aş ducea să-mi căştig pita şi ciorba cu ciocanu' pă drum!

— Gata, gata, idiotule, l-a întrerupt Heathcliff, zi pe scurt! Care ţi-e necazul? N-am de gând să m-amestec în certurile dintre tine şi Nelly, să ştii. Din partea mea, n-are decât să te-arunce în cărbunii din pivniţă, dacă asta vrea.

— Nu-i dă Nelly! răspunse Joseph. N-aş vorbea aşea dă Nelly, că nu-i ca aia. Slavă Domnului! Nelly nu ştie să fure sufletu' la nimenea! N-a foast niciodat' aşea de frumoas', că nu poaţ' s-o priveşt' la trup! Noa, io zic de regina blestemat' care l-a vrăjit pă flăcău, ia ştiea cum. Io-te! Mi se rupe sufletu'! Gat', a uitat toatea ce-am făcut pent'el, de mi-a scos din pământ un şir întreg din cele mai grozave tufe de coacăz' din grădin'!

Şi începu să se jeluiască, distrus de jignirea care i se adusese, ca şi de lipsa de recunoştinţă a lui Earnshaw şi de pericolul în care se afla acesta.

— Nebunul ăsta-i beat, sau ce are? a întrebat domnul Heathcliff. Hareton, cu tine are ceva de împărţit?

— Am scos din grădină câteva tufe de coacăzi, recunoscu băiatul, da' o să le pun la loc.

— Dar de ce le-ai scos? îl întrebă stăpânul.

Catherine se băgă imediat, cu înţelepciune, în discuţie.

— Am vrut să sădim nişte flori acolo, strigă ea. Eu sunt singura

vinovată, fiindcă eu l-am rugat să facă asta!

— Şi *ţie* cine dracu' ţi-a dat voie să te atingi de ceva de pe-aici? o întrebă socru-său surprins. Şi *ţie* cine ţi-a poruncit să asculţi de ea? adăugă el, întorcându-se către Hareton.

Cel din urmă rămase mut; cea dintâi răspunse:

— Nu cred c-ai avea de ce să te superi că am şi eu câţiva metri de pământ să-mi pun nişte flori, când mi-ai furat toată moşia!

— Moşia ta, ticăloasă obraznică! N-ai avut niciodată aşa ceva! strigă Heathcliff.

— Şi toţi banii, a continuat ea cu o privire furioasă, muşcând dintr-o coajă de pâine rămasă de la micul dejun.

— Tacă-ţi gura! ţipă el. Termină şi pleacă de aici!

— Şi pământul lui Hareton, şi banii lui, urmă ea nesocotit. Hareton şi cu mine suntem acum prieteni, şi-am să-i spun totul despre dumneata!

Stăpânul păru o clipă confuz; păli şi se ridică de la masă, cu o privire încărcată de o ură de moarte aţintită asupra ei.

— Dacă mă loveşti, Hareton o să te lovească şi el, spuse ea, aşa că mai bine-ai sta jos.

— Dacă Hareton nu te scoate acum din camera asta, o să-l bat de-o să-l ia dracu', tună Heathcliff. Vrăjitoare blestemată! Îndrăzneşti să-l asmuţi împotriva mea? Afară cu ea! M-auzi? Du-o-n bucătărie! O s-o omor cu mâna mea, Ellen Dean, dac-o mai prind că-mi iese în faţa ochilor!

Hareton încercă în şoaptă s-o convingă să iasă.

— Ia-o pe sus! urlă sălbatic Heathcliff. Mai stai la discuţii?

Şi se apropie s-o ducă singur.

— Om rău ce eşti, de-acum Hareton nu mai ascultă de tine, zise Catherine, şi-n curând o să te urască la fel de mult ca mine.

— Şşt, şşt, a şoptit tânărul cu reproş. Nu vreau să te-aud că-i vorbeşti aşa. Gata!

— Dar n-ai să-l laşi să dea în mine, nu? a strigat ea.

— Haide, vino! i-a şoptit el grav.

Era deja prea târziu — Heathcliff pusese mâna pe ea.

— Acum ieşi *tu*! strigă el la Earnshaw. Vrăjitoare blestemată ce eşti! De data asta chiar m-a scos din minţi; şi nu mai pot suporta, am s-o fac să se căiască pentru totdeauna!

Era deja cu mâna înfiptă în părul ei, iar Hareton încerca s-o elibereze, implorându-l să n-o lovească măcar de data asta. Ochii întunecaţi ai lui Heathcliff ardeau, ai fi zis că-i gata s-o sfâşie-n bucăţi; tocmai mă pregăteam să risc să-i vin în ajutor, când deodată degetele lui se desfăcură, apoi o prinse de braţ şi-i privi lung chipul. Îşi trecu apoi mâna peste ochi şi stătu o clipă să-şi revină; după care se întoarse din nou spre Catherine şi îi spuse cu un calm forţat:

— Trebuie să înveţi să nu mă mai înfurii, altminteri într-o bună zi chiar am să te omor! Şi-acum, du-te cu doamna Dean, stai cu ea şi spune-i ei obrăzniciile care-ţi trec prin cap. Cât despre Hareton Earnshaw, dacă-l mai văd că te ascultă pe tine, am să-l trimit să-şi câştige pâinea în altă parte. Dragostea ta o să facă din el un proscris şi-un cerşetor — Nelly, ia-o de-aici şi lăsaţi-mă în pace. Plecaţi cu toţii!

Am condus-o afară pe stăpâna mea, atât de fericită că scăpase, încât nu se mai împotrivi; Hareton ne urmă, iar domnul Heathcliff a rămas în cameră singur până la prânz.

O sfătuisem pe Catherine să mănânce sus, în camera ei, dar când i-a văzut scaunul gol, stăpânul m-a trimis s-o chem. N-a vorbit cu nici unul dintre noi, abia s-a atins de mâncare, şi pe urmă a ieşit afară şi ne-a spus că n-are să vină până la căderea nopţii.

Cât timp a fost el plecat, cei doi prieteni au stat în casă, şi l-am auzit pe Hareton cum a oprit-o pe Catherine când a vrut să-i povestească despre purtarea socrului ei faţă de tatăl lui. Băiatul i-a spus că nu suportă nici o singură vorbă rea împotriva lui Heathcliff; chiar dac-ar fi fost diavolul în persoană, pentru el nu conta, tot i-ar fi luat partea; aşa că dacă ea voia să insulte pe cineva, mai bine îl insulta pe el, aşa cum făcuse de-atâtea ori, decât pe domnul Heathcliff. Pe Catherine au înfuriat-o peste măsură aceste cuvinte, dar el a găsit mijlocul prin care s-o calmeze, întrebând-o cum i-ar plăcea, de pildă, dacă *el* l-ar vorbi de rău pe tatăl ei? Astfel a înţeles şi Catherine că pentru Earnshaw reputaţia stăpânului era foarte importantă, şi că între cei doi existau legături atât de puternice încât raţiunea nu le putea frânge — lanţuri făurite de obişnuinţă, pe care-ar fi fost o cruzime să încerce să le rupă.

În cele din urmă, stăpâna şi-a arătat bunătatea sufletului evitând să se mai plângă sau să-şi exprime antipatia faţă de Heathcliff; şi mi-a mărturisit că-i părea chiar rău că iscase aşa o ceartă între el şi Hareton — într-adevăr, nu cred că de-atunci a mai spus vreun cuvânt împotriva opresorului ei.

Odată trecut şi acest mic conflict, cei doi tineri au devenit şi mai apropiaţi şi absorbiţi cu totul de îndeletnicirile de elev şi dascăl. Veneam deseori să stau cu ei după ce-mi terminam treburile şi mă simţeam aşa de bine privindu-i, încât nici nu-mi dădeam seama de scurgerea timpului. Ştiţi, într-un fel amândoi mi se păreau copiii mei; multă vreme fusesem mândră de unul dintre ei, iar acum venise rândul celuilalt să-mi aducă aceeaşi satisfacţie. Firea lui cinstită, caldă şi inteligenţa lui au alungat fără preget norii ignoranţei şi degradării în care crescuse; iar laudele sincere venite din partea fetei erau un imbold pentru hărnicie. Odată luminată, mintea i-a luminat la rândul ei trăsăturile feţei, adăugându-le vioiciune şi nobleţe — cu greu l-aş mai recunoaşte azi pe cel pe care l-am zărit atunci când am găsit-o pe

stăpâna mea la Wuthering Heights, după expediţia spre stâncile Penistone.

Am rămas admirându-i pe cei doi care învăţau de zor, şi treptat s-a lăsat întunericul, şi odată cu el s-a întors şi stăpânul. A apărut pe neaşteptate, căci a intrat pe uşa principală, şi ne-a văzut bine pe toţi trei, cu mult înainte să ne fi ridicat noi privirile.

„Ei şi ce", m-am gândit, „nu cred să fi existat vreodată o imagine mai plăcută sau mai nevinovată, şi-ar fi mai mare ruşinea să-i certe pentru atâta lucru." Focul îşi arunca luminile roşietice peste capetele lor frumoase şi le scotea în evidenţă chipurile, însufleţite de un interes copilăresc; căci, deşi el împlinise deja douăzeci şi trei de ani şi ea optsprezece, fiecare dintre ei avea atât de multe de simţit şi de învăţat, încât nici unul nu lăsa să se întrezărească vreo urmă de maturitate serioasă şi lipsită de iluzii.

Şi-au ridicat ochii în acelaşi timp şi l-au privit pe domnul Heathcliff — poate n-aţi remarcat până acum, dar au ochii identici, ochii lui Catherine Earnshaw. Catherine a noastră, însă, nu prea seamănă cu mama sa, în afară de fruntea înaltă şi de o arcuire a nărilor care-o face să pară trufaşă, fie că vrea sau nu să fie. Dar în cazul lui Hareton, asemănarea merge mult mai departe — iar în seara aceea era absolut izbitoare, căci toate simţurile îi erau ascuţite şi facultăţile mintale îndreptate spre o activitate cu care nu erau obişnuite.

Bănuiesc că tocmai această asemănare l-a dezarmat pe domnul Heathcliff; s-a repezit către foc cuprins de tulburare, dar aceasta s-a domolit imediat ce l-a privit pe tânăr, sau mai degrabă s-a schimbat, căci nu a dispărut cu totul.

I-a luat cartea din mână şi-a aruncat o privire la pagina la care era deschisă, după care i-a înapoiat-o fără să spună nimic, şi doar i-a făcut semn lui Catherine să iasă afară; tovarăşul ei n-a mai stat decât foarte puţin în urma ei, şi mă pregăteam şi eu să ies, când stăpânul m-a rugat să rămân.

— Ce final trist, nu-i aşa? a rostit el, meditând asupra scenei la care tocmai fusese martor. Ce sfârşit absurd pentru eforturile mele violente, nu? Am destule lopeţi şi sape să dărâm ambele case, mă chinui să duc la capăt o muncă de Hercule, şi-atunci când totul este gata şi în puterea mea, descopăr cu uimire că nu mai vreau să clintesc nici măcar o ţiglă de pe nici unul dintre cele două acoperişuri. Vechii mei duşmani nu m-au învins —acum ar fi momentul potrivit să mă răzbun pe progeniturile lor — aş putea s-o fac şi nimeni nu m-ar putea împiedica. Dar la ce bun? Nu mai vreau să lovesc, nu mai pot să ridic mâna! Asta sună de parcă-n tot timpul ăsta aş fi muncit numai ca, într-un sfârşit, să-mi pot dovedi mărinimia sufletului. Dar nu-i nici pe departe aşa, doar că am pierdut pe drum capacitatea de a mă bucura de distrugerea lor, şi mi-e mult prea lene să distrug degeaba…Nelly,

simt că se apropie o schimbare ciudată — mă aflu chiar în umbra ei — a ajuns să-mi pese aşa de puţin de viaţa de zi cu zi, încât cu greu îmi mai amintesc să beau şi să mănânc. Ăştia doi care-au ieşit acum din cameră sunt singurele obiecte care au pentru mine o formă materială distinctă, iar chipurile lor îmi provoacă o durere ce ajunge agonie. Despre *ea* nu vreau să vorbesc, şi nici nu vreau să mă gândesc la ea! Dar tare mi-ar plăcea să devină invizibilă, căci prezenţa ei îmi stârneşte doar senzaţii care mă scot din minţi. *El*, însă, mă mişcă într-un alt fel; şi totuşi, dacă aş putea s-o fac fără să par nebun, aş prefera să nu-l mai văd niciodată! Probabil c-o să-ţi închipui că *sunt* aproape nebun, adăugă el, făcând un efort să zâmbească, dacă o să încerc să-ţi descriu miile de legături şi de idei pe care le stârneşte sau le întruchipează. Dar tu n-o să vorbeşti cu nimeni despre ce-ţi spun eu aici, iar mintea mea este pentru totdeauna atât de închisă în ea însăşi, că e chiar tentant ca în cele din urmă să mai împărtăşesc şi altuia din tainele ei…Acum cinci minute, urmă el, mi s-a părut că Hareton era întruparea tinereţii mele, nu un om în carne şi oase — am avut atâtea sentimente faţă de el, că mi-ar fi fost absolut imposibil să-i vorbesc într-un mod raţional. În primul rând, uluitoarea lui asemănare cu Catherine îl leagă de ea într-un mod care mă sperie. Probabil că ceea ce crezi tu că-mi provoacă cel mai mult închipuirile este, de fapt, lipsit de importanţă, căci, la urma urmei, oare ce n-are pentru mine legătură cu ea şi ce nu-mi aduce aminte de ea? Nu pot nici măcar privi pardoseala asta fără să nu-i zăresc trăsăturile întipărite pe dale! În fiecare nor, în fiecare copac, în aerul nopţii — ba chiar în obiectele din jurul meu, imaginea ei mă înconjoară! Cele mai obişnuite chipuri de bărbaţi şi femei — până şi trăsăturile mele — toate mi se pare că-şi bat joc de mine semănând cu ea! Întreaga lume este o colecţie îngrozitoare de obiecte care îmi amintesc că ea a existat cu adevărat, şi că am pierdut-o pentru totdeauna! Ei bine, înfăţişarea lui Hareton este fantoma iubirii mele fără de sfârşit, a încercării mele sălbatice de a-mi obţine drepturile, a degradării, mândriei, fericirii şi disperării mele… Dar e-o nebunie să-ţi repet asemenea gânduri tocmai ţie, Ellen; însă aşa o să înţelegi de ce, deşi nu-mi place întotdeauna să fiu singur, tovărăşia lui nu-mi face bine, ci mai degrabă îmi măreşte suferinţa permanentă, şi în parte mă face să nu-mi prea pese cum se înţelege cu verişoară-sa. Nu mai am putere să le dau atenţie.

— Dar ce înţelegi prin *schimbare,* domnule Heathcliff? l-am întrebat, speriată de felul lui de a vorbi, deşi nu părea nici să-şi piardă minţile, nici să fie pe moarte.

Din câte-mi dădeam seama, era sănătos tun şi în putere; cât despre judecata lui, de mic copil avusese o plăcere deosebită să se aplece asupra unor subiecte sumbre şi să-şi imagineze fel şi fel de lucruri ciudate — căpătase poate o fixaţie în legătură cu idolul său pierdut,

dar din celelalte puncte de vedere mintea îi era la fel de zdravănă ca şi a mea.

— N-am să ştiu până ce nu va veni vremea, mi-a zis, acum îmi dau seama de ea doar pe jumătate.

— Să-nţeleg că nu te simţi bolnav, nu? am insistat.

— Nu, Nelly, nu-s bolnav, m-a liniştit.

— Atunci, ţi-e teamă cumva c-o să mori? am continuat.

— Teamă? Nu! mi-a răspuns. Nu mi-e nici teamă, şi nici n-am vreo presimţire, nici nu trag speranţe c-am să mor. De ce să mor? Cu-aşa o constituţie sănătoasă, cu viaţa mea cumpătată şi ocupaţiile lipsite de pericol, ar trebui şi probabil *chiar* o să rămân pe pământ până când n-am să mai am nici un fir negru de păr pe cap. Şi totuşi nu mai pot să continui aşa! Trebuie tot timpul să-mi amintesc să respir — să-i amintesc inimii să bată! E ca şi cum aş îndrepta un arc înţepenit… nu izbutesc să fac nici cel mai mic lucru decât forţat, şi doar cu forţa observ orice, viu sau mort, din jur, dacă nu-i legat de unicul meu gând… N-am decât o singură dorinţă, şi toată fiinţa şi mintea mea nu vor decât s-o realizeze. De-atâta timp tânjesc după ea, şi atât de hotărât, încât sunt convins că *va fi* împlinită — şi *curând* — căci mi-a devorat existenţa — sunt înghiţit de aşteptarea împlinirii ei! Văd că nu mă simt mai uşurat după toate mărturisirile astea — dar ele mi-ar putea explica stările ciudate, care altfel ar fi de neînţeles. Ah, Doamne, ce luptă lungă! Tare-mi doresc să se sfârşească odată!

Începu să umble prin cameră şi să mormăie, ca pentru sine, vorbe înfiorătoare; până când am început să cred, aşa cum spunea el că şi Joseph crede, că, într-adevăr, conştiinţa îi transformase inima într-un iad. Mă întrebam oare cum aveau să se încheie toate acestea.

Deşi domnul Heathcliff rareori îşi dezvăluise până atunci aceste simţăminte, nici măcar prin privire, eram sigură că ele reprezentau starea lui de spirit obişnuită: singur a mărturisit-o — dar nimeni, uitându-se la el, n-ar fi bănuit-o. Nici măcar dumneavoastră, domnule Lockwood, nu v-aţi dat seama — şi în perioada despre care vă povestesc era la fel ca atunci când l-aţi cunoscut, doar că-i plăcea şi mai mult singurătatea şi vorbea şi mai puţin cu ceilalţi.

CAPITOLUL XX

Vreo câteva zile după acea seară, domnul Heathcliff ne-a evitat cât a putut în timpul meselor, deşi nu accepta, cel puţin de formă, ca Hareton şi Cathy să nu fie prezenţi. Ura să se supună sentimentelor contradictorii pe care le simţea, preferând să lipsească el însuşi de la masă — de altfel, i se părea mai mult decât suficient să mănânce o singură dată în douăzeci şi patru de ore.

Într-o noapte, târziu, când toată lumea se dusese la culcare, l-am auzit coborând şi ieşind pe uşa din faţă; nu l-am mai auzit să se întoarcă, iar dimineaţa mi-am dat seama că era tot plecat.

Eram în aprilie: vremea era caldă şi plăcută, iarba pe cât de verde o puteau face ploile repezi de primăvară şi soarele, iar cei doi meri pitici de lângă zidul dinspre miazăzi erau plini de flori.

După micul dejun, Catherine a insistat să-mi iau un scaun şi să mă aşez cu lucrul de mână la umbra brazilor din capătul casei, iar pe Hareton, complet refăcut în urma accidentului său, l-a convins cum numai ea ştia să sape şi să-i aranjeze mica ei grădină de flori, care fusese mutată acolo din pricina plângerilor lui Joseph. Stăteam liniştită, bucurându-mă de miresmele de primăvară din jurul meu şi de albastrul delicat al cerului, când stăpâna mea, care se dusese până la poartă să caute nişte rădăcini de primule pe care să le pună pe marginea unui strat, veni repede, numai cu jumătate din florile pe care le voia, şi ne anunţă că domnul Heathcliff s-a întors.

— Şi a vorbit cu mine, a adăugat ea, cu o expresie de uimire pe chip.

— Ce ţi-a spus? a întrebat-o Hareton.

— Să dispar cât pot de repede, răspunse fata. Dar arăta altfel ca de obicei, încât m-am oprit să mă uit la el mai bine.

— Cum adică? a întrebat iar Hareton.

— Păi, aproape strălucea de bucurie — nu, nu *aproape* — *foarte* emoţionat, sălbatic şi mulţumit! rosti Catherine.

— Îi priește plimbarea de noapte aşadar, am remarcat eu, prefăcându-mă indiferentă; însă eram la fel de surprinsă şi, nerăbdătoare să mă conving de adevărul spuselor ei, căci nu era deloc un spectacol obişnuit să-l vezi pe stăpân mulţumit, am găsit un pretext să mă duc în casă.

Heathcliff stătea în dreptul uşii deschise; era palid şi tremura; dar, cu-adevărat, avea în ochi o scânteiere de bucurie care-i schimba tot chipul.

— Vrei să mănânci ceva? l-am întrebat. Trebuie să-ţi fie foame după ce-ai bătut drumurile toată noaptea!

Doream, de fapt, să descopăr pe unde umblase, însă nu voiam să-l întreb direct.

— Nu, nu mi-e foame, mi-a răspuns, întorcându-şi capul şi vorbind pe un ton dispreţuitor, de parcă ar fi bănuit că doream să aflu motivul bunei sale dispoziţii.

Am rămas nedumerită — m-am gândit că poate era momentul să-l dojenesc puţin.

— Nu cred că-i bine să baţi drumurile toată noaptea, i-am spus, în loc să stai în pat — oricum nu e înţelept pe vremea asta ploioasă. Aş zice c-o să te prindă vreo răceală sau fierbinţeală —se petrece ceva cu dumneata.

— Nimic decât ce pot să-ndur, mi-a răspuns sec, şi asta cu cea mai mare plăcere, cu condiţia să mă laşi în pace. Du-te în casă şi nu mă mai bate atâta la cap!

M-am supus, am trecut pe lângă el şi-am simţit că respira la fel de repede ca o pisică.

„Da," mi-am spus în sinea mea, „o să se-mbolnăvească. Nu pot să-mi dau seama ce-o fi făcut azi-noapte!"

La prânz a stat cu noi şi-a aşteptat să-i umplu farfuria ochi, ca şi cum avea de gând să recupereze pentru perioada cât stătuse nemâncat.

— N-am nici febră, nici frisoane, Nelly, a remarcat el, ca o aluzie la ceea ce-i spusesem de dimineaţă. Şi-s pregătit să mă ocup temeinic de toată mâncarea pe care mi-ai pus-o în farfurie.

A apucat furculiţa şi cuţitul, şi tocmai voia să înceapă, când, din senin, i-a pierit pofta. Le-a pus la loc pe masă, s-a uitat nerăbdător către fereastră, după care s-a ridicat şi-a ieşit.

Când am terminat de mâncat l-am văzut plimbându-se de colo-colo prin grădină; iar Earnshaw ne-a anunţat că se duce să-l întrebe de ce nu vrea să mănânce — bietul de el, credea că poate îl supăraserăm noi cu ceva.

— Ei bine, ce face, vine la masă? l-a întrebat Catherine când s-a întors.

— Nu, i-a răspuns el, dar nu-i supărat, pare foarte mulţumit, doar că l-am enervat întrebându-l de două ori; şi pe urmă mi-a zis să mă-ntorc la tine, şi s-a mirat cum de vreau să-mi petrec vremea cu cineva, în loc să stau singur.

I-am pus farfuria pe grătarul căminului ca să rămână caldă, şi după vreo oră sau două a revenit în casă; nu mai era nimeni în încăpere, dar el rămăsese agitat — c-un licăr straniu de fericire sub sprâncenele negre, cu aceeaşi paloare-a feţei, şi din când în când cu dinţii dezgoliţi într-un soi de zâmbet. Tremura, dar nu ca cei cărora le-ar fi frig sau rău, ci aşa cum zbârnâie o coardă bine întinsă — mai degrabă o vibraţie puternică decât un tremur.

„Am să-l întreb ce se petrece, altminteri cine s-o facă?” mi-am zis şi-am exclamat:

— Ai primit vreo veste bună, domnule Heathcliff? Pari neobişnuit de agitat…

— De unde să-mi vină mie o veste bună? s-a mirat el. Sunt agitat de foame, dar se pare că n-am voie să mănânc.

— Prânzul dumitale e aici, am răspuns, de ce nu mănânci?

— Nu-l vreau acum, a mormăit el furios. Am s-aştept cina. Şi, Nelly, te mai rog o dată, spune-i lui Hareton şi celeilalte să nu-mi mai stea în cale. Nu vreau să mă mai deranjeze nimeni — vreau să stau singur aici.

— Ai cumva vreun alt motiv să-i alungi? l-am descusut. Spune-mi, domnule Heathcliff, de ce te porţi aşa de ciudat? Unde-ai fost azi-noapte? Nu te-ntreb doar din simplă curiozitate, ci…

— Ba tocmai de-aia mă-ntrebi, mă întrerupse el râzând. Dar uite c-am să-ţi răspund. Azi-noapte am fost în pragul iadului. Iar azi îmi văd raiul — privirea mea e aţintită asupra lui — nu mă mai despart decât trei paşi de el. Şi-acum ai face mai bine să pleci. N-o să vezi şi n-o s-auzi nimic care să te sperie, dacă n-ai să-ţi mai bagi nasul…

Cum deja măturasem în faţa vetrei şi ştersesem masa, am plecat, mai nedumerită ca niciodată.

În după-amiaza aceea n-a mai ieşit din casă, şi nimeni nu l-a deranjat până la opt seara, când m-am gândit că, deşi nu mă chemase, s-ar cuveni să-i duc o lumânare şi cina.

L-am găsit rezemat de pervazul unei ferestre deschise, dar nu privea afară, ci avea chipul întors către întunericul dinăuntru. Din foc nu mai rămăsese decât cenuşa, iar în odaie se simţea aerul umed şi cald al unei seri înnorate; era aşa o linişte, că auzeam nu numai pârâul din Gimmerton, ci şi bolboroselile lui peste pietriş sau undele zdrobite de pietrele mai mari, pe care apa nu le cuprindea.

Am scos o exclamaţie de nemulţumire văzând focul stins şi-am început să-nchid ferestrele, una câte una, până când am ajuns la a lui.

— Pot s-o închid şi pe-asta? l-am întrebat, cu gând să-l mişc de-acolo, căci nu dădea nici un semn să se clintească.

În timp ce vorbeam, i-am zărit chipul la flacăra lumânării. Vai, domnule Lockwood, ce sperietură am tras când l-am văzut! Ochii ăia negri atât de adânci! Zâmbetul, şi faţa albă ca o fantomă! Mi s-a părut că am în faţa ochilor un spirit, nu pe domnul Heathcliff, şi de spaimă am atins lumânarea de perete şi-am rămas în întuneric.

— Aşa, foarte bine, stinge-o, mi-a spus, cu vocea lui cunoscută. Ce nepricepută! De ce-ai înclinat lumânarea? Grăbeşte-te şi adu alta!

Am dat buzna afară îngrozită şi i-am spus lui Joseph:

— Stăpânul doreşte să-i duci o lumânare şi să-i faci din nou focul.

Eu nu îndrăzneam să mai intru acolo.

Joseph a pus nişte tăciuni pe o lopăţică şi-a plecat, dar s-a întors imediat cu ea şi cu tava cu mâncare în mâna cealaltă, spunând că domnul Heathcliff se pregătea de culcare şi nu voia să mănânce nimic până dimineaţa.

L-am auzit cum urca scările, dar nu s-a dus spre camera lui, ci în cea cu patul cu tăblii — după cum v-am spus, e singura cu geamul îndeajuns de lat să poţi ieşi afară, şi-atunci mi-a trecut prin cap că iar punea la cale vreo plimbare în miez de noapte, despre care prefera să nu ştim.

„Să fie oare vârcolac, sau vampir?" m-am întrebat. Citisem undeva despre astfel de demoni monstruoşi, reîncarnaţi. M-am gândit apoi cum am avut grijă de el în copilărie, cum l-am văzut crescând sub ochii mei şi i-am fost alături aproape toată viaţa; era, prin urmare, complet absurd să-mi treacă prin cap astfel de orori.

„Dar oare de unde-o fi venit, aşa mic şi negricios, cum de-o fi ajuns să-şi găsească adăpost în casa unui om atât de bun, spre nenorocirea lui?" continua să-mi vorbească în minte superstiţia, în timp ce somnul mă cuprindea treptat. Şi astfel, pe jumătate adormită, am început să-mi imaginez ce părinţi i s-ar fi potrivit mai bine, şi, repetându-mi-se gândurile de când eram trează, i-am mai privit o dată viaţa de la început până atunci, dar cu câteva variaţiuni; iar la sfârşit mi-am închipuit şi moartea şi înmormântarea lui, din care însă nu-mi mai amintesc decât că eram grozav de necăjită, căci îmi revenise sarcina de-a compune o inscripţie pentru piatra funerară, şi, cum nu ştiam ce să scriu, i-am cerut sfatul groparului; şi pentru că nu avea nume de familie, şi nu ştiam câţi ani are, am fost nevoiţi să ne mulţumim cu un singur cuvânt: „Heathcliff". Şi s-a adeverit, aşa am făcut. Dac-o să mergeţi acum în cimitir, o să vedeţi că pe piatra lui de mormânt nu scrie decât asta, şi data morţii.

Zorile m-au trezit la realitate. De cum am deschis ochii, m-am ridicat şi-am ieşit în grădină să văd dacă nu cumva erau urme de paşi sub fereastra camerei în care dormise. Nu era nimic.

„Deci a stat acasă", mi-am zis, „şi-o să-i fie bine azi."

Ca de obicei, am pregătit micul dejun pentru toată lumea, dar i-am rugat pe Hareton şi pe Catherine să-şi ia tăvile sus înainte ca stăpânul să coboare la masă. Copiii au preferat să mănânce afară, sub copaci, aşa că le-am pus acolo o măsuţă.

Când m-am întors în casă, domnul Heathcliff era deja jos. Discuta cu Joseph despre nişte treburi legate de fermă; ordinele pe care i le dădea erau clare şi amănunţite, dar vorbea repede, oprindu-se mereu să-şi întoarcă într-o parte capul, cu aceeaşi tulburare întipărită pe chip, doar că şi mai mare ca înainte. Când Joseph a ieşit din cameră, s-a aşezat acolo unde stătea de obicei şi i-am pus o cană de cafea în faţă. A tras-o mai aproape, după care şi-a sprijinit braţele pe masă şi a

început să privească, credeam eu, peretele din faţa lui; cerceta cu mare atenţie numai o anumită porţiune, de sus în jos, cu ochi strălucitori, neliniştiţi, şi cu un asemenea interes că uneori nici nu mai respira timp de jumătate de minut.

— Haide, am spus şi am împins nişte pâine către mâna lui. Mănâncă şi bea-ţi cafeaua cât e fierbinte. Te-aşteaptă de mai bine de-o oră.

Nu m-a băgat în seamă, dar a zâmbit. Aş fi preferat să-l văd că scrâşneşte din dinţi decât să zâmbească aşa.

— Domnule Heathcliff! Stăpâne! am strigat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba aşa, de parc-ai vedea o nălucă din altă lume.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ţipa aşa de tare, mi-a răspuns. Mai bine uită-te în jur şi spune-mi, suntem singuri?

— Sigur, am zis, sigur că da.

Şi totuşi, fără să vreau, l-am ascultat, de parcă nu mai eram nici eu convinsă.

Cu o singură mişcare a mâinii a dat deoparte mâncarea din faţa lui şi s-a plecat şi mai mult înainte, să privească în voie. Abia atunci mi-am dat seama că nu se uita la perete, ci la ceva ce se afla undeva la vreo doi metri în faţa lui. Indiferent ce era, părea să-i provoace deopotrivă plăcere şi durere; cel puţin, asta arăta expresia lui disperată şi totodată de extaz. Obiectul imaginaţiei sale nu stătea însă nemişcat, căci Heathcliff îl urmărea peste tot cu mare atenţie, nelăsând să-i scape din priviri nici atunci când vorbea cu mine.

În zadar i-am reamintit că stătea nemâncat de prea mult timp; de cum încerca să mă asculte şi să ia ceva de mâncare, să se-ntindă s-apuce o bucată de pâine, degetele i se încleştau înainte să o atingă şi rămâneau pe masă, uitând care le fusese intenţia iniţială.

Am stat răbdătoare şi-am încercat să-i distrag atenţia de la ceea ce îl preocupa, până când s-a enervat, s-a ridicat de la masă şi m-a întrebat de ce nu-l las în pace să mănânce când o pofti el, şi spunând că data viitoare să fac bine să nu mai stau după el, să-i las mâncarea şi să plec. Apoi a ieşit din casă, a luat-o agale pe potecă, şi a dispărut pe poartă.

Orele s-au scurs greu, în nelinişte, şi s-a făcut iar seară. M-am dus târziu la culcare şi-atunci când am făcut-o n-am putut închide ochii. Stăpânul s-a întors după miezul nopţii, şi-n loc să meargă la culcare, s-a încuiat în camera de jos. Am tras cu urechea şi m-am tot învârtit în pat; într-un târziu, m-am îmbrăcat şi-am coborât. Era mult prea enervant să stau sus şi să-mi bat capul cu o mie de gânduri.

Am desluşit paşii domnului Heathcliff ce măsurau neliniştit pardoseala, iar tăcerea era deseori spartă când trăgea aer adânc în piept, ceea ce aducea cu un geamăt. Mormăia lucruri fără sens, dintre care n-am înţeles decât numele lui Catherine şi alte câteva cuvinte de dezmierdare sau de suferinţă, doar că vorbea de parcă s-ar fi adresat

cuiva — pe-un ton jos, sincer, venit din adâncul sufletului

N-am avut curajul să intru în cameră; dar doream să-l scot din visurile lui, şi-atunci m-am ocupat de focul din bucătărie: l-am aţâţat şi-am început să scormonesc în cenuşă. Şi-a făcut apariţia mai repede decât mă aşteptam. A deschis imediat uşa şi-a spus:

— Nelly, vino încoace, s-a făcut dimineaţă? Vino cu o lumânare!

— Bate de patru, i-am răspuns, dacă vrei o lumânare să urci cu ea, poţi să aprinzi una de-aici, de la foc.

— Nu, nu vreau să urc, m-a anunţat. Hai, vino, şi fă focul *aici* şi ocupă-te tu de tot ce mai trebuie prin cameră.

— Aşteaptă puţin, să se înroşească jăraticul, altfel degeaba-l aduc, i-am spus, şi-am luat un scaun şi foalele.

În timpul ăsta s-a foit în toate părţile, aproape înnebunit; ofta atât de des, încât nu mai putea să respire normal.

— Am să trimit după Green, de cum se crapă de ziuă, mi-a zis, am de gând să mă sfătuiesc cu el în nişte chestii legale, cât mă mai pot gândi la aşa ceva şi cât mai pot să acţionez calm. Încă nu mi-am scris testamentul şi încă nu ştiu cum să-mi împart averea. Aş vrea s-o pot şterge de pe faţa pământului!

— Eu n-aş vorbi aşa în locul dumitale, domnule Heathcliff, l-am întrerupt. Mai lasă testamentul să aştepte — o să ai tot timpul să te căieşti pentru multele rele făcute. N-am crezut niciodată c-o să ajungi să nu-ţi mai stăpâneşti nervii, şi uite că aşa s-a întâmplat, dar aproape numai din vina dumitale. Felul în care ţi-ai petrecut ultimele trei nopţi ar fi în stare să doboare şi-un titan. Hai, mai bine, să mănânci ceva şi să te odihneşti! Uită-te numai în oglindă, şi-o să vezi că ai nevoie şi de mâncare şi de odihnă. Obrajii îţi sunt supţi, ochii injectaţi, arăţi ca un om mort de foame şi care-o să orbească de nesomn.

— Nu-i vina mea că nu mai pot să mănânc sau să mă odihnesc, mi-a spus, te asigur că nu asta vreau. Am să le fac pe-amândouă, de cum am să mă simt în stare. Dar ai putea la fel de bine să-i spui unui om care se zbate să nu se înece în apă să se oprească la un metru de mal. Trebuie mai întâi s-ajung la mal, şi pe-urmă mă odihnesc. În fine, lasă-l pe domnul Green; cât despre căinţa pentru relele făcute, n-am făcut nimic rău şi nu mă căiesc pentru nimic, de fapt — sunt foarte fericit, şi totuşi nu destul. Fericirea sufletului îmi ucide trupul, dar sufletul nu-i îndeajuns de mulţumit.

— Eşti fericit, stăpâne? am strigat. Ciudată fericire! Dacă m-ai asculta fără să te superi, ţi-aş spune eu ce te-ar face fericit.

— Ce anume? mă-ntrebă. Zi!

— Îţi dai seama, domnule Heathcliff, am început, că de când aveai treisprezece ani şi până acum ai dus o viaţă egoistă, nedemnă de-un bun creştin; şi, cine ştie, poate că n-ai ţinut niciodată o *Biblie* în mână. E posibil să fi uitat cuvintele din Carte şi se prea poate să n-ai chef să

cauţi acum. Presupunând că nimic n-are să se schimbe până vei muri, ar fi oare prea greu să trimiţi după cineva, un preot, de orice fel ar fi el, nu contează, să-ţi explice tainele Cărţii şi să-ţi arate cât de mult te-ai îndepărtat de preceptele ei şi cât de puţin potrivit eşti s-ajungi în rai dacă nu te schimbi înainte de moarte?

— Mă simt mai degrabă recunoscător decât supărat, Nelly, vorbi stăpânul, căci mi-ai amintit de felul în care vreau să fiu îngropat. Trebuie să mă duceţi în curtea bisericii seara. Dacă tu şi Hareton vreţi, puteţi să mă însoţiţi — şi te rog să ai mare grijă ca groparul să-mi urmeze indicaţiile referitoare la cele două coşciuge! Nu e nevoie să vină nici un preot, şi nici să se rostească vreun cuvânt în amintirea mea — ascultă-mă, aproape c-am ajuns în raiul *meu*, căci nici nu preţuiesc, nici nu doresc raiul celorlalţi!

— Bine, hai să presupunem că o să te încăpăţânezi să stai nemâncat şi-o să mori din cauza asta, şi lumea n-o să vrea să te-ngroape lângă biserică, ce-o să faci? am rostit, şocată de indiferenţa lui păgână. Ţi-ar plăcea asta?

— N-or s-o facă, mi-a răspuns. Dar dacă totuşi aşa o să se-ntâmple, atunci am să te rog pe tine să mă muţi de acolo, fără să ştie nimeni; iar dacă n-o s-o faci, o să dovedeşti, de fapt, că cei morţi nu mor de tot.

I-a auzit pe ceilalţi membri ai familiei trezindu-se şi s-a retras în bârlogul lui, iar eu am putut respira mai liniştită. După-amiaza, însă, pe când Joseph şi Hareton erau duşi la muncă, stăpânul a venit din nou în bucătărie şi, cu aceeaşi privire sălbatică, m-a rugat să-l însoţesc în casă — nu voia să fie singur.

L-am refuzat şi i-am spus făţiş că m-a înspăimântat cu vorbele şi cu purtarea lui ciudată, şi că nu mai aveam nici curajul, nici dorinţa să-i mai fiu tovarăşă de discuţii.

— Precis crezi că-s un diavol, spuse el cu un râs amar, vreo creatură mult prea cumplită să trăiască într-o casă respectabilă.

S-a întors apoi spre Catherine, care era acolo şi care se trăsese în spatele meu când l-a văzut apropiindu-se, şi adăugă, pe jumătate batjocoritor:

— Vii *tu*, puişorule? N-am să-ţi fac nici un rău! Deloc! Pentru tine, oricum am fost mai rău ca diavolul. Ei bine, ştiu eu pe *una* care nu se va feri de compania mea! Pe Dumnezeul meu, e neîndurătoare! La dracu'! E nespus de mult de îndurat pentru carne şi sânge — chiar şi pentru ale mele!

N-a mai cerut să-i ţină nimeni de urât. La căderea nopţii, a urcat în camera lui — deşi i-am auzit gemetele şi mormăielile toată noaptea, şi apoi până târziu dimineaţa. Hareton ar fi vrut să se ducă la el, dar l-am rugat să meargă după domnul Kenneth, şi dânsul să intre să-l vadă. De cum a venit doctorul, am ciocănit la uşă şi-am încercat s-o deschid,

dar era încuiată, şi Heathcliff ne-a blestemat. Ne-a zis că-i e mai bine şi că vrea să rămână singur, aşa că domnul Kenneth a plecat.

Seara următoare a fost deosebit de umedă, a plouat cu găleata până-n zori; şi pe când îmi făceam plimbarea de dimineaţă în jurul casei, am văzut că fereastra stăpânului era deschisă, iar ploaia intra în casă.

„N-are cum să fie-n pat!", mi-am spus, "rafalele astea l-ar fi udat până la piele! Probabil că s-a trezit, ori a ieşit deja afară. Dar o să intru cu curaj înăuntru şi-o să verific!"

Am izbutit să intru în cameră cu o altă cheie şi-am dat buzna la patul dulap, căci nu era nimeni în cameră; am dat deoparte tăbliile şi-am privit înăuntru. Domnul Heathcliff era chiar acolo, întins pe spate. I-am întâlnit privirea şi-am tresărit, aşa de pătrunzătoare şi cruntă era; apoi mi s-a părut că zâmbeşte.

Nu-mi închipuiam c-ar fi mort — dar faţa şi gâtul îi erau ude de la ploaie, aşternuturile erau leoarcă, şi el stătea complet nemişcat. Fereastra, care se mişca în bătaia vântului[17], îi zgâriase mâna pe care-o ţinea pe pervaz, însă din rană nu curgea sânge. Am atins-o şi n-am mai avut nici o îndoială — murise şi era deja ţeapăn.

Am închis grăbită geamul, i-am pieptănat părul lung de pe frunte şi am încercat să-i cobor pleoapele, să sting cumva privirea aceea înspăimântătoare, ce părea atât de vie, de fericire deplină, înainte s-o mai vadă şi altcineva. Dar ochii nu voiau să se închidă — păreau să-şi bată joc de încercările mele, la fel ca buzele-i întredeschise ce-i dezgoleau dinţii într-un rânjet ironic. Am simţit din nou cum mă lasă curajul şi am ţipat după Joseph. A venit şi-a scos un strigăt, însă n-a vrut să aibă deloc de-a face cu el.

— I-a luat dracu' sufletu'! strigă el. N-are decât să-i ieie şi hoitu', mie nu-mi pas'. Ei, io-te-l cum rânjeşte la moarte! şi bătrânul rânji şi el batjocoritor.

Credeam c-are de gând să se veselească lângă pat, dar şi-a revenit dintr-odată şi-a căzut în genunchi, şi-a ridicat mâinile şi-a mulţumit cerului că adevăratul stăpân de la Heights a fost repus în drepturi.

Eram năucită de nenorocirea petrecută, şi gândurile m-au purtat, fără să vreau, cu o tristeţe apăsătoare, la timpuri de demult. Bietul Hareton, însă, cel mai nedreptăţit dintre toţi, era singurul care suferea cu adevărat după el. A rămas toată noaptea la căpătâiul lui şi l-a jelit amarnic. L-a ţinut strâns de mână şi i-a sărutat chipul sarcastic şi sălbatic pe care ceilalţi nu suportau să-l privească, şi l-a plâns cu acea durere adâncă ce izvorăşte dintr-o inimă generoasă, deşi dură ca oţelul călit.

Kenneth n-a ştiut să spună de ce boală s-a stins stăpânul. I-am ascuns faptul că nu înghiţise nimic de patru zile, de teamă să nu dau de necaz; şi-apoi, sunt convinsă că n-a vrut neapărat să postească — asta a fost mai degrabă urmarea, şi nu cauza ciudatei lui suferinţe.

Am scandalizat toată comunitatea şi l-am îngropat aşa cum şi-a dorit. Earnshaw, cu mine, cu groparul şi cu alţi şase oameni care să-i poarte sicriul, ăsta a fost tot cortegiul. Cei şase au plecat de cum l-au aşezat în mormânt; noi am rămas până ce a fost acoperit cu pământ. Hareton, cu faţa scăldată în lacrimi, a sădit iarbă proaspătă peste movila cafenie; acum e la fel de netedă şi de verde ca toate mormintele din jur, şi sper că cel dinăuntru doarme la fel de bine ca cei din preajma sa. Dar dacă-i întrebi pe oamenii de prin părţile-astea, sunt în stare să jure pe *Biblie* că l-au văzut *mergând*! Sunt unii care spun că l-au întâlnit lângă biserică, alţii, pe dealuri, şi chiar şi-n casa asta; vorbe deşarte, o să ziceţi, şi la fel am să spun şi eu. Şi totuşi, bătrânul ăla de lângă foc zice că-i vede pe amândoi, cică se uită afară pe fereastra din camera stăpânului, în fiecare noapte ploioasă — iar mie mi s-a întâmplat un lucru ciudat acum vreo lună.

Mergeam într-o seară spre conac — era o seară întunecată, ce ne ameninţa cu trăsnete — şi chiar la răspântia spre Heights am dat peste un băieţel cu o oaie şi doi miei; plângea, sărmanul de el, şi-am crezut că mieii sunt prea sperioşi şi nu se lasă mânaţi.

— Ce-ai păţit, mititelule? l-am întrebat.

— Uite-l pe Heathcliff c-o femeie, acolo, bălmăji el, mi-e frică să trec pe lângă ei.

N-am văzut nimic, dar nici el şi nici oile lui nu voiau să treacă, aşa că l-am sfătuit s-o apuce pe altă potecă. Cine ştie, poate că iscase fantomele alea tot gândindu-se că e singur pe dealuri, sau poate că-i auzise pe părinţii şi tovarăşii lui repetând aiurelile astea. Cu toate acestea, nu-mi mai place să stau afară în întuneric, şi nici să rămân singură în casa asta mohorâtă — nu pot să nu mă bucur că or să plece de-aici şi-or să se mute la conac! încheie doamna Dean.

— Prin urmare, au de gând să stea la conac? am întrebat.

— Da, imediat după ce se căsătoresc, şi asta o să fie de Anul Nou.

— Şi-aici cine o să rămână?

— Cum cine, Joseph o să aibă grijă de casă, şi poate c-o să-şi mai ia un băiat ca să-i ţină de urât. Vor locui în bucătărie şi restul o să fie închis.

— La bunul plac al fantomelor care poftesc să bântuie pe-aici, am spus eu.

— Nu, domnule Lockwood, mi-a zis Nelly şi-a clătinat din cap. Eu cred că cei morţi şi-au găsit liniştea, şi nu e bine să vorbim de ei în derâdere.

În aceeaşi clipă s-a auzit poarta dinspre grădină — hoinarii reveneau acasă.

— *Lor* nu le e frică de nimic, am murmurat privindu-i prin fereastră. Împreună sunt în stare să înfrunte Satana cu toate legiunile ei.

Cei doi păşiră pe dalele de piatră din faţa uşii şi se opriră să se mai

uite o dată la lună, sau, mai degrabă, să se uite unul la altul în lumina lunii, şi-am simţit din nou dorinţa irezistibilă de a mă feri din calea lor; am vârât nişte bani în mâna doamnei Dean şi, fără a ţine seamă de exclamaţiile ei referitoare la lipsa mea de politeţe, m-am făcut nevăzut prin bucătărie, exact atunci când ei intrau pe uşa din faţă; şi aş fi adeverit astfel părerea lui Joseph despre moralitatea doamnei Dean, dacă, din fericire, nu ar fi înţeles că sunt o persoană respectabilă după sunetul dulce al unui sovereign care i-a căzut la picioare.

Drumul spre casă mi-a luat mai mult, căci m-am abătut pe la biserică. Şi când am ajuns lângă zidurile ei am văzut cât de repede se părăgineau toate, deşi nu trecuseră decât şapte luni — multe ferestre nu mai aveau geamuri, ţiglele acoperişului ieşeau în afară pe-alocuri şi-aveau să fie complet smulse în timpul furtunilor din toamna ce va veni.

Am căutat şi-am găsit curând cele trei pietre de mormânt, pe panta de lângă mlaştini: cea din mijloc, cenuşie şi pe jumătate îngropată în bălării; a lui Edgar Linton, înconjurată de iarbă şi de muşchi ce-o cuprindea treptat; iar a lui Heathcliff încă goală.

Am zăbovit o clipă lângă ele, sub cerul acela blând, privind fluturii de noapte ce zburau printre ierburi şi clopoţei, am ascultat adierea uşoară a vântului ce respira prin iarbă, şi m-am întrebat cum de-ar putea cineva crede vreodată că cei ce dorm în acel pământ liniştit ar putea avea somnul tulburat.

17 Fereastra care „se mişcă în bătaia vântului” evocă o credinţă populară foarte răspândită, conform căreia fereastra camerei unei persoane moarte trebuie să fie deschisă pentru a lăsa sufletul să iasă (Cf. Edgar F. Shannon, Jr, *Lockwood’s Dreams and the Exegesis of Wuthering Heights*, Nineteenth-century Fiction, 14, 1959–1960, pp. 95–109).